

khách không mời

NXB Hội Nhà văn

GELING YAN
Lê Quang dịch

khách không mời

GELING YAN

Lê Quang dịch

NXB Hội Nhà Văn

*Kính tặng cha tôi, ông Tiêu Mã
và mẹ tôi, bà Gia Linh*

ĐAN ĐÔNG KHÔNG TIN

vào những diềm báo. Những diềm đại loại như con nhện lửa khổng lồ hay quả trứng hai lòng đỏ mà truyền thuyết dân gian chốn làng quê vẫn coi là diềm gở. Mặt khác, hắn quyết tâm lánh xa các bữa tiệc tùng và chỉ cùng với Tiểu Mai, vợ hắn, đi nhận những thực phẩm đóng hộp vứt đi vì đã quá hạn của nhà máy nơi hắn từng làm việc. Thay vì dự tiệc, hắn tha hồ ném đôi dép nhựa để đập chết con nhện khi nó bò qua cái tủ đầu giường (được làm tạm từ tấm ván vò đồ giặt, đặt trên một chồng gạch, tất cả phủ dưới tấm khăn sợi mộc), và cũng chẳng hề chú ý tới cái lòng đỏ có thêm trong quả trứng mà hắn ăn vào bữa sáng.

Thế là bạn biết chúng ta đang ở đâu rồi đấy: trong cái chuồng cu

của Đan Đông. Nó từng là văn phòng trên nóc nhà máy đóng hộp thuộc một khu công nghiệp ở ngoại ô Bắc Kinh. Mười giờ sáng, Đan tắm dưới cái ống cao su ngắn mà Tiểu Mai cầm trên tay. Nàng đứng trên chiếc ghế, cố gắng giữ chắc cái ống. Nước phun từ ống cao su được nối từ ống kẽm rỉ sét chạy dọc bên dưới mặt trần nhà. Họ tắm nước nóng một cách khoái trá, chỉ nhở dòng nước của nhà máy tình cờ chảy qua mà té ra lại là nước sạch. Cách đây ba năm, khi nhà máy đóng cửa một phần và chuyển sáu mươi phần trăm nhân viên sang diện *công nhân dự phòng* chỉ ăn hai mươi phần trăm lương cơ bản thì Đan về nhà, mang theo hộp xà phòng, cái lược sún răng cùng đôi dép nhựa rách đi trong nhà tắm công cộng, nói với Tiểu Mai rằng hắn đã dọn sạch tủ cá nhân ở nhà máy và sẽ chẳng bao giờ phải làm ca đêm trong phần đời còn lại của mình nữa. Trong hai tháng ở tình trạng *công nhân dự phòng*, hắn chẳng lo nghĩ gì về chuyện có việc làm hay không, trong khi hắn và Tiểu Mai chỉ còn mỗi năm mươi lăm tệ trong tài khoản, là số tiền không đủ để hai vợ chồng mua một chiếc Big Mac cho bữa ăn tối ở nhà hàng McDonald's.

Vài ngày sau, Đan xem trong mục quảng cáo tuyển dụng trên một tờ báo, thấy một khách sạn năm sao cần tìm nhân viên bảo vệ và người xin việc phải cao trên một mét tám. Là một gã trai cao ráo, khỏe mạnh, được mắt, Đan tự thấy mình có cơ may. Hắn đến khách sạn trong bộ cánh bánh nhất, bên trên là chiếc áo khoác thể thao bằng polyester, bên dưới là quần kaki cùng đôi giày da đen rất hợp với cái túi Dunhill hàng nhái mà hắn mượn của hàng

xóm. Khi hắn đang vơ vẩn đi vào sảnh thì một phụ nữ tiến lại hỏi có phải hắn đến đây dự họp không. Hắn gật đầu, vâng. Người phụ nữ bảo cuộc họp đã bắt đầu rồi và kéo hắn lên thang máy, qua bao lơn bên trong để sang một khán phòng kê những dãy bàn dành cho đại tiệc. Một tấm biển ngữ treo bên trên bức sảnh khấu, ghi: "Vì sự phồn vinh của bạn, vì những rừng cây, chống sa mạc hóa và giành lại những cánh đồng xanh ngát của chúng ta!" Người phụ nữ bảo hắn cứ việc ngồi vào bất cứ chỗ nào mà hắn có thể tìm được, rồi biến mất.

Hắn ngồi vào chiếc bàn ở sát cửa. Bữa tiệc đã bắt đầu; bụng đói ngấu, hắn đảo mắt qua những món trước mặt mà chẳng biết đó là những món gì. Gã ngồi cạnh tự giới thiệu là phóng viên của tờ *Bắc Kinh tin chiều* rồi hỏi Đan làm cho báo nào. Đang mong được yên thân một mình để thưởng thức bữa trưa miễn phí, Đan trả lời hắn đang làm cho tờ *Bắc Kinh tin sáng*. Gã kia bảo chưa từng nghe tên tờ báo ấy, Đan trả lời gã rằng tờ ấy mới ra đời. Thế còn địa chỉ trang mạng? Ờ, ờ, trang mạng... Sau khi đã ních căng bụng và đang nghĩ cách lén ra, gã phóng viên lại hỏi Đan có đi linh tiền thù lao cùng gã không. Thù lao gì? À, hai trăm tệ vì sự hiện diện, cái mà người ta gọi là "tiền xin lỗi đã làm phiền lòng quý khách": chỉ việc chìa danh thiếp ra, ban tổ chức sẽ trả ngay hai trăm tệ cho bài báo mà có thể anh sẽ viết về cuộc họp này. Đan im lặng, nuốt một hơi thật sâu: hai trăm! Gấp mấy lần lương tháng của một công nhân dự phòng, lại thêm bữa ăn như dành cho một ông hoàng. Và tất cả những thứ đó chỉ nhờ vào một tấm danh thiếp!

Rời bàn tiệc, Đan đi thẳng tới cửa hiệu in ấn. Hắn chọn loại danh thiếp được thiết kế có vẻ đắt tiền và đặt làm một xấp. Danh thiếp đó ghi hắn là phóng viên tin tức của một trang mạng nào đó. Hắn đã tìm hiểu vài thứ trong khi ăn tiệc và phát hiện ra rằng, mỗi ngày có biết bao nhiêu là trang tin trên mạng sinh ra rồi biến mất.

Sáng nay, đầu tháng Năm năm 2000, hắn đang tắm để chuẩn bị cho bữa tiệc trưa, là bữa tiệc sẽ đánh dấu một bước ngoặt trong đời hắn.

Kì cọ từ trên xuống dưới bằng cái khăn mặt xù xì, Đan hỏi Tiểu Mai rằng nàng có tin là hắn đã nếm tất cả các món của các bếp ăn Trung Hoa không. Có chứ, nàng tin là hắn đã nếm hết rồi. Hắn cảm thấy có chút gì đấy kém thỏa mãn. Cứ mỗi lần hắn thử gây ấn tượng với nàng, nàng đều bị ấn tượng một cách quá dễ dàng. Giá như có hỏi, liệu hắn có đủ tư cách là bậc thầy về ẩm thực của bữa tiệc đó không, chắc nàng cũng sẽ bảo, tất nhiên rồi, chứ còn ai khác nữa. Nàng dâng lên hắn tất cả sự thán phục của mình bằng đôi mắt mở to, và cũng chính sự thiếu nghi ngờ ấy làm hắn phát chán. Ngược lên, hắn thấy mặt nàng ứng đón vì phải cố gắng nâng đoạn ống cao su. Nàng mới hăm tư, nhỏ nhắn mà chắc lẳn, với mái tóc quăn tự nhiên chảy xuống lưng tạo thành mớ tóc kiểu đuôi ngựa, lộ rõ vẻ dịu dàng cùng khuôn mặt còn rất thiếu nữ.

"Nhưng lần này em sai rồi," hắn nói. "Có một món mà cho mãi đến tận hôm qua anh mới được động đũa."

"Món gì?" Tiểu Mai hỏi.

“Ăn miếng đầu tiên, anh không thể nhận ra nó là món gì. Sau khi nhìn thực đơn thì anh bị choáng.” Hắn nhìn lên vợ qua làn nước, “Em có đoán được nó làm bằng gì không?”

Nàng mỉm cười lắc đầu, “Em chịu thôi.” Cứ mỗi lần phải đối mặt với một câu đố hay trò chơi đoán, nàng đều đầu hàng trước khi phải làm mệt mỏi bộ óc bé nhỏ tội nghiệp của mình.

“Món-làm-từ-một-ngàn-cái-dầu-càng-cua,” Đan Đông nhấn từng chữ. “Một ngàn. Cứ tưởng tượng xem làm thế nào mà người ta có thể tách được những cái càng đó, rồi gỡ thịt ra. Hình dung đến tất cả chỗ thịt cùng một lúc có được từ những cái dầu càng tí xíu của những con vật quái dị, nhỏ bé và khốn khổ kia.”

Hắn đợi nàng hỏi xem phải giết bao nhiêu con cua để có được nhiều dầu càng như thế. Nhưng nàng còn đang mải im lặng nhấm nháp sự kinh ngạc ấy.

“Khi gấp miếng thịt dầu càng nhỏ tí ti ấy, đôi đũa của em sẽ run rẩy chỉ chực làm rơi trước khi đưa tới miệng.” Hắn để nước xả qua tóc, làm trôi sạch bọt xà phòng. “Anh hy vọng là lần sau họ sẽ gửi kèm cả thực đơn trong giấy mời. Khi nào lại có món dầu càng cua, anh sẽ lén đưa em vào. Cứ tin anh đi, thế mới bõ liều.”

Ống kẽm bắt dầu kêu o o. Rồi những tiếng ọc ọc vọng ra từ rất sâu bên trong ống như từ cái nguồn nào xa lắm không thể nhìn thấy được, và cái ống cao su cũng bắt đầu giật lên. Ngay lập tức Tiểu Mai với tay tắt ngay đầu

vòi để luồng hơi nước chết tiệt đó không luộc chín Đan. Đấy cũng chính là lý do Tiểu Mai cứ phải đứng trên ghế canh chừng nguồn nước.

"Thịt gì mới lạ lùng làm sao, em biết không... Giống như hương vị từ hàng ngàn cái chân gà nhỏ xíu cùng dồn vào một miếng. Thơm ngon không chịu nổi. Cái hương vị nồng nàn đó sẽ thực sự làm ta hơi choáng váng. Và không cái gì mềm hơn những miếng thịt đầu càng ấy. Khi em nhai, cảm tưởng như, như..." Đan cố miêu tả cái cảm nhận rất khó nói về miếng thịt thơm mềm giữa miệng và lưỡi hắn, cái cảm giác để vào môi trôi đến ruột, nhưng còn mãi ở miệng hương vị lạ kỳ kia. Nhưng hắn không đủ từ ngữ để diễn đạt điều này. Cộng luôn cả hai mớ học vấn của hắn và nàng lại cũng chỉ vừa đủ để viết một bức thư tạm tạm gửi cho cha mẹ mà không phải tra từ điển.

Bỗng nhiên, những chiếc máy dưới nhà cùng bật. Cái mạng nhện mỏng tang, màu sẫm bám quanh ngọn đèn trên đầu, bắt đầu rung lên. Tầng trên của tòa nhà ngày trước có hai mươi văn phòng, mỗi bên hành lang mười phòng, bây giờ thành hai mươi hộ gia đình công nhân dự phòng. Những chiếc máy được vận hành theo thời gian pháp phù, phụ thuộc vào những dịp nhà máy nhận được đơn đặt hàng vốn cũng rất tùy tiện. Nếu các hộ gia đình phàn nàn về tiếng ồn, giám đốc nhà máy sẽ viện lý rằng các gia đình nên hy vọng có nhiều tiếng ồn hơn nữa, vì như thế tiền thuê sẽ giảm đi. Ông ta cũng nói xa xôi rằng, tuy sống trong cái cũi nhốt trên nóc tòa nhà thật ra cũng không được lý tưởng cho lắm, nhưng hầu

nurse họ chẳng mất gì; ngoài giá thuê rẻ ra, họ còn có thể ăn cắp điện để nấu nướng, có nước nóng để rửa ráy, rồi mua được thịt thà không phải qua kiểm định. Nước ăn cắp thậm chí còn được dùng cho mọi nhu cầu vệ sinh cá nhân, đơn giản là một nguồn bồi bổ thêm cho cuộc sống của họ. Chỉ cần ngồi xổm bên trên cái cống lộ thiên rồi xối là nước sẽ cuốn trôi mọi thứ đi hết. Nước tuyệt vời chưa, chỉ mất có vài giây để biến bẩn thành sạch.

Bà hàng xóm đứng ngoài bức rèm nhựa la om lên, làm gì mà lâu thế, hay là định gội từng sợi tóc một? Đan Đông vừa cười vừa la lại rằng hắn phải cọ đủ mười một ngón chân cơ.

Tiểu Mai giúp hắn lau người bằng khăn tắm, bàn tay nàng nhẹ nhàng và hiệu quả. Nàng làm bất cứ việc gì cũng tinh tế và chính xác đến mức hoàn hảo về động tác, không thừa một bước chân hay một cái đặt tay. Trở về làng mình, tuy chỉ là một cô bé nhưng nàng cũng kiêm được đủ bậc lương của một người trưởng thành ở nông trường. Đan xin lỗi bà hàng xóm, rồi giải thích rằng hắn đang vội phải đi dự một cuộc họp quan trọng. Bà ta bảo sẽ quay lại rửa rau sau khi vợ chồng Đan xong. Hàng xóm đều biết rằng Đan có công việc văn phòng ở đâu đó, nhưng họ không rõ là việc gì. Họ ghen tị với cái cà vạt và đôi giày đen bóng nhoáng của Đan khi đi làm.

Trước khi đi dự tiệc bao giờ Đan cũng rửa mặt cạo râu một cách điệu đà. Hắn có hai chiếc sơ mi nghiêm chỉnh, một chiếc trắng, một chiếc xanh da trời, và hắn mặc thay đổi hai chiếc áo đó. Sau cái hôm đi mua danh thiếp

phóng viên, hắn vay nhà hàng xóm một trăm tệ rồi tới hiệu cầm đồ. Năm tệ cho cặp kính gọng to, hai mươi tệ cho chiếc microphone gắn với một cái máy thu đã hỏng, và bảy mươi lăm tệ cho chiếc máy ảnh rẻ tiền mà hắn cũng không có ý định lắp phim vào; hắn sửa soạn cho những buổi ăn tiệc như một con người mới. Hắn đã học được cách *lùng* thông báo tổ chức hội nghị bằng việc đọc báo. Dịp đầu tiên mà hắn vớ được là một cuộc đấu giá lớn về những công nghệ phát triển mới. Công ty đấu giá đã mời hơn một trăm nhà báo và chiêu đãi họ bữa tiệc mười sáu món ngay sau buổi đấu giá. Đan ngồi cùng nhóm với những "thượng khách". Khi lượng rượu rót ra đã kha khá và cuộc hàn huyên bắt đầu buông tuồng hơn, hắn phát hiện ra rằng "thượng khách" là những người được thuê để làm quân xanh trong buổi đấu giá. Họ ngồi đấy, đưa giá của mình trội hơn một người nào đó, thực ra chỉ để kích động cho giá cao vống lên.

Vào lúc cuối bữa tiệc, một cái đĩa pha lê lớn được đưa lên và Đan biết rằng những sinh vật nhỏ bé có vỏ xù xì đặt trên đó được gọi là "con hàu". Bồi bàn thông báo cho khách biết rằng những con hàu này là hành khách của chuyến bay từ bờ biển chở tới, chỉ mới một giờ trước đó. Các "thượng khách" đang cư xử một cách xuẩn ngốc, tào lao thiên đế về phần biểu diễn hay nhất của mình. Đó là một cuộc đấu giá về công nghệ làm giảm cân. Giá ban đầu là năm mươi ngàn. Họ tăng giá như diên và cuối cùng lên tới một triệu. Người mua sau chót thực ra lại là kẻ bán, kẻ dàn dựng nên cảnh náo loạn này chỉ để quảng bá cho sản phẩm của mình mà thôi. Giờ thì tất cả các

phương tiện thông tin đại chúng sẽ thổi phồng lên rằng thứ hàng đó đang *nóng* như thế nào và giá bán sẽ tăng gấp hai mươi lần giá ban đầu. Tiêu khiển bằng những câu chuyện của họ, Đan đã nhiều lần cố gắng và cũng nhiều lần thất bại trong việc quên đi thứ thịt xam xám, trơn trơn, bóng nhẫy trong một thứ nước nhὸn nhὸn gớm ghiếc. Rốt cuộc, việc tiếp theo là hắn hít một hơi thật sâu trước khi đưa nó vào miệng. Hắn ngạc nhiên khi phát hiện ra cái thứ trông xa lạ đến phát buôn nôm gọi là "con hàu" ấy thực ra lại rất ngon.

Hôm sau, Đan thấy có đưa tin về sự thành công to lớn của cuộc đấu giá trong bản tin chiêu của Đài Truyền hình Trung ương Trung Hoa. Đó cũng là tin chính trên tất cả những tờ báo lớn. Nhưng trong trí nhớ của mình, Đan chỉ ghi dấu đây là "bữa tiệc hàu".

Quấn chiếc khăn tắm quanh bụng, Đan xô vào căn chuồng cu của mình, bỏ Tiểu Mai ở lại lau sàn. Khi nàng về phòng thì hắn đã mặc quần áo xong và đang làm điệu bộ trước một cái gương nhỏ hình bầu dục treo trên ngưỡng cửa sổ, khom người, rồi ngồi xổm xuống, cố làm sao cho cả cái mặt mình lọt vào trong khung gương nhỏ xíu. Hắn nhíu mày, rồi vuốt qua mái tóc, làm cho vài lọn dựng đứng lên.

"Ôn chưa?" hắn hỏi, ngoảnh đầu cho nàng thấy một bên mặt.

Tiểu Mai trả lời được. Nàng vớ cái rá đựng đậu Hà Lan khô và bắt đầu nhặt ra những hạt cát, những cái vỏ rỗng bị sâu, ngồi nửa mông trên mép bàn có bốn chân chí

chít những con số màu đỏ nguệch ngoạc, là số kiểm kê tài sản công của nhà máy thuộc quyền sở hữu nhà nước. Khi hai vợ chồng cưới nhau, nhà máy đã thay đồ gỗ và bán đồ gỗ hỏng gần như miễn phí. Tiểu Mai đã nhặt về một cái bàn thiêu chén và một cái khác nứt mặt. Nàng “xé thịt” chúng, lấy mặt bàn này gắn vào chân bàn kia. Nàng cũng cọ sạch sẽ hai chiếc ghế văn phòng bằng gỗ và đánh màu lên mặt tẩm nệm để che đi mấy con số kiểm kê màu đỏ xấu xí trên chỗ ngồi. Mọi nơi trong nhà đều được phủ khăn mộc bằng sợi. Đó là cách Tiểu Mai làm cho mấy món đồ gỗ không hợp bộ trở nên đồng nhất và hài hòa. Hai cái tủ thiêu kính đứng dựa vào tường, bên trong đặt những chén trà, lịch bàn, vở ghi, cái đồng hồ báo thức du lịch con con và mấy thứ lặt vặt khác. Chúng là những món quà kỷ niệm của các chủ mời tiệc. Trên cùng, treo trên tường, là một phiến đá hoa cương màu đen có hình giống như một quyển sách với logo bằng vàng nguyên chất. Logo đặc, bằng vàng 24K theo như lời người thợ kim hoàn nổi tiếng, cũng chính là người đã được khắc chữ ký của mình trên phiến đá ấy. Đó là món đồ kỷ niệm yêu thích của hai vợ chồng từ một người chủ báo từng hiến tặng hầu hết tài sản của mình để giữ gìn các tác phẩm văn học Trung Hoa cổ qua suốt quá trình lịch sử. Đan thường đùa rằng, nếu phải trở thành ăn mày thì họ cũng có thể bán miếng vàng đó đi để ăn. Nằm chèn ềnh bện cạnh cái chòi nhỏ là một chiếc giường trải khăn sợi mộc, được hoàn chỉnh thêm bằng một miếng ván đầu giường có tấm bọc giả da.

Đan vẫn nhìn chằm chằm vào gương, cứ như thể hắn muốn đánh vật với hình ảnh của chính mình trong đó.

"Em có bao giờ ước là được đi với anh hôm qua để ăn món thịt đầu cua không?" Tiểu Mai hỏi.

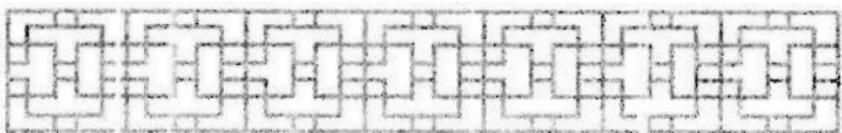
"À, à," Tiểu Mai trả lời mập mờ.

"Họ giữ sĩ diện hay sao ấy mà toàn bỏ mưa trong đĩa. Giá mà anh ăn hộ được cho cả em!"

"Thế thì ăn hộ cho em đi," nàng cười, nhặt một hạt đậu ném trúng vai hắn. Hắn nhặt hạt đậu dưới sàn xi măng lên ném lại. Nàng cong lưng lại, đe dọa trả đũa. Hắn đầu hàng, hai tay giơ lên, quay sang xem đồng hồ. Đến giờ *đi làm* rồi. Ăn tiệc là một công việc nghiêm túc và cẩn thận, đòi hỏi đạo đức nghề nghiệp tốt, siêng năng, dũng cảm, vân vân và vân vân.

Từ chỗ sợi dây phơi chằng ngang qua căn phòng rộng, Tiểu Mai nhìn hắn đang thắt chiếc cà vạt kẻ ca rô, là chiếc duy nhất trong tài sản của hắn, nàng nghĩ, mình chưa từng gặp người đàn ông nào đẹp trai bằng, thậm chí cả những ngôi sao trong mấy bộ phim nhiều tập trên tivi.

Đan chạy vội vào góc phòng và nhúng mình lọt thỏm vào một chiếc xô-pha cảng phồng, kêu kót két; đầu gối hắn co lên gần chạm vào cầm như thể đang cố thắt dây giầy. Hai chiếc xô-pha với tấm bọc giả da khá hợp màu nằm sát nhau ngay cạnh cửa, trông như đôi nhân tình già quê mùa, thô kệch. Hắn đã hứa với Tiểu Mai và tự hứa với mình, khi nào kiếm đủ tiền từ những bữa tiệc là hắn sẽ thay ngay chiếc giường, bộ xô-pha và những thứ đồ gỗ tự làm lấy của hai vợ chồng sau ngày cưới.

BỮA TIỆC được chủ trì bởi một tổ chức phi lợi nhuận giúp đỡ những người quan sát cầm điểu trẻ tuổi. Tiền sảnh khách sạn được trang trí bằng tranh của các nghệ sĩ nổi tiếng tặng. Khi cùng đám đông đi về phía phòng tiệc, Đan thấy nhân viên lễ tân đang kiểm tra chứng minh thư của các nhà báo. Ánh mắt cô lướt qua giữa người và ảnh như muốn thanh minh cho quy định mới này. Trước đây hai ngày, một người đàn ông đã làm giả thẻ nhà báo và lọt vào Đại Lễ đường Nhân dân trong khi Hội nghị Hiệp thương Chính trị đang họp, để phản đối bí thư tỉnh ủy tham nhũng. Kể từ đó trở đi, tất cả các phóng viên đều phải có chứng minh thư và danh thiếp mới được có mặt trong cuộc họp báo và trong bữa tiệc.

Đan chuồn khỏi lối vào. Tên trong chứng minh thư của hắn không trùng với cái tên trong tấm danh thiếp nhà báo. Hắn có thể viện lẽ là quên chứng minh ở nhà và có khả năng cô gái đó sẽ cho hắn vào. Nhưng nếu cô ta không cho vào thì sao? Nếu cái lý do thực của cô trong việc đòi hỏi chứng minh thư chỉ là để túm được những kẻ như hắn thì sao? Có thể những người khác đã để ý thấy một số nhà báo lạ hoặc chẳng bao giờ viết bài gì, song lại luôn hiện diện ở mọi cuộc hội nghị rồi dự mọi bữa tiệc cũng nên.

Giả vờ chăm chú ngắm một bức tranh trừu tượng để tránh ánh mắt của người khác, Đan nhận ra mình là

một trong số ít người còn sót lại ở tiệc sảnh, hầu hết những người có mặt đều đã vào phòng tiệc. Đây là thời điểm quyết định.

"Chắc cậu thích bức này nhỉ?"

Đan quay về phía có tiếng nói. Một ông dáng người đậm nhưng cân đối đang đứng sau lưng hắn. Đan nhanh chóng nhận ra cái áo sơ mi đen, cái quần đen sẫm hơn, mái tóc đen nhánh và đôi mắt đỏ ngầu nhiều mí. Ông ấy khoảng độ sáu mươi hoặc già hơn, mặc dù đã có mái tóc đen nhánh đến đáng ngờ. Đan mỉm cười, hiểu ra là người đàn ông đang nói đến bức tranh to tướng trước mặt họ. Một đám màu rối rắm, có thể hiểu muôn diễn đạt ý gì cũng được, từ phong cảnh bão tố, đến một đàn ngựa phi, tới một vùng mờ ảo.

"Có gì để không thích đâu?" Đan chậm rãi lắc đầu, nhìn vào bức tranh.

"Nhưng tại sao cậu thích bức này?" người đàn ông cũng nhìn chăm chú vào bức tranh cùng với Đan.

Đan néo mắt, mím môi, đi lại vài bước. Đó có phải là cái cách mà người ta vẫn làm khi xem tranh không nhỉ?

"Cậu thấy gì?" ông già hỏi.

Một nồi thập cẩm khổng lồ đầy màu sắc. Một lò nung hổ lốn những hình thù và đường kẻ. Hay chỉ đơn giản là một cái gì đấy có thật nhưng bị nhìn qua con mắt của kẻ đang khổ sở vì đói.

"Tôi thích cậu," người đàn ông nói. "Vì cậu không nói ra cái cậu thấy, hơn nữa cậu cũng không nói ra cái mà cậu *không* thấy. Cậu đại diện cho hàng truyền thông nào?"

Đan đưa danh thiếp bằng cả hai tay, một cử chỉ nhũn nhặn mà hắn học được từ các "đồng nghiệp".

"Chưa nghe tên này bao giờ, tôi nghĩ là cho đến nay báo nào cũng quấy quá tôi."

"Đó là một trang mạng truyền thông mới."

"Các cậu quá đông. Sao mà nhớ hết được. Có hiểu tác phẩm của tôi không?"

Hắn nói, vâng, ai mà lại không hiểu chữ, trong khi đầu óc hắn đang rối tinh bởi ý nghĩ ông này là tác giả của bức tranh. Cái bàn tay béo ú mà rất cân đối này đã xào xáo ra một cái đĩa to tướng toàn những giọt mực tuôn ra và những sắc màu chảy tràn lan. Trước khi Đan kịp trả lời, một đám đông kéo đến, gọi người đàn ông này là "Trần sư phụ" hay "Trần Dương tiên sinh" và xin thứ lỗi vì không nhận ra ông sớm, để ông phải đợi. Trần Dương tiên sinh quay lại và bất chợt gọi với qua đám đông, "Nếu tôi không nhầm thì cậu là người vùng Tây Bắc?"

Đan nói, đúng.

"À, cái vùng bán khai bên ngoài Vạn Lý Trường Thành, với những đoàn lữ hành bị mặt trời thiêu đốt dừng chân dọc theo con đường tơ lụa. Để tôi đoán: có phải tỉnh Cam Túc không?"

Đan gật đầu, vâng.

Bàn tay sư phụ thân mật vỗ vai Đan, "Chỉ có đàn ông ở quê tôi mới cao to, khỏe mạnh và trung thực thế này."

Khi họ đi ngang qua cô nhân viên lễ tân, Đan làm như thể đang mải nghe sư phụ Trần nói nên không nhận thấy cô ta ra hiệu với hắn.

Trần Dương đi qua đám đông đang cười nói, qua những anh bồi bàn áo quần trắng cứng cựa, qua những người nghệ sĩ mặc đồ sẫm với mái tóc dài, để tới chiếc bàn ngay bên dưới bức diễn thuyết. Ông dịch chiếc ghế cho Đan ngồi cạnh. Lần tìm trong túi, Trần Dương nhận ra mình đã để tấm danh thiếp của Đan ở đâu đó và ông hỏi lại tên hắn. Không nghĩ ngợi gì, Đan nói với ông tên thật của mình. Trần sư phụ bảo, nếu tên riêng là "Đan", theo tiếng Trung Quốc thì có nghĩa là "đỏ thắm". Đúng, đúng thế. Như truyện thái tử Đan ở kinh đô nước Yên trong thời Chiến Quốc, khoảng sáu trăm năm trước Công nguyên thì phải. Đúng vậy. Một cái tên hay. Cám ơn.

Đan nghĩ đến việc hắn sẽ làm gì. Hắn sẽ đến hiệu sách và kiểm tra trong cuốn bách khoa toàn thư lịch sử để xem gã thái tử Đan khốn kiếp kia là ai, và lần sau hắn sẽ phô ra những kiến thức của mình về lịch sử như ông bạn già này.

Các món khai vị trông rất lạ mắt. Đan cầm đũa lên, nhưng thấy người nghệ sĩ già thờ ơ với các món ăn đầy vẻ tao nhã, hắn lại nhẹ nhàng đặt đũa xuống. Hắn có cảm giác rằng hôm nay mình sẽ không có được

khoảng thời gian liên tục, không bị quấy rầy để đánh giá bữa tiệc. Một người phụ nữ nghiêng người về phía Trần Dương tiên sinh, thì thầm gì đó với ông. Những ngón tay của cô du đưa trên chiếc đĩa pha lê to quay quay trên chiếc khay tròn. Sau đó cô nhắc lại với mọi người trong bàn ăn: món khai vị được chế biến từ loại nấm hiếm và nấm hương tìm được trong những chuyến quan sát cầm điểu. Đan quá đỗi ngạc nhiên vì chúng ngon y như thịt và rất ngậy.

Một nữ nghệ sĩ trẻ, ước tuổi trăng tròn, đi lên bục diễn thuyết. Các vị khách lắng nghe cô qua âm thanh không rõ của hàng trăm đôi đũa ngà đang khẽ lách cách chạm vào những chiếc bát sứ mỏng tang tuyệt đẹp, của những đôi môi, những hàm răng đang nghiền thức ăn mềm mại. Sau khi cô họa sĩ giới thiệu những dự án của mình trên màn ảnh và cái đói cồn cào lúc đầu của Đan đã dịu xuống, hắn ngồi quay lại và bắt đầu nhận mặt mọi người. Những khuôn mặt đã xuất hiện thường xuyên như chính hắn, đang nở những miệng cười trơn nhãy vì quá đủ thức ăn, và vì những chiếc phong bì đựng “tiền xin lỗi vì làm phiền lòng quý khách”. Cô họa sĩ trên bục mặc chiếc áo dây màu đỏ nhô xíu, được che phủ bằng mái tóc đen, dày và khá dài. Khán giả tranh nhau nói ồn ào trong lúc cô gái kể rằng mình bắt đầu vẽ trước khi học nói. Nhưng cô cũng nói thêm, mãi tận khi lên năm cô mới nói được. Lời bộc lộ bản thân của cô được coi là một điểm nhấn của câu chuyện, và dám dông phá ra cười cho phải phép.

Đan thích món nóng đầu tiên: lườn chim câu xay, nhào với đậu phụ nghiền, viên thành những viên tuyết nhỏ tí, rắc hành xanh tước nhỏ lên trên. Khi đặt đũa xuống để nén hơi thở của mình, hắn phát hiện ra rằng cô họa sĩ đã trở thành ngôi sao của đêm nay. Khách khứa ô ạt xin chữ ký của cô. Khi Đan đang phân vân chẳng biết có nên hòa vào đám đông các phóng viên và nháy đèn chiếc máy ảnh không phim về phía cô hay không, thì Trần Dương bảo rằng lúc này ông còn thích Đan hơn cả cô gái ấy.

"Cậu có con mắt rất tinh," ông nghiêng về phía Đan, nói. "Và óc thẩm mỹ quá nhạy bén với mấy trò kiểu này," ông hất hàm về phía cô gái.

Đan vẫn ngậm miệng, ngẫm nghĩ về hương vị của những viên tuyết, nó ngon tới mức người ta chỉ có thể đánh giá một cách đầy đủ khi thưởng thức cả dư vị.

"Trông kìa, những gã hứng tình kia bị mấy cô nàng loại ba cám dỗ quá dễ... Thế cho nên mới đẻ ra mấy đứa con gái viết văn, con gái vẽ tranh... Cái xã hội này bệnh hoạn rồi, chỉ chực tàn phá những người như cô ta bằng thú tính vô đạo đức..."

Thật ồn ào và Đan chẳng nghe được đến một nửa những gì Trần Dương nói, mà kể cả khi hắn thật sự chăm chú nghe ông thì vẫn có đoạn bị bỏ sót. Tuy nhiên hắn vẫn gật và nghiêng đầu về phía người nghệ sĩ già. Thỉnh thoảng hắn lại phồng mũi lên để khỏi ợ thành tiếng.

Thấy cô lẽ tân cầm phong bì đang tiến lại phía mình, Đan liền rút ra cái microphone điếc cùng cái máy ghi âm câm rồi đặt trước mặt vị nghệ sĩ già, hy vọng cô ta sẽ chỉ

để lại tiền trên bàn chứ không cắt ngang cuộc “phỏng vấn”. Nhưng cô ta lại đứng đợi với một nụ cười khoan dung như cảm thông với chỗ nước bọt trên khóe môi của người nghệ sĩ già do nói quá nhiều.

“Gì thế?” Trần Dương bức bối dừng lời.

Cô ta xin lỗi, đưa phong bì cho Đan, rồi nói nhẹ nhàng, “Một chút tiền mọn vì đã làm phiền đến ông.”

Đan không nói gì, nhưng gật đầu cảm ơn.

“Xin lỗi vì đã cắt ngang,” cô ta chưa chịu đi.

“Không sao cả,” Đan nói.

“Nếu cô không phiền...” Trần Dương xua tay làm động tác đuổi cô đi.

“Xin lỗi Trần tiên sinh. Chỉ một lát thôi ạ,” cô ta đặt tay lên bờ vai đầy đặn của người nghệ sĩ và quay sang Đan. “Phiền anh cho xem chứng minh thư được không ạ? Nhiệm vụ này do quy định mới đề ra, đúng là chỉ thêm việc cho chúng tôi thôi.”

Đan nói là để quên ở nhà. Cùng một nụ cười xin lỗi nữa dành cho Trần Dương, cô lẽ tân lướt qua Đan, lắc mái tóc khi quay đi và bảo sẽ gọi điện thoại lại sau để xin số chứng minh thư.

Cô ta sẽ có được một phát hiện lớn. Cô ta sẽ phát hiện ra rằng trang mạng truyền thông của hắn không hề tồn tại. Họ sẽ phạt tiền hắn. Bao nhiêu? Là tiền của một bữa tiệc ư? Tất cả các bữa tiệc đều thừa mưa đến phải tội, và nhiều thức ăn không dùng hết đằng nào cũng phải đổ đi. Nếu hắn không ăn thì có gì khác không? Không.

Đan tự vệ bằng một sức mạnh tinh thần cuồn cuộn đang dâng lên trong lòng. Với sự phẫn nộ chính đáng, hắn nhìn toàn bộ căn phòng đầy rẫy những bộ hàm đang nhai và những đôi môi nhὸn mõ. Các người có biết tôi vẫn thường ăn gì trong các bữa cơm khi còn là một đứa bé không? Một thứ cháo suông thâm sì thâm sít nấu bằng vỏ cây và kê. Vào cuối thu, sau vụ thu hoạch, bọn trẻ chúng tôi sẽ có những ngày đào bới trên khắp cánh đồng khoai lang đã dỡ để mót những củ khoai còn sót chút chất tinh bột bên trong. Chúng tôi bới đi bới lại, không dùng xéng để khỏi xén phải củ và khỏi mất đi một mẩu nhỏ nào. Chúng tôi bới bằng tay đến toạc cả móng trong lớp đất đã chۆm đóng băng, lạnh cứng. Giờ thì Đan nhìn vào người chủ trì bữa tiệc, cố gắng thu hút sự chú ý của bà ta. Bà chủ tiệc xinh đẹp dùng đũa gấp một viên bông tuyết, cắn một miếng, nhỏ nhẹ như chim ăn. Các người có biết bọn trẻ chúng tôi được ăn cao lương mỹ vị gì trước mùa lúa chín vào đầu hè không? Chau chấu nướng. Và mẹ tôi bảo cứ uống nước nếu bị thức giấc vào lúc nửa đêm vì đói bụng. Đan thấy một gã ngồi phía bên kia quay đầu khỏi phía bục diễn thuyết rồi làm một ngụm bia. Đan cố nhìn chòng chọc vào gã, cốt để cho gã chẳng dám nhìn lại nữa. Các người có tin rằng tôi đã phục vụ trong quân đội ba năm chỉ vì được khuyên rằng bộ đội sẽ thường xuyên được ăn bánh bao nhân thịt không? Nhưng té ra lại là bánh bao nhân bắp cải, gia giảm thêm tẹo mỡ lợn vào. Hoàn toàn không để ý tới Đan, gã kia vỗ tay cùng với những khán giả còn lại đang làm trò hề quanh nữ họa sĩ trẻ, ngặt đầu ra sau mà cười. Điều đó khiến Đan cảm thấy mình có

phẩm giá hơn. Các người có biết những người hàng xóm của tôi sống trong mấy cái ổ chuột trên lầu áp mái thường ăn gì không? Đồ hộp đã hết hạn từ lâu. Các người có biết lương tháng của họ bao nhiêu không? Không bằng tiền tiêu cho một ngày của các người. Với số tiền ít ỏi trong túi, họ phải mặc cả chi li cho mớ hành lá trong các chợ ám mùi nồng dân hôi hám. Họ sẽ sống cuộc đời của mình và chẳng bao giờ được biết đến những viên bông tuyết làm bằng thịt lườn chim câu. Tất cả các người có nghĩ đây là công bằng không? Đan thách thức đám đông bằng sự im lặng của hắn, cố dùng con mắt đầy vẻ hăm dọa để tiếp xúc với những người đang nhặng xị bu quanh nữ họa sĩ đang di quanh các bàn, nâng cốc chúc mừng những vị khách hứng tình kia bằng ly nước quả của mình.

Trần Dương trở nên râu ria. Và ông nghĩ, cái biểu hiện điên tiết của Đan chỉ rõ sự liên kết và lòng trung thành của anh đối với ông. Nghệ sĩ Trần nói với Đan rằng ông quan tâm sâu sắc tới vấn đề đạo đức trong giới nghệ thuật. Những nghệ sĩ bán rẻ bản thân mình và những kẻ giàu thô bỉ trả tiền mua. Dịch vụ truyền thông như những tên ma cô dẫn khách để lừa bịp những cô gái trẻ như cô này. Đan giơ cái microphone diếc lên và thỉnh thoảng Trần sư phụ lại thổi vào đó những tiếng chặc lưỡi cay đắng.

Có bảy món nóng trên bàn và tất cả các món đó đều chế biến từ những con vật được mang về từ nơi thâm sơn cùng cốc. Theo kinh nghiệm của Đan, thể nào cũng sẽ có món đặc biệt trội hơn tất cả.

Một tấp bồi bàn đi ra, đem những cái đĩa to hình bầu dục.

Một ông trong ban tổ chức đứng dậy loan báo, “Thưa các quý bà quý ông, đây là món thịt quý nhất của loài chim đẹp nhất.”

Tiếng hoan hô vang lên khắp phòng tiệc.

Con chim trán trụi nằm úp, đầu ngóc lên, mỏ cài một bông hoa tía bằng cà rốt. Có những lát củ cải nhuộm được cắt như hình lông chim. Có ba cái lông đuôi chim thật rực rõ màu lục, màu lam đặt ở thế tỏa tròn, cuống lông đính vào cái phao câu trụi lủi có hình tam giác; những chiếc lông rung rinh, lấp lánh sống động như thật.

“Công thật đấy à?” một vị khách trong bàn khẽ hỏi.

“Hắn là thế rồi. Nhưng nếu chỉ có một con công thật thì họ phải đặt nó ở bàn của Trần sư phụ,” một người khác vừa nói vừa nhìn lấy lòng về phía khuôn mặt vô cảm của người nghệ sĩ già.

“Những người không ngồi bàn này chắc sẽ có gà thay thế,” một vị khách lớn tuổi hơn nói thêm. “Con của chúng ta chắc chắn là ‘Công chúa Công’ xịn.”

Đan ngửi thấy một hương vị tinh túy bốc lên từ con chim, khẳng định rõ sự khác biệt với gà. Người bồi bàn bưng bát nước thịt, nâng một cách điệu bộ lên phía trên con chim. Anh ta nhìn xung quanh, khi biết chắc mọi người đang nhìn mình, anh mới chậm rãi rót cái thứ nước đang bốc hơi nghi ngút lên mình con chim. Mỏ chim từ từ chìm xuống, rồi đến cái mặt và đôi mắt nhắm. Vẻ duyên dáng và đầy kiêu hãnh lập tức biến mất cùng với thứ tinh

hoa hoang đường của “công chúa công”. Khi con dao của anh bồi ẩn lên mình con chim và những đôi đũa của mọi người đều đã vào tư thế sẵn sàng, chiếc bàn bỗng bị lật úp xuống. Con chim trượt qua mặt bàn rồi đáp ngay vào lòng bà chủ tiệc. Bà ta rú lên rồi nhảy dựng dậy. Mặt bà ta lốm đốm những chấm nâu nâu của nước sốt thịt, và vô số giọt chất lỏng như những ngôi sao trang điểm cho mặt trước chiếc áo dài trắng của bà.

“Thật không thể tin được!” Trần Dương nói. Ông đứng bật dậy, một tay đang nắm chặt mép bàn. Mặt ông nhăn ró vì tức giận và cố nén cơ bắp.

Dàn nhận ra rằng chính Trần Dương là người đã gây ra trận “động đất”.

“Các người sẽ ăn nó hả? Sẽ ăn thịt con chim tuyệt đẹp này sao?” người nghệ sĩ già chỉ vào con chim nát bét. “Các người có biết xấu hổ không? Hả lũ sâu bọ đồi bại này?”

Sự yên lặng lóng lùng lan truyền khắp gian đại sảnh lát đá hoa cương. Sư phụ Trần rời ánh nhìn giận dữ về phía những người tổ chức và dẫn dắt chương trình, về phía đám cán bộ phòng ban nhà nước, về phía lũ nhà báo. Đôi mắt Trần Dương đẫm lệ khi ông lao ra cửa.

Người đàn bà chủ trì bữa tiệc bị những giọt nước xốt nâu töe vào áo dài vội chạy ra và chắn Trần Dương lại.

“Xin sư phụ Trần xá tội cho...”

Trần Dương quay mặt lại phía đám đông, “Tiếp tục đi chứ, ăn đi chứ! Hãy tôn vinh văn hóa Trung Hoa vĩ

đại của chúng ta bằng hàm răng và dạ dày của các người đi! Nhờ những nhân vật như các người mà nền văn hóa Trung Hoa cổ kính đầy vinh quang của chúng ta chỉ còn lại một phần nguyên vẹn là: ĂN."

"Chúng tôi thành thật xin lỗi..." một người đàn ông khác, cũng trong ban chủ trì, đuổi kịp người đàn bà kia và cũng cố gắng chặn người nghệ sĩ già lại.

"Tôi thành thật xin lỗi," người nghệ sĩ già nói.

"Trần sư phụ, đó chỉ là một sự hiểu lầm."

"Tôi hiểu lầm cái gì? Đó có phải là công hay không nào?"

"À, à..."

Hai người trong ban tổ chức nhìn chòng chọc vào nhau. Bỗng nhiên trông họ thật xấu xí khi hoàn toàn rơi vào trạng thái vụng về và lúng túng.

Một người đàn ông đứng dậy, chĩa ống kính máy ảnh về phía Trần Dương. Tất cả các phóng viên khác cũng hùa theo và sửa soạn máy ảnh của mình. Phòng tiệc vẫn yên lặng, trừ những tiếng kim khí lách cách của cái tổ bắn tự động sinh ra này. Đối diện với những ống kính là người nghệ sĩ già giận dữ, mặt tái nhợt như một kẻ tử vì đạo, đang đứng lên lớp họ về những con công bị săn bắn và số lượng công bị giảm hàng năm như thế nào. "Cái loại chỉ muốn thỏa mãn cái khoái khẩu của mình là loại người thấp hèn nhất," người nghệ sĩ kết luận.

Đan nhận ra rằng, cái năng lực mà hắn thấy trong những bức tranh của Trần Dương chính là lòng căm thù.

Người nghệ sĩ già dẵn dắt cây cọ của mình bằng sức mạnh của lòng căm thù ấy. Sao ông lại căm ghét quá nhiều đến nỗi ấy?

Mấy tiếng sau, Đan vẫn cố gắng để hiểu cho được cái bữa tiệc thịt công đã bị người nghệ sĩ già lầm lý luận ấy làm hỏng. Sáng sớm hôm sau, hắn đến quầy báo và tìm mục nghệ thuật ở các báo thông thường. Không thấy nói gì về vụ việc đó. Cuối cùng, hắn thấy một tờ báo nhỏ đưa mẫu tin về việc thành lập quỹ cho những người quan sát cầm điểu. Hắn mua và bắt đầu đọc bài báo, chỉ có một dòng nói về sự có mặt của Trần Dương.

Hắn đọc đi đọc lại bài báo, có cảm giác như bị lừa. Bài báo không nói dối, nhưng cũng không nói ra sự thật. Để nhận ra được điều ấy, Đan đã phải viết nguệch ngoạc những ghi chú và nhận xét bên lề bài báo.

Trong những mùa đông dài ở quê hắn, trò giải trí duy nhất của dân làng là nghe chuyện dân gian. Dân làng bỏ ra vài chục tệ để thuê một gánh diễn chuyện rong, hai hoặc ba người. Người diễn được cậu bé Đan thích nhất là một ông già mù có bộ mặt ngây ngây và giọng nói khàn khàn. Ông xuất hiện trước những tràng cười vỡ bụng của dân làng khi nghe ông kể chuyện. Đan khi đó mới chỉ là một thằng bé lên mười, nhưng vẫn còn nhớ là mình đã đi theo ông già từ làng này sang làng khác, mang hộ ông cái túi ngủ, bọc đựng bánh mì, và đuôi cho mấy con chó trong làng khỏi cắn ông như thế nào. Phải rất lâu sau Đan mới nhận ra nét tuyệt vời ở người kể chuyện già này chính là sự mù lòa của ông. Vì ông không thể thấy khán giả nên

chẳng có được chút lợi thế nào trong tiếp xúc với họ, chỉ hoàn toàn dựa vào lời nói. Khi Đan ngớ ngẩn hỏi ông già kể chuyện rằng ông có nhận một cậu bé ở tuổi lên mười vào học nghề không, ông già chớp chớp đôi mắt mù của mình rồi buông tiếng thở dài. Ông nói, chỉ có người mù mới thành người kể chuyện hay được.

Tại sao? Vì chỉ khi đôi mắt thể xác của một người bị đóng kín lại thì đôi mắt tinh thần mới được mở ra, làm cho người đó thấy được mọi thứ đang chuyển động, đang diễn ra vô cùng rực rỡ và đầy màu sắc. Rồi sao nữa? Rồi người đó sẽ ghi lại những gì đang xảy ra trước đôi mắt tinh thần của mình. Và sau đó? Sau đó... người đó trở thành một người kể chuyện hay thực sự, nổi tiếng trước những kẻ thô thiển về từ ngữ kia.

Hai mươi bốn năm sau và đây là Đan – đang nhầm nghiền đôi mắt, cố thấy một luống hoa tròn từ nhiều loại nấm khác nhau đủ phổ màu, từ trắng ngà, vàng bột, ánh cam, nâu sáng và nâu sậm, tiến đến thành đen như nhung. Hắn sẽ bắt đầu bài báo bằng món khai vị chăng?

“Anh không giúp em kéo cái khóa chết tiệt này à?” Tiểu Mai bảo, mặt nàng đỏ lên vì cố kéo cái khóa ở phía sau chiếc váy dài của mình.

Đan kéo cái khóa lên rồi quay lại với tờ giấy trắng của mình. Tiểu Mai tò mò nhìn hắn. Đan ngồi đầu bàn, đôi lông mày nhíu lại, một trong hai cái cẳng dài ngoằng co lên, bàn chân đặt trên mép ghế, kiểu ngồi của người nông dân quê hắn khi hút thuốc lá. Hắn kẹp cây bút chì chặt đến nỗi làm cho Tiểu Mai phải

thấy ái ngại, tiên lượng cái đầu bút có thể gãy bất cứ lúc nào. Nàng thấy hắn viết từng nét mạnh như một người đang khắc gỗ.

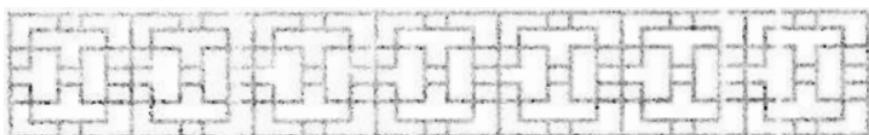
“Em có biết viết các nét của chữ ‘lông vũ’ như thế nào không?” hắn quay sang hỏi vợ sau mấy giây cắn cán bút.

“Lông vũ của cái gì?” nàng hỏi.

“Hình như có một chữ riêng cho cái lông đuôi của con công phải không nhỉ,” hắn lẩm bẩm, nghe tiếng đôi dép lê bằng nhựa của Tiểu Mai lẹt xẹt đi xuống nhà hàng xóm phía cuối hành lang. Rồi nàng lẹt xẹt trở về, hai tay ôm trước ngực một cuốn từ điển nặng trịch.

Đan không nói với vợ về bữa tiệc công, về điều bất hạnh đã xảy ra trong bữa tiệc. Hắn không nói với vợ những gì mà chính bản thân hắn vẫn chưa hiểu. Hắn chỉ hiểu cái khang khác ở Trần Dương có liên quan đến câu “nền văn hóa Trung Hoa vinh quang của chúng ta” và “loại người chỉ biết thỏa mãn cái khoái khẩu của mình”. Hắn phải mò mẫm tìm ra ý nghĩa câu nói của Trần sư phụ bằng những ngôn từ của chính hắn.

Viết xong, hắn đếm những chỗ trống mình đã bỏ qua vì không biết viết thế nào. Có hơn hai trăm chỗ. Hắn mở cuốn từ điển mới mượn được và bắt đầu điền từng từ một vào những chỗ còn thiếu. Hắn cười thầm, tưởng tượng đến một ai đó đọc cái trò chơi chữ ngoài dự định của mình. Hắn cũng không biết chắc mình sẽ làm gì tiếp với bài báo này. Hắn chỉ cảm thấy bức xúc mà viết, vì các nhà báo khác đã không chịu viết.

ĐAN THƯỜNG ĐƯA TIỂU MAI ĐI CHƠI vào những ngày nghỉ. Nàng thích xem bãi xe rộng bát ngát với đủ loại xe cũ mới xếp thành hàng thành lối; xem những siêu thị mênh mông với dãy nọ gian kia đầy ắp hàng hóa, và xem các ngã phố nhè nhẹn nhiều tầng trong nội đô. Nàng thích nhìn cảnh những chiếc xe ủi dàn hàng ủi đổ nhào hàng chồng hàng đống rác rưởi. Nàng cũng có thể la cà trong các siêu thị, chiêm ngưỡng mấy hộp nước rửa bát, chồng khăn ăn, khăn tắm, như thể chúng là những luống hoa hay những gian triển lãm trong công viên. Những cảnh tượng khiến nàng thích mê là những cảnh tượng thật rộng lớn, hiện đại, mang tính tổ chức kiểu công nghiệp, và thiếu nhân tính.

Đứng bên nhau, cạnh một hàng rào dây thép gai và nhìn sang bãi xe hơi cũ, Đan và Tiểu Mai tận hưởng không khí im lặng mơ hồ. Cách họ không xa, những biểu ngữ lớn quảng cáo bán hàng sắc sỡ đung đưa trong gió chiều. Thỉnh thoảng Đan nói, chiếc xe nào hắn thích nhất, chiếc nào hợp với Tiểu Mai nhất. Hắn bình phẩm về kiểu dáng, đặc điểm, tự tranh cãi với mình về giá cả, trong khi Tiểu Mai suốt cả buổi chỉ đứng xem với vẻ thờ ơ đáng yêu.

"Khi nào có tiền anh sẽ mua cho em chiếc xe nhỏ màu vàng kia nhé."

"Vâng."

"Em thích không?"

"Thích."

Nàng trao hắn một nụ cười bâng quơ. Cách cười của nàng làm hắn nghĩ, khi hai vợ chồng nói về điều gì đó tốt đẹp thì có lẽ nó cũng xa như kiếp sau của họ. Hắn trân trọng nhìn những chiếc xe, thầm hứa với vợ là sẽ chăm chỉ làm việc hơn, sẽ đi ăn tiệc nhiều hơn và lấy nhiều "tiền xin lỗi vì làm phiền lòng quý khách" hơn. Hắn không thể chịu đựng được ý nghĩ làm lãng phí cuộc đời nàng như những người hàng xóm của mình với biết bao thiếu thốn. Đời rõ ràng tuếch, sống mà như không.

Hai nhân viên an ninh tiến về phía họ.

"Anh chị làm gì ở đây?" một người hỏi.

"Thở chút không khí trong lành," Đan trả lời.

Hai nhân viên an ninh ước lượng xử vợ chồng Đan theo cái hướng mà họ nghĩ sẽ hăm dọa được Đan và Tiểu Mai.

"Đi nơi khác mà thở không khí trong lành."

"Tại sao?"

"Đi khỏi đây ngay."

Đan quay khỏi hàng rào, đối mặt với hai người kia. Hắn không muốn làm hỏng niềm vui giản dị của Tiểu Mai.

"Có những kẻ trộm xe. Đó là lý do tại sao," một người nói.

"Đó là tụi ăn cắp vặt. Tôi chỉ lấy Mercedes thôi. Lấy mấy thứ đồng nát của các anh ở đây chẳng bõ tay," Đan nói.

Hai nhân viên an ninh nhìn nhau rồi cùng rút dùi cui ở thắt lưng ra.

"Đi theo chúng tôi."

"Tại sao?"

Không phí lời, họ uể oải hất chiếc dùi cui. Họ muốn Đan biết rằng hai chiếc dùi cui sẽ trả lời những cái "tại sao" của hắn. Họ còn rất trẻ, chỉ độ mươi tám đôi mươi giờ đó, như vừa ra khỏi đồng lúa ruộng ngô mà thôi.

Họ đi trước, Đan bước theo sau một người. Hắn làm điệu bộ nhăn mặt với Tiểu Mai để nàng hiểu rằng hắn chỉ đang chọc ngoáy họ thôi. Họ giơ dùi cui lên, Đan nhún vai, nhượng bộ. Hắn bảo Tiểu Mai về, nhưng nàng lắc đầu rồi đi theo. Trên đường qua bãi đỗ xe, hắn ra hiệu một cách kiên quyết hơn bảo nàng hãy về đi. Nàng hiểu và dừng lại. Nhưng khi hắn vừa quay đầu là nàng lại đi theo.

Họ đi qua những chiếc xe đậu thẳng tắp như bộ đội xếp hàng, đến một dãy nhà gỗ dằng sau văn phòng của nhân viên bán xe. Họ tống Đan vào phòng phía sau, cả dãy phòng sặc mùi giày của vận động viên. Một cái tivi nhỏ đặt đối diện với hai cái giường ngủ. Trên màn ảnh, có thể thấy một cảnh mờ mịt với hình ảnh hai nhân vật đang đấm đá nhau cùng những tiếng huỳnh huỳnh sắc sảo. Rõ ràng là những người canh gác này đã được đào tạo theo cách thức của chiến binh từ những phim tư liệu kiểu này.

"Anh có hai lựa chọn. Anh có thể ở đây cho tới khi chúng tôi điều tra xong về anh, hoặc anh phải lau tất cả cửa kính ô tô," một trong hai người nói.

Đan thọc tay vào túi quần, cân nhắc xem có nên đưa cho họ một tấm danh thiếp của mình không. Có thể họ sẽ cho hắn đi vì biết hắn là “phóng viên”. Những ngón tay dò dẫm bỗng trở nên ướt lấp nhấp khi hắn nghĩ đến chuyện bị họ khám người. Nếu khám người, họ sẽ phát hiện ra tên trong chứng minh thư và trong danh thiếp của hắn khác nhau. Đáng lẽ ra hắn đã in một tập danh thiếp mới nếu không bị quản trí vì chuyện viết bài báo về Trần Dương trong bữa tiệc thịt chim công.

Còi báo động của ô tô vang lên. Một trong hai người canh gác nhảy ra khỏi nhà và kêu lên, “Ai ở ngoài đó?”

Người kia đóng cửa rồi cài chốt ngoài lại.

Nghe tiếng Tiểu Mai, Đan tựa cửa sổ nhìn ra. Dưới ánh đèn gay gắt, nàng đứng cạnh một chiếc ô tô và bế một con mèo dơ dây trên tay. Con mèo đã làm cho còi báo động rú lên.

“Tại sao chị còn ở đây?” người canh gác hỏi.

“Sao lại không? Đất của nhân dân chứ,” Tiểu Mai nói. Nàng hung hăng và chỉ chực đánh nhau.

“Chị cũng muốn vào phòng kia hả?”

“Nếu anh mời tôi.”

“Được, thế thì vào,” họ áp sát Tiểu Mai, mỗi người một bên. Nàng đứng ôm chặt con mèo, lưng tựa vào chiếc ô tô. Một người đẩy nàng, nàng giật mạnh người lại. “Này, anh đừng vào tôi đấy nhé!” nàng nói như thét và con mèo cũng rít lên cùng nàng rồi vụt lao đi như một tia chớp bắn thủi.

"Tốt hơn hết là cậu nên xem mình đang động vào ai nhé, đồ du côn. Liệu cậu có chơi được với tôi không?"

Họ đẩy nàng mạnh hơn.

"Tui may biết con này là ai không?" nàng thét lên, rướn người thở hổn hển rồi đập mạnh vào ngực.

Hai nhân viên an ninh nhìn nhau rồi nhìn nàng.

"Chị là ai?" một người hỏi.

"Tao là vợ anh Đan Đông."

"Đan Đông là ai?"

"Đan Đông là chồng tao, đồ nhãi ranh."

Cố gắng chống trả, Tiểu Mai giắc tay một cách điên dại, lưng nàng cong lại, trì người về phía sau bằng cả trọng lượng cơ thể mình. Cái khóa kéo đằng sau cái áo dài bất thình lình bung ra.

"Chúng nó hiếp tôi," nàng kêu to. "Có ai đó không, cứu tôi với!"

"Câm mồm!" họ quát, rồi nhìn quanh quất và yên trí là không có ai nghe thấy tiếng nàng.

"Cưỡng hiếp, cưỡng hiếp," Tiểu Mai càng gào to hơn. "Hai thằng khốn này nhốt chồng tôi lại để cưỡng hiếp tôi."

Vài người đi trên đường cái bắt đầu ngó nghiêng. Sợ khó giải thích về cái khóa kéo bị bung của nàng, hai người đó nhanh chóng rút vào nhà và gọi Đan. Họ đứng trước cửa nhìn Đan đi ra.

"Anh là cán bộ gì đó phải không?" một người hỏi.

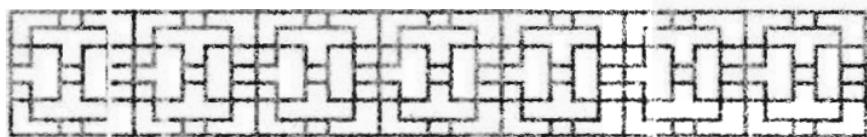
"Không. Chỉ là một ký giả nghèo thôii," hắn đưa một tấm danh thiếp cho họ.

Hắn nghe sau lưng im phăng phắc trong khi đi về phía Tiểu Mai đang đặt một tay ra sau lưng để giữ chỗ áo dài bị bung ra. Đan nghe thấy hai người lính gác nói chuyện.

"Thật là phí. Một ký giả mà lại lấy một con đàn bà như vậy."

"Con mụ ấy có cắn mày không?"

"Không, nhưng nó cào tao."

QUẦY ĐĂNG KÝ đặt ngay lối vào. Hai đầu đều bố trí hoa rất sang trọng. Hoa thật. Khi cúi xuống viết cái chữ ký đã được luyện tập rất nhiều, Đan thấy một tấm danh thiếp được thiết kế y hệt tấm trước đây của hắn. Nó mang tên công ty truyền thông mạng bịa đặt mà lúc trước hắn tạo ra và sau đó đã hủy. Hắn lùi khỏi lối vào và cố phán đoán tình hình. Hình như có một con rệp ăn tiệc khác đang ăn theo cách của hắn để vào được lãnh địa của hắn, chỉ có kẻ không có lòng tự trọng mới tự tiện làm một mình như thế. Kẻ đó đã cướp quyền sở hữu trí tuệ của hắn. Đan thấy bàn tay mình cầm điếu thuốc lá mà run lên vì giận dữ. Đang giữa cơn giận bỗng có ai đó đưa thuốc lá ra mời mọi người, hắn cũng phải cầm một điếu.

Một người phụ nữ vẫy tay chào hắn. Hắn giả lảng như không nhìn thấy. Ở đâu đó có một con rệp khác đang ẩn núp đợi ăn tiệc. Đan phải nắm được tình huống lạ kỳ đấy và phải đánh giá đúng về nó. Hắn đã tạo dựng được một công việc tốt đẹp như vậy cho bản thân mình. Hắn đã trau chuốt và cải thiện công việc ấy qua những quan sát và học hỏi đầy siêng năng. Hắn có được vị trí của ngày hôm nay là nhờ phải trải qua bao dũng cảm và táo bạo như một điệp viên.

Đan hỏi cô gái có mái tóc nhuộm vàng ở quầy đăng ký và nhờ cô chỉ cho hắn cái người đã để lại tấm danh thiếp nọ.Ồ, liệu cô có thể nhận ra nếu cô nhìn thấy gã đó không? Cô sẽ vui lòng thông báo rằng có một người muốn gặp gã không? Tiếc là cô quá bận. Cô chỉ giơ tay ra nhận chứng minh thư. Hắn rút chứng minh thư ra khỏi túi quần, một nắm tiền xu rơi xuống nền nhà lát đá xé, nảy lên rồi lăn đi như trên mặt băng trơn tuột. Hắn điên tiết đến mức chẳng thèm quan tâm đến chúng. Cô tóc vàng liếc qua cái tên trong danh thiếp và tên trong chứng minh thư. Hắn đã có danh thiếp mới, vì thế tên trong danh thiếp và trong chứng minh thư hoàn toàn trùng nhau. Đan không biết mặt mạo hiểm của việc đó. Nếu ai đó nghi ngờ về nhân dạng của hắn thì ông ta hoặc bà ta sẽ khám phá ra sự thật chỉ trong vài phút. Cô gái tóc vàng chép lại số chứng minh thư của Đan. Bất giác hắn đếm, có mười tám chữ số trong một cái chứng minh thư thật.

Đan vào khán phòng, là nơi diễn ra bữa tiệc trưa. Sân khấu đủ to cho một dàn nhạc cỡ trung. Sàn gỗ đủ vững cho cả trăm người cùng khiêu vũ. Những tấm áp phích to

tướng có tên nhà tài trợ được trang trí bằng những chùm bóng bay. Một biển ngữ treo bên trên sân khấu ghi “Xóa sạch nạn mù chữ, đem giáo dục tới cho trẻ em nghèo”. Đan đã có mặt trong những cuộc họp gây quỹ theo chủ đề này nhiều rồi. Chúng được những người siêu giàu đứng ra tổ chức. Những người siêu giàu này may mắn trở nên giàu sụ chỉ qua một đêm nhờ những cải tổ kinh tế của chính phủ. Một ông trong bộ com-lê sang trọng đi ngang qua Đan, bám theo sau là thư ký, bảo vệ, người hâm mộ và cả rùi nước hoa đắt tiền. Đan vội vội vàng tránh khỏi lối đi của họ. Hắn có cảm giác vô nghĩa trong sự hiện diện của những siêu nhân này. Hắn quan sát thấy họ ngày càng trở nên giàu hơn, nổi tiếng hơn qua những cuộc hội nghị.

Đang kiếm chỗ ngồi, Đan thấy có bàn tay ai đó vỗ vào vai mình. Quay lại, hắn thấy một khuôn mặt thon thả dưới một cái mũ bóng chày to tướng, đóng khung bởi đôi hoa tai bạc khổng lồ.

“Em gọi anh mai ở chỗ quầy đăng ký!” cô gái mở nắm tay mình và để cho hắn thấy sáu đồng xu.

Đan nhìn cô gái và nghĩ bụng, chắc cô này nhầm hắn với ai đó.

“Anh giàu lắm phải không?” cô nói, “sáu đồng không bõ công cúi xuống nhặt chứ gì?”

Đan không nói gì hơn ngoài hai tiếng “cám ơn”.

Đặt những đồng xu vào tay Đan, cô gái nhìn thách thức Đan với ánh mắt trêu chọc. “Muốn ngồi cạnh em

không?" cô xốc cái túi vải bố lên vai rồi hất hàm về phía những chỗ ngồi còn trống phía trước.

Trước khi Đan kịp phản ứng, cô gái kéo chiếc túi có cái máy ghi âm câm và cái máy ảnh mù của hắn rồi dấn đường len qua hàng người và ghế. Cô gọi hắn là "Băng", cái tên bịa mà hắn tự đặt cho mình mấy tháng trước. Khi người chủ tọa thông báo bắt đầu cuộc họp, hắn cũng bắt đầu tìm cơ hội để tống cô nàng đi chỗ khác.

Các cửa đều đóng kín. Ban tổ chức của những cuộc họp kiểu này có thừa thông minh để biết rằng các nhà báo lão làng thường lủi mất sau khi đăng ký, rồi lại lén vào lúc ăn tiệc và phát tiền. Họ bố trí những người giữ cửa để ngăn những ai vi phạm nội quy định lủi đi. Đan đang nghiên cứu tìm tất cả các lối ra. Chẳng may mắn chút nào, nhà vệ sinh nam lại ở ngay trong phòng họp. Hắn thấy một lối ra ở cạnh sân khấu hình như không bị gác.

Đan đứng dậy và tự biện lý do rằng cắp giờ dài của mình bị ép giữa đầu gối và lưng ghế của hàng trên. Hắn biết là một số người gác cửa đang nhìn hắn. Lần đầu tiên trong đời, hắn không bằng lòng với vóc người cao to của chính mình. Bên ngoài phòng tiệc, một người đàn ông đang hút thuốc.

"Anh ra à?"

Không cần nhìn lại, Đan biết cô gái đang đứng sau hắn.

"Tôi muốn hút thuốc," Đan nói, cảm thấy may mắn vì cái người đang phì phèo kia đã gợi ý cho hắn một cách nói dối.

"Anh có biết cái gì ở cuộc họp này làm em khó chịu không, anh Bằng?" cô làm động tác ché nhạo về phía phòng họp và mặt vênh vênh về phía hắn. Cô khoảng độ hai mươi tám tuổi hoặc hơn, gầy nhom và không có ngực, đôi mắt to thăm quáng như thể bị chứng mất ngủ kinh niên.

"Tôi không biết," Đan cười. "Sao cô cứ gọi tôi là Bằng nhỉ?"

Hai tay cô gái dừng phắt lại giữa lúc đang cử động. Cô không vui vì trí nhớ của mình, hay không vui vì trò thủ trí nhớ của hắn đối với cô?

"Tôi tên Dan, họ Đông," Đan nói hoàn toàn chân thực.

Cô gái cười, bảo rằng cô có chứng cứ rằng hắn là Bằng. Cô họ Cao, tên riêng là Hạnh do cha mẹ đặt cho. Cha mẹ cô là một đôi vợ chồng giáo sư buồn tẻ, mê phạm, hướng nội và đeo kính. Họ muốn con gái họ lớn lên cùng với và chỉ với một khao khát của họ là hạnh phúc. Đan gật đầu mỉm cười. Cô gái nói tiếp với hắn rằng cô không ngạc nhiên khi biết hắn còn nhiều cái tên ngoài tên Bằng. Mọi người đều có bút danh mà. Nếu không thì ai dám viết những bài bút chiến chua cay chứ? Bản thân cô đã từng dùng Cao Sâu làm bút danh cho những bài công kích việc ăn tiệc và kiểu tặng quà phung phí. Cô e rằng sẽ không được mời nếu dùng tên thật của mình. Đan gật tiếp và cười cởi mở hơn. Có thể cô là người đã dùng danh thiếp công ty ma của hắn chăng? Cô nói cô dùng bút danh "Cao Sâu" để giấu cợt lại cha mẹ mình. Đó là thứ mà họ nghĩ về bản thân mình. Cao Sâu - *Gao Shen* - nghĩa là "bí truyền".

Khi cô gái nói, Đan đếm những từ lạ mà cô đã dùng. Có ít nhất ba từ mà Đan không biết. Cô gái lấy ra một tấm danh thiếp và chỉ cho hắn xem. Đó là tấm danh thiếp mà hắn đã dùng và đã bỏ đi cách đây một thời gian. Trong đó có cái tên mà hắn cũng đã bỏ đi - Bằng. Chính là tấm danh thiếp hắn đã thấy ở quầy đăng ký, tấm danh thiếp đã bị đối thủ bí mật của hắn mô phỏng. Tất cả bọn họ đều âm mưu phá hỏng khao khát đơn giản của hắn là đến ăn tiệc hôm nay chẳng?

"Chắc cô lầm tôi với ai khác rồi đấy," hắn nói.

"Anh có thoi đi không?"

Cao Hạnh (hay Cao Sâu) nói rất to làm cho người đang hút thuốc lá bị nghẹn rồi phát ho lên.

"Đừng thách thức trí nhớ của em, em không bao giờ nhầm lẫn người mà em thích với bất kỳ ai khác," cô gái nói.

Đan nhìn cô chăm chăm, phân vân rằng liệu cách dùng từ "thích" của cô có giống định nghĩa chuẩn của từ điển Trung văn không? Cô giống một anh con trai hơn là một cô gái. Son môi đỏ đậm dường như không thích hợp trên khuôn mặt kém vượng sắc.

"Em thích anh vì anh có cái nhìn không giả tạo như những người khác," cô đưa tay ra rồi vặn vẹo mấy ngón tay khi bắt gặp cái chớp mắt của hắn.

"Làm điều thuốc cho đỡ trống trải," hắn rút bao thuốc trong túi ra đưa cho cô. Cô lấy một điều, nhún nhăn rồi bức tức vò nát đi. Đan nhìn cô ném điều thuốc vào thùng rác.

"Anh có thể dùng loại thuốc lá đó làm thuốc diệt muỗi," cô phẩy tay về phía thùng rác. "Hay để hun cá. Thậm chí loại thuốc mà bọn nhóc ở trường trung học hút cũng không bèo *nhu thế*."

"Cô ở báo nào?" Đan hỏi, hy vọng có sự trao đổi danh thiếp.

"Em hành nghề tự do," cô nói và đưa cho hắn danh thiếp của mình.

Hắn gật đầu. "Làm tự do" nghĩa là cái chết tiệt gì nhỉ? Cô đang nói với hắn về những bài báo cô đã viết, hy vọng chúng sẽ có kết quả tốt. Hắn lại gật gật như thể đã nhớ ra. Sau đó cô bảo, cô muốn nói chuyện với hắn về cái hôm hắn vào cùng với Trần Dương. Hai người chắc phải là bạn thân lắm đúng không? Cô phân vân liệu hắn có thể giới thiệu cô với Trần tiên sinh được không? Hắn chưa kịp phủ nhận, cô đã bảo hắn chờ nói dối cô. Cô biết hai người là bạn thân vì có cùng phương ngữ của vùng Tây Bắc. Đừng lo, cô sẽ không tiết lộ điều gì nếu hắn cho cô địa chỉ và số điện thoại của Trần tiên sinh.

"Này cô, tôi phải đi đây," Đan liếc nhìn đồng hồ.

"Anh muốn là người đầu tiên đưa tin đi chứ gì?" Cao Hạnh đã làm sẵn một tờ chẳng biết từ đâu. "Em đã chuẩn bị cho anh rồi. Tất cả các hội nghị kiểu này đều như nhau cả thôi. Anh viết một bài và có thể dùng cho tất cả. Chỉ cần đổi một số tên và vài từ thôi." Chỉ có đôi mắt là trong sáng trên khuôn mặt đầy nhạo báng của cô. "Anh có thể dùng bài này trên trang mạng mới của anh. Em không kết tội anh là đạo văn đâu. Và anh sẽ cho em số điện thoại của ông Trần Dương, thỏa thuận thế nhé?"

"Này, tôi thực sự không biết ông ấy."

"Ồ, biết, anh biết mà."

"Tôi thậm chí còn không hiểu tranh của ông ấy..."

"Làm gì có ai hiểu?"

"Ý tôi là..."

"Anh định nói với em, sứ mệnh của anh là bảo vệ ông ấy chứ gì? Em nghĩ anh không phải là người giả dối," đôi môi đỏ sẫm của cô nở một nụ cười hồn học.

Đan lưỡng lự. Hắn có thể rũ bỏ cô, thanh minh một chút rồi chuồn khỏi nơi này. Nhưng hắn vẫn chưa tìm ra con rệp ăn tiệc kia. Hắn phải giám sát con rệp ấy; phải đập nát nó trước khi nó làm hại hắn.

"Thỏa thuận hay không, anh Bằng?" Hạnh thúc.

Chẳng an toàn chút nào khi có ai đó gọi bạn bằng cái tên liên quan tới nhân dạng ảo ngày trước của bạn. Nhưng sẽ còn nguy hiểm hơn khi có kẻ nào đó nấp dưới cái lốt công ty ma do chính bạn tạo ra.

"Này, Trần sư phụ đang ốm. Ông ấy không thích bị quấy rầy đâu," Đan hy vọng lời nói dối ấy sẽ mang lại sự yên bình ngay lúc này cái đã.

"Em biết rồi. Các báo nói ông ấy phải đi nhà thương cách đây hai hôm. Điều em muốn biết là ông ấy vào nhà thương nào cơ." Vậy là người nghệ sĩ già đã ốm thật rồi. Mọi người đều biết, trừ Đan. "Chỉ cần cho em số điện thoại của ông ấy ở nhà thương, em sẽ tặng miễn phí cho anh bài báo."

Đan lắc đầu.

"Em dãi anh một chầu mát-xa chân được không?" cô bước lại gần hơn, khoanh tay trước ngực. "Anh sẽ được gấp cô bé hay nhất Bắc Kinh đấy. Cô ấy sẽ chiều chuộng đôi chân anh. Hay chiều chuộng bất cứ chỗ nào của anh. *Bất cứ chỗ nào anh muốn chiều.*" Cô đề xuất thẳng thừng, không thèm úp mở hay gợi ý gì hết. "Thêm một khoản bồi dưỡng nho nhỏ nữa thì anh có thể rủ cô bé đi. Tám chục hay một trăm gì đó. Bảo đảm sạch. Cô bé sẽ tự mang theo áo mưa."

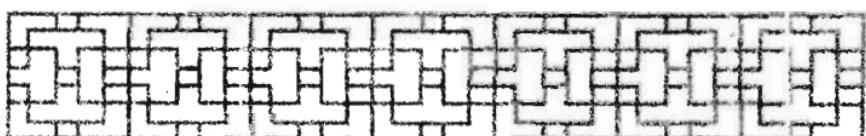
Như con thú mắc bẫy sẵn sàng làm mọi chuyện để được thoát thân, Đan viết nguêch ngoạc số điện thoại của Trần Dương lên mẩu giấy nhỏ mà Cao Hạnh đưa, tất nhiên là một con số bịa. Hắn tự nhủ, hậu quả sau này sẽ đối phó sau.

Trong bữa tiệc, Đan nhẹ cả người khi để ý thấy Cao Hạnh đã biến mất. Hắn không hứng ăn cho lắm, mãi đến khi một món mang đến ngay trước mặt. Chừng hai chục con ốc biển to nằm trên một cái đĩa chữ nhật lớn. Một gã bồi bàn mím giới thiệu với khách món "Hải đảo" do một nữ đầu bếp, người đoạt giải thưởng trong cuộc thi toàn quốc, thể hiện. Người ta phải khêu ruột ốc ra khỏi vỏ, đem xay rồi trộn với thịt bê và nấm rừng. Sau đó nêm hồn hợp các thành phần bí truyền vào, đánh kỹ bằng đũa cho đứt hết các sợi cơ và làm cho thịt mềm ra. Tiếp đó nhồi lại vào vỏ. Gã bồi biểu diễn cho mọi người xem cách đập cho cái vỏ ốc vỡ ra. Khách trong bàn dõi theo anh ta với một sự quan tâm sâu sắc. Từ những cái vỏ đã vỡ, phần

ruột lấy ra có hình xoắn ốc rất hoàn chỉnh, giống y hệt hình dạng của một con ốc sống.

Đan thấy cô gái tóc vàng ở quầy đăng ký đang tiến lại gần mình. Cô hỏi hắn đã gặp được người cần tìm chưa. Chưa, hắn chưa gặp. Vậy là thế nào nhỉ? Cô đã nói với người đó là Đan đang tìm. Cô đưa cho ông ta danh thiếp của Đan, còn nói cho ông ta biết Đan trông như thế nào nữa. Ông ta tầm trung niên phải không? Đan hỏi. Khó đoán tuổi lắm. Cô nhìn những khuôn mặt quanh các bàn. Rất tiếc, cô không thấy ông ta đâu cả. Có lẽ ông ấy về rồi. Một vài nhà báo không ở lại dự tiệc nếu họ có nhiệm vụ khác phải đi. Họ đi để lỉnh thêm một lần nữa, cô nói.

Thằng vô lại. Đồ ăn bám. Tên đạo chích đã ăn trộm *mô hình* kinh doanh và quyền sở hữu trí tuệ của Đan. Dĩ nhiên gã phải lủi mất khi biết Đan đang truy tìm gã. Gã sợ Đan hơn là Đan sợ gã. Phân tích này làm Đan cảm thấy thư thái. Hắn thấy đôi mắt mình cứ vương vấn ở đĩa ốc. Hắn đau lòng vì được ăn những món như thế này mà không có Tiểu Mai. Trước khi rời bàn tiệc, hắn chộp lấy một con ốc, gói vào khăn ăn - không ai bỏ mứa cả, trừ hắn.

NGAY KHI Đan bước lên cầu thang, Tiểu Mai ló đầu ra gọi. Hắn ngược lên khi nàng nhìn xuống, mặt nàng hiện ra giữa những thanh lan can sắt của cầu thang. Nàng nói có ai đó gọi điện cho hắn. Ai? Ai đó gọi cho hắn vào

điện thoại chung ở tầng hai. Đan nhớ ra rằng Hắn đã dùng số đó trên tấm danh thiếp cũ của mình. Tiểu Mai nói, điện thoại cứ réo mãi, đánh thức hết mọi người trên tầng thượng đang ngon giấc ngủ trưa. Vì thế nàng phải chạy xuống trả lời. Người đó là phụ nữ.

“Cô ấy muốn gì?”

“Muốn biết em là ai.”

“Em bảo sao?”

“Em nói với cô ta ‘Còn cô là của nợ nào?’”

“Thế à?”

Hai đầu cùng dập máy.

Cao Hạnh. Nhất định là người đàn bà nhiều sự đó. Chắc là cô ta đã cố liên lạc với Trần Dương bằng số điện thoại giả mà Đan cho. Hắn vội vàng quay xuống, nhảy mấy bậc cầu thang. Hắn đến chỗ chiếu nghỉ giữa hai tầng, nơi đặt chiếc điện thoại bám đầy bụi đen sì ngay trên mặt sàn xi măng. Hắn quay số mà Cao Hạnh cho rồi hít một hơi dài khi điện thoại đang reo. Một, hai, ba...

“Alô.”

“Xin lỗi, cô Cao...”

“Năm phút nữa gọi lại,” cô ta nói rồi cúp máy.

Hắn đợi mười phút rồi gọi lại.

“Thêm năm phút nữa, được chứ?” cô ta nói. Sau đó hắn nghe thấy giọng nói đã ghi âm sẵn trong máy trả lời, “Hiện nay tôi không nói chuyện được, tôi đang viết nửa chừng.”

Hắn đứng ôm chiếc điện thoại bẩn thỉu và chờ. Hắn quyết định cho cô nàng hắn mười lăm phút. Hắn ngược lên và thấy Tiểu Mai đang nhìn mình. Hắn hất đầu ra hiệu. Nàng nhảy xuống từng bậc một. Nàng có ghen với Cao Hạnh không? Có, nàng ghen. Nhưng nàng chẳng nên ghen. Tại sao? Đan mỉm cười. Hắn sẽ không chịu thừa nhận với nàng đâu, nhưng hắn dựa vào nàng tất cả mọi chuyện, kể cả giấc ngủ của mình. Có những đêm khi Đan đợi giấc ngủ đến, cứ như đợi xe buýt để đi dự bữa tiệc quan trọng không cho phép đến muộn vậy. Trong khi lo toát mồ hôi, hắn nghe hơi thở của Tiểu Mai đều và sâu, tiếng ngáy nhẹ nhẹ và đều đều qua cánh mũi. Hắn không tin có ai khác thở thư thái và yên lành hơn thế. Đó là hơi thở của một người hoàn toàn thanh thản với thế giới xung quanh, người không nợ ai bất cứ cái gì và cũng không để ai phải mắc nợ mình. Hắn sẽ theo nhịp thở của nàng, hắn để ngực nâng lên và hạ xuống cùng nhịp với ngực nàng, và hơi thở của hắn sẽ sâu, những trán trở vì âu lo sẽ nhẹ nhàng trôi đi. Thế rồi, rốt cuộc hắn được ru vào giấc ngủ nhờ bài hát ru bằng hơi thở của nàng.

Sau khi Đan kể về cuộc chạm trán với Cao Hạnh, Tiểu Mai cho hắn hai quả đấm yêu vào cánh tay. Một dấu hiệu cho thấy nàng đã làm lành và nhẹ nhõm.

Năm phút nữa trôi qua, Đan chỉ vào số điện thoại của Cao Hạnh trên danh thiếp của cô ta, bảo Tiểu Mai quay số. Hắn luyện cho nàng nói, "Xin chào. Đây là nhóm truyền thông... như thế, như thế... tôi là thư ký của ông Đan Đông. Cô Cao có ở đó không ạ?" Nàng nhắc đi nhắc lại nhiều lần, rồi chấp nhận đề nghị của hắn và cố làm

cho tốt hơn. Hắn bước tới bên cạnh, quan sát nét mặt nhìn nghiêng của nàng. Nàng phát âm các từ bằng cái giọng thật thà như trẻ con. Hắn đẩy cầm nàng về phía sau, giữ hai mép cho miệng nàng nhỏ hơn, rồi bảo nàng luyện câu, "Xin giữ máy, thưa cô Cao, để tôi gọi ông Đông." Hắn gật đầu xác nhận sự tiến bộ của nàng, giải thích rằng diễn đạt như thế sẽ làm cho giọng nàng trầm hơn, lạnh lùng hơn và người lớn hơn, hoàn toàn khác với cái giọng bẩm sinh của nàng trong câu "Còn cô là đồ của nợ nào?"

Điện thoại réo làm cả hai giật mình. Họ bất giác lùi lại một bước và nhìn nó đổ chuông. Tiếng chuông to đến mức làm khuấy động cả cái không khí gà gật, lơ mơ của tòa nhà. Đan đưa mắt bảo Tiểu Mai nhắc máy. Nàng cười, mặt đỏ bừng như thể thực sự bắt đầu một công việc mới trước sự chứng kiến của ông chủ lớn. Nàng giữ chặt không chịu nhắc máy lên. Hắn chộp lấy ống nói, lòng bàn tay ướt nhoẹt.

"Alô..."

"Đừng có nói xin lỗi," Cao Hạnh nói. "Em đã thử gọi theo số điện thoại mà anh cho em cả triệu lần rồi. Sau đó em nghĩ là mình bấm một số sai hay sao đó nên cứ xem đi xem lại, đặt các chữ số ở mọi thứ tự có thể. Em không định gọi anh là đồ chó đê, bởi vì em biết anh bịp bợm em cũng là để bảo vệ ông nghệ sĩ già ấy, mặc dù có gọi như thế thì cũng chẳng oan."

Giọng cô ta bị chìm đi trong tiếng động của những chiếc máy dưới nhà bất thình lình khởi động. Đó là đơn đặt hàng đầu tiên của nhà máy sau một thời gian dài.

Cuối cùng thì những người sống ở khu nhà lại được vui mừng vì tiếng ồn, bởi nó hứa chắc một lần nữa với họ rằng nhà máy có thể lại trả số lương còn nợ của công nhân và công nhân dự phòng. Có tiếng ồn thì họ ngủ ngon hơn và được ăn nhiều hơn.

“Tiếng ồn gì thế?” Hạnh hỏi.

Đan che lòng bàn tay vào giữa miệng và ống nói. Hắn giải thích rằng vừa mở cửa sổ ra ngoài phố. Bên dưới văn phòng hắn là một đại lộ giao thông rất tấp nập. Hắn chụm các ngón tay quây quanh ống nói sát hơn. Böyle giờ nghe rõ hơn chưa?

Rõ hơn rồi. Hạnh nói rằng cô rất ấn tượng về bài báo của hắn. Bài báo nào? Cái bài về cơn nổi trận lôi đình của Trần Dương trong bữa tiệc thịt công ấy. Nhưng làm sao cô có để đọc trong khi nó vẫn chưa được in? Đừng bận tâm, có khói bí quyết để đọc được những thứ chưa in. Những chất liệu thực sự thường được giữ lại, không in. Hạnh cười, tiếng cười từ đôi môi đỏ sẫm của cô đập nhoi nhói vào màng nhĩ hắn. Hắn chau mày, dịch ống nói ra xa tai. Tiếng ồn của những chiếc máy lại xen vào giữa họ.

Tiểu Mai chăm chú nhìn hắn.

Hạnh nói, cô thấy rất hứng thú khi được đọc một thứ gì đó thật tinh khiết, nguyên sơ, tuyệt đối đứng bên ngoài nghề viết báo đã bị tẩy não. Đó mới là tính khách quan. Có thể phải viết lại cho tinh hơn, một số từ cần phải chỉnh, nhưng mấy nhược điểm đó không quan trọng. Cái

quan trọng là tính chất mới mẻ, là cái chỉ có thể có ở con mắt mới mẻ, hồn nhiên như trẻ con. Và một bộ óc không có định kiến trích thượng.

Tiểu Mai nhìn Đan, thấy những giọt mồ hôi từ trên thái dương hắn chảy xuống, lóng lánh trong ánh nắng xuyên qua ô cửa sổ mắt kính. Nàng lấy tay lau đi, và hắn cười với nàng. Buổi chiều hầm hập trong cái cấu trúc xi măng mỏng dính này, và càng trở nên nóng hơn khi nhà máy phía dưới đang hoạt động.

"Nhưng cô đọc bài báo đó ở đâu?" Đan hỏi. Vài ngày trước hắn có gửi bài báo tới một vài tạp chí, chỉ là gửi hú họa vậy thôi.

Hạnh lảng tránh câu hỏi của hắn và tiếp tục nói rằng có thích cái cách hắn miêu tả những người khách, kiểu ăn mặc của những người bồi bàn thế nào, họ phục vụ ăn, dọn ăn, trang trí sau lưng ghế, trình bày hoa ra sao, và hắn đã sờ vào những bông hoa rồi phát hiện ra hoa không phải thật như thế nào. Và các món ăn nữa. Món khai vị, cách làm những tai nấm đã gợi cho người ta nhớ đến đặc điểm cái đuôi xòe ra như cái quạt hướng lên trên của con công. Vừa bắt mắt, vừa thơm ngon. Tất cả các món đều nghe như thể những tác phẩm nghệ thuật mà bản thân các nghệ sĩ được đánh giá là tinh tế và sâu sắc. Cô đặc biệt ca ngợi cách hắn đẩy câu chuyện tới đỉnh điểm kịch tính của nó. Hắn không chuẩn bị cho độc giả trước khi bập vào sự cố, nhưng hắn không viết điều đó vì chủ đích, hắn làm điều đó chỉ là vì ngây thơ. Hay là vì một sự tinh tế nào đó cao hơn.

Đan ngạc nhiên khi thấy Hạnh hiểu bài báo còn hơn cả chính hắn. Một số ý mà cô hiểu thậm chí còn khai sáng cho cả hắn.

"Cho nên, gây ấn tượng hơn hết thảy là khi sư phụ hất món thịt công..."

"Không, ông không hất món ăn, mà ông hất cái bàn."

"Thôi được, ông hất văng cái đĩa vào quý bà chủ tiệc kiêu sa..."

"Không, ông không làm thế. Cái đĩa đậu vào lòng bà ta mà không một ai biết bằng cách nào. Và sư phụ Trần..."

"Để em nói xong đã," Hạnh nói. Và hắn lặng yên.

Hạnh tiếp tục ca ngợi những chỗ cô thấy ấn tượng nhất. Đan nhìn Tiểu Mai. Nàng đang chăm chăm nhìn hắn, chia sẻ mọi thứ mà nàng chẳng thể nghe được.

"Anh biết gì không? Ngày mai em có chút thời gian, em sẽ ghé qua văn phòng anh. Chúng ta sẽ thảo luận thêm về bài báo của anh để nó thành một hình ảnh tóm lược tử tế về Trần Dương. Và nó sẽ góp tiếng nói cho mỗi quan tâm của ông ấy về thiên nhiên, động vật, về bảo vệ môi trường và sinh thái. Em nghe nói ông ấy rất ghét những bữa tiệc tùng và chỉ ưa thích những món ăn đơn giản. Ông ấy vô cùng kinh tởm những kẻ ham nhậu nhẹt."

Thật xấu mặt, Đan nghĩ. Liệu hắn có đủ sức để ghét nhậu nhẹt được không.

"Đó sẽ là một bài báo hoành tráng nếu được trau chuốt kỹ hơn. Chúng ta sẽ làm cho nó chua cay hơn. Hiện tại, bài báo còn non tay và thô thiển, chúng ta phải để tâm hơn nữa mới được," Hạnh nói. "Em sẽ đến lúc mười giờ sáng. Gần văn phòng anh có dễ đậu xe không?"

Đan ngập ngừng, "Sáng mai tôi phải xuống phố."

"Mình có thể gặp nhau ở văn phòng anh sau khi anh đi phố về cũng được. Lịch của em luôn linh hoạt mà."

Hắn bị dồn vào chân tường. Hắn lại nhìn Tiểu Mai, như cầu cứu. Nàng tò mò nhìn hắn, và mối lo sợ của hắn được xoa dịu phần nào.

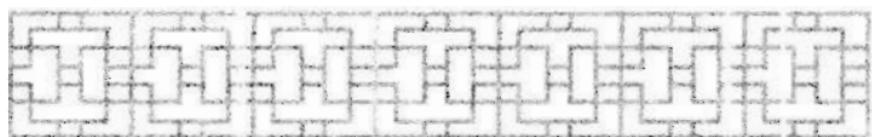
"Tôi sẽ gặp cô ở tiệm sảnh," hắn nói.

"Tốt."

Hắn sẽ dắt Hạnh sang quán cà phê. Hắn sẽ dựng ra chuyện là văn phòng hắn đang quá bận và ồn ào. Đang có thợ lên làm hệ thống ống nước. Hay văn phòng đang trong quá trình chuyển đi nơi khác. Bao nhiêu tiền một ly cà phê nhỉ? Nếu không có quán cà phê ở gần đó thì sao? Nếu cô đến sớm và phát hiện ra không có công ty truyền thông nào ở địa chỉ mà hắn ghi trong danh thiếp thì sao?

Đêm đó Đan ngủ không sâu. Buổi sáng, trước khi mặc quần áo để đi gặp Cao Hạnh, hắn thấy một lỗ thủng xấu xí trên chỗ túi quần. Đêm qua một con chuột đã mò đến, không những cắn thủng vải ở túi quần mà còn cắn thủng cả chiếc khăn ăn bằng vải để lôi con ốc biển mà hắn để quên ra. Nó cũng đã cắn được một nửa cái vỏ ốc, cố mò tới phần ruột đã được chế biến lại của con ốc. Nó ăn

hắn phải là một con chuột kέch xù với những chiếc răng to tướng và rất sắc móm có thể làm vỡ con ốc biển cứng như thế. Chuột trong khu nhà này chỉ được ngửi mùi mì sợi và bánh bao. Chúng chẳng bao giờ được ngửi mùi thơm tinh tế như ốc biển, thơm đến điếc mũi. Tiểu Mai cũng chẳng được ngửi mùi thơm ấy bao giờ. Hắn nhìn Tiểu Mai, mắt sưng, chân trần đang tìm cái quần khác cho hắn. Hắn chẳng có cái quần tè chỉnh nào khác. Tiểu Mai cắt một miếng bên trong túi để vá chỗ thủng lại. Hắn bỏ áo ra ngoài quần nhầm che chỗ vá đi.

MAY MẮN THAY, Đan tìm được một tiệm cà phê cách khu nhà có văn phòng ảo của hắn chỉ một dãy nhà. Hắn kiểm tra giá. Hai mươi tệ một tách cà phê bình dân, tức bốn mươi tệ cho Cao Hạnh và cho bản thân hắn. Hắn bắt đầu nghĩ cách viện lý do để khỏi uống cà phê. Hắn bị dị ứng cà phê. Bụng dạ hắn không thể chịu được cà phê. Như vậy, hắn sẽ chỉ phải trả tiền cho tách cà phê của Hạnh. Vào lúc mười hai giờ. "Không, em có bao giờ uống cà phê đâu," Hạnh nói khi hắn đề nghị gọi cà phê. "Em có thể chiều mọi tật xấu, trừ việc uống cà phê." Tất cả mọi suy tính và chuẩn bị thế là đi tong. Hắn ngỏ ý đưa cô đi nhà hàng. Tại sao, hắn đòi à? Cô không đòi. Họ chưa đủ hư hỏng bởi những bữa tiệc được chế biến rất cầu kỳ sao? Làm sao hắn có thể đề nghị đi ăn ở một nhà hàng có thức ăn bình dân và vệ sinh đáng ngờ? Ngoài ra, cô còn có việc

phải làm vào buổi chiều, tới một nơi được cung phụng tử tế. Cô chẳng bao giờ phải mua thực phẩm hay tiêu tiền ở nhà hàng từ khi làm nhà báo tự do.

Cao Hạnh chỉ sang bên kia đường, qua vài dãy nhà ngắn, rồi qua cửa kính. Bảng hiệu bên trên ghi "Câu lạc bộ Lùm cây xanh", Hạnh bảo, họ sẽ hưởng trà miễn phí và thời gian yên tĩnh ở đó, chứng tỏ cô biết khu hàng xóm của "văn phòng" Đan rất rõ. Câu lạc bộ trông tối lờ mờ và quạnh quẽ. Hắn ngẫm nghĩ, liệu nó có còn kinh doanh được không? Đan nghe rõ tiếng bước chân của hắn và của Hạnh cọt kẹt trên sàn gỗ của hành lang giữa những phòng nhỏ ở cả hai bên, phòng nọ đối diện phòng kia. Tấm biển trên cửa đè "Phòng tắm quất". Khi lối đi kéo dài đến chỗ tối hơn, không khí trở nên nồng nặc, lưu cữu với mùi đồ uống, mùi bữa ăn đêm, mùi người ngủ. Cái mùi của những đêm cạm bẫy. Hạnh bảo Đan, các phòng mát-xa ở đây dùng tạm như nhà ở chung cho các cô gái làm nghề mát-xa. Một người đàn ông gọi họ từ phía sau.

"Cô Cao đấy à?" người đàn ông hiện ra, ló nửa người phía trên ra khỏi một phòng mát-xa ở lối vào hành lang.

"Xin chào quản lý Châu," Hạnh cười, quay về phía ông ta.

"Mấy giờ rồi cô?" quản lý Châu hỏi.

"Một giờ kém mười lăm chiều, giờ Bắc Kinh. Nhưng ở đây vẫn theo giờ giấc bình thường đấy chứ?" Hạnh nói.

"Chúng tôi theo giờ Paris," ông quản lý vừa nói vừa cười. Ông đi ra, khoác cái áo khoác thể thao ra bên ngoài bộ đồ ngủ.

“Xem ra đêm qua ông làm ăn khá tốt thì phải. Các cô gái trông phờ phạc cả.”

“Chúng tôi có tốp khách du lịch Đài Loan.”

Quản lý Châu gõ một trong những cánh cửa và gọi tên một cô gái.

“Lại một nhóm Đài Loan dâm dê khác làm cho mẫu quốc sáng mắt bằng cách đè ngửa đám con gái của Người ra,” Hạnh châm chọc.

Quản lý Châu mỉm cười lấp liếm, “Cô sẽ không viết chuyện này trong các bài báo của cô chứ?”

“Không, khi nào biết chắc đã,” Hạnh đáp.

“Đây là...?” ông quản lý nhìn Đan, dè dặt đợi lời giới thiệu.

“Người này là một phóng viên còn khủng khiếp hơn cả tôi,” Hạnh nói. “Anh ta có thể hủy diệt tiếng tăm của ông chỉ trong nháy mắt.”

Quản lý Châu đưa mắt xem xét khổ người Đan. “Cứ cho biết, nếu tôi có thể giúp anh được bất cứ việc gì,” ông nói và rút tấm danh thiếp trong túi áo ngủ đưa cho Đan.

Cha này thậm chí còn mang cả danh thiếp khi đi ngủ. Đan ngạc nhiên.

Quản lý Châu tiếp tục đi dọc xuống hành lang để gọi và gõ cửa từng phòng, nhưng đáp lại ông chỉ là sự im lặng. Quản lý Châu quay sang Hạnh, “Cô cứ tự đi tìm một phòng đẹp đi, tôi có chè ngon sẽ mang lên sau.”

Hạnh đưa Đan ra cầu thang xuống tầng dưới. Mùi ở đây còn nặng và nồng nặc hơn, càng tăng lên bởi mùi kem dưỡng da và thảo mộc.

“Cái mùi này có làm cô khó chịu không?” Đan hỏi.

“Mùi gì?”

Đan không nói gì, tập trung tinh thần vượt qua cái mùi khó chịu đó bằng cách tự bắt mình phải thở bằng mồm.

Hắn không nghĩ rằng mình lại thuộc loại người có khứu giác nhạy hơn những người khác.

Hạnh đẩy cửa vào căn phòng có một nhóm con trai đang ngủ gà ngủ gật trên mấy cái ghế tựa. Các phòng dưới rìa là khu ở của bọn con trai. Đan suy đoán. Bọn con trai được thuê để mát-xa chân cho nữ, Hạnh nói, nhằm bồi bổ năng lượng tình dục.

Cuối cùng, họ ở lại trong một căn phòng có hai cái ghế tựa.

“Em nghĩ, anh thật ma mãnh,” Hạnh nói.

“Tôi?” Cô ta nói gì thế nhỉ?

“Anh viết về chủ nghĩa duy ngã độc tôn của Trần Dương bằng bộ mặt tinh bơ và giọng điệu mộc mạc như một cậu bé nhà quê. Nhưng người đọc bị ấn tượng rõ ràng rằng cái tôi của ông già ấy đã bị xúc phạm ra sao. Chà chà, đau đớn! Mà mức độ nhục cảm của ông ấy vẫn còn đang mạnh mẽ đớn đớn chứ.”

“Duy ngã” nghĩa là gì? Và “nhục cảm” nữa? Đan rất muốn hỏi, nhưng lại sợ để lộ ra cái lai lịch trung học

dở dang của mình. Khi trà và đường đã mang lên, Hạnh nói, cô đồng ý với bài báo của Đan rằng người nghệ sĩ già rất đau vì cô họa sĩ trẻ kia đã cướp mất sự chú ý của mọi người đối với ông. Ông bị xúc phạm không chỉ vì món thịt chim công hay cò, vì cô họa sĩ trẻ, vì khán giả, mà còn vì cả những người tổ chức tiệc.

"Mình vẫn có thể dùng ông ấy để viết một bài thật quy mô về môi trường, về con người xấu xa đến thô thiển ra sao." Hạnh châm thuốc lá, đưa cho Đan. Đầu lọc in dấu một vòng đỏ sẫm từ son môi của cô, tạo ra một cái rùng mình thầm kín từ thẳm sâu trong lòng khi Đan ngậm môi lên. "Anh phải cho em gặp Trần Dương."

Đan hút thuốc, nhìn chăm chăm một cách khó hiểu vào một khoảng không xa xăm. Hắn dần dần hiểu "cái tôi" nghĩa là gì. Tất nhiên hắn không thích dùng từ đó khi nói về người nghệ sĩ già, nhưng lại không thể lý giải tại sao.

"Cho in loại này là mạo hiểm, bởi vì nó dụng đến cả chính phủ và đám đông. Nhưng nếu chúng ta đi sâu thêm vào việc Trần Dương phản đối bữa tiệc thịt công thì sẽ làm cho bài báo có đủ chất văn học để giấu cái mà chúng ta thực sự muốn đề cập tới. Nếu anh có thể giới thiệu em với ông Trần, em sẽ làm cho ông ấy nói kỹ hơn về đề tài này. Em đánh cuộc là ông ấy sẽ hợp tác, chỉ để cho công chúng phải chú ý. Sau đó, em sẽ làm cho cái bài này thành tin nổi bật in ở trang nhất trong một tờ báo quan trọng. Đó là chủ đề để làm nên một nhà báo được chú ý ở tầm cỡ quốc tế."

Vậy là cô ta cần được chú ý. Đan gãi râu dưới cằm, móng tay hấn tạo ra tiếng lột sột trên bộ râu mà cả tuần nay hấn chưa buôn cạo. Hấn không cạo râu từ khi bắt đầu làm việc về bài báo. Hạnh đợi. Sự đợi chờ của cô còn ngọt ngạt hơn cả cái mùi nồng nồng kia.

Đan nói, ông nghệ sĩ già bắt hấn hứa là không được cho bất kỳ ai số điện thoại của ông. Thế thì làm sao mà đưa cô đến chỗ ông ấy được? Hoàn toàn nằm ngoài khả năng. Xấu mặt thật; đó là cái sẽ biến hấn thành một nhà báo hành nghề tự do tốt nhất. Và đó chính là ý nghĩa của từ “hành nghề tự do”. Người hành nghề tự do không cần có ông chủ, không cần có công ty và cũng chẳng cần văn phòng. Vì thế hấn cũng chẳng cần phải bịa đặt ra chúng để làm gì. Chìm sâu trong nỗi ám ảnh bởi từ “nhà báo tự do”, hấn nhìn Hạnh mấp máy đôi môi, cử động bàn tay, quên ráo tất cả những gì cô ta nói tới trong suốt lần gặp này.

“Anh chỉ cần chỉ cho em cánh cửa nhà Trần Dương rồi anh có thể về ngay. Em sẽ tự giới thiệu mình. Anh thấy thế có được không?” Hạnh tiếp tục thuyết phục mà không để ý rằng những lời của cô chỉ như gió thoảng qua tai Đan.

Một người hành nghề tự do. Ôi, một giải pháp! Một sự trợ giúp! Hấn sẽ tống khứ nỗi lo sợ vô hình luôn theo hấn như một cái bóng, núp sau cái nhân dạng giả mạo một công ty ma trước đây của hấn.

Hấn sẽ thoát khỏi mọi nỗi lo lắng và sợ hãi. Hấn sẽ có một tệp danh thiếp mới với chữ “nhà báo tự do”

trước khi tiến vào bữa tiệc sắp tới. Từ đó trở đi hắn sẽ ăn những bữa tiệc thật bình an. Tất cả những gì hắn muốn chỉ là thưởng thức các bữa tiệc, kiếm chút tiền rồi tiết kiệm để có được một căn hộ nhỏ với phòng vệ sinh và vòi sen thứ thiệt, bộ xô-pha không rèn rỉ cót két chỉ rình tấn công xương cụt của người ngồi.

“Em sẽ trau chuốt lại bài báo của anh, coi như một cuộc trao đổi có qua có lại. Sau khi xuất bản, anh sẽ nổi tiếng trong giới phóng viên...”

Sau đó Đan thấy Hạnh nói chuyện với một cô gái mặc chiếc áo choàng rộng thùng thình, thắt một chiếc khăn ngang eo.

Cô gái chắc phải đến từ lúc nãy, trong khi hắn còn đang mộng tưởng. Một tay cô xách cái xô nhựa đỗ đựng nước nóng, tay kia cầm cái chậu màu xanh cũng bằng nhựa. Cô gái đến chỗ hắn, mỉm cười, và hắn ngửi thấy mùi cơ thể ấm áp của cô được lưu đọng lại sau một giấc ngủ dài. Đó là mùi thơm trực tiếp từ bộ đồ ngủ và từ cái chăn lông vịt của cô. Một hương thơm như mùi sữa ngọt ngào, xóa đi mọi ý nghĩ của hắn.

“Thưa ông, lần đầu ông đến đây à?” cô gái hỏi bằng giọng nói nồng nàn của vùng Nam Trung Quốc. Tuổi cô gái chừng mười tám, mười chín hay đầu hai mươi gì đó.

“Vâng,” hắn nói.

Đan nhìn cô gái, rồi nhìn Hạnh.

“Ông muốn làm như thế nào ạ?”

“Đừng ngượng,” Hạnh nói, nụ cười kiêu ma cô dẫn khách làm sáng lên hai quầng mắt thâm của cô.

Trước khi hắn biết được cái gì sẽ xảy ra tiếp theo, cô gái đã ngồi xuống cái ghế đầu trước mặt hắn, lấy tay hất lọn tóc lòa xòa trước mặt ra đằng sau.

“Cô làm gì thế?”

“Mát-xa chân cho ông,” cô gái trả lời vui vẻ như muốn nói rằng, cô hiếm khi gặp người đàn ông nào chân chất như quý ông nhà báo này.

Đưa mắt nhìn Hạnh, Đan đặt chân lên ghế đầu. Hạnh nháy mắt.

“Thưa ông, ông muốn gì ạ?” cô gái hỏi. “Bùn tinh chất hay thảo mộc ạ?”

“Quý ông nhà báo này thích bùn tinh chất,” Hạnh trả lời. “Bùn từ Tây Tạng đấy,” cô nói với Đan. “Người Tây Tạng là rành những chất chữa trị vết thương thần bí nhất. Nó tăng cường khả năng cường dương của anh chỉ trong chớp mắt.”

Ấn gập mẫu thuốc vào cái gạt tàn, Hạnh ném một nụ cười đầy ẩn ý sang phía Đan rồi đứng dậy. Đan ngộ ra tình huống của mình: hắn đang được hưởng một màn “mát-xa” luôn dẫn tới một thứ khác nữa. Hắn đã nghe một vài nhà báo nói về kiểu dịch vụ này. Nó có một sức mạnh khiêu gợi bí hiểm, tất cả bắt đầu bằng việc mát-xa chân vô hại.

“Bùn tinh chất là lựa chọn tốt, đang rất thịnh hành,” cô gái vừa nói với Đan, vừa cúi xuống bọc cái chậu lại

bằng một tấm chất dẻo. Để phòng những bệnh về chân. Hết như cái bao cao su - Đan nghĩ - nhưng là bao cao su cho chân. Cô gái rót một ít chất lỏng nóng vào cái chậu lót "bao cao su", khuấy bằng tay, rồi lại cho thêm chút nữa. Ở chỗ hở của chiếc cổ áo chữ V, Đan thoáng nhìn thấy bộ ngực trẻ trung của cô gái. Cô gái ngồi thấp hơn ở bên kia cái ghế đầu trước mặt Đan và bắt đầu cởi giày, rồi tháo bít tất cho hắn. Chân hắn bây giờ để trần. Đôi bàn chân riêng tư của hắn có một cảm giác lạ lùng. Rùng mình, hắn rút chân khỏi bàn tay cô gái, mất thăng bằng, hắn ngã ngửa vào cái ghế tựa. Cái ghế đó bỗng nhiên xòe bẹt ra thành cái giường cho "công đoạn Z". Sau đó, nhà chủ sẽ đưa ra tờ hóa đơn dài dằng dặc, như có lần một nhà báo đã kể với Đan.

"Em thích anh. Anh biết sao không?" Hạnh nói, đi ra phía cửa. "Vì thời nay có rất ít đàn ông còn biết xấu hổ khi đến đây."

"Cô đi đâu vậy?" Đan hỏi.

"Em đi mượn bạn em cái băng ghi âm. Văn phòng anh ấy ở gần đây. Khi phỏng vấn Trần Dương chiều nay, em không muốn một từ nào của ông ấy mà không được ghi lại."

Đan đồ rằng có lẽ phải thỏa thuận với cô về việc "trao đổi có qua có lại" này trong lúc bận tính kế trở thành người hành nghề tự do.

"Tôi không có nhiều thời gian đâu," hắn nói, giọng đồng hồ lên.

“Hai tiếng phải không?” Hạnh quay sang hỏi cô gái.

Cô gái gật đầu.

“Nhưng, Hạnh...”

“Lúc em quay lại, anh sẽ rắn rỏi đến mức có cảm giác như lại có được sự sung mãn của thời trai trẻ.”

Từ phía cửa, cô chüm đôi môi đỏ thăm hôn gió về phía hắn, y hệt Tây. “Chuyện hóa đơn thì anh khỏi phải nghĩ, cứ để nhà hàng lo.”

Ngay khi những bước chân của Hạnh xa dần, Đan bắt đầu nghĩ đến chuyện chuồn khỏi nơi này, rời khỏi cô gái, khỏi đôi bàn tay mượt như rong biển đang lướt trên chân hắn. Hay như những cái vòi bạch tuộc mềm dẻo, nổi bồng bềnh quanh hắn cho đến khi chúng cuốn được hắn vào trong cái mớ rắc rối chết người. Hắn cảm thấy sức mạnh của đôi cánh tay dần tăng lên dưới chậu nước và như tạo thành những cạm bẫy. Hắn phải trốn khỏi đây trước khi toàn thân bị vướng vào mớ bòng bong. Nhưng hắn không sao cử động được. Chân hắn như tan chảy trong bàn tay cô gái. Không chỉ đôi bàn chân, mà toàn thân hắn cũng vậy. Hắn phải rời khỏi nơi này trước khi Hạnh trở lại đòi đáp lại cái *thiện ý* của cô.

Và hắn còn mất tự chủ bởi sự lười nhác mà hắn không hề có kinh nghiệm. Nó sinh ra từ sự tiếp xúc lạ lùng giữa bàn tay cô gái và đôi chân hắn.

Đan nhận ra chính cô gái đã bắt đầu cuộc nói chuyện. Hắn bị trôi theo câu chuyện của cô trong khi chẳng biết họ đang nói về chuyện gì. Đúng ra hắn phải hỏi quê cô ở

đâu, cô rời quê cách đây bao lâu rồi, vì cô đã bắt đầu kể về cuộc đời mình ở một làng thuộc tỉnh Tứ Xuyên. Cô đi năm mươi sáu tuổi, ra sống với chị ở Bắc Kinh. Nghĩa là cách đây ba năm. Cô có nhớ cha mẹ không?

Ồ, cô gửi tiền hàng tháng về cho cha mẹ.

Cô gái rót thêm nước bùn nóng vào chậu.

Tối đến cô đi ngủ lúc mấy giờ? Còn tùy. Thường thường cô ngủ lúc sáu giờ. Sáu giờ tối? Không, sáu giờ sáng. Cô gái cười, hở ra hai hàm răng nhỏ, khấp khểnh. Thế là cô chỉ có năm tiếng để ngủ, đôi khi chỉ có bốn. Nhưng cô quen rồi. Cô làm gì khi không ngủ? Cô làm việc. Làm việc cả hai mươi giờ luôn ư? Ồ, ai mà để ý cơ chứ!

Cô gái nắn bóp các ngón chân hấn thật nhẹ nhàng. Sự đam mê của cô làm hấn kín đáo xuýt xoa khe khẽ.

Cô có yêu nghề không? Cô không nói gì, nhưng hấn hiểu, cô không yêu nghề. Cô sẽ tìm công việc khác chứ? Cô không chắc. Cô không được học hành gì khác, nên cô học nghề này. À phải, cô phải đến trường để học nghề này. Có được dạy dỗ gì khác nữa không? Có chứ, trường dạy nghề mà, chuyên ngành về kinh doanh du lịch. Chắc là một chuyên ngành tốt nhỉ? Khi cảm thấy thích, mũi hấn thở khá mạnh đầy nhạy cảm, tuy thế hấn vẫn cố trò chuyện bằng điệu bộ thờ ơ. Quý ông nhà báo chắc hẳn phải có tấm bằng thạc sĩ từ một trường đại học tử tế chứ?

Đan mím cười. Cô bé ngưỡng mộ hấn như một sứ phụ thực thụ. Tay cô đi đến giữa gan bàn chân hấn. Ngón

tay cái ấn sâu, chạm vào phần nhạy cảm mà hắn chưa bao giờ phát hiện ra cho đến tận bây giờ. Hắn thở dài.

Nếu đau thì bảo, cô bé nói. Hắn sẽ bảo. Bây giờ cảm thấy thế nào? Tốt. Mạnh nữa nhé? Được. Thật mạnh nhé? Không... Ồ, cứ thế...

Hai chân hắn thấy nặng, có cảm giác căng lên. Hắn nghe tiếng nói của cô bé như vọng lại từ xa, bảo hắn nâng chân lên; cô phải cho thêm bùn nóng. Như trong một giấc mơ, hắn không thể trả lời, kể cả việc hắn đang rất cố để làm điều đó. Rồi bàn tay cô gái nâng chân hắn lên và gác vào lòng cô trong khi rót thêm chất lỏng. Chân hắn cảm giác được sự mềm mại từ bộ ngực trẻ trung của cô gái.

Đâu đó dưới hành lang có tiếng người tiểu vào bồn cầu, rồi giật nước, tiếp theo là tiếng ồng ộc từ bồn dồn vào ống xả.

Khi nhúng chân vào chất lỏng nóng, hắn nghe trong người mình như có tiếng rên rỉ. Cái ấm nóng của nước ngấm dần vào da thịt, chạy dọc theo các mạch máu. Mỗi cái mcn trớn của bàn tay cô gái lại làm cho cơ thể hắn ấm áp hơn. Tới một lúc, Đan quên rằng đó chỉ là đôi bàn tay người đàn bà và đôi chân người đàn ông. Chúng trở thành những cuộc đời riêng, độc lập với thể xác và linh hồn của họ, chúng chơi với nhau hồn nhiên, không cứu cánh. Hắn rên to hơn khi cô gái chạm vào điểm yếu nhất, chỗ lõm ở lòng bàn chân. Các ngón tay cô đi từng đường, từng đường, như đang dò một bản trắc nghiệm kín đáo về những cái đau, cái ngứa, cái mỏi và cái nhức của hắn. Trước đây, chưa bao giờ chân hắn được chăm sóc như thế

này. Nó như một sự thầm kín lạ kỳ không thể nói ra lời mà Tiểu Mai yêu quý của hắn đã không bao giờ chia sẻ với hắn. Hắn cảm thấy có sự xáo động trong lòng.

Và hắn hiểu rằng cô gái biết điều đó. Cô cúi đầu, mặt đỏ bừng. Hắn phải đứng dậy và trốn thôi.

"Khỉ thật, tôi có cuộc họp phải có mặt," Đan nói, chống người lên bằng khuỷu tay, nhưng sức mạnh bên trong khỏe hơn đã kéo hắn xuống. "Suýt nữa thì quên mất."

"Em có thể làm xong nhanh hơn," cô gái nói.

"Tôi đã muộn rồi!" hắn nói. Đó chỉ là chuyện bịa.

"Chỉ năm phút..." cô gái nói và ấn nhẹ vào đầu gối hắn.

Bàn chân hắn đá vọt lên khỏi chậu nước, chỉ thiếu điều làm cô gái ngã lộn khỏi ghế.

Quá thô lỗ. Hắn biết. Nhưng hắn không thể cố mà giữ được. Khi tìm tất và giầy, hắn thấy cô bé nước mắt lưng tròng.

"Tôi xin lỗi," hắn nói. Hắn thực sự cảm thấy có lỗi.

Cô bé chỉ ngoảnh mặt đi.

Hắn nhìn cô bé đang khe khẽ nước nở.

"Này cô, tôi hoàn toàn quên cuộc họp chỉ vì có làm tôi cảm thấy quá thoái mái."

Hắn biết, nụ cười của hắn thật xấu xí. Cô gái khụt khịt mạnh hơn, mũi cô tắc nghẹt. Hắn rút chiếc mùi xoa ra khỏi túi quần, đưa cho cô.

Cô gái bật cười khi thấy chiếc khăn ăn đầy mỡ với một lỗ thủng to tướng ở giữa.

Như đứa trẻ con.

"Hẹn gặp lại," hắn nói rồi lê bước ra cửa.

"Chờ gặp lại tôi," cô căm cǎm nói với theo.

Hắn quay lại, phát hiện ra cô bé mới đẹp làm sao!

Cô bĩu môi. "Ở địa vị anh thì tôi sẽ không gặp lại cái con bé đã làm tôi buồn thối ruột, kể cho tôi nghe cái cuộc đời chán ngắt của nó, và phục vụ tôi một cách tồi tệ," cô gái nói.

"Cô phục vụ tôi tuyệt lắm."

"Thế là thế nào?" cô nhìn hắn. Mi mắt cô ướt lấp nhấp những hạt sương nhỏ tí xíu. "Đó mới là bước bắt đầu thôi mà."

Mới bắt đầu thôi ư? Hắn nhìn cô bé và nhớ lúc thấy cặp vú ngọt ngào của cô trong một thoáng. Đi xa nhà ba nghìn cây số và ở đây, cô phô bày cặp vú của mình cho bất cứ ai ngồi trên cái ghế tựa chết tiệt đó. Cha mẹ cô nhận được tiền từ sự phô bày đó, đúng như cha mẹ hắn nhận được tiền từ cái nghề nguy hiểm của hắn là làm con rệp hút máu tại các bữa tiệc. Con rệp có thể bị nghiền nát bất cứ lúc nào, cùng với kẻ vô lại không rõ mặt đang lớn von xung quanh hắn, đang cop-pi phương pháp giả mạo của hắn. Và rồi còn có một Cao Hạnh môi đỏ thăm muốn có chung những "quan hệ" của hắn, thứ mà thực ra hắn cũng chẳng có.

"Tên cô là gì?" Đan hỏi.

"Số Mười, cứ gọi tôi là Mười Cũ."

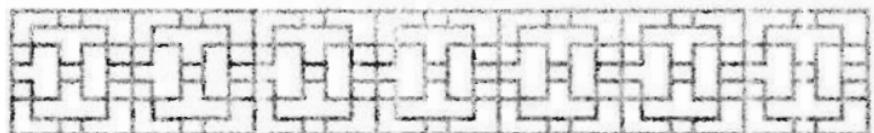
Hắn gật đầu, cảm thấy một nụ cười buồn ngấm vào trong mắt hắn. Tất nhiên cô gái không thể cho "nhà báo" biết tên thật của mình được.

"Ông có thể cho tôi một đặc ân được không?"

Hắn nhìn cô gái. Hắn có thể chiều theo bất cứ đề nghị nào của cô.

"Ông làm ơn bảo với ông chủ là ông rất hài lòng về sự phục vụ của tôi," cô nói.

Ra vậy, chẳng có gì quan trọng hơn sự xác nhận từ một vị khách VIP.

CÓ MỘT NGƯỜI GỌI ĐIỆN trong khi hắn đi "phỏng vấn", Tiểu Mai nói khi nàng đón hắn ở cổng nhà máy. Lần này là một người đàn ông, nàng bảo hắn, tay nàng cầm con dao mỏng đang khéo léo xén cái đế giày cao su. Nàng làm được năm xu một đôi, cắt những chỗ lồi lõm quanh đế mà máy móc đã để sót. Người đó nói tiếng rõ to, nàng bảo Đan, như thầy giáo dạy thể dục ở trường trung học vậy. Ông ta nói gì?Ồ, ông ta hỏi nhiều lắm. Hỏi về cái gì? Về công ty và công việc của Đan; liệu có phải Đan là ông chủ còn Tiểu Mai là thư ký không.

Đan dừng lại.

"Em nói gì với ông ta?"

"Em nói, 'ông là công an hay sao mà hỏi lắm thế?'"

"Thế à?"

"Ông ta nói, 'tôi là bố công an đây.' Thế là em nói, 'vậy tôi là bà nội của công an.'"

"Em đùa đấy à?"

"Không, em không đùa."

Đan bắt đầu đi lại lại. Thế đấy. Cuộc điều tra về hắn đã bắt đầu.

"Em có lấy số điện thoại của ông ta không?"

"Không."

Hắn vào phòng và thấy những cái thùng đựng nước đóng chai chất cạnh tường. Tiểu Mai thỉnh thoảng hay đi cùng những người hàng xóm đến các phố đông đúc để bán nước đóng chai cho những người lái xe bị tắc đường. Họ cũng bán cả bản đồ, kính râm, mành che kính chắn gió, thảm rơm dành cho ghế ô tô. Trong hè, họ dễ dàng kiếm được vài tệ mỗi ngày. Nhưng vào mùa đông, họ thường phải vác rất nặng và ngân nga rao bên những cửa kính xe hơi đóng chặt suốt bao nhiêu giờ lạnh giá mà chẳng bán được gì. Tiểu Mai kiếm tiền bằng bất cứ việc gì nàng có thể làm.

"Ông ta bảo sẽ gọi lại cho anh," Tiểu Mai nói. "Ông ta hỏi địa chỉ phố mình và số nhà..."

“Em có nói cho ông ta không?”

“Chúng mình có số khu nhà đâu. Còn số phố đã đổi từ khi đường cao tốc bắt đầu xây dựng rồi còn gì.”

“Cho nên em không nói cho ông ta phải không?”

“Tất nhiên là không.”

Đan vội vàng đến cửa hàng in gần nhất và phác thảo danh thiếp mới. Trong một giờ, những tấm danh thiếp mới đã in xong. Tên thật của hắn tự hào đặt ở giữa. Hắn là nhà báo hành nghề tự do kể từ nay, và chẳng ai có thể chứng minh rằng hắn không phải là thế. Những bài báo của hắn đã xuất hiện ở đâu? Ô, nhiều báo và tạp chí lắm. Xuất bản dưới các bút danh phải không? Phải rồi, ai lại muốn thu hút sự chú ý của nhà chức trách và làm bức mình quần chúng cơ chứ.

Ngày hôm sau, vào lúc mười một giờ sáng, khi đưa tấm danh thiếp mới cho một bà trung niên ở bàn đăng ký cũng là lúc hắn chưa bao giờ cảm thấy vui đến thế. Thậm chí hắn còn quanh quẩn gần đó và tán chuyện tào lao với bà ta về bộ phim nhiều tập gần đây. Tất cả hiểu biết của hắn về phim nhiều tập đều do Tiểu Mai cung cấp, nàng xem từng kỳ trong khi hắn đi làm việc ăn tiệc. Bà kia rất tức giận khi một bộ phim mà bà đang theo dõi đều dặn lại bị nhà nước cấm. Người ta đồn rằng lúc này nhà nước không thích lăm nhũng chuyện có tình tay ba tay tư vì sợ những chuyện đó sẽ dẫn người ta đến chỗ ly hôn, gây nên bất ổn định trong xã hội. Đan và bà kia thay đổi chủ đề liên tục, từ giá bất động sản đến cách hồi

lộ một ông có chức nào đấy để được giấy phép nuôi chó, rồi việc bán dâm về đêm của các nữ sinh viên đại học. Sau đó họ chuyển sang tranh luận về đề tài hội nghị nhằm quảng bá chính sách giảm thuế nông nghiệp.

“Đáng lẽ phải làm từ lâu rồi mới phải. Thuế đánh vào người nông dân lên tới mười bốn phần trăm thu nhập. Mà người nông dân làm ra được bao nhiêu tiền một năm cơ chứ? Một ngàn, nếu may mắn. Một món trong những bữa tiệc ở đây còn nhiều tiền hơn thế.” Đan châm thuốc lá. “Lãnh đạo ở mấy cái làng đó chỉ muốn lòe bịp cấp trên thôi. Bà đã thấy những ngôi nhà đẹp của nông dân dọc hai bên đường rồi đấy, chỉ là để khoa trương, che mắt thế gian thôi. Mọi thứ đều là giả tạo, tô son trát phấn, hệt như những gì bà thấy trên sân khấu - chỉ thấy đằng trước, mà cũng chẳng đến được quá gần, cũng không được đi vòng quanh và ngó vào hậu trường. Bà biết tôi muốn nói gì không? Đằng sau những cái mặt nạ tô vẽ đẹp đẽ kia chỉ là những túp lều tranh vách đất, tồi tàn như bất cứ ngôi nhà nào khác của nông dân. Và họ lấy đâu ra tiền để dựng cái vở ấy chứ? Từ thuế nông nghiệp mà ra đấy!”

“Tôi tin người ta đã cử nhiều đoàn thanh tra về kiểm tra các vị lãnh đạo địa phương xem họ có thực sự tuân thủ chính sách giảm thuế không,” một phóng viên trẻ phụ họa vào.

“Mỗi khi đoàn thanh tra đến một làng,” Đan nói, “lãnh đạo ở đó sẽ nói với nông dân, này, mỗi người sẽ phải chuẩn bị tiền để lo việc ăn ở cho các đồng chí trên xuống nhé. Những đồng chí ưu tú đó không muốn đến cái

làng tanh tưởi của các người đâu, họ phải đến vì họ muốn chắc là các người không phải đóng quá nhiều thuế," Đan vénh mặt lên, chắp hai tay sau lưng, bắt chước vẻ mặt và điệu bộ của mấy tay cán bộ trong làng hắn. "Và cơ cấu của những đoàn này gồm đủ cấp, từ tỉnh tới huyện tới xã, cứ gọi là đông như kiến. Mà họ lại không thích những đồ ăn bình dân, người đứng đầu địa phương sẽ nói thế, họ thích bữa ăn phải có bốn món. Nếu họ ở lại một tuần, bạn sẽ hết trứng, hết cả gà. Nếu họ ở một tháng, bạn sẽ khát kiệt luôn."

Tất cả các nhà báo đến đăng ký đều nhìn Đan, ấn tượng trước sự diễn xuất của hắn.

"Anh chắc phải đi về nông thôn nhiều cho việc nghiên cứu nhỉ," một phụ nữ trẻ nói.

Đan cười. Hắn chẳng cần phải đi đâu cả, gia đình hắn đã cung cấp những tư liệu nghiên cứu tốt nhất cho hắn rồi.

Xung quanh Đan là những nhà báo trẻ, hắn nhận ra một bàn tay thả tấm danh thiếp vào chiếc khay mà nhân viên bàn đăng ký dùng để nhận danh thiếp. Tấm danh thiếp ấy giống y hệt kiểu danh thiếp rởm mà Đan đã thôi không dùng nữa cách đây hai tháng. Hắn ngược lên và thấy một gã nhỏ con, mặc quần kaki, áo khoác thể thao. Không chỉ sao chép kiểu cách, gã kia thậm chí còn sao chép cả hình ảnh trên danh thiếp của Đan. Cảm thấy ánh mắt của Đan dõi theo, gã ngược lên, cười với Đan như kiểu cảm ơn. Nhìn kiểu cười cứ như thể gã nhỏ con đó chẳng hề biết gã đã xâm phạm quyền sở hữu trí tuệ

của Đan. Cũng có thể gã đã thấy mẫu thiết kế tẩm thiếp cũ của Đan và sao chép lại đơn thuần chỉ do sở thích cá nhân? Nhân viên ở bàn đăng ký đ𝐞 nghị gã nhỏ con ký tên và đóng lệ phí, gã rút ra chiếc bút máy, một chiếc bút kiểu cổ, và viết tên gã. Khi gã hướng về phía phòng họp, Đan nhìn vào chữ ký của gã và bị choáng. Đó không chỉ đơn giản là một chữ ký, mà là một công việc nghệ thuật. Chắc là gã kia phải từng học nghệ thuật thư pháp.

Sau buổi hội nghị, Đan theo sau gã nhỏ con ra khỏi phòng họp để đến phòng tiệc. Hắn thấy gã nọ chiếm một chỗ ở chiếc bàn gần cánh cửa cuối phòng. Khi Đan lách qua đám đông và tới được chỗ gã, gã bèn đứng dậy, đi ra ngoài. Gã không ở lại dùng tiệc. Chỉ nhận tiền rồi đi. Có thể gã còn một cuộc họp khác với một khoản “tiền xin lỗi” đã làm phiền lòng quý khách” khác đang đợi gã. Hình như gã tháo vát hơn Đan trong khoản thu lượm thông tin về các cuộc hội nghị.

Ở tiền sảnh khách sạn, một nhóm rất đông khách nước ngoài đang đến. Đan phải đợi cho họ đi qua hết. Qua khe trống giữa đám đông đang dịch chuyển, Đan thấy gã nhỏ con đang đứng ở trước cửa quay, cố ra hiệu cho một chiếc taxi dừng lại. Một chiếc taxi trờ đến, hắn phất tay ra hiệu không đi, cho rằng giá tính theo cây số viết trên cửa xe là quá cao. Gã không giàu. Có thể gã cũng là một “công nhân dự phòng” và có cha mẹ sống ở một làng quê nghèo đang chờ gã gửi tiền về. Gã không muốn tiêu quá nhiều những đồng tiền mà khó nhọc lăm hăn mới kiếm được cho taxi. Đan đồng ý với sự khôn ngoan của gã.

Bây giờ đã một giờ chiều, bên ngoài khách sạn mát mẻ là cái nóng đến vỡ đầu. Nắng chói chang tới mức làm nhòa hết các đường nét của những ngôi nhà chọc trời chứa văn phòng, khách sạn và căn hộ. Mỗi lần xuống phố và nhìn ngắm xung quanh, Đan lại thấy một tòa nhà mới mọc lên sau mỗi đêm. Đây chính là cảnh mà Tiểu Mai có thể chăm chú quan sát hàng giờ. Nhưng Đan luôn chau mày trước cảnh tượng đó. Đây là một rừng bê tông, một thành phố quá đột兀t và mới mẻ đến nỗi không thể thích được.

Gã nhỏ con vẫy một chiếc taxi khác. Lại quá đắt. Hai cậu thanh niên gác cổng tuổi dưới đôi mươi đứng cứng ngắc như bị cái nóng đóng đinh. Ra phố để vẫy taxi thì gã nhỏ con lại ngại nóng. Gã hy vọng vớ được một chiếc taxi chở khách đến khách sạn. Nhưng những vị khách đến khách sạn đắt tiền này chẳng đi taxi rẻ bao giờ.

Giờ thì Đan đứng ngay sau lưng gã nhỏ con. Hắn định nói với gã, xin chào, ông có một lịch hẹn nữa phải không? Đan đã học được cách dùng từ rất thời thượng là “lịch hẹn” để nói đến một cuộc họp quan trọng hay một bữa tiệc. Đan sẽ đưa cho gã tấm danh thiếp mới của hắn, tình nguyện chia sẻ bản quyền về phát minh mới nhất của hắn. Hắn tin rằng gã nhỏ con kia sẽ hiểu ngay lập tức. Gã thấp, xấu xí, nhưng trông chẳng ngu дần tí nào. Có lẽ Đan sẽ bớt cảnh giác và trao đổi cởi mở những ý tưởng với gã, chia sẻ những kinh nghiệm có được qua những lần ăn tiệc gian lận, nhờ thế họ có thể nâng cao chất lượng công việc của mình. Tại sao lại không chứ? Họ có thể trở thành những người bạn. Đan đang chuẩn bị những từ mà hắn sẽ dùng để mở đầu cho tình bằng hữu bất thường này.

Một tay nhiếp ảnh mang nặng những thiết bị ra cửa khách sạn rồi vỗ vai gã nhỏ con.

"Tôi tìm ông khắp nơi," tay nhiếp ảnh nói nặng nề.
rắng. "Tôi muốn hỏi xem ông có thích ảnh của tôi không."

"Ông định nói cái ảnh mà người ta đưa trong tờ
Tuần báo Bắc Kinh hả?"

"Đúng rồi!"

"Ờ, ờ..."

"Bài báo của ông sắp đưa đi in thì họ gọi tôi. Lúc
đó đã chín giờ tối rồi."

"Tôi cũng nghe thế."

"Nghe như thể họ cần ảnh cho một ý tưởng phải gió
nào đó vừa nghĩ ra ấy."

"Nản quá ông nhỉ? Mấy cha biên tập thời nay làm
việc thế đấy. Tôi lúc nào cũng bất ngờ vì cách chọn lựa
nhổ nhăng của bọn họ."

"Tôi đưa họ mười bức và họ chọn bức chứa ít thông
tin nhất."

"Họ không làm thế không được. Các ông lớn sẽ
không thích xem chín bức kia đâu. Các ông ấy nghĩ, những
vấn đề về AIDS sẽ chẳng có trên đời nếu lũ nhà báo to
mồm không bối chúng ra."

Đan nghe họ nói và không biết rằng miệng mình cứ
há hốc cả ra. Té ra gã nhỏ con kia không phải là phóng
viên rởm.

Tay nhiếp ảnh ngỏ ý mời gã nhỏ con đi cùng ô tô của mình về nhà. Khi anh ta đi lấy xe, gã nhỏ con gật đầu ra hiệu mời Đan đi cùng xe. Gã đã nhận ra sự có mặt của Đan. Gã nói, bọn gã có thể đưa Đan về tận nhà. Cám ơn, nhưng không, cứ thả hắn ở bất cứ ga tàu điện ngầm nào cũng được. Đầu óc trống rỗng, Đan lên ghế ngồi phía sau xe.

Khi chiếc xe lao vào bầu không khí nóng bức, tay nhiếp ảnh nói, xin lỗi, điều hòa bị hỏng. Cửa sổ được quay xuống và hơi nóng phảm phát ùa vào. Nóng quá nhỉ, gã nhỏ con nhận xét. Vâng, nóng quá, Đan trả lời, nóng, như một cái lưỡi khổng lồ bỏng rát giữa mùa hè liếm vào mặt. Rất hình ảnh, gã nhỏ con khen. Đan nhìn gã nhỏ con đang làm điệu bộ tự tin cao giọng át đi hơi nóng phảm phát, và cố tìm hiểu xem gã thực sự là ai đằng sau cái vẻ ngoài lùn tịt, xấu xí này. Trước đèn giao thông, xe dừng lại, gã nhỏ con quay sang phía Đan, tấm danh thiếp cầm trong tay. Đó là tấm danh thiếp màu kem với chữ in màu nâu vàng, kiểu thiết kế mà Đan đã dùng năm, sáu tháng trước. Hãng truyền thông Internet ma và tờ báo mạng tưởng tượng của hãng truyền thông ấy đều do hắn tạo ra. Nhìn tấm danh thiếp thì cứ như thể Đan không chỉ dựng nên hãng ấy mà còn nặn ra cả gã nhỏ con này, cái gã đã đội lốt một nhà báo thực sự để kiếm sống - tất cả đều từ tay hắn mà ra. Đan muốn kêu lên, "Gượm đã, công ty này không phải rởm à?" Hắn cảm thấy lưỡi mình rút lại, chặn đứng mọi âm thanh định bắn ra.

"Tôi mới thôi công ty cũ và sang công ty này," gã nhỏ con giải thích, không có dấu hiệu nào của sự giả dối.

“Ồ,” lại một công ty ma khác nữa?

Gã hỏi vài câu về cuộc họp hôm nay và Đan trả lời. Đan cũng đổi thoại, nhưng rồi lại quên ngay những gì vừa nói. Hắn đang cố gắng nắm vững tình hình. Có khi nào lại chính là Đan bắt chước gã nhỏ con đó mà không hề biết, thay vì ngược lại? Có khi nào chính gã nhỏ con ấy đã dạy Đan raoi thứ, truyền ý tưởng sang đầu hắn qua một kenh thần bí nào đó chăng?

“Ông thì sao? Làm cho báo nào?”

Đan đưa tấm danh thiếp mới cho hắn.

“Nhà báo hành nghề tự do. Đó là nghề tôi vẫn muốn làm,” gã nhỏ con nói. Nụ cười của gã thành thật.

Đan ngạc gã sê hỏi mình đã viết được những gì. Hắn cuống quýt chuẩn bị cho bản thân: được, hắn đã in vài thứ dưới các bút danh là...

“Tên ông giống tên tôi,” gã nhỏ con nói.

“Vậy à?” Ồ, đúng thật.

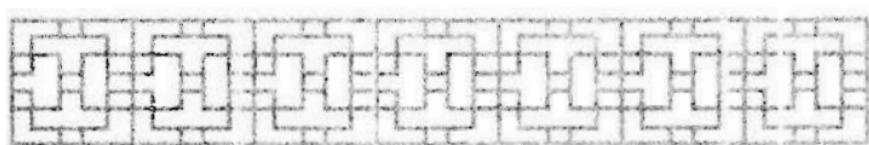
“Tôi nghĩ, tôi đã tình cờ gặp tên ông một hai lần.”

Nói dốt như cứt. “Ông có một trí nhớ tốt đấy.”

“Đó là thứ mà tất cả chúng ta phải có.”

Họ đến một ngã tư lớn. Đan nói với tay nghiệp ảnh cho dừng xe và trèo xuống. Khi đi đến chỗ bóng râm của những tòa nhà cao, hắn quay lại nhìn sang chiếc Volkswagen Santana mệt nhoài. Có lẽ đã đến lúc hắn nên bỏ công việc ăn tiệc và tìm một việc gì khác để kiếm sống.

Hắn cởi chiếc áo khoác thể thao và đi bộ trên đường, đầu cúi xuống. Một làn gió mát từ ngã rẽ thổi tới, hắn dừng lại, hít một hơi dài. Một quyết định chợt đến: hắn sẽ từ bỏ công việc ăn tiệc sau khi đưa Tiểu Mai tới một đại tiệc thật ấn tượng. Hắn sẽ không để dời Tiểu Mai trôi qua mà không biết đến mùi vị của vây cá mập, hải sâm hay thịt đầu càng cua là như thế nào.

PHÒNG KẾ TOÁN của nhà máy đông lạnh người. Công nhân dự phòng đang đứng thành hàng, suốt từ tầng bốn xuống sân bên dưới khối văn phòng của tòa nhà, đợi nhận phiếu linh lương của họ. Nhà máy vẫn trả họ bằng phiếu thay vì tiền thật, chỉ khi nào nhà máy đủ quỹ tiền mặt thì họ mới có thể đổi phiếu thành tiền. Đan chen lấn lên lâu, qua đám đông đang cười nói hót hở. Hôm nay là ngày hạnh phúc đối với họ trong mỗi tháng. Mồ hôi của họ đã dậy lên thành hơi chua, quẩn quanh nồng nặc trong không khí. Đan lao vào đám mây đậm đặc mùi người đó khi hắn vào hành lang chật hẹp bên ngoài phòng tài vụ. Hắn tìm Tiểu Mai. Nàng đã giữ chỗ cho hắn từ buổi trưa.

Hắn thấy nàng đang ngồi ở cầu thang, dựa vào lan can bê tông. Nàng đang làm bộ tóc giả, dùng kim móc những sợi tóc đen dài lên chất liệu màu da hình đầu người. Đó là công việc được trả tiền kha khá từ một công

ty sản xuất phục trang cho phim truyện và phim truyền hình nhiều tập. Bộ tóc giả đã gần hoàn chỉnh, trông cứ như thể nàng đang cầm một mảng da đầu bị lột ra. Nàng ngược lên thấy Đan và nói với hắn, văn phòng sẽ sớm thôi, khi nào ông kế toán trưởng từ ngân hàng về.

Mọi người chào Đan khi đi qua hắn, vỗ vào vai, vào tay, lưng hay mông hắn, châm chọc rằng bao nhiêu năm rồi chẳng gặp hắn, rằng hắn có địa vị cao còn coi ai ra gì, đeo cặp kính trông như mấy thằng trí thức rởm đời. Họ mời hắn hạt hướng dương và thuốc lá, thậm chí còn rẻ hơn loại hắn vẫn ưa dùng.

Đan xem đồng hồ. Năm giờ kém mười lăm. Lúc này mọi người đều ngồi dưới sàn, một số còn tháo cả giày để lót đít ngồi như ghế đệm. Mùi chua tỏa ra mằn mặn như mùi cá ướp.

Ông kế toán trưởng không xuất đầu lộ diện. Thay vào đó, ông làm một cái thông cáo chung chung cho toàn bộ công nhân của nhà máy. Đàm phán của ông với ngân hàng bị thất bại nên không có quỹ để đổi phiếu thành tiền mặt. Ông hy vọng tuần này nhà máy sẽ trả được tiền lãi còn nợ ngân hàng, và đến cuối tuần, ngân hàng sẽ cho phép linh tiền quỹ. Ông xin lỗi về việc để anh em thất vọng, ông rất áy náy vì biết rằng anh em chỉ được nhận phiếu mà chẳng có đồng tiền mặt nào trong mười tháng nay. Phòng kế toán hứa là nhà máy sẽ nhận được thanh toán của khách hàng, như vậy sẽ sớm có khả năng trả tiền lãi cho khoản nợ ngân hàng trước đây. Mọi người đứng dậy, phủi bụi ở đít quần, bỏ lại mặt sàn phủ đầy vỏ

hạt hướng dương. Ông kế toán trưởng nói, mỗi người sẽ được sáu hộp cá mòi của nhà máy, là món quà thể hiện tình cảm và sự quan tâm của ban lãnh đạo đối với anh em công nhân. Giảm huỳnh huých xuống cầu thang bê tông, mọi người bàn tán về chiếc Lexus cao cạnh mà Giám đốc nhà máy mới có. Ông ta nâng đời xe ba lần chỉ trong hai năm. Ồ, bốn lần, sao không ai đếm nhỉ? Họ cười.

Ở lối ra của tòa nhà, hai người đầu bếp, một nam một nữ, đang phát cá hộp, chẳng có nhẫn mác gì cả. Người đầu bếp nam hỏi Đan có mang phần của Hồ Thích về cho cô ta được không? Trước kia Đan từng là nhân viên học việc với người chồng quá cố của Hồ Thích. Đan nói, nhất định rồi, hắn sẵn lòng mang cho Thích. Người đầu bếp nữ nói, cẩn thận đấy, Thích vừa mới thuê một cô gái nữa, một con nhóc trông rất khiêu gợi, đẹp như tiên. Lại cừ nữa, đầu bếp nam thêm vào, nhưng trông không giống gái điếm đâu. Mọi người hỏi, sao anh biết được chuyện ấy. Ô, một lần Thích mang nó cùng với một con bé khác tới quán ăn, đầu bếp trả lời. Cái con hư hỏng ma lanh đó chỉ ngồi, không cầm đũa cho đến khi Thích và con bé kia cầm.

Sau khi Tiểu Mai mang theo sáu hộp cá của nàng về nhà, Đan đi tới khu nhà ở của nhà máy đằng sau hai ống khói. Từ xa, người ta có thể thấy khu căn hộ xây bằng gạch đỏ trong cái nóng buốt chiết dùng đục. Ở đó có mười căn, bẩn thỉu vì ám khói, xơ xác, cũ kỹ giống hệt nhau, hiện ra lủng lẳng hàng trăm bộ quần áo bạc thêch, khăn khố, tã lót tả tơi, và những tấm khăn trải giường xơ cả chỉ dung đưa trên những ban công.

Hồ Thích sống ở căn hộ một phòng trên tầng hai, thừa kế từ người chồng quá cố. Chỗ cầu thang đầy những xe đạp, bình lọ ngâm rau muối, củ muối, những bức tranh vẽ lên tường của trẻ con. Hai người đàn ông đang hút thuốc, đợi ngoài cửa. Hầu hết các khách của Thích đều là công nhân xây dựng đến từ công trường xây dựng đường cao tốc cách đó vài dặm. Họ ngồi xổm ở đó, chăm chú vào một điểm trên sàn bê tông, cố giảm thiểu sự hiện diện của mình. Họ đang đợi để được "mát-xa", tất nhiên rồi. Đan đặt cái hộp gỗ đựng sáu hộp cá mòi xuống, biết rằng hai người kia đang đoán mục đích cuộc viếng thăm của hắn. Hắn gó cánh cửa mới sơn có mang cái biển rất đơn giản: "Salon Thích".

"Xếp hàng phía cuối kia kìa," một người đàn ông khẽ nói.

"Cái gì?" Đan hỏi.

"Phải xếp hàng," bây giờ nghe còn khẽ hơn.

"Không hiểu, ông bạn à," Đan mỉm cười, đùa cợt với sự rụt rè của họ. "Xếp hàng cho cái gì chứ?"

Một bà có tuổi ra khỏi cánh cửa đối diện với salon, bế đứa trẻ trên tay.

"Hôm nay lâu xanh đóng cửa à?" bà hỏi.

Đan nhìn bà ta, thoáng thấy dấu hiệu đùa bỡn trên nét mặt trái lại không hề biểu cảm của bà. Hai người công nhân xây dựng nhìn chằm chằm vào một điểm trên nền, cứ như không phải mình được hỏi.

"Thích ơi!" bà có tuổi gọi. "Cô có thuốc hạ nhiệt không đây?"

Không có tiếng trả lời.

"Cháu gái tôi hơi sốt," bà tiếp tục gọi to, "hình như quý bà quá bận hôm nay nhỉ?"

Hai người kia liếc nhìn về phía cửa rồi nhìn bà già.

Bà già quay vào nhà mình, lấy cái ghế nhựa nhỏ mang ra. Bà đặt ghế xuống sàn ra hiệu bảo ngồi. Khi hai người kia đang tranh nhau cái ghế thì bà đã mang cái nữa ra, tiếp tục réo lên, "Cô có aspirin không, vài viên là khỏi thôi mà, có không cô Thích ơi?"

Cửa mở. Thích đi ra, mặc chiếc váy đen có điểm những bông hồng đỏ nhỏ tí xíu. Cô nói xin lỗi, một con bé về quê vì bố nó phải mổ. Hôm nay cô bị quá tải. Hồ Thích chỉ khoảng ngoài bốn mươi, mũi nâng rất vụng và lông mày xăm. Nhưng cô có đôi mắt cực kỳ biểu cảm.

Cô hỏi hai người đàn ông sao không gõ cửa lấy gì mà uống. Sau đó cô quay sang Đan, hỏi bệnh hen của mẹ hắn đỡ hơn chưa. Mẹ hắn bị loét dạ dày, nhưng đôi mắt biểu cảm của cô đã ngăn không cho hắn nói là cô đã nhầm. Khi Thích nhìn bạn, cô sẽ làm cho bạn nghĩ rằng một phần bí mật của cô trong đó chỉ dành cho bạn thôi; bạn là người đặc biệt, duy nhất. Cư dân của khu nhà này đã nguyên rủa cô, phỉ nhổ vào mặt cô, ấy thế mà không một ai phản bội cô trong suốt những cuộc vận động chống tệ nạn.

Hai người đàn ông đi ra chào tạm biệt Thích. Hai người đàn ông ngồi trên hai chiếc ghế nhỏ liền đứng dậy và lách vào trong nhà, trong khi *Madam* Thích vẫn đang tiếp tục nói với Đan về một số phương thuốc cổ truyền chữa bệnh hen mà cô đã kiếm được, đặc biệt chỉ cho mình mẹ Đan.

Đan nhìn cánh tay nhão nhoẹt của Thích đu đưa trong khi cô làm điều bộ.

Sau đó Đan nói một câu mà hắn biết sẽ hối hận ngay khi câu đó ra khỏi miệng: hắn bảo Thích quá già đối với công việc này. Nếu cô muốn, hắn có thể tìm việc cho cô, chẳng hạn giúp việc nhà trong các gia đình tử tế, tiền công cũng đủ nuôi cô và thằng con trai.

Cô chỉ nhìn hắn, như thể hắn mới là người cần giúp đỡ.

HẠNH NÓI, cô đã làm cho bài báo về bữa tiệc thịt công của Đan được một tờ báo có ảnh hưởng ở Thương Hải chấp thuận, sau khi cô đã chịu khó trau chuốt lại. Cái mà Đan cần làm là đưa bài báo cho Trần Dương để ông phê chuẩn. Cô nguyên rủa, cô chửi thề, buộc tội Đan là kẻ đáng ghét vô cùng, là kẻ nhẫn tâm vô ơn, trốn khỏi cô ở Câu lạc bộ Lùm Cây Xanh. Nhưng cô vẫn tha thứ cho hắn, vì hắn làm điều đó không phải do trung thành với Trần Dương.

"Chuyện ông ấy là một lão dê cụ và một cô rất trẻ chuẩn bị trở thành bà tư Trần chẳng còn là bí mật nữa. Cho nên anh cũng chẳng việc gì phải lo cho chuyện riêng tư của ông ấy," Hạnh nói.

"Sao cô biết ông ấy là một lão dê cụ?" Đan hỏi, lộ rõ vẻ khó chịu.

"Thế thì anh hãy chứng minh lão không phải là dê cụ đi."

Hắn chẳng bận tâm đến cái cách cô gọi ông nghệ sĩ là dê cụ. Tuy thế, hắn không hề thấy vui khi cô nói ra miệng điều đó. Hắn chẳng biết tại sao.

Trời vẫn mưa từ lúc nhập nhoạng tối. Nhà máy đang tạm nghỉ vì thiếu điện. Đan có cảm giác tất cả hàng xóm trên mấy cái chuồng cu áp mái đang đóng tai nghe cuộc nói chuyện qua điện thoại của hắn với Hạnh, bỏ lỡ cả bộ phim nhiều tập trên truyền hình.

Hắn nghiến răng và quyết định sẽ dành ra năm ngàn tệ để mua điện thoại cầm tay, loại mà đối với hầu hết các phóng viên còn là thứ rất xa xỉ. Hắn trích số tiền đó ra từ khoản tiền để dành cho việc mua một căn hộ và bộ xô-pha.

"Anh không có mặt trong mấy hội nghị gần đây, anh ngại gặp em vì anh thấy được những lỗi lầm khốn nạn của mình chứ gì?" Hạnh nói.

"Tôi đau dạ dày," Đan nói dối trơn tru.

"Ăn quá nhiều món ngon cũng sinh bệnh đấy," cô nói. "Đôi lúc em không muốn mà vẫn nhớ lời Trần Dương.

Cái câu ông ta nói khi rời khỏi bữa tiệc thịt công ấy." Cô chuyển sang giọng phương Bắc, "Ăn là cái kế thừa duy nhất mà ta còn giữ được từ di sản đầy vẻ vang và lâu đời của chúng ta."

"Nền văn minh đầy vẻ vang."

"Hả?"

"Ông ấy không nói 'di sản đầy vẻ vang', mà nói 'nền văn minh đầy vẻ vang'."

"Anh không phải trích dẫn y xì lời Trần Dương, cứ như ông ta là Mao chủ tịch không bằng."

"Nhưng cô đang trích dẫn lời ông ấy đấy thôi."

"Được! Một phóng viên giỏi nên có trí nhớ tốt và có thái độ chuyên nghiệp, như anh..."

"Này," Đan ngắt lời Hạnh, "tôi hết giờ rồi. Có cuộc hẹn tối nay." Hắn không nhớ mình đã nói dối bao nhiêu lần trong vòng mười phút qua.

"Bữa tiệc khỏa thân phải không?"

"Cái gì?"

"Em nghe họ chỉ mời hai mươi tay làm nghề truyền thông, toàn đàn ông thôi. Vẻ đẹp khỏa thân hoàn toàn không dễ chịu với phụ nữ. Nó đang trở thành một phần của nghệ thuật trình diễn đấy, với tất cả các loại hải sản đắp lên thân thể đàn bà trần như nhộng," giọng cô đầy bức xúc.

"Để thức ăn trên cơ thể trần truồng á?" Đan la lên, ân hận là đã chia sẻ thông tin ấy cho những người hàng xóm.

"Bà ta nói với anh phải không?"

"Ai?"

"Vợ chủ nhân. Anh không biết à? Bà ta tổ chức cuộc họp báo nhỏ chiêu nay với các phóng viên được lựa chọn. Bà ta nói đến đủ thứ, viện ra đủ thứ, từ điêu khắc Hy Lạp cổ đến chạm trổ Phi châu, từ Michelangelo đến Rodin, thêu dệt cả một triết lý đâu ra đấy xung quanh bữa tiệc con heo của mình."

Đan hỏi Hạnh làm sao cô có được thông tin đó.

"Theo bà ấy, khỏa thân là một phần trong việc trải nghiệm ẩm thực thần bí," Hạnh nói, không trả lời câu hỏi của Đan. Cô chưa bao giờ thực sự trả lời bất cứ một câu hỏi nào. *"Tôi nay chỉ là diễn tập. Nếu các cô gái đó làm hỏng được những gã mày râu kia, có nghĩa là không gã nào trong số đó sẽ viết hoàn toàn tiêu cực về buổi tiệc này, thế là bữa tiệc sau đó sẽ mở cho toàn bộ giới truyền thông để quảng bá triết lý ẩm thực khiêu dâm."*

Một đám các cô gái khỏa thân nằm phục vụ cho các bàn tiệc ư? Đan đứng ngây ra trong một thoáng thất thần, hớp một ngụm không khí trong bóng tối. Người ta có thể gấp những miếng thức ăn chín trên khói thịt sống đó ư? Hắn ghét sự tưởng tượng mạnh mẽ và không cần thiết của mình, nhưng hắn không sao nhịn được.

"Anh nghĩ lúc nào có thể đem bài báo đến bệnh viện?" Hạnh hỏi.

Đầu còn đang mải nghĩ về bữa tiệc khỏa thân, hắn hỏi, "Bệnh viện nào?"

"Anh im mồm đi, được không?" tiếng Hạnh từ điện thoại phì ra đầy khinh bỉ. "Ai cũng biết Trần Dương ở Bệnh viện Thủ đô, và chỉ có một khoa cho cán bộ cao cấp với những phòng riêng sang trọng thôi. Em tin là ông ta đang ở đó."

Đan và Hạnh thỏa thuận gặp nhau ở Câu lạc bộ Lùm Cây Xanh vào sáng hôm sau. Trong khi chờ, hắn lên khu lâm sàng của Câu lạc bộ. Khu đó ở ngay tầng trên của tiền sảnh. Có sáu chiếc giường sạch sẽ tinh túng trong một phòng tắm nắng rộng rãi, sáng sủa, xem ra không thể nhầm vào đâu được chức năng của phòng này. Nó làm cho ta nghĩ, đã đến đây là chỉ có thể khỏi bệnh mà thôi. Trên hai chiếc giường ở hai đầu, hai bà già mặc áo choàng bằng giấy mờ đang nằm. Có hai người mù làm nghề xoa bóp mặc đồng phục xanh, đeo kính đen trông rất nhà nghề. Một người hỏi xem Đan cần họ giúp gì, mặt ông ta nghênh nghênh đúng điệu bộ của những người mù. Đan cười, bảo rằng hắn sẽ cần giúp sau vài thập kỷ nữa.

Hắn xuống nhà, ngồi ở khu vực lễ tân nhỏ ngay tiền sảnh. Bỗng nhiên hắn thấy rạo rực trong lòng. Hắn không thể tin được. Hắn thực sự đang mong ngóng cô bé gọi là Mười Cử. Cô bé đang ngủ say sau một đêm dài phục vụ? Cô bé làm dịch vụ gì cho khách hàng của cô đêm qua?

Hắn đứng dậy, tự nhiên đôi chân đưa hắn xuống tầng dưới, hy vọng vô tình gặp được cô bé. Đã gần trưa mà dưới này vẫn như nửa đêm. Hạnh vẫn muộn như mọi lần. Có lẽ cô đến muộn cả khi có đám cưới của chính cô, nếu cô đã từng cưới. Hắn cảm thấy nấu cả ruột bởi đợi

chờ, bởi hy vọng Mười Cũ sẽ xuất hiện. Nếu có gì đó làm hắn bức bối thì đó chính là nỗi hy vọng đầy e sợ này.

Có tiếng tivi ở đâu đó. Hắn lần theo tiếng, tới một phòng có cánh cửa khép hờ và thấy hai người mù làm nghề xoa bóp, mà hắn tình cờ gặp ở khu lâm sàng, đang ngồi trước màn hình tivi 13 inch. Kính đèn đẩy lên trán, họ đang xem một ứng cử viên tranh ghế tổng thống Mỹ, tên là Bush. Đan thực sự mong rằng mấy bà khách có tuổi mà hắn thấy lúc nãy đã không cởi quần áo, rằng sự khỏa thân kỳ quái của họ đã không bị quan sát, cho dù có lanh đạm, qua cặp kính râm bé tẹo.

Hạnh đến lúc mười hai giờ mười lăm. Cô thậm chí chẳng thèm nói một lời xin lỗi về sự chậm trễ của mình. Cô nói cô phải làm cho xong bài báo đang dở, đó là thói quen của cô: không bỏ giữa chừng mạch viết. Và cô chẳng bao giờ để ý đến thời gian trong khi viết.

Khi trà được mang lên, Hạnh đưa ra một tờ giấy in, nói với Đan, đó là bản in thử bài báo của Đan về bữa tiệc thịt công.

“Bản in thử” nghĩa là gì? Cố kềm chế lòng khát khao học hỏi, Đan gấp tờ giấy, cẩu thả một cách hữu ý rồi bỏ vào túi sơ mi.

“Nếu anh nghĩ những lựa chọn từ ngữ mà em đã làm cho anh là không hoàn toàn đúng thì cứ cho em biết. Ông tổng biên tập không chắc chắn một số chỗ trong cách dùng từ của anh nên ông có thay đổi. Em có viết lại mấy chỗ để tư tưởng của anh được hay hơn.”

Ra vậy, bản in thử nghĩa là chấp thuận việc người khác cắt xén bài viết của mình.

"Em hy vọng không làm anh phiền lòng vì đã cho thêm dòng kết vào bài của anh, đóng góp của em chỉ để cho nó rõ ràng hơn thôi," Hạnh nói và trao cho hắn một nụ cười ranh ma, bóng gió.

"Tốt thôi," Đan nói.

Thế là hắn phải đến Bệnh viện Thủ đô để thăm ông Trần. Hắn bức với người phụ nữ huênh hoang này, dùng một kẻ vô dụng như hắn để đạt được những gì cô ta muốn. Trên xe, Hạnh nói đêm qua cô không ngủ tí nào vì phải đọc tất cả về Trần Dương trên internet. Có hơn hai nghìn trang dạng như kịch, tiểu thuyết về ông ấy. Ông ấy bị bắt trong thời kỳ Cách mạng Văn hóa, anh biết đây. Đúng thế, Đan nói, giả đò một ánh nhìn như biết rồi. Bị buộc tội là có những lời bình luận phản cách mạng, cô tiếp tục. Phải, ông ta bị bắt vì lời buộc tội trời đánh ấy, hoàn toàn đúng. Lão già chẳng học được bài học nào, đúng không? Học gì cơ? Lão vẫn không thể ghìm cái mồm to của lão lại được, Hạnh nói, giọng cô nghe thì như khinh miệt ông nghệ sĩ già, nhưng nét mặt thì lại hoàn toàn khác - nó đang kìm né sự biểu hiện của lòng kính trọng. Đan nói, ờ, ông ấy trước sau vẫn là chính mình thôi. Nhưng ông ấy phải trả giá cho điều đó, Hạnh trả lời; ông ấy bị cùm bảy năm hoặc lâu hơn. Ối cha mẹ ơi! Đan thầm kêu lên, bảy năm. Những bảy năm! Hy vọng ông vẫn còn những bức tranh cửa sổ mà ông đã vẽ ở trong tù. Tranh cửa sổ nào? Anh không biết à? Tranh cửa sổ bốn

mùa. Ô, những bức tranh đó đẹp đấy chứ, đúng không? Vâng, và ông ấy mới cá tính làm sao, vẽ một cái cửa sổ với phong cảnh kỳ lạ, để trong xà lim không một cánh cửa sổ, ông ấy vẫn có được một quang cảnh rộng rãnh và thay đổi theo mùa. Chắc chắn rồi, ông ấy là người duy nhất. Và từ đó, làm thế nào mà ông tạo ra được điều kỳ diệu đến vậy trong nghệ thuật trừu tượng? Đan nói, Ờ, thì hẵng Mercedes-Benz cũng thay đổi kiểu dáng và mẫu xe hằng năm đấy thôi. So sánh dốt thê mà cũng so, Đan! Hắn nói, cô phải đồng ý với hắn rằng, người nghệ sĩ lớn là một thầy phù thủy, như Tôn Ngộ Không trong truyện thần tiên, biến hóa thành biết bao hình dạng mà y rauoán. Hạnh ngẫm nghĩ rồi cười. Bà vợ ông Trần ly dị ông trong thời gian đó phải không nhỉ? Phải, Đan trả lời, lặng lẽ tiếp thu thông tin rồi giữ chặt trong lòng. Sau đó ông gặp người vợ thứ hai, một người cực kỳ tôn sùng ông. Đúng thế. Nhưng sao bà lại bỏ ông sau hai năm chung sống? Bà ta không thể tôn sùng ông khi họ ở gần nhau. Đó là lý do à? Ô, ai mà biết được? Khi người đàn bà yêu người đàn ông, bà ta chẳng cần lý do gì cả, nhưng nếu muốn bỏ, bà ta có thể có hàng nghìn lý do. Hạnh nói, cô chẳng cần lý do gì khi muốn bỏ một người đàn ông, nhưng suy nghĩ của Đan nghe lọt tai hơn. Không tồi, hắn thăm nghĩ: mình là một học trò sáng dạ về chuyện phiếm.

Khi xe rời khỏi chỗ đông để rẽ vào một phố nhỏ, Hạnh bảo hai người nên mang chút quà cho Trần sư phụ. Cô đề nghị một ít nước Tonic hay ít trà ngon. Đan lẩm bẩm rằng hắn có một mớ hành xanh trong ba lô.

"Mở gì?"

"Hành xanh. Ngon lắm. Bố mẹ tôi có người bạn là công nhân hỏa xa, ông ấy mang cho tôi một ít từ hôm qua. Tôi vừa đến ga lấy sáng nay."

Hạnh ôm bụng cười ngặt nghẽo. Một mớ hành xanh, để làm quà biếu cho người nghệ sĩ giàu có và nổi tiếng nhất Trung Quốc!

Đan chờ Hạnh ngừng trận cười nôn ruột của cô lại, rồi nói đó là loại hành đặc biệt. Đặc biệt đến mức không ai có thể tìm thấy ở bất cứ nơi nào khác.

Trước khi họ nhất trí loại quà nào, xe đã đến trước cửa bệnh viện. Từ xa, Hạnh thấy một dáng người to lớn đang dạo ở bãi cỏ phía trước, che bóng bởi những cây hồng leo. Hạnh lao về phía đó, phớt lờ một chàng Đan bối rối phía sau.

Chỉ khi cô và Trần Dương bắt tay nhau, Đan mới hiểu cô chạy bổ tới cái gì. Cứ như cô là người cùng hội, đã tự quen biết với người nghệ sĩ già rồi vậy. Cô không cần Đan nữa. Nhưng cô cần bài báo của hắn, bài báo có tên cô ghi cạnh tên hắn. Cô ngoái lại tìm Đan.

"Lại đây này, Đan."

Đan đi tới. Người nghệ sĩ trông như trẻ hơn trong buổi sáng mùa hè. Mặt ông nhẵn nhụi hơn dưới cái mũ bóng chày trẻ con màu trắng nhô ra cái lưỡi trai dài. Đan sẽ chẳng nhận ra nếu gặp ông ngoài phố. Trần Dương bước lại gần, cười và giơ tay về phía Đan. Cái bắt tay chuyển thành cái ôm ghì thân mật, làm mặt Đan đỏ bừng.

"Khỏe không, ông bạn đồng hương của tôi?" sư phụ Trần hỏi.

Chẳng hiểu sao, Đan lấy mớ hành xanh từ trong ba lô ra đưa cho ông.

"Của bố mẹ tôi," hắn lí nhí, mặt càng đỏ hơn.

"Hành xanh vùng Tây Bắc nhà mình hả?" Trần Dương hỏi.

Mớ hành trông không được tươi. Những lá ngoài đã khô và gãy, củ, rễ dính đầy đất, những hạt đất vụn rơi lả tả.

"Làm thế nào cậu biết tôi đang quá thiểu thứ này? Khi quá yếu chẳng ăn được bất cứ thứ gì, tôi chỉ xin được ăn loại hành này. Hành này đậm với sốt đậu tương cay. Họ lờ tôi đi. Họ bảo nó không đủ chất dinh dưỡng mà tôi cần." Ông cầm túm hành lên, bùn đất lấm ngay vào áo sơ mi trắng. "Hai tuần trước, khi tôi gọi đến văn phòng của cậu, tôi định hỏi xem cậu có kiểm cho tôi được ít hành này không. Thậm chí tôi hỏi bằng cái tên cậu đã nói với tôi, chứ không phải bằng cái bút danh vở vẫn ghi trên danh thiếp của cậu. À, mà này, cậu có cô thư ký hóm hỉnh nhỉ, trêu chọc tôi suốt."

Vậy là Trần Dương gọi chữ không phải công an điều tra, và ông già còn coi thái độ thô lỗ của Tiểu Mai là bông đùa.

Trần Dương mời hai người về phòng mình trên tầng ba. Cô y tá mặc áo choàng trắng, đội chiếc mũ nhỏ xinh xắn đi về phía họ.

"Sư phụ lại lỡ cuộc gọi uống thuốc rồi đấy nhé," cô nói như đứa cháu trách người ông. "Hôm nay trông ông trẻ và đẹp trai quá!"

"Tôi biết," nghệ sĩ già trả lời.

"Ông vừa đi đâu đấy?"

"Ra nhà vệ sinh công cộng."

Hạnh cười phá lên.

"Ông lúc nào cũng đùa!" cô y tá trẻ bĩu môi.

"Không, tôi không đùa. Ở đây tôi có một mình. Nơi vệ sinh công cộng ít ra còn có người chào khi đi đại tiện."

"Ôi, sư phụ ơi, ông không nên nói những chuyện như thế trước mặt mọi người chứ," cô y tá phản đối.

"Ô hay, đó là những thứ ngày nào cô chả nói trong bệnh viện, phải không nào?"

Ông cười, cầm cuốn tạp chí ở trên giá của phòng y tá, liếc qua rồi ném lại, lẩm bẩm, "Vẫn thối như trước."

Khi thấy ông mang nắm hành bên trong áo khoác, cô y tá nhíu mày.

"Ông biết rồi đấy, ông không được mang những thứ bẩn thỉu thế này vào đây cơ mà."

"Cô nói ai?"

"Cháu nói nguyên tắc."

Họ nhìn nhau chầm chằm. Họ thích kiểu đọ sức này.

"Tôi trả một núi tiền là để mang vào đây bất cứ thứ gì tôi muốn. Kể cả đàn bà."

Hạnh cười. Ông nghệ sĩ già bỏ kính râm, nhìn Hạnh, không chắc ông thích cái cười của cô.

Phòng trong bệnh viện của Trần Dương là phòng thượng hạng, bao gồm một phòng khách, một phòng ăn, và một phòng ngủ. Phòng khách đã biến thành xưởng vẽ với những bức tường đầy tranh mới và tranh vẽ đang dở. Bàn ăn đã được đặt sang phòng khách, đối diện với cửa kính kéo ra ban công, qua đó ánh sáng mờ mờ có thể chiếu vào. Trên mặt bàn đầy giấy, lọ, tuýp màu và một cái ống đầy bút vẽ đủ mọi cỡ. Có những giọt màu rơi trên tấm thảm màu be sáng và trên tấm khăn trắng phủ bộ xô-pha. Trong cái bể cá dài dài trên chiếc bàn cà phê bằng kính, khoảng mươi con cá cảnh đang bơi lững lờ trong ánh đèn nê-ông màu.

Hạnh huých Đan nhìn lên bức ảnh trong khung trên nóc tivi. Đó là một người phụ nữ trẻ, má lúm đồng tiền - bạn gái mới của Trần Dương, một dung nhan yêu kiều.

Nghệ sĩ đang nói chuyện với cô y tá, bảo cô xuống cảng-tin làm mấy lát bánh mì thật mỏng và xốt tương cho món hành, Hạnh thì thầm với Đan, "Đừng hỏi ông ấy về cái cô trong ảnh. Ông ấy không thích đâu."

Điều đó chẳng bao giờ xảy ra với Đan, vì hắn cũng chẳng hỏi nghệ sĩ bất cứ điều gì.

Trần Dương quay lại phía họ, chỉ vào những bức tranh mới và hỏi họ có thích những bức vẽ mới đây của ông không. Hạnh nói, tất nhiên cô thích, chúng là những kiệt tác. Nghệ sĩ già nhìn Hạnh, suy ngẫm về cô một

lúc khá lâu. Sau đó ông nhìn kỹ vào một trong những bức tranh rồi nói rằng con gà trống trông rất được phái không? Đan ngạc nhiên, gọi đó là cái gì cũng được, trừ một con gà trống. Hạnh cho con gà một cái nhìn chòng chọc đầy dữ dội trước khi cô nói vâng, cô thích nó, nó là một tác phẩm kiểu Picasso, và đó chính là sự thăng hoa của sức tưởng tượng. Quả là một cách tân khi sử dụng bút lông Tàu và mực Tàu! Quả là một sự phủ định đối với nền hội họa cổ điển Trung Hoa!

Nghệ sĩ già buông phịch xuống xô-pha với một tiếng thở dài nặng nề. Sau đó ông một mình ầm ừ một giai điệu gì đó, dưỡng như hoàn toàn quên mất những vị khách của mình.

Cảm nhận được tâm trạng của người nghệ sĩ bị suy sụp, Hạnh trở nên căng thẳng. Cô lần lại từng lời mình đã nói, cố tìm xem mình có nói điều gì làm cho ông nghệ sĩ bức bối không.

“Bức kia thì thế nào?... Con lạc đà?” Trần Dương uể oải nâng ngón tay trỏ, chỉ vào một bức tranh lớn chiếm hẳn bức tường. “Cả hai người thích bức này không?”

“Ờ, ờ...” Hạnh cân nhắc, tay nắm chặt đặt dưới cằm.

Đan vẫn yên lặng. Giống như sinh viên bị lêch tú trong khi đang thi.

Cửa mở, một người đàn ông trẻ xuất hiện trong chiếc áo thể thao có logo Ralph Lauren và quần bò xanh. Da anh ta rám nắng kiểu quý tộc, nước da của người được đi nghỉ mát thường xuyên.

"Xin chào," anh ta nói, nở nụ cười rất duyên, và anh ta ý thức về điều đó.

"Chơi gôn thế nào?" nghệ sĩ già hỏi.

"Tốt. Tôi đến thăm ông trước khi đến chào bố," anh ta nói.

"Vinh dự quá," Trần Dương cười. "Bố dạo này khỏe không?"

Hạnh véo vào tay Đan, làm hấn suýt kêu lên. Hắn để ý thấy người thanh niên trẻ và Trần Dương không nói "bố tôi" hay "bố anh"; họ chỉ đơn giản nói đến bố của người thanh niên là "bố". Đường như họ không cần nhấn rõ đây là bố của ai. Đó có phải là cách mà con của mấy ông lớn thường nói đến bố mình không?

Người thanh niên trẻ đi lại quanh phòng bằng những bước dài phóng khoáng, xem những bức tranh, thỉnh thoảng đưa ra vài lời nhận xét.

"Khi nào tôi có được những bức này?" anh ta chỉ vào bức "Lạc đà" và bức "Gà trống".

"Ngay sau khi tôi có thể chịu nổi sự chia tay với chúng," Trần Dương nói.

Như thể bất ngờ phát hiện ra hai người khác trong phòng, người thanh niên thể hiện bằng một cái giật mình khẽ.

"Những người này là phóng viên," Trần Dương nói, thoáng hiện nét già nua và mệt mỏi. "Họ bảo những bức mà bố gọi là "Lạc đà" và "Gà trống" là những kiệt tác, rất giống Picasso."

Người thanh niên cười phá lên. "Oh, God!" anh ta kêu lên bằng thứ tiếng Anh hoàn hảo. "Bố khôi hài quá đi mất! Chỉ có ông ấy mới nhìn ra được con gà trống và con lạc đà trong những bức tranh này."

"Còn hơn không nhìn ra được gì," nghệ sĩ già nói.

Điện thoại di động của người thanh niên réo ầm ĩ. Anh ta liếc qua số gọi rồi trả lời, "Không, tuần sau không được. Tuần sau đi chơi gôn ở Úc. Tuần sau nữa thì được." Anh ta đi vào phòng ngủ, đóng cửa lại phía sau. Vẫn có thể nghe thấy giọng anh ta, "... ông hứa gửi tôi năm cái vận đơn chuyển hàng. Tôi đã thỏa thuận với bên Nga rồi. Tôi phải giao vận đơn cho họ trong vòng mười ngày nữa. Ông không thể gấp bối được đâu, trừ phi ông giữ lời hứa..." Sau đó cuộc nói chuyện chuyển sang bằng tiếng Anh.

Trong phòng khách, người nọ nhìn người kia.

Khi từ phòng ngủ đi ra, người thanh niên ấn vào nút gọi cấp cứu. Ngay lập tức nghe có những tiếng bước chân nhẹ nhàng và nhanh nhẹn đang đến gần. Trước khi những bước chân tới cửa, người thanh niên kêu to, "Không cần vào, ở đây không có ai đang chết đâu. Chỉ cần mang cho chúng tôi một bình nước quả vắt, loại tươi."

Tiếng bước chân dừng lại, sau đó quay đi.

"Và một ly cà phê đá, kiểu Việt Nam. À, và bốn miếng bánh kem bơ Black Forest." Anh ta quay lại phía mọi người, không nói riêng với ai cả, "Tôi thích bánh Black Forest họ làm ở đây. Chỉ mỗi món đó họ biết làm ngon."

"Anh là..." Hạnh đứng dậy, đưa ra một tấm danh thiếp bằng bàn tay xương xẩu. Với Đan, Hạnh không bao giờ có cái nhìn nữ tính như thế này.

Người thanh niên nhận tấm danh thiếp, không nhìn, thả vào túi quần. Anh ta chưa kịp nói gì thì điện thoại di động lại réo lên ầm ī. Anh ta liếc nhanh số gọi đến, như nhớ ra một điều gì khẩn cấp, anh ta giật chân. Rồi anh ta biến đi nhanh như lúc đến. Khi đồ ăn mang lên, Trần Dương trả tiền.

"Hai người muốn biết anh ta là ai phải không?" Trần Dương phá vỡ sự im lặng kéo dài. "Người ta sẽ trả hai trăm ngàn thắng vào tài khoản của cậu ta chỉ để có được một cuộc hẹn gặp với bố cậu ấy." Hạnh và Đan nhìn ông, họng như bị tắc nghẹn bởi bánh sô-cô-la.

"Ngày nay lầm bọn mai dâm," sư phụ Trần nói, đầu ngả lọt vào chiếc gối mềm trên xô-pha.

Đan và Hạnh tập trung cao độ, cố gắng tìm hiểu mối liên quan nào đó trong những lời nhận xét của ông.

"Tôi là một trong số đó."

Kể cả như vậy, Đan cũng không thể hiểu Trần Dương, hắn chỉ nhận thấy nụ cười buồn, mỉa mai trên khuôn mặt to bè nhăn nhúm.

"Các vị biết đấy, một người không phải cứ bán thân mình thì mới là mai dâm. Một người thậm chí có thể trở thành một con đีem còn bẩn thỉu hơn bằng cách bán một thứ gì đó quý hơn cả thân xác mình. Đó là cái mà tôi

đang làm. Vâng, tôi làm điều đó vì áp lực, có thể vì một loại sợ hãi, thứ sợ hãi mà người bình thường vẫn có đối với đám hoàng thân hay quý tộc. Nhưng ai đã làm cho những người đó trở thành quý tộc? Một đám quý tộc coi những bức vẽ của tôi là những con lạc đà và những con gà trống ư?" Ông nhìn vào họ mà không thấy họ. Ông là người ăn nói lưu loát, nhưng theo một lối làm người ta sợ. Như một người điên trong màn độc thoại của mình, Đan cho là vậy.

Hạnh lại cầu vào tay Đan. Đan nhăn mặt. Chắc chắn sẽ có vết thâm tím cho coi.

"Nhưng tôi để họ đánh đòn với tôi. Đánh đòn với nghệ thuật của tôi. Những đứa con bé bỏng không được bảo vệ của tôi. Cho họ đánh đòn miễn phí với chúng. Và phần thưởng dành cho tôi là ông này bà nọ có tranh của tôi trong phòng khách huy hoàng của mình. Đó là sự quảng bá cho các tác phẩm của tôi. Họ có quyền lực tối thượng trên đất nước này. Tôi đã nói với những người khác và với bản thân mình hàng triệu lần, rằng tôi không bao giờ quan tâm đến quyền lực của họ. Nhưng sự thật là tôi vẫn quan tâm. Vì thế mà ở đây tôi đang vẽ thêm 'gà trống' và 'lạc đà' cho họ đấy."

"Ông quá nghiệt ngã với bản thân. Dù thế nào đi chăng nữa, nghệ thuật của ông cũng không phải là thứ dành cho họ," Hạnh nói.

"Thế thì cho ai?"

"Cho những người thực sự hiểu ông."

"Nếu một tác phẩm nghệ thuật được hiểu hết thì nó lại không phải là nghệ thuật. Nghệ thuật là cái gì đó vĩnh viễn nằm giữa linh hồn và không linh hồn được, vĩnh viễn vượt lên khỏi sự linh hồn hoàn toàn. Vì thế cô có nghĩ là cô hiểu tôi không?"

Hạnh chấp nhận sự thách thức và quyết định lügen mạo hiểm. "Vâng, tôi hiểu. Hiểu theo nhẽ thông thường thôi," cô trả lời, "mặc dù tôi đã bị sa vào bẫy khi ông bảo tôi đó là gà trống và lạc đà."

Lời buộc tội nửa đùa nửa thật. Trần Dương nhìn nhận sự cứng cỏi của cô, rồi nhượng bộ và cười.

"Vậy là nghệ thuật của tôi không phải là hạng nhất?"

"Picasso cũng đâu có hoàn hảo."

Người nghệ sĩ già gật đầu, nhìn Hạnh từ đầu đến chân. Không thể nói rằng ông có hài lòng về sự táo bạo và tài hùng biện của cô hay không.

"Cậu thấy thế nào, người đồng hương của tôi?" người nghệ sĩ quay sang Đan. "Cậu có hiểu tác phẩm của tôi không?"

Đan lắc đầu, mặt đỏ nhử, tưởng như tai hắn đang bốc cháy.

"Nếu cho cậu chọn một trong các bức vẽ của tôi, cậu sẽ chọn bức nào?"

Đan chăm chú nhìn các bức tranh, vẫn cố trụ chân trước những màu sắc đến hoa cả mắt. Hắn không thể giả đò say mê như Hạnh đã làm. Hắn chỉ làm được một

điều là cố đổi diện với mỗi bức tranh cho đủ lâu. Chẳng có gì làm hắn thích. Vấn đề không phải là hắn thích hay không. Những bức tranh này đã được chọn trước rồi, kể cả việc hắn có thích hay không cũng đã bị loại từ trước. Điều đó quá xa với trải nghiệm cuộc đời của hắn, quá xa với Tiểu Mai của hắn, người đi qua cuộc đời này mà thậm chí không hề biết đến hương vị của những thứ như bánh Black Forest tồn tại trên đời. Trước khi nhận ra điều đó, hắn đã chịu nhìn những bức tranh trong mấy phút.

“Cậu thích bức này, tôi dám chắc thế,” nghệ sĩ già nói. “Cậu có thể lấy nó.”

Hạnh căng thẳng khấp khởi chờ.

“Cô cũng có thể lấy một bức,” Trần sư phụ nói với cô, ra cử chỉ mời mọc.

Được khích lệ, Hạnh nhảy dựng lên, ôm chầm lấy ông già. Sau đó cô cắn đôi môi đỏ thắm, nhìn lướt qua các bức tranh, rồi dừng lại ở một bức lớn.

“Bây giờ cô cậu phải thứ lỗi. Tôi cần nghỉ một chút,” Trần Dương nói bằng một giọng buồn tẻ, khiến họ nghĩ rằng có lẽ họ đã ở lại lâu hơn so với thịнет tình của ông.

Đan đứng dậy, lần tìm trong túi áo, “Tôi... tôi đã viết một bài báo về ông.”

“Vâng, chúng tôi viết đã gần xong,” Hạnh cắt lời Đan. “Chúng tôi phân vân là liệu có thể mang đến để ông duyệt cho sau khi viết xong không.” Cảm nhận được sự lúng túng của Đan, Hạnh nhìn hắn và nói thêm, “Đó là bài viết từ nỗi xúc động về ông trong bữa tiệc thịt công.”

“Các người viết về hôm đó hả?” nghệ sĩ nói, giờ lại đầy khí thế. “Tôi thấy rất coi thường khi tất cả các phóng viên đều án binh bất động về chuyện đó. Cô cậu có biết các nhà tài trợ cho cuộc gây quỹ của những người quan sát cầm điểu là ai không? Chàng trai trẻ mà cô cậu vừa gặp lúc nãy là một trong những nhà tài trợ ấy đấy. Cậu ta biết tôi đã làm gì trong bữa tiệc, và vờ như không biết, vẫn đối xử với tôi như người bạn thân nhất. Hoặc là cậu ta đã hối lộ các hãng truyền thông, hoặc là các hãng truyền thông đã hùa nhau giữ thể diện cho cậu ta bằng việc ém nhẹm tiếng nói của tôi. Tôi rất vui khi có hai ngoại lệ trong cái đám báo chí hèn nhát đó.”

Ngay sau khi ra khỏi phòng, Đan hỏi Hạnh tại sao lại nói dối. Bài báo viết xong rồi, chuẩn bị đăng, cái gì làm cô phải giấu ông già điểu đó? Hạnh bảo, Đan chẳng thông minh như vẻ bên ngoài của hắn. Hắn không hiểu Trần Dương mong đợi gì từ bọn hắn sao? Ông muốn bọn hắn viết một chân dung lớn về cuộc đời và sự nghiệp của ông, về lương tâm và tính lập dị của người nghệ sĩ, không chỉ về bữa tiệc thịt công thôi đâu. Ngoài ra, những điều bọn hắn viết về Trần Dương trong bữa tiệc thịt công đã gợi đến cái tôi bị tổn thương của ông, và điều đó khiến ông không hài lòng.

“Sao cô biết?”

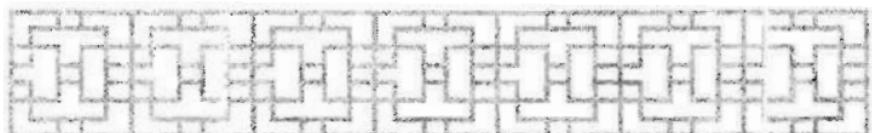
“Tất nhiên em biết,” Hạnh nói, quay chiếc vòng móc chìa khóa xe trên ngón trỏ, nở một nụ cười nhạo báng bên dưới cặp kính phi công. “Hoặc ông ấy đã không muốn cho chúng ta những bức tranh của mình. Dĩ nhiên anh phải

biết anh có thể bán được bao nhiêu tiền bức tranh mà ông đã cho anh. Tác phẩm của ông được tính vào khoảng năm mươi tệ cho mỗi hai phân vuông rưỡi." Bàn tay Đan có cảm giác rằng bức vẽ nằm bên trong một tuýp chất dẻo. Trọng lượng của nó dường như đã thay đổi. Bức tranh này rộng bao nhiêu phân vuông? Hay theo cách ước lượng của Tiểu Mai: nó bằng bao nhiêu bao bột mì? Và từ đó làm được bao nhiêu cân mì sợi? Giả sử Hạnh nhìn Đan lúc này thì gần như có thể thấy trong đôi mắt chăm chú của hắn là những con số đang nhấp nháy và lấp lánh như màn hình về hàng hóa thương mại. Hắn hít một hơi dài. Bức tranh khoảng năm mươi nhân bảy lăm phân, hay ba phẩy bảy mét vuông. Năm mươi tệ cho sáu phẩy hai mươi lăm phân vuông. Vị chi nó tương đương với ba mươi ngàn tệ, bằng bốn mươi ngàn cân bột mì, sản xuất ra được tám mươi ngàn cân mì sợi tươi bằng máy ép. Nghĩa là cả núi mì sợi! Ông già còn giàu hơn cả máy in tiền nữa. Và đó là lý do tại sao Hạnh lại chọn bức tranh khổng lồ như thế.

"Anh có nghĩ rằng anh cứ thế nhận ba mươi ngàn tệ mà không phải làm bất cứ điều gì cho xứng đáng với số tiền đó không?" Hạnh nói.

Khi hai người lái xe về, Hạnh nói, để viết một chân dung chói lọi về Trần Dương, họ sẽ phải làm nhiều cuộc phỏng vấn. Đan nên tận dụng niềm tin mà người nghệ sĩ đã trao cho hắn, tận dụng sự thuận lợi của tình đồng hương với ông. Đan nói, lợi dụng lòng tin của người ta thì hèn hạ quá. Cô nói với một nụ cười đầy quyến rũ, giờ cô đang lợi dụng lòng tin của hắn, điều đó có làm cô hèn hạ

không? Cô cam đoan rằng Trần Dương không tin cô như ông đã tin Đan, bởi vì Đan có bộ mặt của một con chó trung thành.

ĐÚNG TRƯỚC MẶT CHỒNG, Tiểu Mai quay trái, quay phải theo hòn chỉ. Nàng mặc chiếc áo dây màu trắng, váy bò dài đến gối phô rõ đường cong và dáng người đầy đặn, tất nhiên cũng mang lại cho nàng nét dễ chịu, duyên dáng, giản dị của một nữ sinh trường cao đẳng. Chỉ một thứ làm nàng trông có vẻ sành điệu là đôi môi màu đỏ sẫm. Đan quyết định đưa nàng đi dự bữa tiệc vây cá mập tổ chức vào buổi trưa sau hội nghị gây quỹ “Giúp đỡ những người đấu tranh chống đói nghèo”.

Trên đường tới khách sạn, Đan nhắc Tiểu Mai không được nói chuyện với mọi người. Chỉ trả lời vâng hoặc không. Nếu họ làm phiền quá, nàng có thể lấy máy ảnh và đi thật nhanh ra ngoài như thể bị thu hút bởi một cơ hội săn ảnh bất ngờ xuất hiện. Phải chắc chắn là không cầm máy ảnh ngược. Mở ống kính trước khi ngắm. Nhắm bên mắt không nhìn qua cửa ngắm. Trông sẽ rất buồn cười nếu nàng nhắm nhầm mắt. Chỉ cần nhớ là em có thể làm bất cứ điều gì nhưng không được nói. Lời nói sẽ tố giác em là con rệp hút trộm máu bữa tiệc đấy.

Trước khi lên cầu thang khách sạn, Tiểu Mai bảo, nàng đã thay đổi ý kiến.

"Sao?"

"Em không thích vây cá mập."

"Nhưng em chưa biết món đó bao giờ mà," Đan nói, cố hạ giọng và ngó nghiêng xem có ai trong tầm nghe được không. Hắn không muốn bị ai nhìn thấy là hắn đang nói với nàng.

"Em không thích vây cá mập," Tiểu Mai nói khẽ, các ngón tay xoắn vào nhau.

"Anh đảm bảo là em sẽ thích. Ở nhà hàng, giá bốn trăm một bát bé tí nị."

"Em chẳng bao giờ mang nhiều tiền như thế đến nhà hàng."

"Món đó sẽ làm da em mềm và trắng như miếng đậu phụ."

"Em không thích đậu phụ," nàng nói giọng nài nỉ.

Hắn nhìn nàng, bị lôi cuốn bởi sự dịu dàng không tả nổi. Hắn nghĩ đến lần đầu gặp nàng, khi đó hắn đã không chống nổi sự dịu dàng yếu đuối ấy.

"Em về nhà được không?" nàng hỏi.

"Nhưng em thậm chí đã mua quần áo để dành cho bữa tiệc này rồi cơ mà," Đan nói, giờ thì mặt hắn lạnh lùng.

Nàng trở nên im lặng. Nghĩ đến một trăm tệ dùng cho việc mua sắm quần áo mà chẳng có tác dụng gì, nàng thấy đau xót. Số tiền ấy có thể mua được năm bao bột mì to và nuôi được cả đại gia đình nàng ở quê trong một tháng. Nàng thở dài, dồn hết can đảm, nhìn thẳng về phía trước.

"Em có muốn món vây cá mập trị giá bốn trăm tệ đổ tột vào thùng rác không?" Đan hỏi.

Nàng thở ra một hơi thở nặng nề.

"Sau lần này, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn. Cứ theo anh, nhưng đừng gần quá," hắn hướng dẫn nàng đi lên cái cầu thang lát đá xέ rộng thênh thang. Khi lên đến đỉnh, hắn quay lại và thấy Tiểu Mai chỉ cách hắn có hai bước chân, ngay sau lưng. Hắn đưa mắt có ý nhắc nàng nên giữ đúng khoảng cách.

Nàng không giữ.

Hắn cảm thấy hơi thở của nàng ngay sau gáy khi tới quầy đăng ký. Ký tên và đưa xong danh thiếp, Đan khẽ rít lên, rằng nàng sẽ gây phiền toái cho cả hai. Nàng hành xử như thể không nghe thấy gì. Hễ có cơ hội là hắn dùng ánh mắt và cử chỉ để ra hiệu với nàng, tuy thế nàng vẫn cứ bám theo hắn chặt cứng. Khi vào trong phòng họp, nàng ngồi ở chỗ ngay sau lưng hắn. Hai bàn tay hắn túa mồ hôi lấp nhấp khi nghe tiếng ai đó hỏi nàng rằng chỗ bên cạnh đã có ai ngồi chưa. Đó là giọng của gã nhỏ con. Nàng nói có rồi, nàng đang giữ chỗ cho một người bạn. Gã nhỏ con hỏi, người bạn đó đâu. Trong nhà xí, nàng trả lời, nếu gã không phiền lòng. Gã nhỏ con đi dọc theo lối đi giữa các dãy ghế sang cánh bên, lên hàng ghế phía trước là chỗ chẳng ai muốn ngồi, vì ở chỗ đó không thể đứng dậy và ra ngoài được khi cuộc họp đang diễn ra giữa chừng.

Đan thay đổi kế sách, hắn xuống ngồi ngay chỗ bên phải Tiểu Mai.

Đan chủ trì giới thiệu nhà tài trợ và tuyên bố khai mạc hội nghị.

“Lấy sổ ra,” hắn thì thầm, môi không hề mấp máy. “Cả bút nữa. Nhìn cái lão đang nói. Viết cái gì đi.”

“Em nên viết cái gì?”

“Cái gì cũng được.”

“Nhưng là cái gì mới được chứ?” Tiểu Mai hỏi, mắt vẫn nhìn thẳng lên diễn đàn, nơi ông chủ tịch tổ chức phát triển ngân quỹ đã bắt đầu bài phát biểu nồng nhiệt của mình. Nhiệm vụ cao nhất của tất cả những người Trung Hoa chúng ta là giúp đỡ cho những người anh em của mình, những người chỉ vì nghèo khó mà đã phải cho con cái nghỉ ở cấp tiểu học.

“Viết cái gì cũng được, chỉ cần động đậy cây bút thôi mà.”

“Mực không ra.”

“Không sao, cứ động đậy bút đi.”

Ông chủ tịch đã chuyển sang giận dữ. Đó là sự ô nhục cho dân tộc chúng ta khi nông dân nghèo không được chăm sóc sức khỏe. Và còn nhục hơn nữa là để cho những người nước ngoài, nhất là người Mỹ, giúp đỡ họ còn nhanh hơn chúng ta; trong khi chúng ta - đồng bào của những người dân nghèo ấy - còn chưa kịp chìa tay ra.

“Viết những thứ ông ta nói,” Đan bảo Tiểu Mai.

“Em không biết viết làm sao hầu hết các từ mà ông ta nói.”

"Thế thì viết tên của chính em đi."

Tiểu Mai vâng lời. Hắn liếc sang, mẫn nguyện. Nàng đã hoàn thành được hai hàng tên của chính mình, vẻ bẽ ngoài nghiêm túc và quan trọng, miệng há ra trong khi viết, tay trái cầm bìa cuốn sổ, dựng lên, chấn cái nhìn của người ngồi bên trái. Nàng lặp lại tên mình trong một trang, sau đó chuyển sang vẽ những vòng tròn. Khi bắt đầu bữa tiệc, nàng bảo hắn đừng lo, nàng có thể tự lo mọi việc. Trước khi Tiểu Mai đi đến chỗ cái bàn mà nàng được sắp xếp chỗ ngồi, Đan nói với nàng, hắn nghĩ là sẽ có phong bì "tiền công xá" khoảng hai đến ba trăm tệ. Nhưng đừng đếm ngay, như thế nhìn không hay. Nàng chỉ nên đưa chứng minh thư ra và ký tên theo yêu cầu.

Đó là bữa tiệc lớn với năm mươi bàn. Một số đại biểu nông dân mặt rám nắng ngồi gần sân khấu cùng với những người có đóng góp lớn. Sẽ có nghi thức quyên góp tiền, thiết bị y tế, thuốc men và máy tính.

Đan đang để mắt đến Tiểu Mai, ngồi cách hắn vài bàn, thì một nông dân độ ngoài ba mươi đến gần hắn. Tên anh là Thiết Bá, làm kế toán trong làng. Anh được một bà trung niên gọi là bà Nhài giới thiệu để biết Đan. Bà Nhài là ai? Bà làm cho "Ủy ban Giám thuế Nông nghiệp." Đan nói, ô, vâng, tất nhiên hắn nhớ bà chứ. Hắn quên không nói với Tiểu Mai rằng vây cá mập rất trơn, phải dùng thìa cùng với đũa.

"Bà Nhài có nói với tôi rằng anh đã đi nhiều đến các vùng nông thôn để điều tra về tệ tham nhũng của các lãnh đạo cấp làng..."

"Tôi biết rất rõ về nông dân," Đan nói.

"Anh phải đi với tôi."

"Bây giờ?"

"Ngay bây giờ."

Thiết Bá có đôi mắt nhỏ nhưng kiên định, quanh mắt là những vết rạn chân chim sớm trước tuổi. Đây không có chỗ cho sự thật, Thiết Bá nói. Những thằng cha này không thể đại diện cho nông dân. Những thằng phản bội nông dân. Bọn chúng biến thủ số tiền quyên góp được. Sau khi đã ăn chặn gần hết, phần còn lại cho nông dân chưa tới mươi phần trăm số tiền quỹ đã quyên góp được.

"Đồng chí phóng viên, điều này đã và đang xảy ra ở tỉnh, huyện, xã và làng chúng tôi suốt mấy năm nay. Tôi sẽ chỉ cho anh thấy nếu anh đi với tôi."

Đan đứng dậy, do dự. Hắn nhìn sang Tiểu Mai đang ngồi một mình, tẻ ngắt và buồn ngủ. Hắn nói với người nông dân rằng hắn sẽ đi với anh ấy sau khi kết thúc công việc ở đây.

"Chẳng có việc gì ở đây cho một nhà báo chân chính," Thiết nói. Anh thông minh và hoạt ngôn hơn nhiều so với một người nông dân.

Những món đầu tiên được đặt lên bàn. Tất cả nguyên liệu chế biến đều từ hải sản, bồi bàn giải thích, kể cả lớp vỏ bọc đục mờ của những chiếc bánh thơm ngon cũng thế.

Ở đây sẽ không nghe được sự thật đâu, Thiết Bá nói. Anh làm động tác hất cằm về phía những món ăn, nói

rằng đó chính là cách mà người ta sử dụng số tiền quyên góp được. Nào, ta đi thôi. Tổ chức gây quỹ và những đại biểu nông dân kia đã cùng lập mưu ăn cắp của những người nông dân nghèo không biết gì. Còn các phương tiện truyền thông thì giả như không biết gì về việc đó.

Đan không tìm được cách gì thoát khỏi tình huống này. Hắn theo Thiết Bá đi qua các bàn, bắt gặp cái nhìn thoáng qua của Tiểu Mai khi nàng đang ăn bánh bao tảo biển. Hắn cảm thấy hạnh phúc cho nàng. Chí ít thì nàng đã được bù đắp một chút cho những gì nàng thiếu thốn. Hắn không muốn tiểu sử về ẩm thực trong cuộc đời nàng từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc chỉ là một trang trống trơn.

Ra khỏi khách sạn vào lúc mặt trời lên đến đỉnh đầu, Đan cảm thấy có ai đó dang sau họ. Gã nhỏ con. Gã cách khoảng mươi bước. Đan đề nghị Thiết đi taxi, nhưng Thiết bảo chỗ đó không xa. Sau khi họ rẽ ở chỗ ngoặt, Đan thấy gã nhỏ con vẫn đang theo sau. Đan dẫn Thiết sang đường, lấy cớ mua pin cho cái máy ghi âm. Sẽ dễ hơn nhiều để quan sát một đối tượng nếu đi song song với đối tượng đó. Gã nhỏ con tỏ vẻ như thể đang mải suy nghĩ, thỉnh thoảng dừng lại để ghi chép.

Khi Đan dừng ở chỗ mua pin, gã nhỏ con cũng dừng, lấy chai nước trong túi ra. Sao cái gã lùn đáng ghét này lại làm khó dễ cho Đan thế? Gã đâu cần phải cạnh tranh với Đan trong cái việc làm rệp ăn tiệc này, cũng đâu cần phải đóng giả làm phóng viên, khi mà gã đã có đủ khả năng của một phóng viên và thậm chí còn có cả một

tay chụp ảnh đi cùng! Đan cảm thấy tức giận đến mức hấn tướng tượng mình sẽ lao sang bên kia đường, túm cổ áo cái thằng còi ấy, đấm cho một quả lăn quay ra đường giữa thanh thiên bạch nhật. Không, hắn không muốn đấm ngã gã nhỏ con. Hắn muốn giết gã. Thoát được gã thì hắn mới có thể sống cuộc đời bình lặng và khiêm nhường của một con rệp trong các bữa tiệc.

Thiết Bá nói với Đan, những đại diện nợ của nông dân chỉ là một nhóm ăn bám tự gọi mình là cán bộ, đêm nào họ cũng có những trận tiệc tùng ra sao bằng tiền quyên góp cho việc sửa đường bị lũ lụt tàn phá, xây lại trường học và phòng khám bệnh. Thiết nói, anh đang giữ một bảng kê bí mật về số tiền mà những kẻ đó đã biển thủ.

"Bạn nó chỉ biết ăn, ăn và ăn. Thế rồi, khi đoàn kiểm tra đến, chúng nuôi đoàn bằng những bữa tiệc tùng và đoàn móm lại với thượng cấp tất cả những gì các đại biểu này nói với mình."

Bây giờ gã nhỏ con đang ở một quầy báo. Gã búng búng vào một tờ báo, hỏi cô bán hàng vài câu rồi đi tiếp. Cơn giận của Đan sôi lên. Hai bàn tay nắm chặt của hắn đang giật giật, chúng có thể tung ra không sao kiểm soát nổi như những con chó vùng Siberia được tháo xích. Ở nhà máy, hai quả đấm của Đan nổi tiếng là thỉnh thoảng vẫn tự vùng ra như thế.

"Xin chào," Đan gọi to, ngạc nhiên về cách cư xử tử tế của chính mình.

Gã nhỏ con ngẩng đầu lên, tìm kiếm phía phát ra tiếng gọi. Phản ứng của gã thật tự nhiên, bột phát. Thấy

Đan bên kia đường, gã nhỏ con trông vui vẻ lấm. Gã cố nói với sang phía Đan qua dòng người và xe trên đường, thể hiện sự sung sướng chân thật vì cuộc gặp mặt tình cờ. Hoặc gã là một diễn viên đại tài, hoặc gã trong sáng, thực sự trong trò chơi diệp viên này.

“Vương cuộc họp khác à?” gã nhỏ con hỏi sau khi dòng xe cộ đã hơi thoảng.

Đan chưa kịp trả lời thì Thiết Bá đã nói khẽ, “Đừng nói gì với gã ấy hết. Nếu anh nói, có thể gây nguy hiểm cho những người mà anh sắp phỏng vấn đấy.”

“Không cần kể với tôi đâu,” gã nhỏ con nói với nụ cười ranh mãnh. “Cần xe phải không? Tôi có chiếc xe cũ, có lẽ qua ba bốn chủ rồi,” gã chỉ vào chiếc xe đỗ bé tí tẹo đỗ cạnh đường. “Nhưng tôi không đỗ trong khách sạn được. Hai anh cần đi nhờ xe không?”

Đan nói, không cần đâu, cảm ơn rất nhiều.

Gã nhỏ con lên xe, vẫy tay rồi lái xe đi. Khi mới bắt đầu, Đan ở thế trên cơ trong cuộc điều tra này, vậy mà bây giờ mọi thứ đã đảo ngược lại. Tại sao gã phải dùng tấm danh thiếp rởm mà Đan đã bỏ đi? Tại sao gã không trở thành một phóng viên hành nghề tự do chân chính mà thực tế gã có khả năng? Đan nhìn chiếc xe đỗ bé xíu lẫn vào dòng xe cộ, đi bên dưới cầu vượt, rồi tưởng tượng mình như một nhân vật lố bịch trong một vở kịch đen tối và khó hiểu do thằng lùn này đạo diễn. Đến cả lời thoại và hành động của chính mình, hắn cũng chẳng cách nào đoán được, chứ đừng nói là số phận.

Thiết Bá chỉ cho Đan đường tới khu nhà tập thể một tầng gần ga. Thiết đập cửa rồi dẫn Đan vào. Dưới ánh sáng âm đậm như nhá xác của ngọn đèn là một căn phòng lạnh lẽo có sáu chiếc giường, nhưng chỉ hai chiếc có trải nệm. Không khí bốc mùi quần áo bẩn và mùi người đã lâu không tắm gội. Hai người trên giường nhôm dậy.

“Đây là người phóng viên dũng cảm của chúng ta,” Thiết nói với họ. Sau đó anh giới thiệu với Đan hai người có tuổi là bác Bá và bác Lưu.

Đan đứng nghiêm chỉnh lại rồi nói hắn chỉ là nhà báo hành nghề tự do thôi. Hắn để ý thấy hai người có tuổi phải già bằng các anh lớn của bố hắn.

“Hành nghề tự do tức là anh ấy không phải viết những thứ mà người ta bảo viết,” Thiết giải thích với hai ông già.

Đúng thế, đó là tất cả những gì làm nên người hành nghề tự do. Đan thích lời xác nhận của Thiết.

Hai ông già nhìn nhau, đi lên vài bước, rồi bất thình lình quỳ sụp trước mặt Đan.

“Xin đừng!” Đan hoảng sợ, cố kéo họ đứng lên. “Xin hai bác! Tôi không biết liệu sẽ giúp hai bác được đến đâu...” Có một lần bố mẹ Đan đã làm như thế khi hai người đưa đứa em trai của hắn sắp chết vì một trận sốt không rõ nguyên nhân đến bệnh viện huyện mà không đem theo tiền. “Xin hai bác đừng dậy cho...” Biết không mong gì đỡ họ đứng dậy được, Đan rút từ túi quần ra một ít tiền. Nếu có thể, hắn sẵn sàng đưa cho họ nhiều tiền hơn nữa để tống cảnh này ra khỏi kí ức của mình.

Hai ông già không cần tiền của hắn. Họ sẽ quỳ ở đó cho tới khi hắn hứa sẽ viết một bài báo cho họ. Đúng như bố mẹ hắn đã quỳ như thế, trên cái nền đất sét lạnh có nhiều vết bẩn do đờm dãi phủ lên, cho tới khi bệnh viện dành phái nhượng bộ và nhận đứa con bé bỏng sắp chết ấy.

“Tôi hứa, tôi hứa!” Đan vừa nói vừa cố thoát khỏi cánh tay đang cố kéo ghì lại của ông già. Hắn bức ở chỗ hắn quá nhu nhược, để kẽ lật lùng gọi là Thiết Bái này lôi kéo vào nơi tận cùng của đau khổ. Mày phải cẩn thận trong những ngày này, hoặc mày sẽ bị đẩy vào tình huống mà ở đó mày phải chạm trán với cái nghèo khó trên mọi ngả đường. Hắn không thể nhớ đã bao nhiêu lần đúng lúc cạn ví thì gặp những sinh linh khốn khổ thiếu tay, cụt chân ở những ga xe điện ngầm và cầu vượt ngã tư, những người đó chỉ khiến hắn cảm thấy mình vẫn còn khá hơn họ rất nhiều.

“Hứa là anh sẽ đăng bài ở một tờ báo thật lớn đi,” bác Bái khóc nức nở, đánh vào tay Đan khi hắn xốc nách ông đứng thẳng dậy. Ông nói, những người đúng đầu làng xã đã đánh con ông đến gần chết, vì người con đã viết thư lên lãnh đạo huyện nói rằng bọn chúng đã biển thủ bao nhiêu tiền quyên góp của mọi người từ khắp nơi trong cả nước. Bọn chúng dùng tiền đó để tiệc tùng, để xây nhà mới cho bản thân. Chúng xây những ngôi nhà có nhà xí bên trong, ngồi ỉa như ngồi ghế thay vì ngồi xổm, rồi những phòng tắm có thể nằm ườn ra mà tắm.

“Có ba người bị đánh đến thập tử nhất sinh, một trong ba người đã chết trên đường tới bệnh viện huyện,”

Thiết giải thích. "Chuyện đó xảy ra ngay trước khi đoàn kiểm tra về làng. Đám lãnh đạo trong làng đã bắt rất nhiều người bằng lệnh bắt giả mạo, nào là tội trốn thuế, nào là vi phạm chính sách đẻ một con, thôi thì đủ tội hết. Sau đó họ hối lộ thành viên đoàn kiểm tra bằng yến tiệc, bằng mắt-xa khiêu dâm."

"Con trai tôi..." ông già nức nở, "bây giờ bị liệt, nó còn hai con nhỏ..."

"Con ông cụ ắt hẳn cũng sẽ chết trên đường đến bệnh viện huyện - là bệnh viện gần nhất, cách làng hơn trăm cây số - nếu họ không cướp được chiếc xe jeep của quân đội," Thiết Bá nói.

Đứa em nhỏ của Đan chết trên đường từ bệnh viện về nhà. Bác sĩ cho ít thuốc giảm triệu chứng rồi bảo về. Nhìn bác Bá xì mũi bằng tay rồi quẹt ngón tay vào giày, nước mắt Đan tuôn trào. Kể từ năm mười tám tuổi rời quê bước vào quân đội, hắn không gặp lại cảm giác tệ hại như thế này nữa. Họ đã gợi nhắc cho hắn cái lý do vì sao hắn muốn chạy khỏi làng. Ra khỏi nhà sáng nay cùng Tiểu Mai, hắn mong đợi có những giờ phút tuyệt vời. Giờ thì tâm trạng hắn đã sụp đổ hoàn toàn.

Trong khi bác Bá và Thiết Bá đang nói chuyện với Đan, đang đi vào những tình tiết của cơn ác mộng, thì bác Lưu dọn bàn, một tấm gỗ sần xùi được đặt lên chiếc giường trống, phủ tờ báo thay cho khăn trải bàn. Bác mua vài món ăn mang về từ nhà hàng bên cạnh và hai chai rượu trắng nấu từ kê ở hiệu tiện dụng trong ga xe điện ngầm. Một món nấu bằng móng giò, mấy món khác làm

tử lòng và phủ tạng khác của lợn. Óc lợn hầm trộn với sốt ớt đỏ. Đan thầm đếm các món ăn. Có tám món. Dù chỉ toàn những món rẻ tiền nhưng vẫn là một bàn tiệc. Sau mấy chén to, mặt ai cũng đãm mồ hôi và giọng đã trở nên lè nhè. Chẳng ai để ý rằng họ đã đi đến chỗ luẩn quẩn quanh chuyện: dân làng đến tìm một luật sư trong thành phố để điền vào một lá đơn kiện ông trưởng làng. Ba tháng trời họ không thấy kết quả gì cho đến một hôm mỗi hộ nhận được hóa đơn thuế hàng quý đã bị tăng thêm năm tệ nữa. Đó là khoản phải thanh toán cho luật sư bảo vệ quyền lợi cho họ. Những người đứng đầu làng xã được chính phủ chọn để phục vụ nhân dân, cho nên nhân dân phải chăm lo cho những chi tiêu hợp pháp của họ. Anh có tin không? Họ hỏi Đan. Không, hắn không tin. Đan trả lời, nhận ra là đã ba lần hắn trả lời như thế.

Thiết Báu đề nghị nâng chén, “Vì công lý!”

Cùng với những tiếng thở khò khè, họ nuốt, họ nhăn mặt, chai rượu có nồng độ tiêu chuẩn với đi, ngòi nổ giận dữ, sục sôi bùng cháy lên.

“Con trai tôi nói với tôi,” bác Báu nói líu ríu, “công lý phải được thực hiện.” Bác quay sang Đan, “Anh không được để nó gục ngã.”

Đan gật đầu. Hắn lần tay vào túi tìm thuốc lá nhưng bác Lưu đã châm cho hắn một điếu. Đó là loại thuốc ngoại. Họ đã chuẩn bị cẩn thận trước khi hắn đến.

“Viết một bài dài bóc trần bộ mặt của bọn tàn bạo đó. Trả thù cho con bác Báu!” bác Lưu nói.

"Tôi sẽ cố."

Bác Bá chọc ngón tay vào Đan, "Không chỉ cố thôi, mà phải làm."

Sợ bác Bá lại quỳ xuống lần nữa, Đan nâng chén lên, ngửa cổ nốc cạn hết. Nhấm nghiền mắt và nghiến răng, hắn nuốt một ngụm đủ lớn để nép vết thương lòng, rồi giơ đáy chén đã cạn về phía bác Bá thay cho một lời thề.

Có ai đó gõ cửa mạnh. Thiết Bá nhìn mọi người, tất cả đều lặng im.

"Mở ra!" giọng nói gay gắt rất to của một người đàn bà chua ngoa.

Họ cùng lặng cứng, mỗi người một tư thế khác nhau, những đôi đũa của họ cứ lủng lơ trong không khí phía trên mâm.

Họ nghe tiếng chìa khóa tra vào ổ rồi xoay. Cửa mở, một người phụ nữ trung niên đứng trước cửa, tay cầm một vòng dây xích có hàng trăm chiếc chìa buộc vào.

"Thơm quá," bà ta nói. "Tôi ngửi thấy từ trên gác."

"Đây là phóng viên Đông, rất nổi tiếng," Thiết Bá nói, chỉ vào Đan.

Bà ta hoàn toàn đứng đong. Bà chẳng màng tới việc một phóng viên có mặt là thêm phần danh giá cho cái nhà trọ như địa ngục của mình. Bà không quan tâm khách của bà là một kẻ đang bị truy nã hay là một con diem, miễn sao khác thuê có trả tiền. Đan đưa danh thiếp cho bà ta, bà ta nhận như thể đang ban cho hắn một ân huệ lớn.

Hai ông già ho và cười thầm để giấu đi bối rối.

"Giá của bữa tiệc này phải bằng tiền thuê nhà ba ngày đấy. Lại còn thêm cả thuốc lá ngoại nữa," bà ta nói, cầm bao thuốc lên kiểm tra. "Hai mươi tệ một bao."

"Không, ba mươi," bác Báu sửa lại.

"Thế thì lại bằng một ngày thuê nhà nữa."

Bác Lưu nói các bác đang đợi tiền của người nhà, tiền sẽ đến vào một ngày nào đó thôi. Người dâng ghét nhất chính là người lạm dụng sự rỗng lượng của người khác. Bà chủ nhà trợ đã tử tế như thế đối với họ, họ chẳng là mấy con lợn mới không biết đánh giá điều đó. Ngay khi nhận được tiền, họ sẽ trả tiền trợ, kể cả lãi.

"Bây giờ chắc anh đã hiểu cái giá để được họ gọi là người tử tế rồi đấy: một tháng cộng thêm ba ngày chưa trả tiền," bà ta vừa nói vừa nhìn Đan.

Đan bắt đầu để ý các thứ bày biện trong phòng, một cái giá ba chân cong queo đỡ bên dưới cái chậu rửa, một giá treo quần áo han rỉ, một ngọn đèn thiếu chụp cáu bụi và một bức tranh trên tường. Bức tranh làm từ vỏ sò, vỏ ốc trên nền nhung sẫm, trông như một bụi mầu đơn cuối mùa hoa. Người ta sẽ phải khai quật bức tranh khỏi đám bụi dày nếu muốn xem rõ hình dáng và màu sắc của những cánh hoa. Góc giường để một chiếc phích vỏ sắt cũ, phần để đã bị rỉ ăn mòn vẹt làm cho cái phích đứng xiêu vẹo. Hắn nghe người đàn bà nói, người ta chẳng bao giờ nêu quan hệ với nông dân. Là nông dân thì có gì nêu tội

mà không nên có quan hệ, Thiết Bá cao giọng phản đối. Nông dân là những người keo kiệt, ranh ma, tất cả đều gian dối, bà ta la lên. Vâng, sẽ chẳng có người nông dân nào thích một phụ nữ như bà, Thiết Bá đốp lại, bất kể bà có nghĩ rằng bà tốt hơn họ hay không. Chiếc phích han rỉ đứng nghiêng, một bên thấp hơn bên kia, đúng như một con mực lảng lơ đang cơn giận dữ. Bà ta kêu rằng họ không biết xấu hổ, đóng cửa lại để tiệc tùng trong khi lửa tiền thuê trọ không trả. Chẳng cần để lâu, bà ta bắt đầu ném lung tung các loại đĩa bát dùng một lần. Mẩu nhỏ, miếng to thức ăn bay lên, một trận mưa bão những nước sốt, dầu mỡ quay cuồng, bắn loạn xạ lên tường, sàn nhà và vào mọi người. Khi đã liệng hết các thứ của người thuê trọ, cũng chẳng nhiều nhặt gì, bà ta vớ đến cái phích, đúng là bà sắp cho nổ tan tành, nhưng bà lưỡng lự, suy tính đến mười tệ mua chiếc khác thay thế, bà lại đặt xuống, không buông tay ra ngay, như thể giữ người bạn nhảy đứng lại cho vững sau một điệu van.

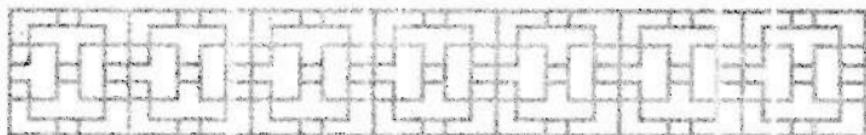
“Đây!” Đan quát, một tay lau những vệt nước sốt trên trán, tay kia đưa ra mấy tờ một trăm tệ.

“Tiền thuê nhà.”

Không ai cầm tiền của hắn.

“Tôi sẽ viết bài báo cho bác. Tôi hứa.”

Hắn ném mấy tờ giấy bạc xuống nền nhà đầy rác rưởi rồi bước dài ra cửa. Hắn sợ phải nhìn thấy lòng biết ơn của họ, lòng biết ơn làm nhăn nhúm những khuôn mặt khổn khổ, như thế lại càng khó nhìn hơn.

ĐAN KHÔNG RA KHỎI NHÀ năm ngày liền, cô viết bài báo mà hắn đã hứa với hai ông già. Cố gắng của hắn chẳng đạt kết quả gì. Một tuần sau, hắn mới nhớ đến việc hỏi Tiểu Mai xem nàng thích bữa tiệc vây cá mập như thế nào. Tiểu Mai trả lời nàng thích tất cả, chỉ trừ mắt cá. Có cái món gì đấy như là mắt cá áp chảo thì phải? Nàng hỏi. Vâng, nó to, trắng, đầy nước nhầy, trông như người bị đau mắt ấy. Tiểu Mai nói, nàng đã phải vào nhà tắm vì thấy buồn nôn. Nàng định bỏ về ngay lúc đó. Nhưng nàng nhớ ra một điều quan trọng nên lại quay vào và thấy một người của quầy đăng ký, một cô gái, rất tầm thường, hai đầu vú nhọn hoắt nhô ra bên dưới cái áo phông chật cứng. Tiểu Mai hỏi cô ta về cái phong bì của nàng.

“Cô ta cứ nhìn chằm chằm vào em. Nhưng em đã nói với cô ta rằng em biết là phải có một cái phong bì cho em. Một cái phong bì to.”

“Thường là một cái to.”

Cô gái đăng ký lấy ra một cái phong bì trong cái hộp to ở cạnh chân mình. Cô ta không đưa cho Tiểu Mai mà chỉ quẳng lên bàn. Tiểu Mai cầm lên, đưa lại cho cô ta, rồi bảo cô ta làm lại. Cô gái nói, chị cần phong bì, tôi cho chị phong bì, thế còn đòi gì nữa? Tiểu Mai nói, làm lại. Nàng nói với cô đăng ký về sự khác nhau giữa việc đưa một cái gì cho đúng đắn với việc chỉ quẳng ra, và bảo cô

ta hãy làm lại cho đúng. Cô gái dành nhượng bộ và đưa cái phong bì cho Tiểu Mai, dù Tiểu Mai có thể thấy ánh mắt cô ta đang nói với nàng, "Con đĩ!"

"Đáng lẽ em không nên làm thế mới phải," Đan cảng thẳng.

"Anh bảo em là có phong bì cho mọi người cơ mà."

"Em bỏ về sau khi nhận phong bì à?"

Không. Nàng mở phong bì và thấy chỉ có một quyển vở, một cây bút. Nàng nói với cô gái, đợi một chút, còn thiếu một thứ. Nàng đứng, hai tay chống nạnh, nói rằng nàng biết là còn có thứ khác nữa. Thứ đó rất quan trọng.

Đan đứng im.

Tiểu Mai nói, nàng không tức giận, cũng không có thái độ thô lỗ hay làm bất cứ điều gì quá đáng. Nàng không định gây chuyện cãi lộn. Nàng chỉ nói với cái cô tầm thường, hai đầu vú nhọn hoắt: này, tôi biết, mọi người có mặt ở đây đều được một khoản tiền. Thế rồi nàng hỏi ngay một phóng viên từ trong đám đông vừa đi ngang qua xem anh này nhận được tiền chưa. Anh ta lùi vài bước, cười. Vì thế, cô gái đăng ký hỏi lại Tiểu Mai là ai đã bảo nàng là sẽ được một khoản tiền.

Nhin thấy mặt Đan tái xanh, nàng bảo hắn đừng lo; nàng không nói với cô đăng ký rằng Đan là người nói với nàng về khoản tiền đó. Cô gái đăng ký đi tìm sếp của mình, Tiểu Mai thấy họ nhìn về phía nàng trong lúc đang đi tới. Ông sếp hỏi chứng minh thư.

"Và em đã đưa chứng minh thư cho họ?"

"Tại sao em lại phải đưa chứ?"

Đan ngồi lại xuống ghế. Tốt rồi, thế thì họ sẽ không thể theo dõi và phát hiện được nàng, kể cả khi họ muốn. Hắn tự thú nhận rằng đưa Tiểu Mai đi dự tiệc là một ý tưởng chẳng nên, vì nàng chưa sẵn sàng cho chuyện đó. Đặt nàng vào tình thế đối đầu với bọn ti tiện bẩn thỉu, những kẻ chuyên nghi ngờ mọi người mọi việc là cực nguy hiểm. Đan cầm tay Tiểu Mai, kéo nàng lại gần. Đặt nàng trong lòng mình, hắn hỏi nàng bằng đôi môi ửng ngay trên mái tóc mới gội của nàng, "Em ra khỏi khách sạn như thế nào?"

"Họ không cho em ra."

"Cái gì?"

Họ không cho ra, trừ phi nàng đưa chứng minh thư cho họ. Và nàng nói, nàng sẽ không đưa chứng minh trừ phi họ trả tiền cho nàng. Đan không thể tin được những gì hắn vừa nghe. Đan đã từng nhìn thấy vợ hắn cãi nhau. Hầu hết các cô gái quê lớn lên đều học cách chửi nhau, hát những lời lăng mạ rất mùi, chửi thề rất vẫn nếu ai đó bắt nạt họ hay gia đình họ.

Cuối cùng lũ người kia cũng để nàng đi, sau khi hỏi những câu chẳng đâu vào đâu. Đan trầm ngâm vuốt tóc vợ khi nghĩ lại câu chuyện nàng vừa kể. Thật là một ý tưởng sai lầm khi đưa nàng đến đó và để nàng lai một mình với món mắt cá khốn kiếp giương lên nhìn khiến nàng phát buồn nôn, với những kẻ homet mình khén nạn cùng những đôi mắt nhìn chòng chọc của chúng hờ g sám soi tìm những người nông dân chất phác để hành hạ.

Chiều hôm sau, Đan đến một hội nghị. Không có gì bất thường. Mọi người vẫn chào hỏi hắn như trước. Hạnh lại gần hắn, bảo hắn gọi cho Trần Dương hẹn lịch phỏng vấn. Cô đã cố gắng gọi Trần Dương nhiều lần nhưng vợ chưa cưới của ông nghệ sĩ cứ nói là ông không nghe máy.

"Tôi muốn đưa cô xem cái này," Đan kéo Hạnh sang một bên, rồi đưa cô vài trang giấy mà hắn đã viết vôi vàng, nguêch ngoạc.

Cô đọc từ đầu đến cuối, rồi quay lại đoạn đầu.

"Chuyện tào lao, lộn xộn này là cái gì?" cô hỏi nghiêm khắc. Hạnh thường trở nên bức tức trước những bài viết cẩu thả, không rõ ràng.

"Đó là, à, à..." Đan ngay lập tức hiểu rằng bài viết của hắn rất tồi. "Đó là bài viết của một nông dân."

"Thảo nào."

Đan thăm dò nét mặt cô. "Nó tệ quá hả?"

Cô lờ câu hỏi của Đan, đưa lại hắn mấy tờ giấy, rồi quay lại nói về chuyện vợ chưa cưới của Trần Dương. Giọng à đó nghe rất dễ ghét, nhất định là cô ta không muốn cho ông nghệ sĩ nhận điện thoại của phụ nữ, nói gì là đến thăm. Đan phải có trách nhiệm tán tỉnh sư phụ đồng ý nói chuyện thêm, như thế thì họ mới có thể viết về chân dung ông ở tầm cỡ thế giới.

"Cô không nghĩ là có thể giúp tôi làm cho bài báo được bồng bảy lên chút à?" Đan vẫn kiên trì. "Cái mà tôi thích là một câu chuyện. Một câu chuyện rất buồn."

"Viết lộn xộn, câu thả thế này sẽ làm cho chẳng ai tin nổi đây là một câu chuyện."

"Tôi thì tin, những chuyện như thế này cũng xảy ra ở chính làng của bố mẹ tôi."

"Biết rồi, đó chính là chỗ hạn chế của anh. Anh không thể vượt ra ngoài tầm hạn hẹp nông dân của mình. Anh chỉ quan tâm tới những gì dính dáng đến làng anh, mảnh đất của anh, con gà, con lợn, con bò, đến vụ thu hoạch của anh. Anh không thể thấy cái chất liệu lớn lao gì nằm giấu mình trong câu chuyện của Trần Dương. Đó là chất liệu cho một phóng viên khát khao hướng tới mọi thứ cao hơn, đẹp hơn."

Đan nhìn vào đôi môi đỏ sẫm mở ra đóng vào của Hạnh đang nói với hắn rằng nông dân là nguồn gốc của sự thối nát ở đất nước Trung Hoa. Chẳng ai có thể cứu được họ khỏi những thảm kịch viết trong bài báo, vì chẳng có tác dụng gì. Sẽ không còn là tầng lớp nông dân nữa nếu họ thôi bóc lột lẫn nhau. Họ xứng với những kẻ thống trị xấu xa mà họ đã truất bỏ ngai vàng, và họ cũng xứng với những kẻ thối nát đang cưỡi cổ họ ngày nay, bởi nếu bản thân họ có quyền lực thì họ cũng sẽ làm giống hệt như thế thôi. Không chỉ nuôi sống sự thối nát, họ còn phát đạt lên nhờ sự thối nát. Cứ để họ giết nhau đi; đó chỉ là chọn lọc tự nhiên và tự điều chỉnh giữa những cá thể cùng loài. Cứ để họ tiếp tục sống sót và phát đạt lên nhờ chính họ đi...

"Câm cái miệng khốn nạn đi," Đan nói.

Và Hạnh câm miệng. Lần đầu tiên từ trước đến nay cô cười một nụ cười ngoan ngoãn như thế với Đan.

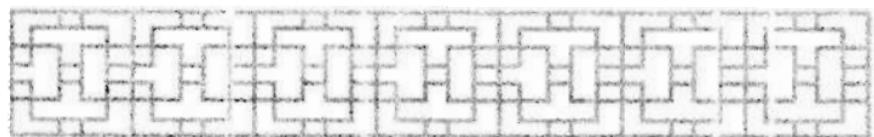
Đan nhìn cây cọ ở tiền sảnh lát đá xè, thân bằng vải, lá bằng nhựa xanh như màu xe chở thư. Tâm trí hắn đầy những khuôn mặt già nua nhiều nếp nhăn như bác Báu, bác Lưu. Những khuôn mặt sẽ cười nói vui vẻ với con bê mới sinh, hay với cánh đồng lúa non vừa hồi sinh sau cơn bão tuyết bất ngờ, hay tiếng gà cúc cúc gọi con vừa ra khỏi ống, hay lúc bán xong gánh hành được giá, kiếm thêm chút tiền xu. Cha mẹ hắn đứng ven đường quốc lộ, sau hai đồng hành xanh, bị thiêu đốt dưới nắng hè, mong ngóng những chiếc xe tải hiện ra trong đám bụi phía đường chân trời. Họ thực sự không thích ăn chỗ hành không bán được; họ thích ăn bánh ngô và cháo kê, rồi tiếp tục mang chỗ hành bị khô dần hay bị thối bỏ ra ven đường để thử vận may. Có cả dãy những đồng hành dài như vô tận, đằng sau chúng là những khuôn mặt già nua, mong ngóng, cười với chiếc xe tải ầm ầm lao xuống con đường dốc xám xịt. Trong hồi tưởng, Đan nhớ đến đôi mắt như có tội của cha mẹ mình khi chấp nhận những lời quở trách của thằng con lõi đời vì “cái tính keo kiệt, thô lỗ và ngu ngốc” của họ, nhớ đến nụ cười xấu hổ khi hứa ăn hết chỗ hành thừa không bán được vốn đã làm họ cay cả mắt vì mùi hôi mà chúng xộc lên.

“Cô thì biết cái đέch gì về nông dân nào?” Đan nói. Đôi mắt hắn đã rơm rớm ướt.

Thấy cục yết hầu của Đan đã trồi lên, tụt xuống, đôi mắt đỏ ặng nước, Hạnh hoảng sợ. Khuôn mặt đẹp trai của hắn chưa bao giờ dữ dội như thế.

"Nếu cô mà không phải là phụ nữ thì tôi đã đấm cho một quả nát bét ra rồi," hắn nói.

Hắn rời phòng họp, không dám chớp mắt vì sợ nước mắt trào ra. Hắn căm ghét việc đã quen biết người phụ nữ này.

HẮN LẠI ĐẾN tầng trệt khu nhà trọ, phát hiện ra hai ông già và Thiết Bái đã đi từ mấy ngày trước. Chắc họ phải mang theo cái cảm giác bị phản bội. Họ đã đến với hắn như một chỗ bấu víu cuối cùng và hắn không đáp ứng được. Đan đứng dựa vào cái bàn sứt sẹo, được dùng làm bàn đón tiếp, nhìn ra ngoài không chớp mắt. Dáng người nổi rõ trong bóng tối lờ mờ của nhà trọ vì ánh sáng bên ngoài thật rực rỡ. Đan tưởng tượng thấy hai ông già ra đi, tan nát mọi hy vọng, mang theo chiếc túi đi chợ bằng nylon giống của cha mẹ hắn. Họ khoác túi trên vai giống cái cách của cha mẹ hắn khi ra khỏi làng.

Hắn viết lại bài báo, tưởng tượng hai nhân vật chính là cha mẹ mình. Viết xong, hắn tới buổi tiệc, đưa cho Hạnh xem. Lần này đã khác hơn, chỉ tội ủm mi quá. Hạnh hỏi có phải hắn đã viết lại bài đấy cho ông nông dân rồi không. Hắn nói nhờ cô phê bình. Cô có giúp cho đăng được không? Cô sẽ cố, nếu hắn vui lòng bỏ đi những chỗ sứt mướt. Bài báo phải bớt gay gắt đi, cảm xúc cũng phải tối giản. Càng khách quan càng dễ qua được kiểm duyệt. Đó là chủ đề rất nhạy cảm, một tòa soạn đã bị đóng cửa

tạm thời chỉ vì đăng bài có chủ đề tương tự. Và tòa báo đã sa thải người phóng viên đó để thể hiện việc nhận ra sai trái của mình.

Trưa nay, bữa tiệc được chuẩn bị cho hơn trăm người đến từ lĩnh vực truyền thông. Chủ trì là một công ty bia đã ký hợp đồng xuất khẩu với khoảng hai mươi nước. Biểu tượng mới sẽ được phác thảo bởi một nhà thư pháp học, được chọn từ những người viết đẹp nhất Trung Quốc. Ông này có thể bán một chữ với giá cả trăm ngàn tệ.

Những món nguội được mang lên. Mỗi món được trình bày như một chữ Trung Hoa cổ. Chữ ấn tượng nhất là một chữ có dấu đỏ, vuông, giống như cái mà Hoàng thượng dùng làm triện trong triều đình. Nó được làm từ thịt bê tươi đặt trên con sứ. Màu đỏ gắt của thịt cạnh màu trắng mờ của sứ nằm trên đồ sứ trắng như xương, mỏng như giấy làm người ta nghĩ đến việc đưa thẳng đĩa thức ăn đó đến triển lãm mỹ thuật. Đan ân hận rằng chiếc máy ảnh của hắn chỉ là đồ trang trí, nếu không, hắn sẽ chụp một bức để Tiểu Mai cùng được chiêm ngưỡng.

"Ba vị bếp trưởng đã dành mười sáu giờ liền trong phòng lạnh để làm những đĩa thức ăn này," một người khách nói.

Em thấy người đang nói là gã nhỏ con. Gã hình như luôn biết mọi thứ hơn những người khác và thường khoe ra. Gã ngồi ở bàn bên cạnh, quay lưng về phía Đan.

"Tôi nghĩ thậm chí Hoàng đế cũng không có món ăn như thế này," một phóng viên cùng bàn với Đan trả lời gã nhỏ con.

"Ở nhà hàng, giá của món đó phải bằng cả tháng lương," một phụ nữ nói. Cô ta nâng đũa, nhìn những người cùng bàn, thể hiện sự dè dặt một cách rất điệu đàng rồi mới phá cái thành quả mười sáu giờ làm việc của máy ông bếp trưởng. Cùng một lời chúc, mọi đôi đũa đều xung trận. Sau vài phút, tất cả những gì còn lại trên chiếc đĩa sứ đẹp đẽ kia chỉ là vài vết máu của thịt tươi.

"Đã lâu không gặp," gã nhỏ con nói với Đan, cái đầu to tướng của gã quay lại gần như một trǎm tám mươi độ.

Đúng, Đan nói, hắn vướng chút việc khác. Có biết một phụ nữ trẻ sắp bị bắt vào một ngày gần đây không? Người phụ nữ trẻ nào? Gã nhỏ con dịch ghế lại gần Đan, tiếp tục câu chuyện. Nếu cô ta cứ yên lặng mà ăn rồi chuồn thì đã chẳng nên chuyện, đằng này cô ta lại còn thử vận may bằng cách đòi hỏi tiền và quà biếu. Tiền ư? Phải rồi, cô ta đến chõ quầy đăng ký và đề nghị nhận "tiền xin lỗi đã làm phiền quý khách".

Thế có to gan không? To gan thật, Đan tán thành, cố nhìn thẳng gã nhỏ con. Danh thiếp của cô ta ghi cô ta là nhà báo tự do. Thế à? Đan không thể tránh được một nụ cười lúng túng. Chí ít thì đó là điều thấy trên danh thiếp. Nhưng cái máy ảnh và quyển sổ chỉ là giả mạo, vì cô nhân viên đăng ký phát hiện ra do nhìn rất gần. Thế à? Cô ta viết vào các trang giấy toàn tên của chính mình. Rốt cuộc họ làm gì cô ta? Họ phải để cô ta đi, nhưng mấy tay bên an ninh sẽ làm gì đó về chuyện này. Họ sẽ làm gì? Đầu tiên là họ sẽ lần ra cửa hàng in danh thiếp cho cô ta. Họ nói, thậm chí họ sẽ tìm ra hiệu cầm đồ mà cô ta

đã mua cái máy ảnh nhỏ nhăng ấy. Chỉ có khoảng năm mươi hiệu cầm đồ ở Bắc Kinh thôi, họ chỉ cần kiểm tra sổ ghi bán hàng gần đây của các hiệu đó là ra hết. Ban an ninh có lẽ đã cử nhân viên điều tra đến bữa tiệc vây cá mập rồi. Họ khẳng định rằng vẫn còn những con rệp khác đang bò quanh quẩn đâu đó trong các bữa tiệc, chứ không chỉ mình người phụ nữ trẻ kia. Họ phỏng đoán là khoảng mười hoặc hơn mười con rệp đang ăn bám trong các bữa tiệc. *Mười hoặc hơn!*

Đan nhìn chăm chăm vào đôi đũa trong tay mình. Hắn điên tiết với mười con rệp này. Con nào đã và đang cầm đầu cách sống mà hắn đã tạo ra.

"Tôi vẫn nhớ cô ta trông thế nào," gã nhỏ con lại tiếp tục. "Một cô gái nhỏ sắc sảo, má hơi phính, mắt tròn. Nếu chọn cả Bắc Kinh để bảo ai là con rệp thì cô ta là người ít bị nghi ngờ nhất. Không hiểu sao cô ta lại làm tôi chú ý, nên tôi đi theo cô ta vào phòng họp. Để xem nào, cô ta ngồi ngay sau anh."

Đan cảm thấy thắt ruột. Như vậy là gã đã nhìn thấy họ. Gã đã thấy Đan chuyển chỗ xuống ngồi cạnh Tiểu Mai.

"Tại sao bên an ninh lại để cô ta đi?" Đan hỏi.

"Thay vì bắt ngay cô ta phải không? Tôi không biết. Họ có kế sách của họ, tôi đoán thế."

Kế sách đó là gì? Dùng Tiểu Mai làm con mồi chǎng? Thả nàng đi để nàng dẫn họ tới bắt con cá lớn như Đan chǎng hạn?

Đan quá quẫn trí, thậm chí không nói chuyện được với Hạnh khi cô đến bàn hắn và thông báo với hắn rằng đã tìm được nơi nhận đăng bài báo về mấy người nông dân.

Hạnh hành xử như không hề có sự tồn tại của gã nhỏ con. Cô chen vào giữa hai người, đặt khuỷu tay lên bàn, vì thế mặt cô ngang với mặt Đan.

" Tay biên tập ấy chịu ơn em nhiều lắm," cô nói. " Cho nên anh ta sẽ đăng bất cứ cái gì em bảo. Bây giờ anh hãy đi nói với ông nông dân đó là phải cắt bỏ hết những thứ tào lao ủy mi đi, rồi anh quay lại đây gặp em với một thứ diêm tinh hơn và không mang tính chủ quan nữa."

Đan đồng ý. Hắn cố làm giọng to hơn, cốt cho gã nhỏ con, đã quay đầu lại bàn của gã, có thể nghe lỏm được. "Tôi sẽ xong bài báo trong vài ngày tới, nhiều nhất là ba ngày thôi," hắn nói.

"Càng nhanh càng tốt," Hạnh nói. "Thiện ý của cái tay chịu ơn em sẽ hết hiệu lực bất cứ lúc nào, vì nó còn lệ thuộc vào không khí chính trị nữa. Ngay hôm nay thì không khí ấm áp, nhưng ngày mai rất có thể sẽ nổi bão tố."

Đan cảm ơn Hạnh.

"Cảm ơn thôi thì rẻ quá," cô nói.

"Ngày mai tôi sẽ gọi cho Trần Dương." Từ giờ trở đi, Đan biết tốt hơn hết là không nên trông chờ thiện ý tự giác của người phụ nữ này. Đó hoàn toàn chỉ là sự trao đổi có qua có lại.

"Anh gọi ông ấy *ngay bây giờ đi*," Hạnh bấm số trên điện thoại di động của cô rồi đưa cho Đan.

Éo là giọng của một người phụ nữ trả lời ở đầu dây bên kia. Đan đứng dậy, vội vàng đi ra cửa sổ gần bàn. Chân hắn vướng vào chiếc khăn ăn vừa rơi từ trong lòng hắn xuống. Đi sau hắn, Hạnh nhặt chiếc khăn rồi quẳng cho cô phục vụ mang chiếc khay đang vội chạy qua.

Người phụ nữ có giọng chua ngọt ở đầu dây bên kia đã cúp máy. Đan bấm lại số. Lần này không có tiếng trả lời.

"Đồ chó đẻ," Hạnh chửi. "Mụ ta tin rằng ai gọi cho Trần Dương cũng chỉ để xin tranh miễn phí. Mụ ta đã tăng giá tranh của Trần Dương ở các phòng tranh. Mà trước đó giá những bức tranh đã bị phòng tranh đội lên rồi."

Hạnh lấy ra hộp thuốc lá, lắc lắc rồi gấp một điếu ra bằng; đôi môi đỏ thắm. Cô châm lửa ngay cạnh chỗ có tấm biển "Cấm hút thuốc".

"Đan, anh phải thân chinh đến tận nơi," Hạnh nói sau vài hơi thuốc ngãm nghĩ.

"Bây giờ à?"

"Tại sao không?"

"Tôi nghĩ Trần Dương không thích điều đó."

"Tại sao không?"

"Vợ chưa cưới của ông ấy không cho tôi gặp ông ấy đâu."

"Đừng đưa ra những lý do khác nhau cùng một lúc với em."

"Nếu vợ chưa cưới không thích điều đó thì ông ấy cũng sẽ không thích."

"Em không hiểu tại sao Trần Dương lại lụy tình đến thế."

Cô sẽ biến thành bà cô già nếu mãi mà vẫn không ngộ ra được điều đó.

"Ta đừng đi hôm nay..."

"Chúng ta phải đi. Nói với con dĩ đó rằng anh là người sưu tầm nghệ thuật và đang rất quan tâm đến việc mua một trong những bức tranh của Trần Dương. Em đánh cuộc là mụ ta sẽ gục ngã dưới chân anh thôi."

"Nhưng thế là nói dối."

"Cái gì mà chả giả dối. Anh không nghĩ các tác phẩm của Trần Dương cũng là giả dối sao? Và tất cả lũ phê bình không nói láo về tranh của ông ấy hay sao?"

Đan nhìn cô. Hắn đã mất đầu óc thanh thản và niềm vui ăn tiệc kể từ khi người phụ nữ này xuất hiện trong cuộc đời hắn. Hạnh nói, cô chở hắn đến Bệnh viện Thủ đô và đợi ở ngoài trong khi hắn phỏng vấn.

Đan gặp cô vợ chưa cưới của Trần Dương ở phòng tiếp đón dưới nhà. Cô ta hỏi chuyện hắn khoảng hai mươi phút, dù với thái độ rất ngọt ngào, nhưng rốt cuộc lại bảo với hắn là sư phụ không đủ sức khỏe để gặp bất cứ ai hôm nay.

"Hiện giờ ông ấy đang ngủ," cô ta nói.

"Dù thế nào cũng phải để ông ấy nghỉ," Đan nói. Hắn ngồi ghé vào mép xô-pha, cả người đổ về phía trước, dồn trọng lượng vào hai chân. Giá như có ai kéo cái xô-pha ra sau, chắc hắn sẽ ngã nhào về phía trước.

"Ông ấy cần ngủ thêm," cô vợ chưa cưới của Trần Dương nói.

"Vâng, vâng."

"Tôi chỉ làm mỗi việc canh cho ông ấy ngủ. Hai tuần vừa rồi ông ấy chả ngủ được nhiều, chỉ vì tôi về nhà ở Thượng Hải."

Đan để ý thấy cô ta chỉ nói về người nghệ sĩ già bằng từ "ông ấy". Và cô ta có một cách nói rất đặc biệt khi phát ra từ đó. Đan không tả được nó đặc biệt như thế nào, nhưng hắn tin rằng đó chỉ có thể hoặc là rất mến mộ hoặc là rất kính sợ, giống như cha mẹ hắn nói về Thượng đế, về Phật, hay về Mao Chủ tịch.

Có ta nói bọn họ có thể sắp xếp lịch hẹn đến thăm lần sau. Khi nào?Ồ, tùy thuộc vào sức khỏe của ông ấy.

Ông ấy không nên bị kích động quá, mà khi có mọi người xung quanh thì không thể không bị kích động. Đôi lúc ông ấy y như một đứa trẻ con.

Cô ta là người có vẻ đẹp mỏng manh như bàng sứ, với những nét cổ điển nổi bật trên làn da cực kỳ sáng. Tên cô là Lê Hồng Ngọc, một cái tên rất phổ biến mà ta thường nghe cả trăm lần ở sân trường. Hồng Ngọc ngồi vắt chân chữ ngũ, một bàn chân dung đưa, đang chơi với chiếc dép lê màu trắng đính những hạt cườm lấm tấm,

ngón chân ngọ nguậy khéo léo bên trong. Mỗi lần chiếc dép rơi là mỗi lần Đan lại chớp mắt vì tiếng rơi khe khẽ của nó. Chiếc dép rơi đến hơn hai mươi lần. Đan không thể không nhìn bàn chân mềm mại duỗi ra, động đậy ngón chân từng tí, từng tí một để xỏ vào chiếc dép bị rơi. Cuộc chơi mới lại bắt đầu rồi lại kết thúc, cứ thế. Cô ta quá trẻ so với người nghệ sĩ. Thậm chí còn trẻ hơn con gái lớn của ông. Đan đưa mắt nhìn đi chỗ khác, cố không nghĩ đến hình ảnh của một thân xác già nua ôm hôn một cơ thể trẻ trung như thế.

Đan đứng lên nói lời tạm biệt và hẹn nếu Trần sư phụ thích hành xanh vùng Tây Bắc, hắn sẽ gửi qua dịch vụ chuyển phát nhanh cho ông.

"Anh là người đã mang hành đến cho ông ấy à?" cô ta hỏi, nụ cười chuẩn mực ăn ảnh bỗng chuyển thành vẻ chân thực.

"Xin lỗi về việc đã gửi những thứ quà nhỏ nhặt như thế."

"Sao lại thế, ông ấy thích thứ đó vô cùng! Anh có thể gửi thêm được không?"

"Không thành vấn đề."

Đan sẽ mua hai tút thuốc để biếu ông già bên hỏa xa, nhờ ông ta đến nói với cha mẹ hắn nhỏ cho ít hành nữa. Trần Dương sẽ có hành xanh trong ba bốn ngày tới. Sau đó hắn sẽ làm một cuộc phỏng vấn để đáp trả thiện ý của Hạnh. Không, không phải hắn mà mới hành của cha

mẹ hắn sẽ đáp trả thiện ý của cô. Khi Hồng Ngọc tiến Đan ra cửa, điện thoại di động của cô rung lên. Đan chưa bao giờ thấy chiếc điện thoại nào đẹp và thanh nhã hơn thế, tiếng chuông nghe như tiếng chim hót. Cô ta nói, vâng, cô đã cảm ơn người khách cho hành.

“Anh ấy hứa sẽ mang thêm vào lần tới. Anh ấy vui vẻ lắm.” Quay sang Đan, cô mỉm cười xin lỗi vì đã nói về Đan khi hắn đang có mặt ở đó.

Đan cố không nhìn vào những mạch máu xanh, mờ dưới làn da như lụa của bàn tay Hồng Ngọc. Hắn nhận ra chính hắn đang nghĩ về làn da cô bên trong chiếc T-shirt rộng màu trắng. Làn da như lụa ấy có những mạch máu mỏng mảnh bên dưới làm cho nước da cô xanh tái. Bàn tay sẽ cảm thấy gì khi chạm vào làn da ấy? Bàn tay của Trần Dương có những đốm đồi mồi, thô ráp bởi tuổi tác, bởi những việc nhọc nhằn khi ở trong tù, bởi chạm khắc, vẽ tranh liên miên. Cái thô tục ấy sắp chộp lấy những vi tế không nhìn thấy được của làn da lụa là này và hủy hoại nó ư? Đan lại phải vượt qua sự thôi thúc mạnh mẽ là mường tượng đến hai thân thể quần vào nhau của họ. Hắn ghét bản thân mình đã có những ý nghĩ tục tĩu, nhưng hắn không thể tránh được. Hắn thực sự không thể. Sự không tương xứng cả về tuổi tác lẫn dáng vẻ bên ngoài, cũng như sự từng trải trong cuộc sống của ông nghệ sĩ già và cô gái vẫn còn làm lóe lên những hình ảnh khiêu gợi trong đầu óc hắn.

“Đây,” cô ta đưa điện thoại cho Đan. “Ông ấy muốn nói chuyện với anh.”

"Chào người đồng hương," nghệ sĩ già nói. "Cậu đã biết lối lên phòng tôi rồi phải không?"

Đan lắp bắp vài lời chào hỏi.

"Ngại gì mà không lên dây hả," nghệ sĩ nói to.

"Tôi sẽ quay lại khi ông thấy khá hơn," Đan nói.

"Cho tôi nói chuyện với Hồng Ngọc."

Đan đưa điện thoại lại cho Hồng Ngọc. Cô không muốn ông ấy gặp quá nhiều khách thăm viếng, cô cự nự với Trần Dương. Cô uốn éo mình, cổ, cầm và vai, xoay người theo hướng ngược lại, tạo ra những góc độ và đường nét phản kháng nhưng rất đáng yêu. Nhưng nếu ông ấy cứ khăng khăng theo ý mình thì cô sẽ chấp nhận một ngoại lệ, cô nói với Trần Dương, tấn công mà như không tấn công, duyên dáng nhẹ nhàng đến độ làm tim Đan nhói lên.

Vừa ra khỏi thang máy họ đã nghe thấy tiếng cười nói. Âm thanh vọng ra từ phòng Trần Dương, Đan tin chắc như vậy. Cửa mở, không phải để mời vào thăm nghệ sĩ già đang nghỉ ngơi, mà vào một bữa tiệc gồm tám người, tất cả đều đang cầm ly. Đan nhận ra một trong những người khách là con của một cán bộ lãnh đạo bên Đảng. Mặt bàn và sàn nhà phủ đầy những bức tranh. Mọi người phải vặn vẹo người để tìm chỗ hở mà bước. Trần Dương trông hưng phấn đến bất thường, ông gọi mọi người là mày hay thằng chó. Ông chỉ vào Đan đang lúng túng tự tìm chỗ và nói với những vị khách khác rằng thằng cu yêu

quý này là đồng hương của tôi. Sau đó ông giới thiệu với Đan, mấy thằng ngồi đây đều có bố là ông lớn cả.

Một phụ nữ trẻ nói, Đan trông như người của cái giới báo chí chết tiệt ấy. Phải, cô ta có con mắt tinh đời. Nhưng hắn không định viết về cách hành xử thiếu tế nhị đến ghê người của buổi tối hôm nay đâu, nghệ sĩ hứa với cô ta. Ông quay sang Đan nói, chưa có tối nào như tối nay, hiểu không? Vâng, Đan đáp, rồi nói, rồi gật đầu lia lịa và cười toe toét suốt.

Hồng Ngọc đến bên Đan với một ly rượu vang.

"Tôi phải đi bây giờ, vướng chút công chuyện tối nay," Đan nói. Hắn thấy không có triển vọng gì cho một cuộc phỏng vấn nghiêm chỉnh.

"Tôi cần anh giúp," Hồng Ngọc nói, tuy nhiên vẫn đặt ly rượu vào tay Đan. "Anh có thể vui lòng đi mua một ít bánh không đường cho ông ấy được không?" Cô ta đưa cho Đan miếng giấy nhỏ có ghi địa chỉ và hướng dẫn đường đi. "Không xa đây lắm. Sẽ có lái xe đưa anh đến đó. Nếu không phải trông ông ấy ở đây để đề phòng chuyện khẩn cấp thì tôi đã đi rồi. Cảm phiền anh làm ơn giúp cho. Tôi thực sự không muốn ông ấy ăn đồ ngọt."

Đan nói, hắn rất sẵn sàng chạy những việc nhỏ nhặt dễ dàng như thế.

"Trên đường đi, phiền anh vui lòng kiểm tra xem cô con gái ông ấy ở trường nội trú được không? Bảo cô giáo đừng quên là nó có tiết học dương cầm tối nay. À, tên con gái ông ấy là Trần Tuyết Câu."

Đan cố gắng ghi nhớ cái tên Trần Tuyết Câu, chứ không phải là con bồ câu chết rét trong tuyết.

"Anh mang cho nó chút hoa quả nhé."

"Hoàn toàn được." Trần Tuyết Câu.

"Tôi thực sự đánh giá cao sự giúp đỡ của anh. Anh biết đấy, tôi không thể rời khỏi đây được. Đây toàn là những khách quan trọng..."

Cô lại uốn éo người. Cầm, cổ, và vai cô cùng một lúc gợi nhắc Đan nghĩ đến một cô bé dễ thương và về một bạo chúa.

Đan ra khỏi khu nhà và thấy Hạnh đang bước tới trên bãi cỏ nhỏ. Trời đang dần tối. Cô ngược mặt đầy mong đợi khi Đan đến gần. Hắn đã phỏng vấn chưa? Chưa. Tại sao chưa? Đan nghĩ không biết có nên nói với Hạnh là vì ông ấy đang có đầy khách hoặc là ông không được khỏe hay không. Và Đan đã làm gì trong một tiếng rưỡi vừa rồi? Đan nhìn Hạnh, những nét sắc cạnh của cô dịu hơn trong bóng tối chạng vạng.

"Hôm nay Trần Dương không được khỏe," Đan chọn cách nói dối cho người nghệ sĩ. "Tôi sẽ quay lại trong vài ngày tới."

Hạnh đưa một cái nhìn sắc lạnh lên cửa sổ tầng ba của người nghệ sĩ.

"Anh không cần phải nói dối hộ ông ấy," cô nói rất nhẹ nhàng.

Đan cảm thấy áy náy cho cô. Cho sự đợi chờ suốt một tiếng rưỡi giữa lúc trời chạng vạng đầy muỗi mòng.

"Hạnh, tôi hứa với cô, tôi sẽ phỏng vấn cho cô trong ba ngày nữa."

"Sai. Không phải cho em. Cho chính anh. Cho sự giúp đỡ của em dành cho anh."

Hạnh lái xe đi sau khi thả Đan xuống chỗ đối diện trường nội trú. Ông phụ trách nói với Đan, muốn để lại những quả đào thì phải ghi mẫu giấy nói rằng đó là đào của gia đình gửi cho Trần Tuyết Câu. Nhà trường sẽ không chịu trách nhiệm nếu cháu bị ốm do ăn uống. Trên đường, từ trường đến hàng bánh, hắn bảo taxi dừng xe rồi quay ngược lại. Hắn chợt nảy ra một ý tưởng, có lẽ những quả đào chưa được rửa kỹ. Hắn lấy lại túi hoa quả, mang vào phòng tắm của học sinh nam, rồi rửa trong một chiếc bồn tắm nhỏ sau khi đã cọ đi cọ lại bồn. Vừa ra khỏi cổng trường, hắn vội vàng quay lại. Hắn vào nhà tắm của học sinh nam và cố nhớ xem đã rửa những quả đào ở cái bồn nào. Nếu lông của những quả đào còn ở trong bồn, cậu bé đầu tiên vào tắm sẽ ngứa lắm. Hắn đang miệt mài cọ bồn tắm thì một nữ giáo viên tuổi khoảng ba mươi đột nhiên xuất hiện sau lưng.

Hắn đứng thẳng lên, kéo hai tay áo, cười. Cô giáo nhìn hắn, không giấu giếm vẻ nghi ngờ rằng có lẽ hắn là một thằng điên hay một gã lạm dụng trẻ em. Cô nghiêm khắc hỏi hắn đang làm trò quỷ quái gì ở đây. Hắn nói với cô giáo những gì đã xảy ra. Cô nói một cách đầy nghi ngại rằng cô sẽ đổ hết chõ đào đó đi ngay lập tức. Hắn ngạc nhiên hỏi cô tại sao? Tại sao à? Hắn không thấy tớm

lợm khi rửa đào trong bồn tắm hay sao? Nhưng hắn đã cọ bồn rất nhiều lần trước khi rửa đào mà. Nó sạch như nồi nấu cơm. Còn sạch hơn nồi nấu cơm ở nhà mẹ hắn ấy chứ. Nhưng, cô giáo trả lời, nó vẫn chỉ là cái bồn tắm thôi. Hàng trăm thằng bé đã rửa chân, rửa đít, rửa đủ thứ trong đó. Đầu óc hắn để đi đâu mà lại coi bồn tắm là nơi để rửa thực phẩm chứ? Có họa là điên, cô đến phát ốm mất thôi.

GẦN MƯỜI MỘT GIỜ ĐÊM, Đan, tay cầm chiếc bánh không đường, lại có mặt ở phòng Trần Dương. Căn phòng vẫn huyên náo tiếng cười đùa. Ông chủ tiệc rõ là đã quá chén, đang lúi ríu kể niềm tiếc nuối con chó của mình đã chết cách đây ba mươi năm. Hồng Ngọc hướng mặt về phía những người khách khi cô ta kết thúc câu nói hộ ông. Xin thông cảm cho ông ấy, Hồng Ngọc biện hộ, mọi người biết đấy một khi ông ấy bắt đầu kể lể chuyện con chó là ông ấy đã say rồi. Sau khi khách ra về, Trần Dương vào phòng ngủ và đứng trước cái gương nhỏ, nhìn trùng trùng vào hình ảnh của mình trong gương. "Mày là một con điếm. Không, không phải điếm, còn tệ hơn: hoạn quan! Mày để bọn chúng thiến mất cả niềm kiêu hãnh và lương tâm vì thế mày chỉ có thể là một thằng hè trong cung đình. Bọn chúng chỉ là một lũ vô tích sự, chúng cướp bóc đất nước và những người dân câm điếc, vì chúng là

con cháu của những lão già có quyền lực. Chúng là những con quỷ chính cống ở đất nước này, còn mày lại coi chúng là giới quý tộc..." Ông túm tóc mình mà dứt, tuy cũng chẳng có nhiều mà túm. Đan hoảng sợ, chạy tới giằng đôi tay to bè của ông ra, trong khi Hồng Ngọc gọi điện cho bác sĩ trực đêm. Sau đó cô đặt ống nói vào cái giá gác máy, bảo với Đan, cô không dám để bất cứ ai nghe thấy ông ấy đang nói gì. Bảy năm ngồi tù là quá đủ với ông ấy rồi. Cuối cùng, khi Đan đã xoay sở đặt được Trần Dương vào giường, ông lại nức nở trong khi hai cánh tay đang quơ quào như bơi sải tự do một cách hoang dại trên tấm khăn trải giường có dấu hồng thập tự. "Chúng là một lũ ngu dốt không phân biệt nổi đâu là khuỷu tay đâu là đít, thế mà mày vẫn để cho chúng có được những bức tranh của mày! Một lũ ăn thịt người, ăn thịt công, ăn cứt..."

Hồng Ngọc bật tivi và vặn âm thanh thật to để các y tá không nghe được những lời ông chửi bới giới quan chức cao cấp. Sau mươi phút gì đó, cuộc "bơi tự do" của ông chậm dần, tiếng nức nở cũng nhỏ dần rồi nín hẳn và ông chìm vào giấc ngủ giật cục. Khi chuẩn bị về để ông già lại cho Hồng Ngọc chăm sóc, Đan chợt thấy bàn tay ông đang nắm chặt vạt áo vét của hắn. Đan nhẹ nhàng gỡ tay ông ra. Trong thâm tâm hắn, sự phụ quá giống một đứa trẻ con đang sợ hãi, níu bám. Nhưng, hắn có thể đưa hình ảnh này vào bức chân dung của ông không? Dĩ nhiên là không. Khi cửa thang máy vừa mở, hắn thấy Hồng Ngọc lao ra khỏi phòng, chạy đến.

"Anh làm ơn đợi đã," Hồng Ngọc nói.

Đan để thang máy đi qua.

"Anh đừng chấp ông ấy nhé. Ông ấy vẫn thế, hễ say xỉn là bực tức mọi chuyện, chê trách xã hội hay giới quan chức, ấy là khi ông ấy say thôi. Cho nên ta thỏa thuận với nhau coi như anh không hể nghe gì nhé, được không?"

Đan gật đầu. Hồng Ngọc cười.

"Sáng mai ông ấy cần đến gặp một lương y, nhưng tôi có cuộc hẹn với mấy nhà sưu tập lúc chín giờ..."

"Tôi sẽ đi cùng Trần sư phụ tới lương y," Đan nói.

"Anh thấy tôi tin tưởng vào sự giúp đỡ của anh thế nào rồi đấy," cô nói, khẽ vuốt nhẹ vai hắn thật trìu mến.

Được một tuần thì Trần Dương đã quá quen với việc nhờ hắn giúp đỡ. Nào là Đan ơi, làm ơn thay hộ rước ở bể cá đi. Đan, mang cái cây cảnh chết này đi, rồi mua một cây mới về đây. Đan, cậu đi thanh toán hóa đơn ra viện, rồi quay lại chất đồ lên xe cho tôi nha. Có ít nhất ba thùng đồ phải chuyển từ bệnh viện về nhà. Đan, cậu làm ơn giặt mấy cái rèm chết tiệt này xuống rồi làm cho căn nhà sáng sửa như trong phòng bệnh viện đi. Đan, làm ơn xuống bảo cậu đầu bếp tắt cái bài hát sến ở máy ghi âm của cậu ta đi, vân vân và vân vân. Không đến một tuần sau khi ra viện, Trần Dương cảm thấy hoàn toàn thoải mái khi có Đan ngồi ở xưởng vẽ, nơi ông làm việc, lúc ông đọc cái gì đó hay nói chuyện điện thoại, hay thậm chí cả lúc ông cãi cọ với Hồng Ngọc. Đan đường như hoàn toàn hài lòng, hoàn toàn vui vẻ và hòa nhập vào bất cứ bối cảnh nào mà người nghệ sĩ đặt hắn vào. Đến khi Đan không có mặt để chờ Trần Dương sai bảo những công việc vặt nào

đó thì ông mới cảm thấy sự có mặt của hắn quan trọng như thế nào. Thỉnh thoảng, khi Đan quay lại gặp ông sau khi hắn vừa làm xong một việc gì đó thì ông nghệ sĩ già lại bỗn chồn tức giận, hỏi hắn mới từ cái nơi chết dãm nào về. Những lần khác, giữa lúc đang vẽ, ông chợt ngưng gắt gỏng, ngồi bất động một lúc lâu, như đang cố tìm lại một ý nghĩ đã quên. Đan không bao giờ xâm phạm vào những khoảnh khắc ấy, vì chẳng hiểu sao hắn lại nghĩ những khoảnh khắc đó chính là bí mật thiêng liêng nhất làm cho Trần Dương thành Trần Dương như hiện nay, còn tất cả những nghệ sĩ khác cũng chỉ tầm thường như chính họ thôi. Đôi khi, người nghệ sĩ già quá mệt mỏi, đánh rơi cả cọ, lẩn bẩm rằng sức sáng tạo của mình đã cạn kiệt hoàn toàn, tất cả những gì còn lại trong ông chỉ là một cái máy nghiền biến những món ăn ngon lành thành phân. Rồi bỗng nhiên ông để ý thấy Đan, ngồi ở một góc xa trong xưởng vẽ, đang nhìn ông bằng sự im lặng rất đáng yêu, hoàn toàn không có ý phán xét.

"Cậu có vợ chưa?" nghệ sĩ già hỏi, một tay cầm cây cọ vẽ, tay kia vuốt vuốt phần đầu lông cây cọ.

Đan cười, nói có. Hắn đã nói với ông bốn lần rồi.

"Ngày xưa hai người gặp nhau ra sao?"

Đan lại mỉm cười. Hắn cũng đã hơn một lần kể cho ông nghe chuyện tình của hắn.

Tiểu Mai và Đan gặp nhau năm năm về trước ở quê hắn, hồi hắn về thăm cha mẹ sau khóa học việc ở nhà máy. Vào ngày thứ tư kể từ hôm về thăm quê, hắn thấy một cô gái xinh xắn ở cái sân trước nhà cha mẹ hắn. Nàng

đang khâu vá gì đó. Khi hắn còn ngủ trong nhà thì cha mẹ đã đi làm đồng. Hắn thấy nàng ngồi trên một khúc cùi, dưới bóng lá xào xác của một cây dương. Từ trong cửa sổ, hắn gọi “ê!”, rồi hỏi nàng đang làm gì. Nàng trả lời rằng nàng có tên, đừng có gọi “ê!”. Hắn đi ra và thấy thử mà nàng đang khâu chính là bộ quần áo bảo hộ của hắn ở nhà máy.

Đan hỏi, sao em lại khâu vá quần áo cho một người đàn ông lạ?

Nàng chỉ vào chiếc xe đạp cũ dựng dưới mái hiên nhà. Thấy không? Nó sáng choang hẵn. Tôi lau đấy.

Hắn ngồi xổm trước mặt nàng, nhìn nàng nghiêng đầu cẩn sợi chỉ, gáy nàng thật trẻ trung, lót phớt lông măng. Hắn nói, em không thể làm việc này cho một người đàn ông, trừ phi em thích người đó.

Nàng nhìn lên, cười, em thích người đó.

Mặt Đan đỏ bừng. Sao em có thể thích một người mà em không quen chứ?

Em biết mình thích người đó khi anh ấy đi ngang qua mặt em ngoài chợ, lúc anh ấy đi vào quán rượu. Em nhìn anh ấy suốt lúc anh ấy ngồi uống cùng với mấy người trong làng. Anh ấy trả tiền hết cho mọi người. Anh ấy nói chuyện hay như người kể chuyện cổ tích.

Nhưng như thế cũng chưa phải là nhiều để một người con gái thích một người đàn ông. Đan cười. Em biết không, đối với một người con gái, nói như vậy là nguy hiểm đấy.

Tại sao?

Đan không trả lời. Một chút căng thẳng bí hiểm làm hắn cười to hơn.

Một phút trôi qua, hắn nói, em chỉ cần biết là không nên nói thế. Rồi hắn nắm tay cô và cười.

Nhin mặt Đan, nàng chịu không thể biết được hắn cười như thế là có ý gì.

Hắn biết mình không nên lợi dụng tình huống lúc đó. Tuy vậy hắn vẫn hỏi, em sẽ để anh ấy chạm vào mình chứ? Ý anh là em phải chứng minh rằng em thích anh ấy bằng việc cho anh ấy chạm vào em chứ?

Anh ấy đang chạm vào em đó thôi, nàng nói, nhìn bàn tay hắn đang lần lần từ bàn tay lên cánh tay nàng, rồi lên đến vai. Nàng nhìn hắn, đứng đúng một cách kỳ lạ, khi bàn tay hắn đã bắt đầu lần lần từ vai xuống bên trong cổ áo cánh.

Chỉ một lần thôi nhé? hắn hỏi.

Nàng gật đầu, để hắn cởi chiếc khuy cổ. Rồi đến khuy ngực.

Hắn nhìn quanh, biết chắc là chỉ có hắn và nàng. Hắn liền kéo nàng vào lòng mình, rồi sờ nắn bộ ngực thiếu nữ. Hắn thấy đôi mắt nàng dõi theo tất cả những nơi mà bàn tay hắn ve vuốt tới, cũng mê mẩn như chính hắn đang mê mẩn thân thể nàng.

Sau đó hắn hoàn toàn quên băng nàng cho đến tận hôm đi xem chiếu bóng ngoài trời, và nàng đến, mang

theo một cái ghế đầu nhỏ, lặng lẽ ngồi cạnh hắn. Trong suốt buổi chiếu phim, hắn lén sờ vú nàng mấy lần và rủ hôm sau đi chơi. Hai người đến triền sông có bờ sỏi trắng. Hắn bày ra một số thức ăn, có cả bánh quy và quýt mà hắn mua từ Bắc Kinh về. Nàng chọn một miếng bánh mì mua ở lò bánh trong làng và không hề dùng đến những món còn lại.

Em không thích sao? hắn chỉ mấy quả quýt.

Không.

Tại sao?

Em chưa bao giờ ăn những thứ này. Em không biết ăn thế nào.

Vì một lý do mà chính hắn cũng không rõ, khiến hắn cảm thấy vô cùng ân hận về những gì mình đã và đang làm với người con gái này. Nàng đã thiếu thốn quá nhiều trong tuổi thanh xuân của mình, kể cả kinh nghiệm trong cách cư xử với đàn ông, những kẻ hiếm khi bỏ qua một thứ dễ dãi và ngọt ngào giống như nàng. Hắn đã chiếm đoạt một người con gái mà người đó lại chẳng có chút khái niệm nào về việc mình bị chiếm đoạt.

Một tuần trôi qua và đã sắp đến ngày Dan phải quay lại Bắc Kinh. Hắn ra chợ, hy vọng gặp lại cô bé có tên là Tiểu Mai. Đó là nơi duy nhất hắn biết mình có thể tìm được nàng. Hắn tìm suốt hai ngày, nhưng nàng không có ở đó. Đêm trước khi đi, hắn ra quán rượu và thấy nàng đang đứng ở lối vào.

Đan nói, hắn cũng thích nàng. Thực ra hắn đã thích nàng đến mức có ý định hôm nào đó sẽ đưa nàng đến Bắc Kinh. Nàng cười với nụ cười vô tư như mọi lần và nói nếu hắn đưa nàng đi nhanh nhanh lên thì tốt, vì chỉ vài bữa nữa nàng phải ở Siberia rồi. Nàng làm gì ở Siberia? Cha mẹ Tiểu Mai đã gả bán nàng cho một gã phú nông người Hoa mở trang trại ở đó. Ông ta thuê một lũ công nhân người Nga làm trang trại và cần một người vợ để nấu ăn cho họ. Đan nói chuyện đó thật hoang đường. Nàng nói, lần này nàng đến đây là để thăm và chào từ biệt người dì của mình, dì ấy là người cùng làng với Đan.

Đan hoãn chuyến trở lại Bắc Kinh và đến nhà nàng, liều một phen xem sao, nhưng chỉ mười phút sau hắn đã ở ngoài đường với tâm trạng khổ sở và ngơ ngác. Người ta nói với hắn rằng lão phú nông ở Siberia sẽ trả ba mươi ngàn tệ để mua Tiểu Mai. Đêm đó Tiểu Mai trốn đến nhà cha mẹ Đan. Hắn đưa nàng sang thị xã bên, từ đó hai người có thể nhảy tàu đi Bắc Kinh.

Đan chưa bao giờ kể cho Trần Dương nghe trọn vẹn câu chuyện như lần này. Nhưng hắn cũng không chắc là ông già sẽ nhớ.

Một hôm, sau khi cãi nhau khá gay gắt với Hồng Ngọc, Trần Dương lầm bẩm rằng ông đã để lỡ biết bao chuyện tình đẹp như của Đan.

"Câu chuyện tình giữa nàng trinh nữ thôn quê và anh chàng mục đồng." Ông nở một nụ cười u sầu, "Ở thành phố, chuyện đó đã chết từ lâu lắm rồi."

KHI ĐAN VỀ NHÀ thì đêm đã khuya, hắn thấy Tiểu Mai đang hý hoáy sửa món đồ lưu niệm ưa thích của hai vợ chồng: một miếng đá cẩm thạch màu đen có hình quyển sách, viền vàng, gắn logo vàng. Cái logo bằng vàng bị rơi ra nên nàng đang cố gắn nó lại. Khi giúp nàng sửa món đồ, hắn phát hiện ra cái logo này quá nhẹ, không thể là vàng thật được. Hắn mang ra chỗ có ánh sáng đèn và nhận thấy nó chỉ là một mẩu nhựa. Do vậy, chữ ký của người thợ kim hoàn nổi tiếng cũng giả mạo nốt. Rốt cuộc, hai vợ chồng Đan không thể bán nó đi để có tiền ăn như họ vẫn nói đùa. Nhờ Đan giúp, cuối cùng, Tiểu Mai cũng gắn lại được miếng vàng giả vào miếng đá cẩm thạch đen. Vàng thật hay không, nhìn vẫn đẹp.

Khi đã treo món đồ lưu niệm lên tường xong, Tiểu Mai kể với Đan rằng hôm nay nàng bị một gã đàn ông trêu ghẹo. Gã ngồi trong chiếc xe lúc bị tắc đường ở ngã tư chỗ nàng bán hạt dẻ rang. Gã hỏi có phải nàng đã đến bữa tiệc vây cá mập không.

"Trông gã ta thế nào?" Đan hỏi.

Nàng chỉ nhìn thấy mỗi cái đầu gã. Thuộc loại đầu to, như đầu thằng lùn ấy. Gã đeo kính râm, giọng to, lỗi mốt đến hai mươi năm phải không? Nàng chỉ thấy rõ nhất là cái đầu. Trời sắp tối, lại cách hai chiếc xe khác cơ mà. Gã gào lên, còn to hơn cả còi xe ô tô, rằng gã đảm bảo nàng chính là cô gái đã có mặt ở bữa tiệc vây cá mập. Nàng bảo gã, cút đi. Gã không cút thì chớ, lại còn hỏi nàng có ở

gần đây không. Nàng trả lời gã rằng soi lại gương cho kỹ đi rồi hãy hỏi xin địa chỉ của một người phụ nữ. Còn nếu không có gương thì cứ đái một bâi mà soi vào. Khi dòng xe bắt đầu nhúc nhích, gã vẫn cố nói điều gì đó. Nhưng nàng không cho gã nói. Nàng hét vào gã, cút đi, cút đi, cút ngay đi. Lần này thì gã cút thật.

Đan nắm tay Tiểu Mai, hỏi nàng có sao không, nhưng thực ra chính hắn mới là người bị bối rối bởi những gì nàng kể. Óc hắn đầy những phán đoán và suy tính cùng một lúc nảy ra đủ mọi hướng. Nàng nhìn hắn. Một sự khiếp đảm nào đó đang đeo bám nàng. Nhưng tại sao gã không theo nàng đến tận đây? Đan chỉ muốn giết chết chính mình vì đã đưa Tiểu Mai đến bữa tiệc vây cá mập mà lại không chuẩn bị kỹ cho nàng. Trước khi đi ngủ, Đan tin rằng hắn sẽ tìm ra được lối thoát cho cả hai vợ chồng sau một giấc ngủ ngon và vượt qua cú sốc này.

Khuya l้า rồi, Đan kiệt sức vì cố ngủ mà chẳng xong. Bàn chân hắn lạnh cứng, trán nhâm nháp mồ hôi. Tiểu Mai quay lưng về phía hắn, nằm co tròn, một chân chạm vào chân hắn. Lòng bàn chân tỏa ra hơi ấm đầy sinh lực của một người ngủ rất ngon. Hắn đưa tay luồn dưới gáy nàng. Giờ thì ngực hắn, bụng hắn, đùi hắn đã sát với lưng, mông và mặt sau đùi nàng, vừa khít như úp thia. Bằng cách nương nhờ vào nàng, hắn đang nương nhờ giấc ngủ của nàng. Một cách từ từ, làn sóng hơi thở nhịp nhàng của nàng nâng hắn lên, mang hắn đi. Hắn để nàng mang đi, bồng bềnh, rồi nhẹ nhàng chìm xuống, lắc lư, cuối cùng hơi thở của hắn cũng hòa nhịp với hơi thở của nàng. Ý nghĩ cuối cùng trôi qua đầu hắn trước khi hắn chìm vào giấc ngủ là hắn sẽ từ bỏ hắn cái nghề làm rệp ăn tiệc.

CHIỀU CHỦ NHẬT, Đan đưa Tiểu Mai đến xem một công trường xây dựng. Đó cũng là một trong những nơi đi chơi ưa thích của nàng. Họ leo cái cầu thang chưa có tay vịn, lên tận trên cùng. Tiểu Mai ngồi xuống một bậc thang, chăm chú nhìn những căn hộ chưa xây xong của tất cả các khu nhà xung quanh, trong khi Đan thao thao nhận xét về thiết kế kiến trúc và chất lượng xây dựng của công trình. Hắn chỉ tay bảo Tiểu Mai rằng hai người sẽ ở căn hộ nào, trong khoảng một năm kể từ bây giờ, và hắn sẽ chọn kiểu trang trí nội thất nào cho căn hộ của mình. Nếu hắn tiếp tục việc làm rệp ăn tiệc một thời gian ngắn nữa thì vợ chồng hắn có thể sẽ đủ tiền tậu một căn hộ xây thô. Có lẽ hắn sẽ nắm lấy cơ hội ấy. Cũng bõ công mạo hiểm đấy chứ. Hắn nhìn Tiểu Mai, nàng giản dị ngồi đó, tăm minded trong làn gió sớm mùa thu. Nàng thường có trạng thái tự bằng lòng một cách kỳ lạ: nàng không bao giờ quá tha thiết muốn có một thứ gì đó thật cụ thể từ hắn. Đan hầu như bị sốc khi thấy rõ là những thứ mà hắn đem về không làm cho nàng sung sướng. Đan kéo nàng lại gần và nàng rúc vào lòng hắn.

Hai vợ chồng cứ ngồi như thế cho đến khi bụng sôi lên ùng ục.

Tiểu Mai nấu loại mì mà nàng tự làm để hai vợ chồng ăn tối. Từ khi bắt đầu đi ăn tiệc, Đan đã không được ăn những thứ mà hắn vẫn thích từ ngày còn bé. Đã

hơn một năm kể từ cái hôm đầu tiên hắn được nếm món canh mì nóng của Tiểu Mai. Hắn cảm thấy cái ấm áp và dịu mềm lan tỏa trong dạ dày, ngấm vào máu thịt, mơn trớn hắn một cách thầm kín. Bỗng nhiên, một nỗi lo âu ập đến. Nếu không sớm chấm dứt việc đi ăn tiệc, hắn sẽ mất căn phòng chuồng cu cùng bộ xô-pha tự làm này, hắn sẽ mất với nước nóng mắc trộm, và mất luôn cả Tiểu Mai, người nấu món mì canh nóng ngon lành cho hắn ăn.

Tiểu Mai hỏi có chuyện gì xảy ra với hắn thế; nàng dừng đôi đũa đang nâng lên giữa chừng.

"Em đừng ra phố bán hàng nữa."

"Tại sao?"

"Vì em đang bị theo dõi."

"Em không quan tâm."

"Họ theo em vì họ muốn bắt anh."

"Nhưng tại sao?"

"Anh là rệp ăn bám vào các bữa tiệc. Hiện nay, họ đang truy lùng những con rệp đó."

Tiểu Mai vẫn chưa thấy có gì là sai trái khi Đan làm con rệp của những bữa tiệc. Có quá nhiều thức ăn cơ mà? Quá nhiều thức ăn! Nếu Đan không ăn thì người ta cũng sẽ bỏ phí thôi. Còn nếu Đan ăn thì cũng có khác gì đâu. Dẫu có đến cả trăm con rệp hay không có con nào cũng chẳng thấy bất cứ một khác biệt nào. Thủ nghĩ xem còn lại bao nhiêu thức ăn khi người ta đã tọng cảng diều? Phí phạm quá thể. Nếu không có các con rệp làm việc thì

sẽ còn phí phạm đỗ vào thùng rác nhiều hơn. Và đó mới thực sự là tội ác.

Đan nghĩ về căn hộ mà hai vợ chồng hắn mới xem mấy tiếng trước. Một căn hộ nhỏ hơn thế, lại ở xa ngoại ô sẽ rẻ hơn nhiều. Nếu tiếp tục đến các bữa tiệc thêm ba tháng nữa, chắc chắn hắn sẽ đủ khả năng trả khoản tiền trả trước cho căn hộ giá rẻ đó. Sau đây hắn sẽ kiếm một việc lao động chân tay nào đó mà làm để trả tiền vay thế chấp hàng tháng. Có thể hắn sẽ lái taxi, như một số công nhân dự phòng đã làm, để giải quyết món tiền mua căn hộ xây thô. Và từ đó trở đi, hắn sẽ không lo bị cướp mất món mì canh nóng của Tiểu Mai trong phần đời còn lại của hắn nữa.

HẠNH không có mặt ở tầng hầm cửa hiệu mát-xa chân. Đan bảo Hạnh đến để cùng trao đổi về câu chuyện của người nông dân sau khi hắn đã sửa lại. Hắn đã đưa cho Hạnh cái máy ghi âm cùng với cuốn băng mà hắn phỏng vấn Trần Dương, cô ta đã rú lên vì phấn khích. Nhưng Hạnh đã không giữ lời hứa giúp hắn trau chuốt lại bài báo. Vì thế bây giờ hắn lại ngồi một mình đợi Hạnh trong phòng mát-xa chân.

Có tiếng gõ cửa, rồi tiếp theo là một giọng rụt rè hỏi có vào được không. Đan đứng dậy mở cửa, đó là cô bé Mười Cũ. Trong khi hai người chào nhau, cô bé đi vào,

lấy vai hích cho cánh cửa mở rộng thêm vì hai tay còn bận bịu với nào là xô là chậu.

Đan không gọi mát-xa. Như đọc được ý nghĩ của hắn, Mười Cũ cười, bảo hắn đừng lo, là cô chiêu đãi. Cô đã làm gì kể từ lần đầu tiên hắn gặp cô?Ồ, ổn thôi. Chị cô thế nào?

"Lần này là bùn tinh chất hay thảo dược?" cô hỏi trong khi tháo giày cho hắn.

Đan bảo, cô phải quyết định hộ hắn vì cô là người chiêu đãi. Rồi hắn cười phá lên. Còn cô cười tủm tỉm, bắt đầu nắn bóp bắp chân hắn. Hắn nói, vì cô mà hắn đâm ra khoái cái trò "tra tấn" đặc biệt này. Cô lại cười. Làm thế nào người ta biết được trò này nhỉ - cái trò mà muốn cảm thấy khoan khoái thì người ta phải chịu đau một chút? Hắn nói rồi tự cười chính mình. Như có một luồng điện trong khoảng không gian giữa hai người, hắn tiếp tục nói huyên thuyên, hy vọng xua được luồng điện kỳ lạ đó đi.

"Bùn tinh chất là một trò bịa," Mười Cũ nói. "Không có thứ bùn tinh chất nào ở Tây Tạng cả," cô lột tất rồi nâng chân Đan đặt lên lòng cô và kiểm tra độ nóng của nước.

Khi cô bắt đầu mát-xa, hắn cảm thấy lần này khác với lần trước. Cô đặt chân hắn sâu trong lòng mình hơn và khi cô cúi người về phía trước, duỗi tay ra thì đầu ngón chân hắn chạm vào ngực cô. Ở tư thế đang làm, hai bầu vú cô thả lỏng, hắn có cảm tưởng chúng cực kỳ mềm.

"Lần trước em có nói với anh là em muốn tìm một công việc khác." Ngón chân hắn dang ở cái khe giữa hai bầu vú Mười Cũ. Đột nhiên có một ý nghĩ đau khổ ập đến

với hắn mà không hề báo trước. Những ngón chân đang ở giữa khe ngực này có thể là của một kẻ khác. Đó có thể là những ngón chân sần sùi, chai sẹo của một lão già đầu hói phô chiếc đồng hồ Rolex và sự giàu có của lão trước những cô gái như Mười Cũ.

"Em nói với anh thế à?" tay cô bé lần đến gót chân hắn, làm hắn đau bằng một cách hết sức êm dịu không thể cắt nghĩa được.

Hắn thấy môi mình mở ra.

"Thế... thế em đã nói những gì, em không nhớ à?"

Câu trả lời của cô bé là một cú ấn thật sâu và mạnh vào dây chằng phía trên gót chân hắn. Hắn bật lên một tiếng kêu khẽ.

"Em không có chị gái nữa."

"Ý em là lần trước đã nói dối anh à?"

"Không, em đã từng có một người chị, nhưng bây giờ thì không."

Đan hơi ngửa người ra, nhìn cô bé. Cô vẫn chăm chú nhìn bàn chân hắn.

"Chị ấy bị giết."

"Tai nạn à?"

"Chị ấy cho một người đàn ông vay tiền tiết kiệm của mình..."

Mười Cũ tiếp tục giải thích, đó là toàn bộ số tiền tiết kiệm của chị. Chị cho bạn trai vay và không sao đòi

lại được. Tất cả số tiền chị dành dụm được trong khi làm việc ở thành phố từ Quảng Châu đến Thượng Hải, Bắc Kinh. Đó là số tiền chị đã làm việc suốt mười năm. Gã bạn trai của chị đã nẵng hết. Tay đó mặc những bộ quần áo sang nhất, đeo chiếc nhẫn ngọc bích đắt nhất, vào những câu lạc bộ đắt nhất, còn mụ vợ cũng đến những cửa hiệu đắt tiền nhất để chỉnh sửa mặt mũi vào bất cứ ngày nào trong tuần, và tất nhiên, tay đó không thể trả được món nợ ấy cho chị.

“Chị em cho gã vay khi nào?”

Sự khoan khoái ở chân bắt đầu lan tỏa khắp người rồi vào sâu tận ruột gan hắn, từ từ ngừng lại.

“Cách đây sáu tháng,” cô bé nói.

Xảy ra trước lần đầu tiên Đan gặp cô bé. Thế sao lần trước cô bé không kể? Có phải cô cần sự thân thiết hơn để có thể kể ra những chuyện như thế?

“Ai giết chị ấy? Gã kia hay mụ vợ?”

Cô bé vẫn nhìn bàn chân hắn, hai bàn tay cô đưa lên đưa xuống, đôi tay ấy có thể làm như một cái máy mát-xe.

“Không ai cả.”

“Chị ấy tự hủy hoại đời mình?”

“Không.”

Bàn tay tê cứng của Mười Cũ chuyển động trên đôi chân tê cứng của hắn, lên xuống, lên xuống. Hắn không biết còn chuyện gì khác xảy ra với chị của cô nữa. Cuối

cùng, cô phá vỡ sự im lặng nặng nề kéo dài mấy phút ấy. Sáu tháng trước, chị định đầu độc gã bạn trai, nhưng thay vì gã đó thì thằng con gã đã ăn phải thức ăn có thuốc độc. Chị bị bắt vì tội giết người. Tuần trước, chị bị tử hình. Chị hai mươi chín tuổi, cao và đẹp. Chị có mái tóc dài không thể tưởng tượng được, dài đến tận chân. Chị luôn bảo Mười Cũ, em bé của chị, rằng làm nghề mát-xa là con đường dẫn đến một tương lai không thể lường được. Nó có thể là một tương lai tươi đẹp, chỉ có điều em sẽ không bao giờ đoán trước được.

“Em muốn nói với anh ngay từ lần đầu tiên anh đến đây,” Mười Cũ nói.

Nhưng cô không nói. Cô đợi hắn trở lại và hỏi cô lần thứ hai. Cô tin chắc là hắn sẽ đến, sẽ đề nghị một dịch vụ thân mật hơn. Hầu hết cánh đàn ông đã và sẽ làm như thế.

“Em định nhờ sự giúp đỡ của anh. Anh là người viết tin tức. Em nghe nói có nhiều trường hợp bất công đã được đảo ngược nhờ những thứ mà các anh viết ra. Họ sợ các anh.”

“Họ” là ai? Chính phủ? Người làm luật và những người thi hành luật? Tất cả những gì Đan nói với cô là, “Vì lý do chết tiệt nào mà em không nói với anh ngay từ lần đầu?” Cứ như thể hắn là một nhà báo thực thụ có ngòi bút phê phán sắc sảo có thể bảo vệ được chân lý. Hắn chưa bao giờ cảm thấy chức danh “nhà báo” lại thiêng liêng mà vô vọng ngoài tầm với của hắn đến thế. Hắn chưa bao giờ mong được làm một nhà báo chân chính mãnh liệt như lúc này.

"Chị em tên gì?" hắn hỏi như thể cái tên đó rất nghiêm trọng.

"Tiểu Mai."

"Tiểu Mai!"

Tại sao định mệnh lại xui khiến hắn phải dính dáng đến những Tiểu Mai tội nghiệp cơ chứ? Tại sao tất cả những Tiểu Mai trên thế giới đều xinh đẹp, đều dốt nát và cả tin vào những thằng đàn ông lợi dụng họ? Hắn muốn cầu xin bất cứ đấng thiêng liêng nào, nếu có, đừng để thêm những Tiểu Mai khác bị bàn tay quỷ dữ bắt đi.

"Em đã đến thăm chị ấy trước khi chị bị kết án," Mười Cửu nói, tay cô bé dừng lại trên bàn chân hắn.

Đó là một buổi chiều đẹp đầu thu, kiểu một buổi chiều khiến người ta vừa có cảm giác hy vọng vừa cảm thấy u sầu. Tiểu Mai không biết mình sẽ bị kết tội vào ngày hôm sau. Chị chỉ biết sẽ có một phiên tòa chung mà ở đó một số phạm nhân sẽ bị đem ra xử chung. Chị được đưa đến phòng thăm thân nhân để gặp đứa em gái nhỏ của mình, là người cũng không hề nghĩ rằng đây lại là lần gặp cuối cùng của hai chị em. Tiểu Mai cười nói rất nhiều, khuôn mặt thoả chút son phấn, chắc bằng cách nào đó đã lén mang được vào nhà giam. Chị hỏi, em bé của chị đã liên hệ với ông nhà báo mà chị nói chưa. Em gái nhỏ nói dối rằng đã liên hệ với một ông nhà báo có thể giúp được chị. Em gái nhỏ không nói với Tiểu Mai rằng tất cả những người em đã gặp đều từ chối lời kêu xin của em. Họ nhận bất cứ thứ gì em biếu, dù là thứ để vui chơi hay để sử dụng, rồi biến mất. Hôm sau, khi

Mười Cũ đang làm mát-xa ở một phòng riêng thì trên truyền hình đưa tin về việc tuyên án tử hình đối với chị cô. Cô không thể nhớ bất cứ cái gì khác sau khoảnh khắc đó. Cái khoảnh khắc cô nhìn thấy bộ mặt xám ngoét của Tiểu Mai chẳng còn ra hình thù gì nữa, mái tóc dài bị hai bàn tay đàn ông cuộn chặt, cặp vú méo xệch bởi sợi dây trói bắt chéo qua ngực chị. Kể từ lúc ấy cho đến hai ngày sau đó, thời gian chỉ là một khoảng trống rỗng trong ký ức của Mười Cũ.

Đan thấy bàn tay mình đang đặt trên mái tóc cô, còn cô thì đang vùi mặt vào lòng hấn.

"Khóc đi. Em cứ khóc đi, đừng đè nén làm gì," Đan nói.

Mười Cũ không khóc. Thật đáng sợ vì cô không làm thế.

Một tuần sau ngày thi hành án, Mười Cũ gặp một người làm việc trong phiên tòa đặc biệt đó. Ông ta nói với cô mọi chuyện về việc thi hành án đối với Tiểu Mai. Người ta bịt mắt chị lại và tống lên một chiếc xe tải cùng với những người tù khác. Chiếc xe tải không diễu qua phố như người ta vẫn thường làm. Họ lái thẳng đến hầm ngầm bí mật, ngay bên dưới thành phố, sâu mấy mét, lát dày một mét bê-tông, không có đường biên cho tiếng súng vượt ra ngoài, giảm mạnh tiếng kêu, tiếng khóc.

Giảm tuyệt đối tiếng cầu xin thốn thức của Tiểu Mai. Bàn tay Đan vuốt ve mái tóc đã nhuộm và uốn của Mười Cũ. Hiện tại, hấn chẳng giúp được gì trong vụ này. Hấn chẳng làm được gì hết.

"Anh xin em, cứ khóc đi. Nước mắt sẽ giúp em nguôi ngoai," Đan nói, vỗ nhẹ lên đầu Mười Cũ.

Cô càng ôm hắn chặt hơn.

Hắn nâng mặt cô lên và nhìn cô. Cô đứng dậy, áp môi cô lên môi hắn. Trước khi nhận thức được điều đó, hắn đã cảm nhận được cơ thể trẻ trung của cô đang trong vòng tay hắn. Cô nói hắn đừng lo, hai người sẽ không bị ai quấy rầy đâu, vì cô đã nói với người quản lý rằng cô sẽ mát-xa lâu và riêng tư.

Cô để hắn nằm xuống giường, do cái ghế lật ngửa ra mà thành. Cô thực sự có ý định phục vụ hắn, dùng những nơi không thể ngờ tới trên cơ thể mình để tiếp xúc với cơ thể hắn, khơi dậy những thích thú đầy thèn thùng nơi hắn. Đan chưa bao giờ biết cơ thể mình lại có nhiều điểm thích thú đến thế. Mỗi phân trên thịt da hắn đều trở thành một bộ phận riêng đẫm những khát khao.

Cô ở trên hắn, thân thể bóng và ướt của cô cứ nhấp nhô, đáp ứng mọi đòi hỏi của cơ thể hắn trong cơ thể cô. Bằng những hiểu biết về những mong muốn thầm kín nhất, cô dẫn dắt Đan đến với niềm khoái lạc mà hắn chưa từng biết cho đến tận bây giờ. Khoái lạc sung mãn. Đầu tràn.

Mười Cũ gục trên Đan. Cô òa khóc, nước mắt tuôn ra như suối.

"Khóc đi. Khóc to vào. Cứ để họ nghe trộm. Em sẽ dần dần hàn gắn được nỗi đau nếu em cứ để nó tuôn chảy, tuôn chảy hết. Chảy hết lên anh," Đan nói, cầm bàn

tay trẽ nải của cô đặt lên mặt, lên ngực mình. Hắn đưa ngón tay mình vào giữa hai hàm răng cô, muốn cô cắn chặt lấy. Hắn thấy đau; những chiếc răng ngập sâu trong mấy ngón tay, như thể chúng đang cắn vào những trái mận ngọt ngào.

Sau một giờ, Mười Cũ lăn xuống, nằm ngửa, mắt nhìn trân trân lên trần. Thỉnh thoảng cô nắc lên, mỗi lần như thế Đan lại vỗ nhẹ vào vai cô.

"Em..." cô nói, rồi dừng lại.

"Em muốn anh làm bất cứ cái gì cho em thì cứ bảo," Đan nói

"Em đang nghĩ xem anh có thể viết về chị em không. Tuy làm thế cũng chẳng đem chị ấy quay về được, nhưng hy vọng câu chuyện đó sẽ mang lại một chút công lý cho chị ấy."

Đan không chuẩn bị tinh thần trước để nghe điều này. Hắn chợt buồn, hóa ra Mười Cũ làm tất cả những việc này chỉ đơn giản là vì muốn có qua có lại với hắn, cũng như cô đã làm với tất cả những người đàn ông khác, những người mà cô tưởng có thể sẽ nhờ cậy họ giúp đỡ chị mình.

"Em nên nghĩ đến bản thân mình. Mong muốn cuối cùng của chị em là em phải chăm sóc tốt cho bản thân," Đan nói, rồi mặc lại quần áo.

Mười Cũ nói bà vợ của gã kia đã hối lộ một người nào đó có quyền lực. Họ đã thêm tên chị cô vào cuối danh sách thi hành án. Chị cô không may bị tuyên án đúng vào

chiến dịch chống tội phạm, thường thì đó là động thái mang tính chính trị nhiều hơn là một hành động thực thi luật pháp. Điều đó khiến cho những người bị buộc tội vội vàng không thể nào hoàn thành được những thủ tục hợp pháp. Trong khi Mười Cũ nói, mái tóc đang xòa xuống khắp mặt cô bị thổi bay qua bay lại, rối mù, bởi những câu danh thép phát ra từ đôi môi cô.

"Cái gì đã qua là đã qua," Đan nói. "Em phải đổi mặt với cuộc đời của chính mình." Hoặc em cũng sẽ là một Tiểu Mai nữa.

"Sao anh có thể nói như thế chứ?" Mười Cũ nói. Khi bị kích động mạnh, giọng nói của cô trở lại đúng chất giọng địa phương rất nặng của mình. "Còn tìm được công lý ở đâu nữa không? Chị đang có thai ba tháng trước khi chết đấy! Chị đã thụ thai trong tù! Anh thử nghĩ xem, có ai như thế chưa!"

Đan đăm đắm nhìn cô, một cảm giác lạnh buốt chạy dọc sống lưng hắn.

"Họ dùng vũ lực làm chị bị sẩy thai và đe dọa rằng nếu chị nói điều đó với bất cứ ai thì chị sẽ bị tử hình."

"Làm thế nào em biết tất cả chuyện này?"

"Nếu anh muốn biết điều gì, anh sẽ tìm được cách để biết."

Đan không bao giờ tưởng tượng nổi sự việc đó lại được thực hiện bởi một nhóm gồm chính những con người mà những cô gái giống như Mười Cũ thường trông cậy để tìm kiếm sự an toàn.

“Nếu anh giúp em, em sẽ chiêu đãi anh hằng ngày. Em thích anh và tin tưởng anh. Nếu em định lấy chồng, em sẽ lấy một người như anh.”

“Em biết là...”

“Em biết.”

Hắn nhìn cô.

“Là anh đã có vợ.”

“Tên vợ anh cũng là Tiểu Mai.”

Cô cười, một nụ cười ngọt đắng.

NĂM NGÀY LIỀN Đan dành cả buổi chiều để ở cùng Mười Cũ. Hắn được biết, Tiểu Mai là học sinh đứng đầu trường trung học, nhưng cha mẹ quyết định cai phái nghỉ học để các em trai của chị được tiếp tục đến trường, vì chị là con gái lớn nhất. Hai anh trai Mười Cũ, một người hơn cô hai tuổi, còn người kia hơn bốn tuổi, cả hai đều được vào đại học nhưng gia đình không lo được học phí. Vì thế Tiểu Mai và cô em út Mười Cũ phải ra thành phố làm nghề mát-xa để phụ giúp gia đình.

Chiều quạnh hiu và dài lê thê trong câu lạc bộ. Họ làm tình, họ thì thầm. Đan phát hiện ra niềm đam mê của Mười Cũ đối với hắn không phải là giả dối và niềm đam mê ấy cứ tăng dần lên theo mỗi lần hắn đưa tiền cho cô.

Mỗi khi chia tay, hắn lặng lẽ dút vài tờ bạc vào túi áo làm việc của cô. Đó là tiền bo hay một cử chỉ của lòng yêu mến? Đan cố không rạch ròi điều này. Họ không bao giờ nói về số tiền này vào lần gặp tiếp theo. Mười Cử biết đó không phải là tiền trả cho công phục vụ của cô; vì nó còn thua xa so với những gì Đan nhận được từ cô.

Dôi khi trong lúc làm tình, Mười Cử hỏi hắn đã bắt đầu viết bài về chị cô chưa. Hắn nói dối, dù không hề muốn. Quan hệ của hắn với Mười Cử càng đi xa bao nhiêu thì khả năng tập trung cầm bút của hắn càng kém bấy nhiêu. Thậm chí hắn còn không thể thấy được mối liên quan giữa hai chuyện này; với hắn, mỗi quan hệ đó chỉ là quan hệ yêu đương mê đắm, nảy sinh từ hai phía cùng khát khao như nhau. Đan không muốn xem quan hệ của hắn với Mười Cử như một cuộc trao đổi có qua có lại nào khác. Hắn đã thấy đủ kiểu trao đổi đó và đã cảm thấy phát ốm, phát ngấy về nó rồi.

Một chiều nọ, khi Đan bước ra khỏi phòng Mười Cử - còn cô thì trên người chỉ độc có xi líp, xu chiêng, đang trang điểm lại mặt mũi - thì hắn chợt nghe:

“Đây rồi, anh đây rồi!”

Đan thấy trước mặt hắn là Hạnh đang khoanh tay trước ngực, nét mặt đầy vẻ đùa rỡn.

“Em tìm anh khắp nơi. Anh hình như biến mất hắn khỏi các bữa tiệc.”

Đan lầm bầm giải thích hay thanh minh gì đó về chuyện tại sao hắn đến đây.

"Đừng kể mấy trò khỉ áy với em," Hạnh nói, đẩy cánh cửa rồi ngó vào phòng. "Chào," Hạnh nói với Mười Cũ. "Chào buổi sáng, đẹp quá! Tám giờ sáng rồi, đến giờ biểu diễn rồi đấy."

Đan gạt mạnh Hạnh sang một bên.

"Anh diễn vai đấng cứu nạn với mấy con nhóc tanh tưởi này sao?" Hạnh hỏi.

"Cô muốn gì?"

"Em có thể không muốn gì được không?"

Đan tiến đến trước mặt Hạnh, dẫn cô ta ra khỏi phòng Mười Cũ.

"Tệ hơn em tưởng đấy," Hạnh nói rồi đi theo Đan sang một phòng có biển đề Phòng trống. "Anh yêu con nhỏ đó."

"Câm mồm."

Hạnh đi lại chõ cái ghế, ngồi xuống rồi đập đập vào cái ghế bên cạnh. Hắn lưỡng lự. Hạnh đập mạnh hơn.

"Làm gì thế, có thôi đi ngay không, hay tôi về ngay bây giờ," Đan nói.

"Bài báo của anh sẽ in đêm nay," Hạnh nói.

"Bài báo của những người nông dân..."

"Bây giờ nó là bài của anh. Anh đừng áy náy về chuyện thay đổi tên tuổi mấy người nông dân trong bài báo. Bởi vì anh đã viết lại toàn bộ rồi còn gì. Vụ này mà có sinh ra chuyện gì thì chỉ có mình anh chịu thôi. Được

vinh danh hay bị trừng phạt. Bị chỉ chích hay được ngợi ca... Tiện đây em nói luôn, nhan đề là 'Một ngày bình thường ở làng Bá'."

Dầu óc Đan đang nghĩ đến Mười Cũ. Hiện cô đang ở cùng với ai? Đêm nay cô sẽ mát-xa cho một lão vênh vang về quyền lực và tiền bạc của bản thân? Sẽ dạng chân, cưỡi lên cái lão kinh tỳm đó như cô đã làm với hắn? Nhưng hắn cũng đáng kinh tỳm như tất cả bọn đàn ông đó, nếu không nói là còn hơn. Cô cũng sẽ thì thầm với bọn chúng? Cô cũng sẽ ghì mặt chúng vào ngực cô. Ôi, những bộ mặt xấu xí: hàm răng cải mả, mí mắt sưng húp, nhãy mõ do ăn uống say xưa quá độ. Bản thân hắn mặt không hề xấu. Hắn rất tin điều đó. Chí ít, theo như Tiểu Mai, trông hắn điển trai và khỏe mạnh. Tiểu Mai. Hắn đã phản bội Tiểu Mai yêu dấu của hắn, thật là một tội ác.

"Anh không thích nhan đề đó à?"

Hắn không thể không quan tâm. Giờ đây bài báo đó là tác phẩm của Hạnh. Hạnh viết lại hết. Cô ta viết hoàn toàn khách quan, mạch lạc, không giận dữ, không xúc động, không thể hiện quan điểm nền tảng đạo đức, cũng không có sự thấu cảm. Làm sao hắn có thể viết về những người nông dân giống như cha mẹ mình mà lại không có sự thấu cảm và yêu mến?

"Nhan đề cũng hay."

"Em nghĩ là anh sẽ thích. Đặt được cái tên thực sự phải có một chút liên tưởng. Em đã bỏ hết những câu sáo rỗng không có giá trị ở trong bản gốc. Bay giờ đọc bài báo như đọc một chuyện dân gian thú vị, hóm hỉnh, không bở

sót chi tiết nào, không thiên vị ai, tạo cho cả phe đau khổ lẫn phe gây ra đau khổ một cơ hội bình đẳng để họ thể hiện lại đúng vai trò của mình."

Đan nhìn Hạnh đang nằm xuống, đang rộng cả hai chân hai tay ra trông như con sao biển.

"Anh sẽ thích bản thảo cuối cùng. Thực sự hóm hỉnh. Dẫu là sự hóm hỉnh lạnh lùng. Người đọc có đầu óc sành sỏi hơn sẽ thấy những người bị hại trong trường hợp này cũng sẽ làm hại người khác trong những trường hợp khác, chứng nào họ còn luẩn quẩn trong cái giới hạn đầu óc nông dân của mình."

Đan e rằng Hạnh sẽ lại lên lớp hắn về những người nông dân là lực lượng thối nát thế nào. Cô ta thực sự có khả năng làm hắn điên lên vì điều đó. Hắn phải đi thôi. Hắn đưa tay lên xem đồng hồ. Hắn đi đâu? Cô ta sẽ cho hắn đi nhờ xe. Không, cảm ơn. Sắp đến giờ cao điểm rồi, tốt hơn hết là hắn đi xe điện ngầm. Hắn có việc phải làm đêm nay.

"Đưa hộ em cái gạt tàn được không?" Hạnh nhổm dậy, châm thuốc lá, chẳng bao giờ cô quan tâm đến chuyện người khác có đang vội hay không, hay người ta có phải đến ngay với người mẹ sắp chết không, vợ người ta có phải đang trong cơn đau đẻ hay không, cô vẫn vô tư sai bảo họ.

"Họ bắt được một số con rệp ăn tiệc rồi," Hạnh nói.

Đan cầm chiếc túi đang định khoác lên vai. "Rệp ăn tiệc là rệp gì?"

“Người ta gọi như thế. Những kẻ đến hưởng thụ bữa tiệc một cách bất hợp pháp bằng việc đóng giả phóng viên,” Hạnh nói, nằm ngả xuống, đập đập vào cái ghế bên cạnh. “Lại đây ngồi với em. Anh đã bao giờ dùng thử ma túy chưa?”

Đan ngồi xuống cạnh Hạnh. Thế là ngoài hắn ra còn có những con rệp khác. Người ta sẽ làm gì với chúng? Họ sẽ tống chúng lên xe tải và chờ thẳng đến hầm ngầm xử bắn à?

“Nằm như thế này rất lý tưởng sau khi dùng thuốc lắc đấy.”

Hắn nhìn Hạnh nhấp mắt lại, môi hé mở.

“Em đánh cuộc là anh chưa bao giờ dùng ma túy,” cô nói. “Đời là thế, trong trắng như trẻ sơ sinh. Nếu anh muốn thử một chút, em có thể sắp xếp.”

“Được.”

Nếu hôm đó hắn có mặt và ăn tiệc ở đó thì có phải hắn cũng bị bắt cùng lúc họ trói cổ những con rệp ấy không?

“Anh phải gặp đúng người thì mới kiếm được đúng loại. Anh muốn bắt đầu với loại êm dịu trước, hay dùng ngay loại thứ thiệt?”

“Ừ.”

Họ đã túm được gã nhỏ con chưa nhỉ? Hay gã là mật vụ được cài vào để theo dõi ngầm cho chiến dịch truy quét rệp ăn tiệc?...

Đan nghe Hạnh nói chuyện gì khác và hắn cũng trả lời “ừ”. Sau đó lại nghe tiếng Hạnh cười, chân gõ nhịp vào mép cái ghế đã ngả ra.

“Gì cơ?” hắn quay sang hỏi Hạnh.

“Em chỉ bảo, ‘hãy cởi hết quần áo rồi diễu trên phố,’ thế mà anh cũng bảo ‘ừ.’” Hạnh lại ôm bụng cười.

“Họ đã xử lý mấy con rệp sao rồi?” Đan cố làm bộ mặt tinh, thật khác với suy nghĩ bên trong hắn. “Họ tổng chúng vào trại giam chứ?”

“Có thể. May cho bọn chúng là chiến dịch chống tội phạm vừa kết thúc. Chắc chỉ bị ngồi tù vài năm thôi. Bọn lưu manh thất nghiệp ấy mà. Một số trong đám ấy là những thằng ngổ ở nhà quê ra thành phố làm công nhân xây dựng rồi ở lại để đợi mấy đồng lương mà các ông chủ còn nợ.”

Đan nẫu cả ruột khi nghĩ rằng mình cũng là một trong số đó. Và Mười Cũ lại còn coi hắn như một Đáng toàn năng.

“Lúc xảy ra chuyện cũng có em ở đó. Công an chìm bất ngờ xuất hiện ở mọi nơi, một hoặc hai người trấn một bàn. Anh nghĩ xem, trước kia họ cũng là rệp. Một số người trông quen mặt lắm. Họ phải ngả ngớn trong các bữa tiệc khá lâu rồi. Vụ bắt rệp diễn ra trong vòng có năm phút. Khi bữa tiệc tiếp tục, mọi người lại có chuyện để thêm mắm thêm muối vào bữa ăn,” Hạnh kể lại.

Hú hồn. Đáng lẽ bây giờ hắn đã phải nằm trong lao và ăn bánh bao với bắp cải muối rồi. Đáng lẽ bây giờ hắn

đã phải nằm trên sàn xi măng chỏng chơ, hay trên chiếc chiếu rơm rách nát, bị nhồi nhét vào căn phòng chảng khác nào hàng bán cá, chen lấn giữa hai thằng cha nồng nặc mùi mồ hôi chua loét và đũng quần khai mù. Đáng lẽ hắn đã bị vều môi, thâm mắt do đánh nhau. Hoặc có thể hắn đã bị thủ tiêu vài ngày trước khi Tiểu Mai biết chuyện. May sao lại có vụ dan díu với Mười Cũ.

"Sau khi bài báo được tung ra rồi anh sẽ thấy. Nó là dạng bài đùa với lửa. Hoặc anh sẽ được công chúng để ý, hoặc sẽ bị nghiền nát. Anh có thực sự nghĩ rằng mình bô công mạo hiểm không?"

Thực ra Đan chảng nghe thấy Hạnh nói gì. Hắn vẫn đang tưởng tượng Tiểu Mai của hắn phải tan nát cõi lòng và phái điên lên sau vụ hắn bị bắt như thế nào, nàng gửi món mì canh nóng vào tù thì bị người ta gạt ra. Còn Mười Cũ sẽ rghī Đan cũng cùng một giuộc với mấy thằng đàn ông khác, biến mất tăm sau khi việc trao đổi thân xác đã mất cảm hứng mới mẻ.

"Gần đây anh có gặp Trần Dương không?" Cao Hạnh hỏi.

"Không."

"Đến gặp ông ta càng sớm càng tốt."

"Tôi nghĩ là đã đưa cô cuốn băng rồi."

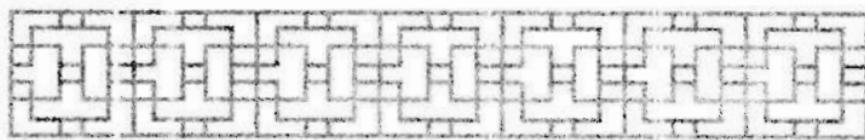
"Anh đã để cái bộ óc bã đậu của anh đi đâu rồi hả? Có tin lớn sáng nay là bà vợ cũ của Trần Dương đã tố cáo ông ta trốn thuế. Một số tờ báo còn đăng trên trang nhất. Bà vợ cũ nhận trả lời tất cả các cuộc phỏng vấn của cánh

nhà báo đấy," Hạnh nói, gạt tàn thuốc bừa ra bên ngoài gạt tàn. Cô ta thật cẩu thả vì cô ta nghĩ rằng người cẩu thả trông có vẻ ngang tàng hơn. "Thật tồi tệ. Em nói với anh rồi đấy. Trần Dương sẽ phải vào tù nếu người ta tìm ra tội. Ông ta từ chối gặp các cơ quan truyền thông, kể cả những người gần gũi với ông ta. Tuy nhiên, ông ta sẽ chịu gặp anh."

Đan tin rằng ông nghệ sĩ cũng muốn gặp hắn.

Hạnh nghĩ bây giờ là lúc tốt nhất để đăng bài báo về chân dung Trần Dương. Cô ta chỉ cần thêm đoạn cuối này vào và chỉ cần sửa lại sao cho thành một bài nặng về phê phán. Tại sao chứ? Bởi vì, đó là cái mà hiện nay người đọc đang chờ đợi. Đan phải có thiện chí với cô, Hạnh nói, và đi gặp Trần Dương. Cố gắng thu lượm càng nhiều chi tiết càng tốt về những suy nghĩ, những cảm giác của ông sau khi bị bà vợ cũ phản bội. Hạnh đánh cuộc rằng ông ta đang thèm được nói chuyện với người xứng đáng với lòng tin của ông, thông cảm với ông giống như Đan. Đan có nghĩ thế không? Hắn cũng nghĩ như thế. Hãy sử dụng lòng tin của ông. Cho ông càng nhiều sự cảm thông càng tốt. Trần Dương đã liều lĩnh đi tìm sự cảm thông từ giới truyền thông, nhưng ông ta không chuẩn bị đủ tốt để chiến thắng sau bữa tiệc thịt công. Đó là lý do ông từ chối việc gặp gỡ giới truyền thông vào lúc này. Cô cá cả chục ngàn tệ rằng, nghệ sĩ già đang ân hận vì đã xúc phạm giới truyền thông trong bữa tiệc thịt công.

"Anh biết không? Em cá là con dì Hồng Ngọc kia sẽ bỏ rơi ông ta ngay cho mà xem. Chán thật. Lũ khốn nạn này toàn diễn những tuồng cũ mèm."

Ở CỔNG NHÀ TRẦN DƯƠNG, người gác cửa đã quen mặt Đan nên bí mật cho hắn biết là ông nghệ sĩ vừa mới về nhà ở quê, cách thành phố năm chục cây số. Ai đang chăm sóc nghệ sĩ? Hiện tại là anh lái xe và người nấu bếp của ông. Cô nhân tình không ở với ông à? Không, cô ta phải về quê vì mẹ cô ta ốm. Bà ta bị bệnh tim. Có xe buýt chạy qua nhà ở quê không? Anh này không biết.

Vật vờ thế nào mà Đan lại có mặt ở Câu lạc bộ Lùm Cây Xanh. Đang lúc vắng khách. Hai trị liệu viên "mù" đang chơi bóng bàn ở phòng tiếp tân, trong khi một nhóm các cô cậu trẻ đang xem phim nhiều tập trên tivi. Mười Cử ngồi trên nền nhà, trước màn hình tivi, cô đang sơn móng chân. Cô đứng phắt dậy khi trông thấy Đan và nhảy lò cò ra phía cửa. Cô không giấu giếm tình cảm của mình đối với hắn trước mặt những người khác. Thực ra cô còn khoe với họ về hắn.

Mười phút sau, hai người ra phố. Cô đã nói với người quản lý là bị mệt do cảm cúm. Cô nói, chắc Đan cũng đã thấy cô hắt hơi (giả vờ). Hắn đưa cô đến lối vào xe điện ngầm. Cô quá bất ngờ vì hắn không lái xe. Hắn không có tiền mua xe. Cô nghĩ nhà báo phải kiếm được nhiều tiền lăm chứ, không kể những người có cha mẹ già nghèo khổ ở quê phải sống dựa vào tiền do con trai gửi về.Ồ, thế thì cô sẽ mua cho hắn một chiếc nếu cô lấy chồng giàu. Khi nào? Một ngày nào đó. Không lâu chứ? Hy vọng

là không lâu. Muốn con BMW hay Mercedes-Benz? Hay con Ferrari? Chiếc Benz mui trần khá tiện lợi, có thể tháo mui vào mùa hè, chỗ ngồi có hệ thống sưởi vào mùa đông, tuy không được nhiều người yêu thích như Ferrari. Cô nắm thông tin về ô tô giỏi quá. Tất nhiên, ở Bắc Kinh thì phải học hỏi nhanh, đúng không nào? Phải. Cô cười. Hắn cũng cười và muốn hỏi xem cô đã ngồi những chiếc xe ấy chưa, những chiếc xe ầm ĩ qua lại trên đường phố Bắc Kinh, lao vun vút, vi phạm luật giao thông và để lại đằng sau bao nhiêu nỗi khổ sở cho hàng trăm người đi xe đẹp. Cô đã ngồi cạnh thằng cha huênh hoang, cướp những đồng tiền khốn nạn của những người xung quanh, rồi lần bàn tay uể oải vào giữa hai đùi cô đang kẹp trong chiếc váy bó sát phải không? Rồi nữa, thằng cha bạn trai của chị cô thường thích đổi xe, từ xe được ưa thích đến xe được ưa thích hơn. Và cô được mời ngồi cùng với họ chứ gì? Vì thế cô sẽ lấy một thằng cha giàu như bạn chị cô phải không? Không. Tại sao? Bởi vì bạn chị cô không giàu thật, thằng cha đó chỉ giàu ảo thôi. Hắn nhìn khuôn mặt trái xoan của cô, một nốt ruồi đỏ ở khóm miệng bên trái khiến cô trông thật quyến rũ. Bất chợt, hắn để ý thấy đôi lông mày của cô trông khác trước. Hắn nghe người ta nói, một số phụ nữ thường nhổ lông mày tự nhiên để thay bằng lông mày xăm. Tất cả những đôi lông mày xăm đều cong cong cùng độ nghiêng như nhau - độ nghiêng kiểu Hollywood, và chúng được coi là những đôi mày hoàn hảo. Đan tướng tượng tới việc vẽ một bức tranh của một dân tộc có sáu trăm năm mươi triệu phụ nữ đều có những đôi mày cong hoàn hảo như nhau, độ nghiêng cũng hoàn hảo như nhau. Kết luận là có quá

nhiều phụ nữ nhưng lại có quá ít lông mày thật. Mười Cũ trông già hơn bởi vẻ bên ngoài mà cô mới thay đổi: chiếc áo khoác màu trắng mặc bên ngoài cái áo cánh bằng ren màu đen và một chiếc váy ngắn trắng, bó sát. Khi cô bước đi, đầu gối không thẳng, mông như bị kéo về sau, tựa như sắp ngồi sụp xuống. Cô không học cách đi giày cao gót cho đúng. Tuy thế, cô vẫn là một cô gái xinh đẹp và biết cách thể hiện cái đẹp nhất của mình.

Hôm nay là một ngày đầu thu, gió nhẹ, trời cao. Hai người dạo ngoài phố khoảng một giờ trước khi vào công viên Bắc Hải. Họ không tay trong tay như những người yêu nhau. Thế giới bên ngoài như quá mới mẻ đối với họ, như thế phải bắt đầu lại mọi thứ để xây dựng mối quan hệ mới có giữa họ, một kiểu khác hẳn so với những gì đã diễn ra trong phòng mát-xa mờ ảo. Giao tiếp bằng mắt làm trái tim họ đập nhanh hơn. Thỉnh thoảng, tay hoặc vai hắn dung vào người cô hoàn toàn không có chủ đích. Sự dụng chạm tình cờ tạo nên niềm thích thú thầm kín và rất mãnh liệt mà đáng lẽ nó phải thuộc về những con tim thơ ngây hơn. Họ run rẩy trước những lần dung chạm này và thèm khát nhiều hơn.

Đến công viên Bắc Hải, Đan hỏi Mười Cũ có thích đi thuyền tam bản không. Cô nói, tất nhiên là thích vì cô chưa đi bao giờ. Họ cười với nhau: đi thuyền tam bản là một trong những mục ưa thích của các đôi mới yêu nhau ở Bắc Kinh. Đến bến, hắn ngồi xuống, tháo giày cao gót cho cô. Hắn thấy hai vết phồng đỏ bên trong đôi tất dài của cô. Hắn đặt bàn chân cô vào lòng mình, kiểm tra vết thương, rồi trách rằng cô nên kêu lên ngay khi bắt đầu

thấy đau. Hắn bảo cô đợi, rồi chạy ngay tới một cửa hàng ở gần đó. Hắn quay lại cùng với một túi băng và kem sát trùng. Sau khi bôi một lớp kem lên vết thương rồi, hắn hỏi cô còn đau không. Không, cô không thấy đau lấm. Cô vuốt tóc hắn và nói rằng bà cụ ngồi trên chiếc ghế đá đằng kia đã khen hắn khi thấy hắn chạy ra cửa hàng. Bà cụ nói gì? Bà cụ nói, em là người phụ nữ may mắn mới lấy được người chồng như thế, thực sự biết cưng chiều vợ.

"Ít ra anh cũng là chồng em trong mắt bà cụ," cô nói. "Anh có muốn mọi người nhìn anh như là chồng em không?"

Hắn không dám trả lời.

"Bà cụ sẽ chẳng bao giờ nghĩ anh là người tốt nếu anh không phải là chồng em."

"Em gọi thứ này là giày à?" hắn chỉ vào đôi giày cao gót của cô có dây buộc lên phía trên. "Làm thế nào mà đi được với thứ này chứ?"

Mười Cửu nói, cô nghĩ mình sẽ không phải đi bộ và hy vọng được ngồi trong xe của hắn. Bàn chân cô to và xương xấu, hắn nói hắn không thích những người đàn bà chân nhỏ mà đầy thịt. Chân cô trông rất tự nhiên và khỏe mạnh, phù hợp với công việc đồng áng. Leo núi cũng tốt, cô nói, mang một bó củi trên lưng và đi trên những dốc mòn hẹp của lũ sơn dương. Đôi khi là những chồng gạch. Cô mang gạch lên núi phải không? Đúng thế, khi họ xây những cái quán nhỏ cho du khách nghỉ chân trên đỉnh núi. Đó là công việc được trả tiền hậu hĩnh nên dân vùng núi đều lao vào xin làm. Thảo nào cô có đôi chân khỏe như vậy.

Đan ngồi xổm trước cô, một gối quỳ xuống, bàn chân cô đặt trong lòng hắn giống như bàn chân hắn để trong lòng cô khi cô mát-xa cho hắn.

"Chân của chúng mình," Mười Cũ nói, rồi bỗng nhiên cười phá lên. "Chúng nó biết nhau còn hơn cả chúng mình biết nhau."

Đan nhận ra đây là lần đầu tiên hắn được nghe tiếng cười cởi mở của cô. Trời đất ơi, Mười Cũ đẹp quá!

Những chiếc thuyền tam bản không được ra ngoài hồ vì sắp có bão. Thất vọng, hai người vào nhà hàng thay cho việc đi thuyền. Hắn khoác tay qua người cô trong khi cô vừa đi vừa cười. Cô bảo nếu có ô tô, đi lại sẽ dễ hơn nhiều. Được, ô tô đây - hắn nhấc cô lên khỏi mặt đất rồi cõng cô trên lưng. Cô chống trả, đòi xuống, nhưng hắn không cho. Họ sang một nhà hàng phía bên kia đường, vẫn một người trên lưng một người.

"Người ta đang nhìn mình kia kia," cô nói.

Hắn cười, để cô ngồi xuống một chiếc ghế bọc vải thô. Đó là một nhà hàng Tứ Xuyên. Một cậu bé mang ra một ấm trà với cái vòi dài đến mét rưỡi, rồi rót trà vào hai chiếc chén nhỏ từ một góc độ tưởng chừng không thể nào rót nổi. Có một giây ngắn quãng giữa miệng vòi và chén, nên người ta nhận ra được khoảng thời gian nước trà chảy từ vòi đến cái chén. Bàn chân Mười Cũ đưa ra bên dưới gầm bàn, chạm vào chân hắn. Hắn tưởng tượng đến vết thương ở gót chân cô, da bị tróc, hở ra lớp thịt ướt, với những sợi gân nhỏ tí. Hắn chưa bao giờ trải qua sự thân mật kiểu này. Có một chút nhục cảm, có sự thông đồng

rõ rệt. Bàn chân cô đưa dần dần từ bắp chân lên đầu gối hấn. Hắn sướng tê người.

Hắn để cô chọn món ăn. Cô xem thực đơn rồi chọn vây cá mập om nồi đất và sò điệp. Cô nói đùa với bồi bàn, đừng có lừa dối làm rởm vây cá mập bằng miến mà ném cứ như thật là không được đâu. Không, họ không làm giả dối đâu. Mười Cũ nói, nếu họ giả dối, cô sẽ biết ngay, vì cô biết rất rõ sự khác nhau giữa vây cá mập xịn và vây cá mập làm bằng miến. Tức là cô thường đi ăn nhà hàng, Đan nghĩ. Với ai? Một ai đó mà bàn chân và những chỗ khác trên cơ thể gã cũng được cô chiều chuộng? Một ai đó sẵn sàng trả thêm chút tiền cho những công đoạn phụ?

Cô tiếp tục gọi món. Hắn bắt đầu lo lắng, chợt nhớ ra trong ví chỉ còn một trăm tệ. Hắn chẳng bao giờ mang nhiều tiền mặt trong người. Khi có tiền, hắn thường đưa hết cho Tiểu Mai. Nàng là người giữ tiền rất giỏi. Hắn nhớ là Tiểu Mai đã bỏ vào ví hắn một trăm tệ trước khi hắn ra khỏi nhà sáng nay, cùng với mấy đồng lẻ mà hắn đã trả tiền xe điện ngầm và tiền ăn kem với Mười Cũ. Hắn có thể đủ tiền trả cho bữa ăn này nếu không có cái quầy kem chết tiệt ấy. Hai mươi tệ một cái, vì là kem Mỹ, của cái công ty Hagen-Dazs gì đó. Mười Cũ chắc chắn biết nhiều món ngoại. Đáng lẽ hắn chỉ nên để mình cô ăn kem thôi và nói là hắn bị đau răng, hay hắn đang hút thuốc, hoặc điều gì đó tương tự thế.

Hắn bảo cô phục vụ đưa thêm quyển thực đơn nữa, chờ khen trang trí đẹp. Trang trí trông rất oách. Nhà hàng này đang cố làm mọi thứ thật sang trọng. Đôi mắt hắn nhìn

ngay về phía bên phải để xem giá. Hắn thường đùa với Tiểu Mai khi nàng đọc giá bên tay phải của bảng thực đơn treo phía trên quầy thu tiền ở cửa hàng McDonald's. Khiêng món vây cá mập om nồi đất đã là bảy mươi tệ. Đầu bếp Tứ Xuyên thì biết gì về vây cá mập nhỉ? Tứ Xuyên xa biển vô cùng. Nếu là vây cá mập thật, giá phải đắt hơn bảy mươi tệ nhiều. Với giá bảy mươi tệ, may ra chỉ có đuôi cá mập lặn ngup trọng nồi. Trừ tiền vây cá mập, trong ví hắn chỉ còn có ba mươi tệ. Mười Cũ bảo với hắn, cách tốt nhất để kiểm tra chất lượng nhà hàng Tứ Xuyên là thử vài món nguội khai vị cho chắc ăn. Thế là cô gọi thêm mấy món nguội: dưa gõ Tứ Xuyên, bò lát tắm hương liệu, cổ vịt xông khói, gà tắm vừng. Cô chỉ đọc phần bên trái thực đơn.

Hắn ân hận là đã đưa tất cả số tiền kiếm được từ những bữa tiệc gần đây cho Tiểu Mai để nàng gửi ngân hàng hết. Hắn thích xem vợ đếm tiền và báo tổng số tiền trong tài khoản đã tiết kiệm được. Đêm hôm nọ có phải hắn đã đưa cho Tiểu Mai năm trăm không nhỉ? Sẽ thành sáu trăm nếu cộng với số còn lại trong ví. Sáu trăm! Cho một bữa ăn! Sẽ làm Tiểu Mai của hắn đau tim mất. Hắn hy vọng Mười Cũ sẽ dừng việc gọi món lại. Hắn kiếm tiền không dễ dàng gì. Dối trá, giả mạo, canh chừng suốt - đâu phải dễ. Đây là nguyên nhân hắn cứ tiếp tục sút cân tuy đã được ăn tiệc đến hơn một năm trời. Giờ hắn nghe thấy Mười Cũ đang hỏi cô phục vụ xem họ có rượu pha không. Pha đường à? Không, cô phá lên cười, đó là tên gọi của một thứ đồ uống, pha các loại rượu với các loại nước quả. Họ không có. Thế có rượu mạnh không? Có thể; cô phục vụ nói sẽ vào hỏi xem.

Đan hy vọng cô phục vụ sẽ không quay lại cùng một chai rượu đắt tiền. Sau đó hắn sẽ phải nói dối. hắn không thể uống được vì buổi chiều có một cuộc họp quan trọng. Mười Cử vẫn đang đọc thực đơn, hơi nhíu mày. Cô hỏi hắn có thích ăn tôm không. Không, hắn không thích. Tốt, cô cũng không thích. Hắn thấy an lòng. Cô đã gởi bao nhiêu món rồi? Sáu món, không kể những món nguội khai vị. Bằng tiền *thu nhập* của hắn từ hai bữa tiệc.

"Em đói à?" Đan hỏi. Hắn phân vân, có máy ATM rút tiền ở gần nhà hàng này không nhỉ?

Mười Cử ngược nhìn hắn, mỉm cười, rồi gấp quyển thực đơn bìa bọc lụa lại. Hắn đưa chén lên miệng, nhấp một hớp trà. Trà nóng quá làm hắn giật nảy người. Cô lại bắt đầu nói chuyện về chị gái mình. Hắn cầm tay cô, âu yếm vuốt ve. Hắn đã nghĩ rằng hôm nay sẽ được nghỉ ngơi một tí xíu, kể từ hôm nói chuyện về chị của cô. Hắn nắm tay cô chặt hơn khi thấy những giọt nước mắt của cô có nguy cơ tuôn trào. Tuy vậy, nước mắt cô vẫn cứ tuôn ra, rơi xuống tấm kính phủ trên mặt bàn: một, hai, ba, bốn giọt.

Cô phục vụ trở lại và nói rằng họ có rượu Brandy. Thật ngạc nhiên, Đan rất vui vì họ có rượu mạnh. Hắn sẽ tìm máy rút tiền và sẽ đủ tiền trả cho cả bữa ăn với rượu. Nếu Mười Cử vui và đừng tiếp tục nói về chị mình nữa, hắn sẽ chẳng bận lòng về việc phải tiêu nhiều tiền. Hắn sẽ làm bất cứ điều gì để khiến cho cô quên đi bài báo mà cô bảo hắn viết. Điều đó sẽ tạo ra một hướng trao đổi có qua có lại khác trong quan hệ của hai người.

"Loại Brandy nào thế?" Mười Cử hỏi người phục vụ.

"Chỉ là Brandy thôi."

"Tôi biết. Nhưng có nhiều loại Brandy khác nhau, giá khác nhau. Cô có loại nào?"

"Chúng tôi bán theo ly."

Mười Cũ nở nụ cười thất vọng với Đan. "Anh thích loại nào?" cô hỏi hắn.

"Loại nào cũng được," hắn trả lời.

Đan chẳng biết loại Brandy nào. Mười Cũ gọi và cô phục vụ mang ra hai ly Brandy. Mười Cũ uống rượu thuộc loại sành điệu. Chắc cô phải đi uống nhiều rồi. Hay cô học cách uống qua các phim Hollywood? Hắn cũng sẽ học qua phim Hollywood. Cô có cách cầm ly rất khiêu gợi, bàn tay uể oải, gần như chẳng cầm giữ gì cả, làm cho chân chiếc ly cứ lắc lư giữa ngón tay deo nhẫn và ngón giữa. Những chiếc ly được mạ vàng quanh miệng và quanh đế, trông hơi rõ răm. Nhìn bên ngoài hai chiếc ly thì chắc người ta đã rửa chúng cùng với thứ nước đã rửa vài tá bát đĩa đầy mỡ mòng. Không, cô không học cách uống từ phim Hollywood. Xem phim Hollywood sẽ là khẩu vị quá cao đối với những gã tìm đến dịch vụ của cô, Đan suy luận. Những gã giàu có, béo phịch và ngu dốt đã đưa cô đi rồi dạy cô về rượu pha và rượu mạnh? Họ sẽ làm gì sau khi đã no rượu? Đan đã ngà ngà sau ly đầu, còn Mười Cũ vẫn bình thường, tự tin và diềm tĩnh. Hắn nhìn những ngón tay xinh xắn của cô cầm chiếc ly đục mờ, cố suy đoán xem cô đã tiêm nhiễm những thói quen này thế nào. Cô nhiễm những thói quen ấy ở nơi mà đôi mắt hắn

không thể nhìn thấu, ở khoảng thời gian diễn ra những quan hệ ngầm như quan hệ của hắn và cô hiện nay. Hàng ngày, có những chuyến tàu hỏa chạy vào Bắc Kinh, chở đầy những cô gái nông thôn, và những cô xinh đẹp như Mười Cũ đã tạo dựng nên một thành phố khác dưới lớp vỏ bọc của thành phố thật, làm ra một cuộc đời đối xứng với cuộc đời thật. Những người vợ, những trẻ em, những người đàn ông có đồng lương khổn khổ, đi làm bằng xe đạp không thể nhìn thấy cuộc đời đó. Đan cũng sẽ nằm trong số đó và sẽ chẳng bao giờ biết loại cuộc đời này, cái cuộc đời mà trong đó có một cô gái xinh đẹp tên là Mười Cũ cùng những khát khao cháy bỏng của hắn đối với cô, nếu hắn không thủ vai một nhà báo. Có thể cô đã thuộc về riêng hắn, chí ít cũng trong một thời gian, nếu hắn là một nhà báo mạnh, có tên tuổi và tiền bạc. Hắn nhìn cô và nhận ra rằng hắn đang ghen ghét với chính cái vai mà hắn đang diễn.

"Này," Mười Cũ nói với cô phục vụ, "đây là Brandy rởm."

"Không, không rởm đâu!" cô phục vụ phản đối.

"Cô nếm chưa?"

Cô phục vụ lắc đầu. Trông cứ như cô ta không thể nói được từ nào khác, kể cả là cô ta đã nếm rồi.

"Chúng mình thay bằng rượu trắng nấu bằng kê của Trung Quốc, anh nhé?" Mười Cũ quay sang Đan.

Đan mỉm cười gật đầu. Năm mươi tết nữa, hoặc hơn, sẽ được cộng thêm vào hóa đơn. Cô sắp dừng ở đó chưa?

Hay hắn sẽ phải cần nhiều lời giải thích hơn nữa với Tiểu Mai? Tiêu nhiều tiền như thế cho bản thân hắn là chuyện không bình thường. Và Tiểu Mai có trực giác cực nhạy với những lời nói dối. Mười Cũ thỏa mãn với rượu Tứ Xuyên giá tám mươi tệ một chai. Không gọi gì nữa, bây giờ cô quay sang nói về chuyện bà mẹ đang đồn ép cô về tin tức của Tiểu Mai; mẹ là người duy nhất trong gia đình còn bị giấu về việc thi hành án của chị cô. Cô chưa thể nói bất cứ điều gì với bà cho đến khi Đan cất tiếng nói vì lẽ phải. Cô nắm bàn tay hắn dưới gầm bàn. Đan có cảm giác đang bị áp lực từ đôi mắt cô đè nát. Thậm chí, nếu là một nhà báo thực sự, có kỹ năng cơ bản về kể chuyện, chứ không phải là con rệp của những bữa tiệc, hắn vẫn không muốn viết câu chuyện của chị cô. Làm sao hắn có thể viết câu chuyện đó trong khi đang lợi dụng thân xác Mười Cũ như bao đàn ông khác? Làm sao hắn có thể kêu đòi công lý trong khi chính hắn cũng đang nhận hối lộ bằng nhục dục? Hắn không thể viết bài báo trừ phi hắn và Mười Cũ thay đổi hết mọi thứ, bắt đầu lại mối quan hệ của họ với một cách khác. Rượu Brandy này đích thị là đồ nhái. Đầu và bụng hắn đau đớn. Hắn đứng dậy, đi những bước nặng nề ra phía cửa.

"Anh đi đâu đấy?"

"Đi vệ sinh."

"Nhà hàng có phòng vệ sinh mà."

"Anh thích đi nhà vệ sinh bên công viên."

"Vì sao?"

"Bên ấy đỡ mùi hơn."

Hắn làm nụ hôn gió về phía cô khi bước qua ngưỡng cửa. Hắn biết xử sự như thế là hơi quá đáng, nhưng hắn không thể làm khác được.

Hắn tìm ra máy rút tiền bên công viên. Hắn cố đút thẻ vào nhưng cái thẻ cứ bị nhả ra. Hắn hỏi một bà đang quét rác, có máy khác gần đây không. Không, công viên không phải chỗ tốt để đặt máy rút tiền, không an toàn. Hắn đi bộ theo hướng ngược lại và chẳng thấy cả máy rút tiền lẫn ngân hàng ở đâu.

Gió đang thổi mạnh dần. Một cụ già khoảng một trăm tuổi, mặt như xác ướp, loạng choạng băng qua đường, tay đẩy cái xe đầy những quả kẹo bông căng phồng. Một miếng nylon rách, bẩn, bị gió cuốn bay rơi đúng vào một quả kẹo bông, dính ngay lại, đập loạn xạ rồi nổ lèp b López. Ông cụ cố gắng miếng nylon ra khỏi đống kẹo, nhưng cụ bị vấp vào một cục bê tông trên đường. Cả cái xe bị lật úp. Ông cụ biến mất trong đống kẹo bông căng phồng đầy màu sắc. Đan chạy về phía ông cụ, nhưng đột nhiên hắn dừng lại. Cụ già bắt đầu khóc nước nở vì tiếc của, cố nhặt những chiếc lá rụng, những vỏ kem, những đầu lọc thuốc lá ra khỏi đống kẹo bông. Trời đất ơi, khổn khổ quá. Đan đến trước cụ, rút ra tờ một trăm duy nhất trong túi quần mình. Hy vọng ông cụ sẽ thôi khóc, đành vậy. Hắn dúi tờ bạc vào bàn tay già nua, gầy guộc rồi bỏ đi thật nhanh.

Gần tiề sảnh một tòa cao ốc văn phòng, hắn thấy một ngân hàng có máy ATM bên ngoài. Hắn chạy băng sang đường qua phía đó và thấy có những cọc sắt với những sợi dây nhung rào gần khu vực cửa quay. Không

nghĩ ngợi gì, hắn vắt chân nhảy qua sợi dây. Khi hắn đang đi đến chỗ máy ATM, một giọng quát to, "Anh nghĩ anh đang đi đâu đấy?"

Hắn dừng bước, ngoái lại. Một người đàn ông còng nhom trong bộ đồng phục may khít người, đứng ngoài sợi dây, một tay cầm hộp còng, tay kia cầm đôi đũa. Anh ta chỉ đôi đũa xuống phía dưới. Đan thấy đằng sau mình là một dãy những vết chân in trên nền bê tông còn ướt. Người đàn ông còng nhom bảo hắn xem hắn đã làm gì. Đan nói, hắn thấy rồi. Quá muộn. Người ta phải luôn xem xét trước khi bước vào những nơi có rào chắn chứ. Đúng thế, Đan đồng ý, phải xem xét trước. Chân hắn trở nên cứng ngắc vì vẫn đứng im trên bước chân cuối cùng. Phải mất nǎn công nhân làm cật lực để xong cái công việc khỉ gió này trước khi giông bão đến trong khi hắn lại phá hỏng chỉ với mười giây. Sáu. Cái gì? Phá hỏng trong sáu giây thôi - mười hai bước chân còn rành rành kia. Vì vậy, hắn nghĩ sáu giây sẽ ít lỗi hơn mười giây chứ gì? Người đàn ông còng nhom hỏi rồi nổi khùng lên. Không, không, không, Đan sửa lại anh ta, hắn định nói là hắn đã nhận lỗi nhanh hơn. Tranh luận giữa sáu với mười giây cũng vô ích, đằng nào hắn cũng sẽ phải trả tiền, không có cách nào khác. Bao nhiêu? Anh ta không quyết được; người quản lý khu nhà sẽ quyết định.

Đan vẫn đứng như bị mắc kẹt trên chính vết chân của mình. Hắn nhận thấy rượu đang phát huy tác dụng. Trời thì nóng, những luồng gió thì ngày càng mạnh và khô hơn. Lớp xi măng sẽ nhanh chóng khô đi cùng với hắn đang đứng như mọc rễ ở đó. Hắn nói với tay còng

nhom là hắn muốn rút ít tiền mặt, có thể hắn mới có tiền trả cho thiệt hại mà hắn đã gây nên. Tay còng nhom nói sẽ không để hắn làm hỏng thêm những chỗ còn lại trên vỉa hè. Tay đó muốn hắn làm gì? Đơn giản: chỉ việc nộp tiền cho ông quản lý khu nhà. Hắn sẽ nộp nếu anh ta cho hắn đến chỗ máy rút tiền. Nếu thế, tiền nộp phạt sẽ gấp đôi, vì hắn sẽ để lại thêm mười hai vết chân nữa.

Người đàn ông còng nhom nói lảm nhảm gì đó vào cái bộ đàm, làm vài điệu bộ diễn tả với người đang đối thoại không nhìn thấy. Mọi người kéo đàn kéo lũ đến xung quanh, váy áo bị trận gió sắp chuyển thành bão thổi bay phần phật, người nọ hỏi người kia xem có chuyện gì.

Mười Cử sẽ nghĩ gì về hắn bây giờ nhỉ? Cô đang nghĩ hắn bỏ trốn để khỏi phải trả tiền hóa đơn? Bỗng nhiên hắn bật ra một ý nghĩ trong lúc đang toát mồ hôi hột. Hắn bước thêm một bước về phía sợi dây, và người đàn ông còng nhom kêu to, “Đừng bước nữa!”

Hắn dừng lại, hai tay khua trong không khí như vẽ vòng tròn để giữ thăng bằng.

“Anh không muốn trả thêm tiền đấy chứ?” tay còng nhom nói.

“Không,” hắn trả lời.

Mọi người cười ầm lên.

Có lẽ Mười Cử đang xem chiếc đồng hồ đeo tay nhỏ xíu của mình và nhận thấy hắn đi đã nửa giờ. Cô đang lắc lắc cái đầu xinh xắn và bên má đang nghênh lên tạo thành một nụ cười khinh bỉ. Một thằng đàn ông như

thế đấy, bỏ chạy mất dép vì tờ hóa đơn của nhà hàng. Cô sẽ hỏi hóa đơn, rồi lấy ra mấy tờ trong số tiền thu nhập từ việc mát-xa chân, và gì nữa thì có Trời mới biết. Một bằng chứng nữa về những cố gắng vô ích của cô nhằm được cảnh đàm ông giúp đỡ.

Hai người đàm ông mặc đồng phục đi ra từ cửa quay. Họ đi một vòng quanh chỗ chǎng dây rồi dừng lại bên cạnh người đàm ông còm nhom.

"Đây là danh thiếp của tôi. Tôi là nhà báo," Đan đưa danh thiếp cho một trong ba người với niềm hy vọng cuối cùng.

Người đàm ông còm nhom đứng im trước khi nhận tấm danh thiếp của hắn. Anh ta mấp máy đôi môi, đọc danh thiếp của Đan rồi chuyển cho đồng nghiệp.

"Làm sao chúng tôi có thể tin tấm danh thiếp này là thật chứ?" còm nhom hỏi.

"Anh cần cả chứng minh thư của tôi nữa chứ gì?" Đan hỏi.

Tay còm nhom gật. Đan đưa chứng minh thư cho anh ta.

"Chúng tôi giữ lại được không?"

"Sao lại giữ?"

"Chỉ để đảm bảo giữ được anh ở đây cho đến khi ông quản lý quyết định tiền phạt là bao nhiêu."

Bất cứ sự do dự nào cũng sẽ gây nghi ngờ. Vì thế Đan nói họ cứ tiếp tục đi, cứ làm những gì họ muốn. Hắn

cười thầm, ngửi thấy mùi rượu mạnh trong hơi thở của mình. Chỉ việc ghi biên nhận những gì họ giữ của Đan. Một người trong số họ lôi quyển biên lai ra.

"Đó là cách các anh moi tiền người ta phải không? Không đặt biển báo, để người ta rơi vào bẫy của các anh, sau đó thu tiền phạt. Có chút thu nhập phụ hay đấy nhỉ," Đan đánh mắt nhìn không chút e ngại vào một trong ba người, rồi chuyển sang người tiếp theo sau khi đã nhìn trừng trừng người đầu tiên một lát. "Giữ chứng minh thư của tôi có thể sẽ có hậu quả đấy," rượu đã trợ giúp đắc lực cho diễn xuất của hắn.

Ba người kia thì thào trao đổi với nhau.

"Được, bây giờ anh có thể ra ngoài. Cẩn thận, đừng tạo ra thêm những vết chân," một người nói rồi nâng sợi dây lên.

Người đàn ông còng nhom vẫn đang chăm chú nhìn chức danh trên danh thiếp của Đan: "Nhà báo hành nghề tự do".

Đan vẫn đứng yên.

"Tôi sẽ không nhúc nhích tí nào, nếu các anh không đưa lại chứng minh thư cho tôi."

Họ lại trao đổi nhanh với nhau trước khi đồng ý. Hắn bước lùi lại vào những dấu chân của mình. Hắn phải bước như chim để bàn chân đặt vào đúng dấu chân cũ theo hướng ngược lại. Trông rất xấu và vụng về khi đi lùi, vì hắn phải nháy vào dấu ngón chân cái để đặt chân. Lúc này, hắn không biết rằng mình bước hoàn toàn không

thẳng. Hắn chỉ nhắm ngón cái vào vết chân cũ, còn gót chân lại đặt sát cạnh nhau như kiểu đi của hè Sắc-lô. Như con vịt bầu. Hắn rất buồn lòng khi nhận ra kiểu đi của mình y như vịt. Sau đó hắn đi về nhà hàng, cố giữ do bước đi thật thẳng.

Hắn sung sướng vì Mười Cũ vẫn còn ở đó, đang nói chuyện với ông chủ nhà hàng tầm bốn mươi tuổi. Ông chủ gốc nông dân, mặc bộ vét đen, giọng địa phương vùng Tứ Xuyên. Đan ngồi xuống. Hắn định kể với cô rằng hắn không rút được tiền như thế nào, rằng thậm chí hắn đã phải chạy trong giông gió để tìm máy rút tiền ra sao, rằng hắn đã cho ông cụ bán kẹo bông tờ một trăm cuối cùng trong ví hắn để ông ngừng khóc ra sao? Hắn tọp một ngum to rượu mạnh trong ly. Ngum rượu làm hắn ngạc nhiên. Chủ nhà hàng nhìn hắn, cười, rồi đi ra.

"Tuyệt diệu," Đan nói với theo lưng ông ta.

Chủ nhà hàng quay trước ngó sau rồi nhìn hắn.

"Các món ăn cũng ngon như trong những bữa tiệc cấp quốc gia," Đan nói.

"Anh được mời đến các bữa tiệc quốc gia vào ngày quốc khánh phải không?" chủ nhà hàng hỏi.

Đan thấy đôi mắt Mười Cũ đang nhìn hắn vẻ sáng ngời.

"Cánh nhà báo nghèo chúng tôi phải làm việc trong khi những người khác ăn."

"Vậy thì, ngài là nhà báo à?"

"Có bằng cấp hắn hoi," Mười Cũ thêm.

Đan đưa một tấm danh thiếp cho ông ta. Hắn vẫn thường mang một số lượng dư thừa danh thiếp theo người. Đôi lúc những tấm danh thiếp còn hữu dụng hơn cả tiền.

“Ôi, danh giá quá!” chủ nhà hàng đọc danh thiếp rồi giơ tay về phía hắn, mừng rỡ.

Đan nói, nhà hàng cần phải được quảng cáo. Ngày nay, quảng cáo là tất cả. Hoàn toàn đúng, chủ nhà hàng tán thành; họ chưa bao giờ với xa tới các phương tiện truyền thông. Ông có nhớ câu cổ ngữ này không? Đan hỏi. Nó đại ý là, “người ta sẽ ngửi thấy mùi rượu ngọt được nấu ở những hang cùng ngõ hẻm sâu nhất”. Đó là câu cổ ngữ của Tứ Xuyên đúng không, Mười Cũ nhắc, vẻ rất tự hào. Thật không đấy? Đan vặn lại. Muốn cược không? Chỉ Tứ Xuyên mới có nơi sản xuất cổ lỗ cùng những ngõ hẻm vừa sâu vừa hẹp thôi, cô trả lời. Dẫu sao, Đan tiếp tục, đó cũng là cổ ngữ. Cổ đến mức không còn hiệu lực gì nữa. Quá cổ nên không còn giữ được giá trị tinh thần của nó nữa. Rõ ràng ngài nhà báo nói đúng, chủ nhà hàng nói, nên tin tưởng vào phương tiện truyền thông. Sẽ không phải là một diêm phúc hay sao nếu được ngài nhà báo viết cho đôi điều về các món ăn ở đây?

Kế đó, Đan được biết hắn đang ném rượu Tứ Xuyên một trăm năm. Ông chủ nhà hàng vinh dự mở một chai. Bữa ăn này do nhà hàng lo. Ông nhờ Đan vui lòng viết cho một bài theo những gì hắn vừa nói về các món ăn ở đây và cho đăng báo. Nhất định rồi; món ăn đáng được ca ngợi hơn cả những điều hắn vừa đưa ra. Ngài nhà báo được mời ăn bất cứ lúc nào ở đây, chừng nào ông chủ còn sống.

Đan đàng hoàng bước ra khỏi nhà hàng, Mười Cũ nắm tay trái hắn, còn tay phải hắn là chai rượu một trăm năm. Ông chủ nhà hàng tiễn họ lúc cơn bão đã giảm dần. Đan nhận ra một vết rách ở khuỷu tay áo vét đen của ông ta. Họ lên taxi, ông chủ nhà hàng cúi mình chào về phía cửa xe đã đóng, chiếc cà vạt cũ sờn, quấn queo tung lén, lắc lư trong gió cát. Cuộc sống của ông xoay quanh lời hứa của Đan rằng hắn sẽ viết bài về nhà hàng và những món ăn của ông, thật ra những lời hứa ấy thật thô lậu và sáo rỗng nếu so sánh với những món và những bữa tiệc mà Đan đã quen ăn. Đan nhắm mắt. Đôi mắt ông chủ nhà hàng ánh lên niềm hy vọng, và dáng người cúi xuống trong chiếc vét rách cùng với chiếc cà vạt nhau nhĩ quấn queo làm Đan phát buồn nôn.

Tại sao người ta lại trông thật thảm hại khi hy vọng một cách liều lĩnh nhỉ? Và người ta thường đánh liều với tất cả các kiểu hy vọng một khi bạn nói với họ, bạn là nhà báo. Có rất nhiều công việc, Đan chẳng bận tâm làm. Hắn thấy mình có thể lái taxi, bán đồ ăn rong, quét đường, hay thậm chí là làm một tên tướng cướp. Nhưng bây giờ, Đan biết rằng hắn sẽ rất phiền lòng khi phải là niềm hy vọng của một ai đó. Niềm hy vọng của ông chủ nhà hàng. Niềm hy vọng của cô gái mát-xa chân xinh đẹp trẻ trung này, hắn ôm ấp cô, còn cô dùng đôi môi để mát-xa cho đôi cánh tay cùng mấy ngón tay thiếu khí lực của hắn, hỏi hắn có vui lòng viết bài về chị cô không. Hắn bụng bão dạ sẽ ngừng việc đến gặp Mười Cũ. Cô đã biến hắn từ một con người thực thành niềm hy vọng ảo của chính hắn.

“Em biết gì không? Anh không thể viết về những điều bẩn thỉu được,” hắn nói một cách tự hào.

Mặc dù đang ở trong bóng tối, hắn vẫn trông thấy đôi mắt mờ to vì ngạc nhiên đang rọi thẳng vào mình. Cô bỏ tay hắn ra. Hắn quay hẳn mặt sang phía cô, nụ cười sung sướng nâng hai khóm môi hắn lên, để lộ hàm răng trắng đều lấp lánh. Rượu là thứ tốt. Nó cho hắn đủ thành thật, đủ dũng cảm để đối mặt với hậu quả của sự chân thành của chính mình.

"Anh chưa bao giờ học đại học cả, anh mới học dở trung học thôi. Và anh cũng chẳng phải là người lính tốt khi ở trong quân đội."

Mười Cử nhìn hắn chăm chăm đầy hoang mang.

"Anh có thể làm quen góc cả cuốn từ điển trước khi viết xong một bài ngắn. Bởi vì có quá nhiều từ mới anh phải tra. Cũng bởi vì anh phải liếm ngón tay khi giở các trang và anh liếm quá ướt," hắn sung sướng nhìn cô đang vỗ mông.

Bỗng nhiên, cô cười khúc khích. "Khi say anh hài hước thật đấy," cô nói.

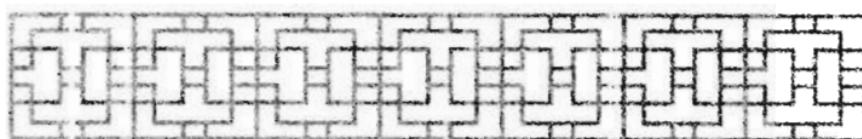
"Anh không say."

"Phải rồi. Tất cả những người say đều bảo mình không say. Tất cả những người điên đều bảo mình không điên," cô tựa sát vào hắn hơn. Kể cả có những lớp quần áo giữa hai người, hắn vẫn nhận rõ được dáng hình và những đường cong của thân thể cô.

Sáng hôm sau Đan tỉnh dậy bên cạnh Tiểu Mai, thất vọng tràn trề. Liệu hắn sẽ sống ra sao với nỗi nhớ mong

Mươi Cũ kể từ lúc hắn quyết định không bao giờ gặp lại cô nữa?

HẠNH ĐANG ĐỢI HẮN. Cô ta đợi hắn trong cái công viên nằm lọt thỏm giữa những khu chung cư. Từ xa hắn đã thấy Hạnh đi đi lại lại, nói chuyện qua điện thoại di động, làm những cử chỉ như thể đang tranh luận điều gì đó. Khi đến gần hơn, hắn thấy ống tay áo có viền tua hìn chuỗi hạt của cô đang phất qua phắt lại rất mạnh. Cô nói người ở đầu bên kia giữ máy, rồi bấm nút chờ. Ông (hoặc bà) ấy có thể quyết định trong hai mươi phút nữa được không? In đúng nguyên văn, không cắt hoặc thay đổi gì cả. Cách giải thích đó là ít tệ hại nhất cho nhà nước rồi đấy và hoàn toàn không có vấn đề gì về chuyện phát hành vì bài đó đã bớt gay gắt hơn. Dùng được hay bỏ bài đó thì phải báo cho cô biết trong hai mươi phút nữa. Hạnh làm vài cử chỉ rất tế nhị để nói với Đan rằng đừng ngắt ngang cô. Cô ta bấm lại cuộc gọi thứ nhất, bên kia đã ngắt máy. Cô nghiên răng, nguyên rủa ông tổng biên tập tòa báo vừa tham dự chương trình đào tạo ở học viện của Trung ủy. Ông này tình cờ thấy bài báo của Đan sắp in nên hoãn lại và muốn cắt đi một số chỗ.

“Vì thế em liên hệ với tòa soạn khác.”

Hạnh bấm số rồi đợi. Có ai đó trả lời. Cô nói, có thể cô sẽ bảo với tác giả xem và sửa lại một số câu, nhưng

tên địa phương và tên người có liên quan trong bài báo thì phải giữ nguyên. Chẳng bàn gì trước, cô đưa ngay cái đi động cho Đan.

"Nói với ông ta, đó là bài phóng sự, không phải hư cấu gì hết," Hạnh nói sau khi thở hắt ra một hơi.

Đan không biết "phóng sự" nghĩa là gì. Hắn ghi nhớ thuật ngữ đó rồi nhại lại y chang lời Hạnh.

"Anh là Đan Đông?"

"Tôi đây."

"Tôi là biên tập viên Vương."

"Rất vinh dự được nói chuyện với anh, biên tập viên Vương. Anh khỏe không?" Đan nói. Hắn có cảm giác Hạnh đang nhìn hắn.

"Tôi thích bài viết của anh lắm."

"Tôi rất vui được nghe anh nói thế..."

"Nhưng anh Đan này, ông tổng biên tập của bọn tôi không thích một số chỗ trong bài báo của anh."

"Thế, thế ạ..." Đan nhìn Hạnh, cô đang trừng trừng nhìn hắn.

"Tôi biết, anh sẽ chịu trách nhiệm về những gì anh viết và chúng tôi mong chờ những bài viết sắp tới của anh. Quan hệ giữa chúng ta đâu phải là hết. Đây mới chỉ là bắt đầu..."

Tiếng anh ta bỗng chìm hẳn đi vì Hạnh nói khá to vào điện thoại, "Đừng cố làm cho anh ấy thỏa hiệp, anh ấy là người không thỏa hiệp được đâu."

Biên tập Vương không thèm để ý đến Hạnh, anh ta vẫn tiếp tục nói với Đan.

"Chúng tôi rất tiếc rằng bài báo không in kịp vào lúc này. Chúng tôi sẽ rất thích nếu được đọc nhiều hơn những bài viết sắc bén của anh trong tương lai không xa. Tạm biệt anh."

"Tạm biệt. Rất cảm ơn..." hắn nói.

Biên tập Vương ngắt máy.

"Để lại tất cả chứ?" Hạnh cầm lại điện thoại.

Đan nhìn cô, "Anh ấy bảo rất tiếc lúc này không in bài ấy kịp."

"Cái gì?" Hạnh rền rĩ. "Anh ta sẽ không cho in bài của anh vào đêm nay à?"

"Tôi đoán là không," Đan nói.

"Và anh nói cảm ơn anh ta? Anh cảm ơn anh ta về việc không cho đăng bài của mình à?" Hạnh quay đi mấy bước, rồi quay lại, chợt nhớ cô đậu xe ở đó. "Sao anh lại để cho anh ta loại bài của mình dễ dàng đến thế? Sao anh có thể làm phí cả thời gian, công sức và cả hơi thở mà em đã dành ra để nói anh ta đăng bài báo đó? Một khi anh ta đã hứa thì phải giữ chặt lời hứa của anh ta bằng hai hàm răng tê liệt hay bằng những cái móng tay bẩn thỉu của anh chứ. Không được để vuột mất. Không bao giờ được để vuột mất."

"Tôi không thể ép anh ta được."

"Anh chẳng có năng lực gì cả. Là nhà báo, anh phải dũng cảm, phải mặt dày, phải máu lạnh, phải bám riết và

phải biết hăm dọa," Hạnh bắt đầu bấm số trước khi kết thúc bài lèn lớp của mình.

Hạnh nhìn Đan mà như không thấy hắn, miệng thở phì phò, ngón tay gõ gõ vào chiếc xe. Cô ta cực kỳ thiếu kiên nhẫn khi có ai đó để cô phải chờ đợi. Hạnh tắt máy, nghĩ vài giây, rồi bấm số khác. "Nào, nào, đồ khỉ gió, hai mươi phút của ông hết rồi, nghe máy đi chứ!" Hạnh lại tắt, rồi lại bấm số khác. "Tay biên tập Vương là đồ chó, nhưng chí ít tay ấy còn biết xem chúng ta là con người," cô ta nói trong khi bấm số. "Còn ông này nói với em sẽ quyết định trong hai mươi phút, bây giờ ông ta đang ngồi ở đó, nghe điện thoại réo và run như cầy sấy." Hạnh vừa nói vừa đưa điện thoại lên tai, "Chó má thật... Ô, xin chào! Hạnh đây!"

Khi Hạnh tắt máy, Đan dần hiểu ra rằng, cô ta đã làm đủ các cuộc gọi hăm dọa để đưa bằng được bài báo vào một tạp chí nào đấy có quan tâm đến bài báo. Nhưng lại quá muộn cho lần phát hành sắp tới sẽ được in vào ngày kia. Chỗ cho chuyên mục kiểu này đã kín hết.

Tắt máy một lát, giờ Hạnh lại gọi tiếp. "Hạnh đây. Hỏi tôi đã ăn tối chưa à? Chưa, chưa ăn vì tôi chán ngấy những món lăng nhăng đó rồi. Đưa hộ tôi bài báo cho nguyệt san *Nông dân Trung Hoa* chưa? Tốt. Tôi hiểu, anh là cộng tác viên... Ô, chỉ có mười người trong số các anh viết vì những đồng tiền bẩn thỉu thôi. Anh sẽ làm cho tôi, nhé?... Bỏ bài của anh lại. Bảo với họ, anh có một số thay đổi đáng kể cần phải làm. Tôi sẽ cho xuất bản cuốn sách của anh. Anh thấy thế nào? Tôi có cái này phải được xuất

bản ngay bây giờ. Bài này không đợi được. Nhưng bài của anh lại chờ được. Nhất trí thế nhé?"

Hạnh hít một hơi dài, tắt máy. Giờ thì Đan đã hiểu từ "bán riết" nghĩa là gì. Buông ống tay áo bị cuộn lên tận vai trong khi nói chuyện điện thoại xuống, cô ta cười với Đan.

"Anh thích học lái xe không?" Hạnh hỏi và ném chìa khóa cho Đan. "Em có thể dạy anh." Cô nhìn Đan, giờ đã hoàn toàn quay lại với vẻ nữ tính của mình. Bây giờ à? "Ngay bây giờ. Mai có thể em lại thành con quý cái, quá bận để làm được những điều đáng yêu, tỉ như dạy lái xe cho một trong những người yêu tiềm năng của mình."

Nhin mắt Đan chuyển sang hướng khác, cô ta cười.

Trước khi lên xe, Đan hỏi tại sao bài báo không thể đợi được. Bởi vì chẳng bao lâu nữa không khí chính trị sẽ thay đổi. Làm thế nào cô biết được? Tổng biên tập tòa báo nói với cô. Cô được đích thân ông tổng biên tập nói cho biết à? Không, nhưng câu trả lời của ông về bài báo của Đan đã chỉ ra chính sách mới của trên. Vừa mới đây, ông tổng biên tập có dự lớp tập huấn của Trung ương, nên ông ấy phải ngửi thấy được có gì thay đổi trong không khí chính trị. Trên nghĩ rằng gần đây các phương tiện truyền thông tự do quá trớn. Một số kẻ trong báo giới có mồm quá to, ngày càng hay làm ầm ī về việc tham nhũng của một số cán bộ, kể cả các cán bộ ở những vùng nông thôn như làng Bái.

"Nếu bài báo không được đăng trong tháng này thì sẽ không bao giờ được đăng đâu," Hạnh nói.

Cô ta cầm tay Đan, đặt vào chỗ phanh tay. Chiếc xe giật nhẹ về phía sau.

"Chưa lái bao giờ phải không?"

"Tôi vẫn thường lái máy cày về nhà."

Hạnh cười, nắm chặt tay Đan vài lần. Bàn tay cô ta xương xẩu. Khi cô ta tựa vào gần Đan hơn, hắn ngửi thấy có mùi hương gì là lạ. Mùi ngọt hay thịt lợn xông khói. Cô ta hút thuốc suốt cả tối trong khi nói điện thoại về việc gửi đăng bài báo. Đan có cảm giác dễ chịu hơn về cô. Hạnh dường như hơi lúng túng khi làm điều gì đấy tốt đẹp, nhưng Đan đồ rằng cô tốt ở nội tâm hơn là những gì thể hiện ra bên ngoài.

"Ok, bây giờ khởi động máy cày. Cứ việc lái nhanh, còi to, chửi bét cứ đứa nào trên đường," Hạnh nói. "Đi nào. Tốt. Sang số. À, được đấy, nhanh hơn đi. Xem này, em thậm chí còn không thắt dây an toàn. Nếu anh đâm xe, em sẽ chết cùng với anh. Anh sợ gì? Nhanh lên. Còi đi. Nữa đi." Cô quay kính cửa sổ xuống, "Đồng bào ơi, hãy ngắm một bức tranh tuyệt vời này: chàng lái máy cày cùng bạn gái của chàng."

Hạnh trông không đến nỗi xấu khi cô thôi không cố làm ra vẻ ngang tàng. Đan nhớ đến hình ảnh mềm yếu của cô khi xuất hiện trên thảm cỏ nhỏ trong bệnh viện, bên dưới phòng bệnh của Trần Dương.

"Này, anh làm được đấy chứ, hai chúng mình có thể làm thành một đội hoàn hảo đấy. Anh phỏng vấn, em viết bài. Anh lái máy cày, em gọi điện thoại dọa dẫm.

Anh có thể được người ta tin tưởng thực sự nhờ bộ mặt trung thành¹ của anh. Còn em sẽ hưởng lợi từ lòng tin mà họ dành cho anh."

Một chiếc xe lao qua ngã tư thay vì phải chờ nhường đường.

"Đồ ngu!" Hạnh hét lên, ấn mạnh tay vào đùi Đan để chân hắn nhấn xuống phanh, cặp kính gọng kim loại của cô ta cài trên đỉnh đầu đã rơi xuống sau khi sạt vào gò má Đan.

Theo phản xạ, Đan đưa tay lên che mắt, chiếc xe xoay nhanh sang phần đường của người đi bộ, giật mạnh, rồi dừng lại với một bánh trước lao lên lề đường. Một cành cây mềm xuyêng qua cửa kính xe, Hạnh ngả người vào vai Đan, cười ngọt ngào.

"Xin anh cho xem giấy phép lái xe," một giọng nói cất lên.

Người công an đang đứng dạng chân bên chiếc xe mô tô, không nhìn rõ mặt vì cái kính mũ bảo hiểm của anh ta sụp xuống quá thấp.

"Anh sĩ quan, anh nên bắt thẳng ngớ ngẩn kia lại. Hắn suýt nữa thì làm cả hai đứa mất mạng rồi."

"Tôi đã đi sau anh chị và ngắm xe của hai người chơi trè múa lân," anh công an nói. "Xin cho xem giấy phép lái xe."

¹ Nguyên gốc: golden retriever face: mặt của loài chó săn tha mồi, một loại chó thân thiện với con người, nổi tiếng trung thành và tận tụy.

Đan không biết phải nói gì hay làm gì, trong khi Hạnh thì thầm, "Đừng có cười cái kiểu ngờ nghêch ấy với hắn ta nữa." Hạnh mở cửa, xoay người một cái, nhảy ra khỏi xe, làm mấy bước đi thật khiêu gợi tới gần viên sĩ quan.

"Chúng tôi không uống rượu, thưa anh."

"Tôi có nói là anh chị uống rượu đâu?"

"Chúng tôi quá mệt. Thật là một ngày dài."

"Giấy phép đâu?"

"Làm nhà báo thời này chẳng dễ chút nào, anh biết rồi đấy."

Viên công an cúi người về phía Đan, phớt lờ sự khiêu gợi của Hạnh đang làm điệu bộ như con rắn dựng đứng lên.

"Anh muốn đưa tôi giấy phép lái xe hay muốn mua vé vào thăm đồn của chúng tôi?" viên công an hỏi. Nửa dưới khuôn mặt anh ta hiện ra khỏi cái bóng che khuất của chiếc mũ bảo hiểm. Một khuôn mặt rất trẻ.

"Anh ấy quên bằng lái. Bằng của tôi đây," Hạnh đưa bằng lái của mình cho người công an, ngón tay cô chạm vào tay anh ta.

Người công an trẻ cảm nhận được mấy tia tiền ở giữa tay mình và tay Hạnh. Anh ta chau mày một chút, rồi mép anh giật giật như thể có con ruồi đột nhiên đậu vào.

"Chúng tôi rất xin lỗi," Hạnh nói rồi cúi đầu chào giống như trên sân khấu.

"Cẩn thận, đừng để tôi phải giữ anh chị lại lần nữa," người công an trẻ nói. Anh ta biến việc tự khinh rẻ mình thành việc căm thù những kẻ đã làm cho anh ta phải tự khinh mình.

"Cám ơn anh sĩ quan."

Không quay mặt lại, anh ta giơ tay chào chiểu lệ.

"Cô cho anh ta bao nhiêu?" Đan hỏi. Hắn đã chuyển sang ngồi ở ghế phụ.

"Tất cả số tiền em có. Khoảng năm trăm, em nghĩ thế," Hạnh nói. Ăn một đĩa CD vào máy hát trên xe, người cô đưa đưa theo tiếng nhạc. "Anh yêu quý, anh có sợ không?"

"Không, tôi không sợ."

"Có, anh có sợ. Bất cứ ai cười kiểu ấy đều sợ cả. Kiểu của một con cùu cười với lưỡi dao sấp đâm xuống nó. Anh đã bao giờ nhìn thấy những con cùu như thế ở lò sát sinh chưa? Cụ họ em làm nghề đồ tể đấy. Ban nãy em cũng sợ, vì em có nhiều thứ không muốn để công an nhìn thấy. Những thứ sẽ khiến em gặp rắc rối."

Đan muốn hỏi đó là những thứ gì. Nhưng hắn không nói. Hắn không biết làm thế nào để gần gũi hơn với cái mùi người đầy khói thuốc của Hạnh. Mười Cử cũng có mùi cơ thể rất riêng. Mùi sữa có đường vừa bắt đầu chuyển sang chua. Mùi độc nhất làm hắn phát điên lên. Hắn cứ phân vân sao Tiểu Mai không còn cái mùi của lần đầu hắn và nàng gặp nhau. Nàng có mùi như hoa và cỏ dại pha lẫn với mùi rượu tự nấu tại nhà. Ta có thể say vì mùi đó. Nhưng cái mùi đó đã ngày càng mờ nhạt hơn, thậm chí còn mờ nhạt hơn cả ký ức.

"Chẳng hạn như, em có bằng tốt nghiệp hai trường đại học, nhưng cả hai cái đều không phải thứ triệt, tất nhiên. Và năm loại danh thiếp," Hạnh nói, bấm ổ đĩa CD, thay đĩa khác. Cô ta thay đĩa nhạc liên tục. "Mà này, anh có cần bằng đại học không? Trong tay nên có thứ đó. Đặc biệt khi anh cần ai đó tuyển vào làm việc, người đó không cần biết tài nghệ hay khả năng của anh mà chỉ quan tâm đến cái mảnh bằng ngu xuẩn ấy thôi. Em có một người bạn làm bằng giả. Anh ấy còn làm cả giấy căn cước nữa. Nếu anh làm cho con nhỏ mát-xa chân có chữa, muốn đi phá thai, anh ấy thậm chí còn làm cho anh cả giấy hôn thú giả luôn."

"Thật chứ?"

"Nghe như thể anh *sắp* làm con bé đó chữa thật ấy."

Đan không trả lời ngay mà cân nhắc xem lời Hạnh có đáng tin không. Hắn cho là đáng tin.

"Con bé nhờ tôi viết bài báo về chị nó bị xử tử hồi tháng trước," Đan nói.

"Thế thì đó sẽ là một cuốn tiểu thuyết. Như *Tess of the D' Urbeville*s của Thomas Hardy..."

Đan không hiểu Hạnh đang nói về cái gì. Một trong những lý do để Đan không thể thích Hạnh là hắn cứ phải nghe và giả bộ hiểu những điều cô ta nói mà thực ra hắn chẳng hiểu tẹo nào cả. Hắn ngờ rằng Hạnh thích nói những điều mà mọi người không hiểu. Có lẽ Hạnh khoái nói những điều mà chính bản thân cô cũng không thực sự hiểu.

“Cứ nói với em nếu anh cần giấy hôn thú cho việc phá thai. Bạn em sẽ giảm giá cho anh,” cô ta cười, vỗ vào đùi hắn.

Đan tránh dùi ra.

“Đừng ngượng. Thời này có ai lại chỉ muốn ngủ với vợ mình thôi chứ? Không ai cả, trừ những kẻ tàn tật hay những tên hạ lưu không một xu dính túi.”

Đan nhìn thấy lối vào ga tàu điện ngầm và bảo Hạnh dừng xe.

“Khách sạn kia,” cô nói, rồi chỉ tay, “gọi là khách sạn Năm Châu, có một quầy bar rất hay. Anh biết không? Anh có thể tìm được ở đó bọn gái làm tiền đẹp nhất. Các cô ấy nói mình là sinh viên đại học,” Hạnh nói. “Điện thoại di động của anh đã nhận được tin nhắn của mấy cô ấy bao giờ chưa? Họ sẽ nhắn tin cho anh, họ rất giỏi về các kiểu chuyện trò và họ sẽ là những người đồng hành xinh xắn khi anh xa vợ để đi Mỹ, Canada, Hongkong, hay bất cứ nơi đâu.”

Hạnh lái tiếp qua một ga điện ngầm nữa. Khi cô ta muốn thể hiện thiện chí với bạn, bạn không còn lựa chọn nào hơn là phải biết ơn cô. Cô ta rất hài lòng với khả năng dàn xếp mọi việc cho bạn, quyết định sự lựa chọn tốt nhất cho bạn. Nếu cô ta đưa hắn hết cả chặng đường về nhà, hắn sẽ vào một khu chung cư mới có tường bao xung quanh ở gần nhà máy, và như hắn sống ở đó. Hắn sẽ nói với cô ta, hắn xin lỗi, quá muộn rồi, chứ không hắn sẽ mời cô lên nhà uống nước.

Theo chỉ dẫn của hắn, Hạnh lái xe trên một đại lộ, qua đường vành đai thứ tư. Bên ngoài vành đai này được coi là ngoại ô Bắc Kinh. Xe cộ thưa thớt hơn. Những phương tiện giao thông đang rồn rảng chạy trên đường chủ yếu là xe tải, xe thùng nhỏ, những loại xe không được phép vào thành phố. Những chiếc xe dính đầy bùn rú còi giận dữ, đèn trước lờ mờ, dầu cạn kiệt. Thảng hoặc những cánh đồng rau hay hoa chưa bị lấy mất để mở rộng thành phố cũng bị nuốt chửng vào bóng đêm.

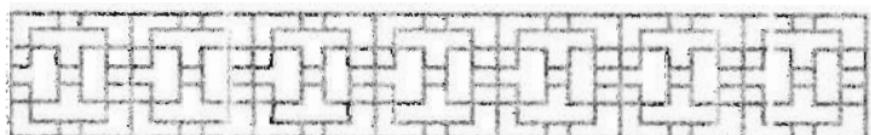
Đột nhiên xe dừng lại.

"Xin lỗi, Đan, em không thể đưa anh về tận nhà được," Hạnh nói. Nhìn Đan có vẻ bối rối, cô ta nói thêm, "Em có chút việc phải chạy đây." Cô ta với xuống ghế sau lấy chiếc túi và áo vét của Đan, đặt vào lòng hắn.

Đan nhìn quanh, cố phóng tầm mắt xem có chiếc taxi nào không. Không có. Xe điện ngầm bị ngắt quãng ở chính đại lộ này và chỉ nối tiếp ở phía cuối đường.

"Tôi đã nói là muốn đi xe điện ngầm rồi mà," Đan nói. Hắn ghét Hạnh làm cho hắn phải trả tiền taxi.

"Đóng cửa cẩn thận," cô ta nói. "Em sẽ gọi cho anh. Đừng quên phỏng vấn Trần Dương vào ngày mai."

ĐIỆN THOẠI DI ĐỘNG của Đan rung lên. Hắn liếc nhìn đồng hồ đặt trên chiếc bàn dùng tạm ở đầu giường.

Năm giờ sáng. Tiểu Mai ngặt đầu sang bên, rồi kéo chăn trùm lên. Trời còn tối, hắn không nhận ra số của người gọi.

"A lô?" hắn nói.

"Đan!" một giọng lạ cất lên. "Hồng Ngọc đây."

Hồng Ngọc là của nợ nào vậy? "Ồ, xin chào."

"Tôi vừa đánh thức anh phải không? Hay anh chưa ngủ? Tôi biết, nhà báo hay viết về đêm. Ông ấy cũng thường hay ngủ muộn vì mải vẽ."

Ciờ thì Đan đã tỉnh như sáo. Tất nhiên rồi, Hồng Ngọc. Hắn rờ rẫm khắp mặt bàn đầu giường mình nằm trong khi Hồng Ngọc kể về chuyện ốm đau của mẹ cô.

"Anh không cần kính," Tiểu Mai cười khúc khích.

Hắn nhận ra mình đang rờ rẫm là tìm cặp kính. Kính chỉ là hình thức, nhưng giọng nói của Hồng Ngọc làm hắn tự nhiên muốn deo kính, muốn mặc bộ cánh nhà báo lên người. Những ai quen biết hắn trong nhân dạng rởm đều làm cho hắn muốn mặc phục trang.

"Anh nghĩ xem, anh có thể đến ở với ông ấy vài tuần được không? Hiện tại tôi không thể rời bà cụ nhà tôi ngay được," Hồng Ngọc nói.

Đan có thể hình dung thấy cô ta đang làm động tác uốn éo hàn thể rất đẹp. Hắn nói được, hắn sẽ cố ở lại với Trần Dương, chừng nào ông còn cần hắn.

"Tôi không tin tưởng bất cứ ai khác. Lần đầu gặp anh là tôi đã biết mình có thể tin tưởng được anh nếu lỡ có chuyện gì không hay xảy ra với ông ấy."

Đan hãnh diện đến mức hắn cảm thấy máu đang dồn cả lên mặt. Cô ta tin tưởng hắn, bằng trái tim nằm trong thân thể có làn da trắng màu lụa với những mạch máu xanh mờ mờ bên dưới. Cô ta đang nói hắn phải đảm bảo việc anh xe và người nấu bếp không lấy cắp được tranh của người nghệ sĩ. Cô ta không tin cả hai người đó. Nhưng cô ta tin tưởng Đan. Chữ “tin tưởng” phát ra từ cái miệng có đôi môi hồng tạo nên sự rung động phảng phất qua những chiếc răng hoàn hảo để trở thành một thứ gì đó khác hơn. Nếu cô ta không trao hắn tình yêu của mình, hắn vẫn có thể làm vì lòng tin của cô. Đan không thể không trở nên đa tình hay thôi mơ mộng về Hồng Ngọc, người đàn bà của tầng lớp không thuộc về hắn. Cô ta nói tiếp. Anh xe và người nấu bếp sẽ ăn cắp tranh nếu hắn không theo dõi họ sát sao. Mà ông ấy thì luôn luôn đẳng trí. Nếu có ai đó đến thăm ông ấy, xin đừng để ông ấy đưa tranh ra như bày kẹo mời họ ăn.

Tiểu Mai ngồi dậy, nhìn hắn.

Khi hắn tắt máy, nàng không hỏi gì. Nàng biết chồng nàng đã ngày càng trở nên quan trọng. Trong khi mặc quần áo, hắn thấy nụ cười đầy tôn kính của vợ, hắn khẽ véo mũi nàng. Ngay lập tức hai vợ chồng chụp lấy nhau, vật nhau ra mà cù, cười đến nghẹt thở. Hắn không thể ngó ngắt với bất cứ ai, trừ Tiểu Mai. Với Mười Cũ, hắn là một nhà báo, một vị cứu tinh, một người đàn ông có thể sửa mọi sai trái và giành lại công lý. Hắn không thể là kẻ ngó ngắt trước mắt cô. Hạnh thì cư xử với hắn như một đồng nghiệp, dù không cùng đẳng cấp. Có nhiều lúc

hắn chỉ mong được thoát khỏi những vai diễn, đó là khi hắn muốn được trở thành kẻ ngớ ngẩn, xuẩn ngốc.

Ăn sáng xong, hắn gọi vào máy di động của Trần Dương, không ai trả lời. Hắn cố đến lần thứ năm thì anh lái xe trả lời, nói rằng Trần sư phụ đang ngủ sau một đêm làm việc. Sư phụ vẫn vẽ phải không? Ông vẽ mười bốn giờ mỗi ngày, chỉ ngủ có hai tiếng. Ông không nói chuyện với ai và đi bộ hàng mấy dặm trên cánh đồng. Thế ông ấy khỏe chứ? Khỏe, thậm chí còn khỏe hơn khi Hồng Ngọc còn ở đây.

Anh xe cảm ơn Đan về việc đề xuất đến giúp đỡ ông già. Nhưng anh ta nghĩ hiện ông không cần bạn bè. Ông rất tâm trạng trong khi vẽ. Mỗi khi ông rời vào hoàn cảnh khó khăn thì hội họa là tòa thành để ông lui về. Anh xe cảm ơn Đan mấy lần, rồi chối từ khi hắn muốn đến thăm viếng. Đan nói, hắn sẵn sàng đến với ông già bất cứ lúc nào. Cứ gọi điện cho hắn khi Trần sư phụ cần sự có mặt hay cần ý kiến của hắn. Hay là cần cả hai.

Buổi trưa Hạnh gọi đến.

"Anh đang ở chỗ ông ta phải không?"

"Ông nào?"

"Trần Dương chứ ai!" giọng cô như kết tội.

"...Ờ." Dũng có nói như thể là chủ của tôi thế chứ.

"Anh có thể tự cho phép mình tìm chỗ nào riêng tư một tí để nói chuyện không?"

"Hừm..." Lại thế rồi, cô lại chỉ đạo tôi.

Lúc này hắn không muốn nói chuyện với Hạnh. Cô ta sẽ xâm phạm vào ngóc ngách cuối cùng của đời hắn, nơi hắn chỉ chia sẻ với Tiểu Mai.

"Đi ra ngoài, cứ nói với ông già rằng ở trong phòng anh nghe không rõ."

"Tôi... tôi không thể."

"Được, em hiểu. Chỉ nghe thôi, đừng trả lời và phải đảm bảo là mặt anh vẫn thản nhiên như không nhé."

Đan chỉ khẽ "ừ".

"Hài hước ở chỗ vụ điều tra không đi theo hướng có lợi cho Trần Dương. Một số phòng tranh làm sổ sách, giấy tờ giả để chia lời với ông đã bị cơ quan thuế phát hiện. Điều gì sẽ xảy ra nếu họ tổ chức lấy cung công khai?"

"Khi nào?"

"Đừng nói ra tiếng. Ông ấy đang nhìn arh phải không? Không à? Tốt. Ông ấy đang làm gì?" Hạnh hỏi, quên mất rằng vừa bảo hắn không được trả lời bất cứ điều gì.

"Không nhiều..." hắn khẽ véo móng Tiểu Mai một cái, tỏ ý cảm ơn khi nàng đặt tách trà trước mặt hắn, và mỉm cười nhạo Tiểu Mai đang giả bộ cău. "Ông ấy vẽ, chỉ vẽ suốt buổi."

"Đừng nói," Hạnh nhắc.

"Bây giờ tôi ra ngoài rồi."

"Tốt. Ngôi nhà ở nông thôn của ông ấy trông như thế nào?"

"Đẹp. To... Nhiều cây liễu rủ. Một cái ao. Vịt, và đú thứ." Ngôi nhà mơ ước của Đan là như thế. "Và rất nhiều hoa súng," hắn nói thêm. Bây giờ không phải mùa hoa súng. Điều đó chợt xuất hiện trong đầu hắn. "Héo hết cả rồi, đã chuyển thành màu nâu."

"Cái gì chuyển thành màu nâu?"

"Hoa súng."

"Này, anh phải làm thế nào để ông ấy nói cho anh biết lý do ly hôn với ba người vợ đầu. Đây là tư liệu bổ ích cho bài viết của em. Điều đó sẽ làm rõ đời tư của ông ấy, có thể sẽ giải thích được tại sao bà vợ cuối cùng đã ly hôn lại ghé: ông cay đắng. Cứ cho rằng mấy bà vợ của ông đều tham lam đi, kể cả con bé xinh đẹp của ông hiện nay. Sẽ có laci cho Trần Dương nếu anh vạch trần được sự tham lam của các bà ấy, có thể thì mọi người mới nghĩ rằng vụ thuế má này chỉ đơn giản là vụ trả thù cá nhân. Em nghe nói sau chiến dịch chống tội phạm sẽ có chiến dịch chống lậu thuế. Nói ông già giữ bình tĩnh và bền bỉ, rồi sẽ qua hết. Nếu sống sót được qua chiến dịch này thì ông ấy có thể áp dụng các mèo trốn thuế cho đến hết đời. Cứ nói với ông ấy là trên đất nước này không có gì là đúng hay sai đâu; đúng hay sai tùy thuộc vào việc anh quen biết ai. Anh sẽ nói với ông ấy thế chứ?"

Đan bảo, hắn sẽ nói. Hắn thấy Tiểu Mai đứng kiêng chân, cố với chiếc túi giấy to treo ở cái đinh bên trên cửa sổ. Hắn nhào qua, lấy xuống cho nàng.

"Ông ấy có thể sẽ dùng tiền để hối lộ. Mua ô tô, xe máy rẻ rồi đem làm quà biếu," Hạnh nói. Đan cứ ừ hữ

trả lời trong khi xem Tiểu Mai lấy năm bộ tóc giả đã làm xong ra khỏi cái túi giấy. Hắn nhớ có lần nghe nàng bảo, loại hồ dùng làm các bộ tóc giả có mùi ngòn ngọt, vì thế có lẽ bọn chuột thích cắn. Thảo nào nàng phải treo cái túi cao như thế. "Những kẻ hạ lưu ấy không hề biết giá trị của tranh Trần Dương. Không thể để bọn ấy tầm thường hóa nghệ thuật bằng việc cho chúng những tác phẩm của ông. Anh phải cố hết sức đảm bảo là ông ấy không hỏi lộ ai bằng tiền mặt. Điều đó sẽ đeo lên cổ ông ấy cái gông trách nhiệm đấy."

Đan nói, được thôi, hắn sẽ cố hết sức. Giờ thì Hạnh cũng đang điều khiển cuộc đời của Trần Dương rồi.

"Bây giờ anh vào đi và cố gắng moi ra các bí mật của ông già nhé."

Đan nghe tiếng tút tút và biết Hạnh đã ngắt máy. Những việc Hạnh bảo hắn làm quả là bẩn thỉu kinh khủng. Các bí mật ư? Hắn phải bán điều đó để sống ư? Mọi người đều bán điều đó để sống ư? Rốt cuộc, đó là chuyện các nhà báo vẫn thường làm mà. Họ dùng đủ mọi cách để bóc trần những thứ không thể phơi bày, từ đáy cùng kiệt tới chốn cao sang. Họ có thể làm cho một ai đó bị ô nhục chỉ sau một cái nháy mắt. Thật là một công việc bẩn thỉu. Hay ít nhất là có nhiều khía cạnh bẩn thỉu.

Đan cất điện thoại di động đi. Hôm nay hắn có kế hoạch đưa Tiểu Mai đi xem một khu chung cư mới, xa tít ngoài ngoại ô, xa hơn cả cái nhà máy hắn ở. Khi họ đến nơi, có ít nhất mươi nhân viên trong phòng bán hàng. Cả bọn ùa đến phía Tiểu Mai và hắn. Một cô bán hàng mời

hai vợ chồng Đan xem mô hình thu nhỏ, nói với vợ chồng hắn rằng hai người rất may mắn vì giá nhà vừa xuống. Cô nhân viên tự giới thiệu mình tên là Vương. Cầm chiếc que rút dài được như cần ăng ten, cô ta chỉ vào mô hình, thuyết minh cho họ nơi nào sẽ là công viên cây xanh trong một năm nữa, nơi nào sẽ là một chiếc hồ nhỏ trong hai năm nữa. Tức là những người bán hàng này đang bán những thứ hiện chưa có, đúng như hầu hết các khu chung cư mới khác, Đan nghĩ bụng, nhưng hắn không dành lòng nói ra điều ấy với cô nhân viên bán hàng đang nghiêm túc nói như một diễn viên cẩn cù học thuộc kịch bản, không thiếu một chữ.

“Chỉ một nghìn chín trăm tạ một mét vuông,” cô ta nói.

Đó là điểm hấp dẫn duy nhất. Đan thích đi nhòm các căn hộ. Khi đi ngoài phố, hắn thường nhật được mấy tờ rơi về những căn hộ ngoại ô như khu này và đem về nhà nghiên cứu rất kỹ. Nếu không quá xa, đôi khi hắn cũng đến tận nơi để xem. Và dường nào thì Tiểu Mai cũng thích những công trường khổng lồ. Họ theo cô Vương đến “thang máy”, một tấm ô vuông tròn trụi không có thành bảo vệ xung quanh, cạnh đó là một đống dụng cụ xây dựng. Cô Vương đưa cho họ hai chiếc mũ bảo hộ, xin lỗi rằng thang máy thật chưa đưa vào sử dụng, vì thế họ phải tạm đi chung thang chở vật liệu và dụng cụ.

Khi đã đứng trong “căn hộ” với bức tường bao quanh là những khói xi măng, cô Vương sôi nổi hắn lên. Cô chỉ vào một cái hố dưới sàn và nói với họ rằng đó là

đường nước ngầm trong buồng tắm của phòng ngủ chính, loại cao cấp, và chỗ hình lòng chảo là một phòng nhỏ có lối vào riêng. Sàn sẽ được làm bằng gỗ cứng, bếp ốp gạch men Ý.

"Tôi rất vui lòng trả lời bất cứ câu hỏi nào của anh chị," cô Vương nói với một nụ cười đợi chờ.

Đan nhìn Tiểu Mai đang vui vẻ cùng với vẻ thờ ơ như mọi khi.

"Chỗ chị ấy đang nhìn," cô Vương nói trong khi đi về phía Tiểu Mai, "là sân quần vợt. Phía ngoài kia là để bố trí sân golf trong nhà. Xin mời đi lối này."

Cô ta bước rất cẩn thận để khỏi lọt đôi gót giày cao nhọn hoắt vào cái khe chạy giữa các phiến bê tông sàn.

"Đây, ngay bên dưới cửa sổ phòng anh chị, là một lạch nước chảy xuống từ vòi phun ở cổng chính. Lạch nước này chảy vòng quanh tất cả các khu nhà rồi trở lại máy lọc để lại ra vòi phun. Hai bên bờ lạch là hoa hồng và hoa loa kèn. Ngược hướng Bắc là siêu thị bán các sản phẩm địa phương, rẻ và tươi hơn trong thành phố."

Vợ chồng Đan theo cô Vương đến từng phía của căn hộ và cùng nhìn bằng con mắt tưởng tượng của mình để xem khu chung cư sẽ mang lại cho họ những thứ gì.

"Tôi biết có một trại nuôi gà ở hướng Bắc. Không khí ở đây ô nhiễm nặng phải không?" Đan hỏi cô Vương, không nhận ra mình đang nói kiểu "nhà báo".

"Đó là lý do tại sao giá của chúng tôi là giá không thể cạnh tranh được. Nhưng chúng tôi dự định sẽ xử lý vấn

đề này. Chúng tôi sẽ đề nghị họ chuyển đi. Hiện chúng tôi đang điều đình với họ. Nếu thành công, chúng tôi sẽ mua lại trang trại đó, rồi chia ra và đặt thêm một số căn hộ nữa. Khi đó, giá căn hộ của anh chị sẽ tăng gấp đôi."

"Nếu điều đình thất bại thì sao?" Đan hỏi.

"Chính phủ sẽ làm việc về vấn đề ô nhiễm trước Olympic 2008. Tôi khẳng định với anh, vấn đề ô nhiễm được ưu tiên hàng đầu trong chương trình của chính phủ. Vì lẽ đó, trại nuôi gà sẽ phải bỏ hoàn toàn. Mùi ở đây sẽ được cải thiện một cách đáng kể."

Cô Vương chỉ gần, chỉ xa, tay cô diễn quá nhiều. Cô làm hết sức để giúp anh thấy được những thứ còn ở rất xa bằng cách làm cho anh cảm thấy như chúng đang ở ngay trước mắt, do đó anh sẽ thích chúng, trong khi chúng vẫn mới chỉ là những ý tưởng tốt đẹp. Cô dường như không hề ngập ngừng trước bất cứ câu hỏi nào của Đan, cô hứa với hắn rằng, truyền hình cáp có phim nước ngoài và một bệnh viện công sẽ đưa vào hoạt động trong vòng năm năm. Đan nghĩ là cô ta tin vào những lời cô ta nói ra mà không cần biết mình đang nói đến cái gì.

"Ok, tôi ưng đấy," Đan nói. Điều duy nhất làm Đan ưng ý là giá cả.

Cô Vương phấn khởi lắm, cô ta bảo hai người theo mình đến văn phòng để lấy những tài liệu về việc vay tiền ngân hàng và luật thế chấp của nhà nước.

Khi họ vào thang máy trống hổng để đi từ trên đỉnh tòa nhà xuống, len chân giữa những hộp cơm trưa

dùng một lần cùng với những chiếc xô thùng rỗng, Đan nhìn Tiểu Mai. Nàng đang chăm chú nhìn đầy mơ ước và cười một mình trước hằng hà sa số những ngọn đèn bắt chớp bập lèn cho công nhân xây dựng làm ca đêm. Nàng là người duy nhất sẽ không phản đối nếu lời hứa không được thỏa mãn. Nàng không bao giờ muốn biết đời mình còn thiếu gì, dẫu đó là vây cá mập, ốc biển, thịt dầu càng cua hay truyền hình cáp có phim nước ngoài; hay không gian sống cơ bản của con người, có nước chảy, có hố xí giật nước. Nàng không hề biết rằng có thời gian chồng nàng đã không *thật sự* ở cạnh nàng khoảng hai tuần, hay ít ra là một phần con người chồng nàng đã thuộc về một nơi khác với một người đàn bà khác. Đan nhẹ nhàng kéo nàng xích lại gần hắn, làm rào chắn cho nàng trên cái thang máy không tường bao quanh như dụng cụ để làm xiếc nhào lộn.

Khi trở lại phòng bán hàng, hai vợ chồng hắn thấy một nhóm người đứng trước cửa hô khẩu hiệu phản đối nhưng dưới dạng một bài vè. Đó là một nhóm khách hàng biểu tình chống lại chuyên viên phát triển nhà của khu phức hợp. Bài vè nói rằng những chuyên viên này đã lừa bịp họ; công ty phát triển nhà ở không có hợp đồng thuê dài hạn và hợp pháp trên khu đất mà công ty đã giành được từ trại gà, và trại gà đang kiện lại công ty. Nếu bên trại gà thắng kiện thì khoản tiền đã thanh toán của người mua, dù khá thấp, cũng sẽ đổ xuống cống hết.

Cô Vương mở lối qua đám đông, ra hiệu cho Đan và Tiểu Mai đi theo.

“Đừng nghe họ,” cô ta nói. “Họ đang giả vờ nổi cơn tam bành vì làm như thế có thể gây áp lực đòi giảm giá hơn nữa.”

Những người biểu tình kéo giật Đan và Tiểu Mai lại, chấn lối không cho hai người vào.

Họ nói với Đan rằng chủ của toàn bộ khu nhà là tên lửa đảo. Lão ta chỉ có mỗi một tờ thỏa thuận với ông chủ cũ của trại gà vừa mới chết vì bệnh tim.

“Người kế nhiệm của ông chủ trại gà không thực hiện đúng giao kèo. Ông ta nói người chủ cũ đã nhận hối lộ và thực hiện một giao kèo riêng với lão chuyên viên phát triển nhà ở bên này.”

“Các chuyên viên phát triển nhà nói họ sẽ mua hết trại nuôi gà, nhưng thực tế là trại gà đang mở rộng và đã nhập thiết bị mới về.”

“Thậm chí nếu người chủ mới của trại gà cũng nhận hối lộ và cuối cùng hợp đồng dài hạn được giải quyết thì lúc nào cũng sẽ có hàng triệu con gà chạy khắp xung quanh, gây hôi thối cho từng mét khối không khí, thử tưởng tượng mà xem!”

“Một khi đã nhận được tiền thanh toán của anh chị, họ sẽ không bao giờ trả lại, kể cả có hứa sẽ trả lại.”

“Đừng để thêm một người nào bị lừa nữa!”

“Đừng để họ bị lôi kéo vào!”

Cô Vương cố tách Đan ra khỏi nhóm người đó nhưng không được.

"Chúng tôi sẽ gọi công an," cô ta dọa.

"Cứ gọi đi. Gọi cả báo chí nữa, gọi ngay lập tức trong khi cô đang ở đây ấy," có ai đó nói to.

Đan kéo Tiểu Mai lách qua đám đông để vào văn phòng. Tất cả các nhân viên bán hàng khác đều đã có mặt. Họ ngồi quanh sa bàn toàn cảnh ba chiều, tiếp tục nghiên cứu những ý tưởng đẹp đẽ đã được cụ thể hóa trong những mô hình thu nhỏ.

"Mời anh chị dùng chút trà," cô Vương vừa nói vừa đặt hai chiếc cốc uống trà bằng giấy xuống cạnh mép sa bàn. "Tôi biết việc đó rất lộn xộn. Nhưng chính sách của nhà nước cũng lộn xộn vậy. Không có luật rõ ràng về hợp đồng thuê đất, chín mươi phần trăm trong số những khu vực phát triển nhà ở ngoại ô đều có vấn đề như chúng tôi."

Đan vẫn đang nhìn các mô hình.

"Tôi có thể cho anh thêm hai phần trăm nữa," cô Vương nói.

"Phần trăm của cái gì?" Đan hỏi, cau mày khó chịu, đôi mắt như thu nhỏ lại sau cặp kính gọng to. Hắn đâu biết rằng trong con mắt của cô Vương này hắn tương đối đáng sợ.

"Giảm giá."

"Vậy cô nghĩ khi nào chúng tôi có thể chuyên đến ở được?"

"Bất cứ lúc nào. Miễn là anh có thể tự lo lấy vụ nội thất."

"Tôi tưởng giá nhà đã bao gồm cả nội thất rồi."

"Sẽ bao gồm nội thất nếu anh đợi được đến tận hè sang năm."

Những ngón tay khéo léo của cô Vương gõ lách cách trên chiếc máy tính. Cô ta nói với hai người rằng chỉ cần kiểm vài nghìn thôi thì đây sẽ là một phi vụ ngọt như kẹo với họ ngay.

"Và tiền trả hàng tháng của anh chị chỉ có một ngàn ba trăm tệ," cô ta nói. "Nếu anh có công việc tốt, ngân hàng sẽ bảo kê cho anh. Anh chị làm nghề gì à?" cô ta cứ hết nhìn Đan rồi lại nhìn Tiểu Mai.

Một viên gạch bay qua cửa kính và rơi xuống giữa nền nhà. Cô gái kéo sa bàn vào trong góc. Bên ngoài, ánh sáng ban ngày đã nhập nhoạng, cuộc hô khẩu hiệu càng lúc càng to hơn.

"Đừng lo. Mươi phút nữa họ sẽ đi thôi," cô ta nói. "Đó là lúc họ đói bụng. Đôi khi họ trở lại làm vòng nữa nếu bộ phim nhiều tập trên tivi không hay. Anh làm nghề gì? Anh dạy đại học à?"

"Tôi không có việc thường xuyên."

"Không có à?" cô ta nói, nhìn Đan chầm chầm. "Anh r ghĩ xem có thể tìm đến một người bạn có công ty hay gì đấy được không. Bảo bạn anh chứng minh cho là anh đang làm việc ở chỗ anh ấy, lương tháng là, hừm, cho là năm ngàn tệ đi. Phần còn lại tôi sẽ lo."

"Chỉ một mảnh giấy thôi à?"

"Có con dấu của công ty. Anh có người bạn nào như thế không?"

Đan nghū đến người chuyên làm giấy tờ, bằng cấp giả. Hắn sẽ gọi điện cho Hạnh, bảo cô giới thiệu.

"Có, tôi sē có giấy trong vòng hai ngày," Đan nói.

Trước khi họ ra về, có năm hòn gạch nữa bay vào phòng và đáp xuống sàn. Cuộc hô khẩu hiệu giải tán, đúng như cô Vương đoán. Đan đặt một tấm danh thiếp xuống bàn, rồi nhấp ngụm nước trà còn lại trong ly.

"Ô, anh là nhà báo tự do!" cô ta hớn hở. "Anh viết cho báo và tạp chí à?"

Đan gật đầu. Tiểu Mai nhìn hắn đầy tự hào.

"Tôi cũng biết một người là nhà báo tự do đấy! Ông ấy giàu lắm. Ông ấy được tất cả những người nhờ ông ấy viết bài trả tiền. Người ta còn trả tiền vé máy bay và tiền phòng khách sạn cho ông ấy cơ. Ông ấy họ Đặng. Anh với ông ấy có biết nhau không?"

Cô ta thuộc loại người cứ nghĩ những người có công việc như nhau tất phải là bạn cùng lớp hoặc cùng văn phòng. Đan cười rồi nói có lẽ hắn đã tình cờ gặp ông Đặng một hoặc hai lần. Hắn nhớ rằng hắn đã từng nói dối như thế trong những dịp tương tự thế này.

"Trong trường hợp này anh không cần phải tìm người chứng minh mức lương nữa, tôi sẽ lo khoản tiền vay ngân hàng."

Cô Vương hỏi xin chứng minh thư của Đan, chạy sang phía bên kia văn phòng và phô-tô hai bản. Cô ta

quay lại bàn mình tìm tờ khai, bảo Đan ngày mai mang lại đây sau khi đã điền đầy đủ thông tin. Cô ta hứa sẽ trao chìa khóa căn hộ cho hắn trong vòng một tháng.

"Tôi tưởng chỉ mất hai tuần thôi?" Đan nói.

"Hai tuần nghĩa là anh phải cho thằng cha ở ngang hàng một số quà như một cái tivi, hay một bộ trang sức bằng vàng gồm dây chuyền có mặt hình trái tim và một đôi khuyên tai. Tôi nghĩ không đáng phải làm như thế."

Đan cũng nghĩ như vậy.

Trên đường về nhà, Đan nghĩ có lẽ hắn sẽ bán bức tranh của Trần Dương để thanh toán khoản tiền mặt phải trả trước. Về đến nhà, điện thoại di động của Đan rung lên. Cô Vương gọi. Cô ta nói sếp của cô muốn mời Đan ăn một bữa cơm trưa đơn giản vào ngày mai. Đan đồng ý và gửi lời cảm ơn sếp của cô. Cô ta nói sẽ đợi hắn tại quầy lễ tân của nhà hàng.

Đan đến cuộc hẹn trước hai mươi phút. Đó là một ngày đẹp trời, không khí trong lành, tươi mát, bầu trời cao, nhiệt độ lý tưởng. Trong một năm, Bắc Kinh chỉ có khoảng ba hay bốn ngày như thế. Nhà hàng không tên tuổi gì nhưng lại rất phù hợp cho một bữa trưa bình thường. Hai hàng cọc những cô gái trẻ trong trang phục kiểu châu Âu thế kỷ mười tám, đứng đối xứng ở hai bên cửa, những chiếc váy lụa màu đỏ tía của các cô căng phồng ở phần thân váy, đuôi váy dài lê thê quét lên mặt sàn đầy bụi bẩn. Các cô mang những chiếc khăn quàng vai màu đỏ vàng, vắt chéo qua ngực. Dòng chữ màu vàng trên chiếc khăn ghi "Về đây như về nhà". Giữa thanh thiên bạch

nhật, trông các cô có vẻ rất lúng túng. Thời nay, người ta thấy những cô như thế này ở khắp mọi nơi, bất cứ ngã rẽ nào mà ta qua, trong khách sạn, nhà hàng và cửa hàng bách hóa. Các cô đứng ở cổng, ở quầy thu ngân, cửa thang máy, bên ngoài và bên trong phòng vệ sinh, đằng sau ghế trong phòng ăn, bên ngoài hành lang. Các cô mặc như các diễn viên trên sân khấu kịch vừa từ sau cánh gà bước ra, lúng túng và cứng nhắc, ánh mắt gian giảo nếu bắt gặp sự để ý của bạn, hoặc tò mò cao độ khi thấy những người có vẻ như từ phương xa tới. Đan vẫn thường bức mình vì những cô gái này, các cô làm cho hắn có cảm giác bị theo dõi hơn là được chú ý.

Các cô sẽ phải chịu trách nhiệm cho sự thất vọng của Đan khi hắn chẳng tài nào tìm được chút riêng tư - chút riêng tư để tạm ngừng đóng giả làm kẻ khác, để tiếp tục tập trung vào việc đóng giả hay để sửa vội cái máy ảnh bị hỏng đèn chớp của mình. Hay chỉ đơn giản là để xả hơi. Xả hơi sẽ làm dâng lên xúc cảm mãnh liệt của hắn khi làm một con rệp của bữa tiệc. Tìm một điểm tĩnh lặng để quay về với bản thể hoàn toàn trong rỗng của mình đâu phải dễ khi luôn có các cô gái đang nhìn bạn từ một hướng nào đó. Và kia, các cô ở bậc trên cùng đang nhìn hắn cúi gầm mặt, len lén bước lên cầu thang. Đan cảm tưởng như hắn sắp ngã nhào vào tấm lưới nhện được dệt bằng tia nhìn từ mắt các cô. Hắn cười, hỏi hai cô có vẻ không màu mè nhất (kỳ thực, tất cả các cô đều khó nhìn) đang đứng gần lối vào hơn cả, rằng hai cô có phải chị em ruột không. Thoạt tiên, hai cô đó quay sang nhìn nhau, rồi cùng quay lại nhìn Đan, như cảm thấy bị xúc phạm và

choáng váng. Cả hai cô đều tin rằng, mình mà phải chịu bất cứ điểm giống nhau nào với con nhỏ xấu xí kia ư. Đan thay đổi ý định và quay bước, đi xuống cầu thang. Những cô gái này mà được coi là yếu tố kích thích sự ngon miệng sao? Hay các cô có ý nghĩa như một biểu tượng về đẳng cấp, hoặc biểu tượng của lòng mến khách? Không ai biết và cũng không ai hỏi. Có thể đó chỉ là chuyện tạo công ăn việc làm cho những lao động nữ dư thừa từ nông thôn đổ xô ra thành phố. Hắn nhất định sẽ phản đối nếu hắn đến đây một mình chỉ để thưởng thức những món ngon, mà những cô gái với trang phục và kiểu tóc trau chuốt tỉ mỉ này lại là một phần trong số tiền hắn phải trả.

Đan tản bộ quanh khu vườn nhỏ bên ngoài phòng lễ tân. Qua khung cửa sổ đẹp như tranh, hắn nhìn vào căn phòng lễ tân rất tao nhã, thấy một người đàn ông còn khá trẻ đang ngồi trên chiếc xô-pha có những góc cạnh đẹp không chê vào đâu được. Anh ta đang ngoáy mũi. Anh ta ngồi bắt chéo chân, một tờ báo đặt trong lòng. Đan thăm đoán, hoặc việc ngoáy mũi làm anh ta tập trung đọc báo hơn, hoặc ngược lại việc đọc làm anh ta chú tâm đến việc ngoáy mũi nhiều hơn.

Đúng giờ hẹn, Đan vào nhà hàng, cho lễ tân biết tên. Hắn được dẫn vào và được giới thiệu với tám người đang ngồi quanh bàn ăn. Hắn phát hiện ra người ngoáy mũi ban nãy chính là tổng giám đốc công ty phát triển bất động sản.

"Đây là Tổng giám đốc Võ," cô Vương nói. "Đây là phóng viên Đông."

Tổng giám đốc Võ đưa tay ra (Đan biết một ngón của bàn tay ấy ban nãy đã ở đâu rồi) và kéo Đan lại chiếc ghế cạnh anh ta, sau khi đã bắt tay khá lâu. Đan nhìn thấy chiếc nhẫn ngọc bích khá to ở ngón giữa trên bàn tay trái của anh ta.

“Tôi thích bán nhà cho những người như anh. Tôi không thích để cho bọn hạ lưu chuyển đến sống trong những khu nhà của tôi,” tổng giám đốc đưa ra ý kiến rồi cười.

Tất cả những người có mặt đều cười với anh ta, ra vẻ trung thành. Đan cũng cười. Hắn để ý thấy, hiện nay hắn có thể cười mà chẳng cần bất cứ lý do gì. Viên ngọc bích trên chiếc nhẫn của tổng giám đốc xanh sẫm như một giọt nước ép rau bina.

“Cô đã nói với ông Đông rằng hàng xóm của ông ấy là những ngôi sao phim truyền hình và ca sĩ nhạc pop chưa?” anh ta nhìn sang phía cô Vương, rồi quay sang Đan trước khi cô Vương có đủ thời gian trả lời. “Cách đây mấy hôm, một ngôi sao phim truyền hình đến chỗ tôi hỏi mua căn hộ. Tôi phớt lờ hắn ta vì hắn thậm chí không thèm lịch sự với tôi. Và hắn lại mới có quan hệ lăng nhăng với một nữ diễn viên. Tôi không thích những khách hàng có tính lăng nhăng sống trong khu chung cư của mình.”

Đan nói, tổng giám đốc là người đạo đức sáng ngời. Thực ra, hắn đang nghĩ về những gì Mười Cử đã nói: bạn trai của chị cô có một chiếc nhẫn ngọc bích rất quý. Phải gã đó cũng là người của công ty bất động sản không nhỉ?

"Điều tôi muốn ông làm là thế này: tôi muốn ông viết cho một bài rằng ông thích khu chung cư của chúng tôi như thế nào. Lần đầu tiên nhìn thấy là ông đã muốn sống ở đó ngay. Nói cho mọi người biết tại sao ông chọn chúng tôi mà không chọn tất cả các khu chung cư khác. Phiền ông viết cho một bài dài, in trên một tờ báo lớn."

Anh ta nhìn vào mắt Đan, không để bất cứ ý nghĩ nào của Đan lọt mắt. Cảm giác của một mục tiêu bị định vị qua đầu ruồi trên nòng súng ra sao thì cảm giác của Đan khi ấy cũng y như vậy. Đan sẽ làm tất cả những gì có thể để tránh khỏi tầm ngắm đó.

"Vâng, tôi nghĩ là giá cả rất..." Đan nói.

"Tôi quan tâm đến ý kiến của những người ở tầng lớp cao. Bọn người ném gạch chỉ là bọn lưu manh," tổng giám đốc Võ nói. Anh ta thuộc loại người hay ngắt lời người khác, anh ta nói mà chẳng mang lại thông tin gì, chỉ theo dòng suy nghĩ của chính mình. "Cô Vương nói với tôi, anh muốn nhận nhà sớm mà không đợi cho đến khi hoàn thiện phần nội thất. Hãy viết điều đó. Làm cho mọi người tin anh thay vì tin vào cái lũ gây rối kia."

Đan gật đầu, nghĩ rằng chị gái Mười Cử vốn là một học sinh xuất sắc. Chị đã để một bàn tay đeo nhẫn ngọc như bàn tay gã tổng giám đốc này chiếm đoạt, chẳng khác gì hái một thứ quả xinh xinh mọng nước.

"... Ông thấy sao?"

Đan nhận ra vị tổng giám đốc đã hỏi hắn một số câu, nhưng hắn chẳng để lọt tai câu nào. Tất cả các khách

quanah bàn trống có vẻ đều hồi hộp. Tổng giám đốc hắn là vừa đè nghị điều gì đấy kỳ thú lắm.

"Nhưng nếu anh không giữ lời hứa, tôi sẽ lấy lại căn hộ," tổng giám đốc Võ nói.

À, diễn tiến câu chuyện là như thế đấy. Tổng giám đốc sẽ để hắn nhận một căn hộ, với điều kiện hắn phải viết một bài dài về khu chung cư của anh ta, rồi cho đăng. Phản xạ ngay tức thì của Đan là, hắn sẽ phải thoát khỏi mọi sự phiêu lưu nguy hiểm trong những bữa tiệc. Hắn sẽ bù đắp cho Tiểu Mai những thứ mà nàng còn thiếu thốn trong cuộc đời, một nơi ở thực sự, có bếp, có buồng tắm, có nhà vệ sinh. Nàng sẽ không bao giờ còn phải đứng trên chiếc ghế dấu giữ ống nước cho hắn tắm. Nàng sẽ không bao giờ còn phải ngồi xổm trên cống hở để đi vệ sinh. Rốt cuộc, tổng giám đốc Võ là một người thật rộng lượng.

"Anh là người quá rộng lượng, thua Tổng giám đốc," Đan nói. "Anh nghĩ khi nào là thời gian thích hợp cho một cuộc phỏng vấn." Hắn không muốn để mất hy vọng. Hắn lấy ra cuốn sổ nhỏ, vờ xem lịch làm việc. "Tôi có chút thời gian vào ngày kia..."

"Tôi có vài khu chung cư trong thành phố. Tất cả đến hàng tỷ tệ đầu tư. Nhiều lúc bà xã tôi cũng cằn nhặt, bà ấy bảo tôi sống với chung cư thay vì sống với vợ," anh ta nói, chẳng để ý gì đến những câu hỏi của Đan.

Sau khi đồ thừa của những món khai vị được dọn hết, tổng giám đốc gọi cô phục vụ bàn để thay đổi thực đơn đã đặt trước. Một số món quá xoàng, một số món lại

quá nhiều. Nhà hàng có món gì đó hiếm nhưng đừng quá nhiều không? Có món gì để lai rai được, nhưng phải tươi mới, ngọt miệng mà không hùng hục nhồi nhét vào dạ dày không?

Cô phục vụ bàn cười khúc khích, vâng, tôi sẽ nói với bếp trưởng về yêu cầu của ông.

"Chỉ cần làm tôi bất ngờ thôi. Tôi không thể tìm ra được một nhà hàng nào khiến tôi phải ngạc nhiên bằng những món ăn mà tôi chưa nếm. Không thể tưởng tượng được," tổng giám đốc nói.

Đó là bữa tiệc mười sáu món. Tổng giám đốc dành thời gian cho việc nói chuyện điện thoại nhiều hơn ăn. Khi nhận ra số của một người nào đó gọi đến, anh ta xô ghế, di ra một bên, quay lưng lại phía bàn ăn, khum bàn tay che lên miệng, nở nụ cười tản tỉnh giả tạo trước khi quay hẳn lưng về phía mọi người.

Sau cùng, món kết thúc được mang lên. Mọi người đang đoán xem đó là món gì, cô phục vụ cười một cách bí hiểm. Tổng giám đốc vẫn đang nói điện thoại, chưa quay lại. Mọi người đợi anh ta nói điện thoại xong để được nếm món ăn. Trong sự tò mò im lặng, mọi người nghe thấy tiếng thì thầm của tổng giám đốc.

"Hãy là bé cưng của anh và chờ anh nhé, ứ?..." anh ta nói. Bàn tay anh ta che lên miệng và điện thoại, chiếc nhẫn ngọc bích gấp tia nắng chiếu vào từ cửa sổ. Đó là bàn tay thô kệch, bàn tay của một tên đồ tể hoặc một gã ma cô.

Khi quay lại bàn, vị tổng giám đốc nhìn chằm chằm vào món mới.

"Cái gì thế này?"

"Một món làm ông bất ngờ à," cô phục vụ nói. Cô biết trong hầu hết các trường hợp, cô đều có thể nói vậy rồi bỏ đi cùng với nụ cười dễ thương của mình, nhất là với người đàn ông như tổng giám đốc Võ.

"Cứ nói tôi nghe xem."

"Lưỡi chim câu."

"Lưỡi chim câu mà hiếm à?" mặt anh ta tối sầm lại. "Sao gọi là hiếm được? Giá cả thì như khỉ. Chỗ này là gì? Là chỗ cắt cổ khách phải không? Là chỗ bán cho những thằng khờ khạo chỉ sợ tiền mốc nếu không tiêu thật nhanh phải không?"

Cô phục vụ tuy không chủ đích nhưng chân vẫn đi vài bước về phía cửa. Nhìn những vị khách, cô cố tìm ánh mắt làm chứng hộ mình. Đan nhìn đi chỗ khác.

"Nhưng thưa ông, ông không muốn tôi nói trước..." cô phục vụ bé nhỏ nói, mắt lóng lánh những giọt lệ chỉ chực tuôn trào.

"Tôi không thích bị bồi bàn cãi lời," vị tổng giám đốc nói.

"Xin lỗi, thưa ông..."

"Thái độ như thế tốt hơn đấy."

"Thưa ông, cảm ơn ông."

“Cô phải học để biết phải nói như thế nào hay không được nói như thế nào.”

“Cám ơn ông dạy bảo, thưa ông.”

Đó có thể là Mười Cửu, đứng cạnh cửa, người cúi rạp, mắt đẫm lệ mà vẫn phải run run nở nụ cười. Đan đưa mắt nhìn trở lại, nhìn vào hàng trăm chiếc lưỡi chim câu, xào hay áp chảo, ớt đỏ thái chỉ, cánh hoa cúc đại màu trắng rắc lên trên những chiếc lưỡi bé xíu. Tất cả những miếng thịt tam giác tí xíu đó được tạo hình thành một bông cúc đại khổng lồ trên chiếc đĩa pha lê. Họ đã làm như thế đấy.

“Tôi chưa bao giờ nếm món lưỡi chim câu,” Đan nói. Hắn có cảm giác cô phục vụ bé nhỏ mắt đẫm lệ quay về phía hắn.

“Vâng, chúng là món hiếm đối với ông nhà báo,” một ai đó trong số khách nói.

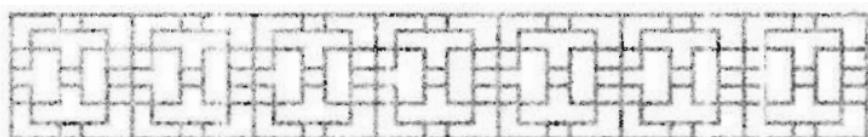
“Lưỡi chim câu! Tôi sẽ khoe với bà xã tôi rằng nhờ ông tổng giám đốc mà tôi được biết món lưỡi chim câu!”

Cô phục vụ biết mình đang được cứu nguy. Cô thể hiện lòng biết ơn bằng một ánh nhìn khá lâu và thật đáng thương về phía Đan, rồi cúi đầu im lặng.

Đan phát hiện ra rằng gã tổng giám đốc cũng ăn nhiều lưỡi chim câu như mọi người, mặc dù vẫn giữ bộ mặt sưng sù.

Sau bữa ăn, tâm trạng của tổng giám đốc đã bình thường trở lại. Anh ta nói, anh ta sẽ đọc bài báo của Đan

sau một tuần nữa và Đan sẽ có chìa khóa của căn hộ ngay sau đó.

TRÔNG NÓ GIỐNG MỘT PHẾ TÍCH TÀN TẠ

hơn là khu chung cư mới xây của tổng giám đốc Võ. Đan nắm tay Tiểu Mai đi giữa những khu nhà rải rác đầy xỉ than, túi xi măng rách, vữa khô lổn nhổn. Khu nhà trông rỗng hoàn toàn, tất nhiên, một số bức tường đã bị nứt. Những hộp xốp đựng cơm trưa rải khắp mọi nơi. Ở tầng trệt, trong một số phòng, tường ám khói đen sì, dây phơi quần áo chằng bừa bãi. Những người vô gia cư hoặc công nhân xây dựng đã ở đây.

Tổng giám đốc Võ có ba công trình xây dựng ở ngoại thành và đây là một trong số đó. Cái gây ám ảnh cho Đan là quy mô kế hoạch của anh ta. Khu nhà cao tầng này, cũng như hai khu kia, có mười tòa nhà cao tầng, mỗi tòa có hầm tám tầng.

Đan không hiểu sao tổng giám đốc lại để tất cả ở tình trạng xập xệ. Có một phòng giao dịch trong ngôi nhà tạm, cửa ra vào khóa, cửa sổ đóng. Đan đạp cửa bước vào. Mô hình trên sa bàn đã bị hỏng, những khu nhà bé tí lăn lóc dưới sàn lăn với gạch vỡ. Thùng nước lạnh còn sót vài giọt đục ngầu, những chiếc cốc giấy còn cáu vạch nâu của nước trà đã khô. Có hai đầu máy tính. Đan và Tiểu Mai đi từ bên này sang bên kia phòng, mỗi bước đi của họ lại tạo

ra một đám bụi nhỏ. Trong ánh sáng ban mai yếu ớt lọt vào phòng qua chiếc cửa sổ lởm chởm kính vỡ, những hạt bụi bay như điên loạn. Chỗ này trông như có ma. Ngay khi họ bước ra ngoài, Tiểu Mai kêu lên.

"Đan, trông kìa!" nàng nói, chỉ tay lên phía trên.

Đan thấy có đến vài cái đầu đội mũ bảo hộ của công nhân xây dựng hiện ra từ những cửa sổ ở tầng trên cùng. Rất nhanh, những cái đầu như thế xuất hiện từ những nhà khác.

"Đợi một chút," một người nói to.

Anh ta chạy từ lối vào khu nhà về phía Đan. Theo sau là cả một toán dài những người đội mũ bảo hộ.

"Xin cho biết rõ sự thật: khi nào anh sẽ trả tiền cho chúng tôi?"

"Trả tiền gì?" Đan hỏi, suy tính xem làm thế nào để vợ chồng hắn thoát khỏi sự bao vây đặc kín của những chiếc mũ bảo hộ.

"Anh hứa hồi tuần trước là anh sẽ trả tiền vào thứ Hai. Nhưng hôm nay đã là thứ Sáu rồi. Chúng tôi chẳng muốn gây rắc rối gì cho anh, nhưng vợ con chúng tôi đang đợi chúng tôi gửi tiền về nhà."

Đan luống cuống nhìn những khuôn mặt trong chiếc mũ bảo hộ. Mặt họ giống nhau, vô cảm như nhau. Nước da đen nhẽm làm cho họ khác hẳn người dân Trung Hoa bình thường. Trông họ như những thổ dân vùng Nam Thái Bình Dương. Họ là những người lang bạt đến thành

phố, để lại dangle sau mình những người vợ cùng những đứa con, để vào thành phố nhận làm những việc mà người thành phố chẳng thèm động tay.

“Tôi không phải người của công ty phát triển nhà. Tôi đến để mua căn hộ.”

“Anh làm ơn, chúng tôi đợi anh một năm rồi. Tháng Tám năm ngoái, người của anh nói sẽ trả tiền cho chúng tôi trước Trung thu. Hiện giờ anh còn nợ tiền của chúng tôi hai năm. Chúng tôi đã phải ngủ trên sàn xi măng trơ trọi và ăn cháo loãng mấy tháng rồi, chỉ đợi anh trả tiền thôi.”

“Tôi thực sự không biết các anh đang nói về chuyện gì,” Đan nói.

“Chúng tôi đã nhìn thấy anh sờ vào máy tính trong văn phòng,” một người đàn ông khác nói. “Sếp sai anh đến xem chúng tôi đã đi chưa chứ gì?”

“Này, tôi chả dính gì với sếp các anh cả.”

“Tất cả các anh đều nói giống nhau!”

Đan quàng tay qua vai Tiểu Mai, rồi cố lách qua đám đông nhưng vẫn bị mắc lại giữa vòng vây ngày càng chật hơn.

“Chúng tôi nghe thấy người ta bảo, ông chủ lớn rất giàu. Ông ấy có đủ tiền để xây hai Thiên An Môn và ba tòa Bạch Ốc. Sao ông ấy cứ tiếp tục không trả tiền cho chúng tôi? Tiền của chúng tôi rất rẻ mạt, số tiền đó có lẽ chẳng là gì đối với ông ấy cả.”

"Tháng Tám năm ngoái ông chủ lớn đã hứa trả tiền các anh phải không?"

"Tuần nào ông ấy cũng hứa."

"Và ông ấy không trả à?"

"Không."

"Thế các anh sống làm sao?"

"Anh thấy chúng tôi sống thế nào đây này. Dù sao, khi không làm việc thì chúng tôi cũng không cần ăn nhiều."

Đan thấy một cậu trẻ tuổi đứng dựa vào nạng. Một ông già mặc áo làm bằng vỏ bao xi măng. Nhìn thật kỹ, gần hơn, trông họ hoàn toàn chẳng còn sức sống.

"Nếu ông chủ lớn không bao giờ trả tiền thì làm thế nào?"

Đám người như nổ tung.

"Ông ấy nói thế phải không?"

"Ông ấy bảo với các anh thế à?"

"Đó là điều chúng tôi lo ông ấy có thể làm với chúng tôi."

"Chúng tôi xin ông ấy rủ lòng thương! Con cái chúng tôi đang nhịn đói ở nhà!"

"Mẹ tôi sắp phải mổ!"

"Vợ tôi sắp sinh!"

Áo vét của Đan bị giằng, bị kéo. Tiểu Mai tháo chiếc cà vạt của Đan rồi nắm chặt trong tay; hắn chỉ có mỗi hai cái.

"Nghe đây, xin hãy nghe đã!" Đan kêu lên. Mồ hôi ướt đẫm lưng. Đan nói với họ hãy kiên nhẫn và phải biết thế nào là hợp lý. Ông chủ muốn các tòa nhà hoàn thiện đã, phải không? Ông ấy phải trả tiền để các anh hoàn thiện chúng chứ.

"Không, ông ấy có thể thuê những công nhân mới," một người nói. Hình như anh ta là đội trưởng của cả nhóm thợ.

"Một số ông chủ ở Bắc Kinh cũng đã làm thế!" cậu bé chống nạng nói.

"Họ cứ tiếp tục hứa và cứ tiếp tục trì hoãn việc trả tiền," anh đội trưởng nói.

Anh ta nói với Đan rằng, có rất nhiều ông chủ nói láo. Cuối cùng, công nhân không thể đợi thêm được nữa, đành phải về nhà vì họ đã tiêu đến đồng xu cuối cùng, hoặc vì ốm, hoặc vì lý do gì đó. Khi ấy, những ông chủ này lại tuyển công nhân mới. Rồi họ lại làm hệt như thế với những công nhân mới.

Đan nói, hắn sẽ xem xét để bóc trần những mưu đồ vô lương tâm đó. Hắn muốn rời khỏi đám đông ngay lập tức. Hoặc hắn sẽ phải nhắm mắt, bịt tai lại. Hắn sợ phải đứng giữa những người không có sự giúp đỡ lầm rồi. Đan ghét việc phải làm cái thùng rác để những người khốn khổ này khạc nhổ, nôn ọe những nỗi buồn, nỗi đắng cay của họ vào. Vì thế quái nào mà hắn lại phải biết có một bà mẹ nào đó đang vô vọng đợi tiền để đi đẻ cơ chứ? Hắn đã thấy quá đủ những người vợ ở nông thôn bụng

chưa vượt mặt đang phải chăm lo ruộng đồng, vì chồng họ đang lang bạt đến một nơi nào đó để làm việc và hứa sẽ gửi tiền về. Khi nãy ra khỏi nhà, hắn đã nghĩ mình sẽ có một ngày tuyệt vời cùng Tiểu Mai, nhưng bây giờ hắn lại thấy khó chịu.

"Nhìn khu nhà kia," Tiểu Mai nói rất to. "Nó không thẳng kia, bị nghiêng về phía Tây," nàng nói to hơn, cong cổ tay, để bàn tay thẳng đứng, đưa lên trước sống mũi rồi từ từ đưa về phía khu nhà.

Mọi người quay lại nhìn.

"Tôi trông thấy chả sao cả," ông già khoác cái áo bằng túi xi măng nói.

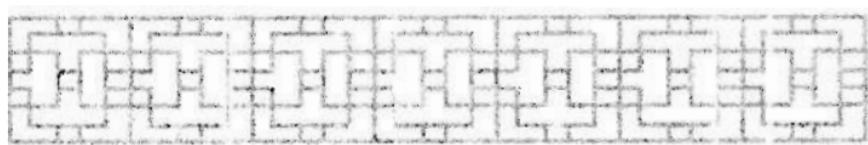
"Nếu ông nhìn tiếp trong khoảng mười phút, ông sẽ thấy nó ngả về phía này," nàng nói, tay trước sống mũi khẽ nghiêng một chút.

"Em vẫn thường làm thế. Em thường nhìn một lúc vào những khu nhà cao mới xây, em thấy không cái nhà nào thẳng cả," nàng nói với Đan, khi ở trên đường về nhà vì rốt cuộc họ cũng mở được lối thoát khỏi đám công nhân xây dựng, rằng không khu nhà nào hoàn toàn thẳng. Và cũng không có cái sống mũi nào thẳng hoàn toàn. Nàng đã xem kỹ khuôn mặt của những công nhân bao vây hai vợ chồng và thấy rằng sống mũi của tất cả bọn họ đều cong queo. Tiểu Mai nói nàng làm việc này từ khi còn bé. Nàng chưa bao giờ thấy ai có sống mũi thẳng một trăm phần trăm. Cũng đúng như bạn chẳng bao giờ thấy một cái cây, một bức tường, một cái chân bàn, hay một cây cột điện thoại nào thẳng một trăm phần trăm.

"Thế mũi anh thì sao?" Đan hỏi chòng ghẹo.

"Tất nhiên cũng không thẳng, anh đi cũng không thẳng. Mọi người khi đi đều lệch sang trái hoặc sang phải."

Có gì đó ẩn trong chuyện này, một cái gì đó sâu sắc hơn những gì nàng nói, nhưng Đan không thể nghĩ ra được nó cái là gì.

VÀO BUỔI TỐI một tuần sau đó, Đan viết xong bài báo về công ty phát triển nhà. Hắn đề nghị gặp Hạnh ở cái công viên nhỏ gần Làng Thể thao châu Á. Hạnh mặc chiếc áo khoác mỏng, vai xuôi. Hắn thoảng nhận ra bên trong là chiếc áo ngủ có thêu ren không đều. Hạnh ngủ và làm việc hoàn toàn vượt ngoài các chuẩn mực xã hội. Đan đi lại sau chiếc ghế dài trong công viên, xem Hạnh đọc bài viết của hắn dưới ánh sáng trắng của ngọn đèn đường. Một dàn âm thanh nỗi rẻ tiền đang chơi bản tình ca của Đặng Lệ Quân - cũng nổi tiếng như Teresa Đường - một ca sĩ Đài Loan vào cuối thập niên bảy mươi và những biểu hiện cảm xúc đắm say, nghẹn ngào vang to khắp cả công viên. Qua những bụi cây và những cành cây, Đan có thể thấy bóng của một số đôi đang nhảy điệu van. Những người đang khiêu vũ là những người đã có một thời trẻ trung vào thập niên bảy mươi và họ dường như trở lại mỗi đêm khi đến nhảy theo những bản tình ca. Họ

ôm vai nhau nhảy, nhìn đắm đuối vào những đôi mắt mơ màng dưới vầng trán hói, những sợi tóc quăn lưa thưa của bạn nhảy. Họ quay, họ xoắn vào nhau trong màn đêm, họ rướn người lên bằng những chiếc gót cao của đôi giày mới đánh xi bóng lộn. Đan chuyển chỗ. Khi nhạc dừng, họ vẫn quàng tay nhau, ngay lập tức nỗi buồn về tuổi già ập đến. Đan trở lại chỗ Hạnh.

Hạnh chau mày, chẳng biết vì khúc tình ca hay vì bài báo đang đọc.

Khi viết bài báo, hắn phải nhắm nghiên mắt và cố gắng thấy dài phun nước, những con lạch, hồ và thảm cỏ xanh, triền dốc có những em bé trai mặc đồ trắng, những bé gái mặc đồ đỏ đang hái những bông hoa, những tai nấm nhỏ xíu. Hắn phải đến cửa hàng bách hóa tổng hợp ở lối vào xe điện ngầm, nơi người ta hay phát tờ rơi về nhà đất để đem về đọc như những truyện giả tưởng. Hắn kết thúc bài viết bằng cách ráp các câu trong tờ rơi rồi nối chúng lại bằng những từ trong lời giới thiệu của cô Vương, đổi ngôi thứ ba thành ngôi thứ nhất. Hắn hài lòng với công việc biên tập của mình.

“Cái mớ lộn xộn như cứt này là gì thế hả?” Hạnh vứt toet bài viết của hắn như vứt một tờ giấy ăn đã bẩn. “Ca từ nhạc pop hay cái cứt gì thế?” cô ta hất ngón cái về phía những người khiêu vũ.

Một tờ giấy bay trên mặt đất, Đan đuổi theo, dáng người cao lớn của hắn lom khom cúi xuống đất.

“Cô đánh bóng nó lên cho tôi nhé?” Đan vừa hỏi vừa nhặt tờ giấy lên.

"Quá bóng rồi còn gì nữa. Nó được đánh bóng bằng kem và xi-rô rồi. May là em chưa ăn tối, chứ không thì em sẽ nôn ra mất," Hạnh nói. Cô ta vẫn đang ở trạng thái tương đối ôn hòa.

"Cô nói 'quá bóng' nghĩa là sao?"

"Viết bài này anh được trả bao nhiêu?" Hạnh hỏi.

"Ờ, tôi có thể chia với cô."

"Một triệu thì tốt."

Đan nghĩ về điều đó. Hắn không thể đăng được bài báo nếu không có sự giúp đỡ của Hạnh.

"Một phần mười của một triệu được không?" hắn hỏi lại.

"Anh định nói là một trăm nghìn hả?" Hạnh nói.
"Thế thì quá ít."

"Đây là một nửa chỗ tôi có được đấy."

Hạnh nhìn hắn, mỉm cười thật khó hiểu.

"Như vậy họ sẽ để anh vào ở một căn hộ của họ, đúng không?" Cô ta ngả người tựa vào thành ghế. "Trong tay họ có quá nhiều căn hộ, cho anh một căn chẳng là nghĩa lý gì đối với họ."

"Sao cô biết?"

"Tuy nhiên, họ sẽ không cho anh bán," Hạnh nói.

"Nhưng đó là quà biếu..."

"Biếu cái chết tiệt."

Đan chăm chú nhìn Hạnh.

"Vì thế anh muốn chia sẻ cái 'quà biếu' này với em phải không?" Hạnh nhìn hắn, cười cởi mở. "Anh có biết phải hy sinh bao nhiêu nguyên tắc sống và sự thanh cao để đán ài bóng cho những lời nói dối của anh không?"

"Chúng ta có thể cho thuê, rồi chung phần tiền thuê đó," Đan nói. Hắn biết, trông hắn thật thảm hại.

"Anh sẽ chẳng bao giờ khôn hơn những kẻ đó đâu, anh thân yêu ạ," Hạnh thân thiện vỗ vai hắn.

"Cô có vào cuộc hay không nào?"

Hạnh lục tìm thuốc lá trong cái túi xách nhỏ, nhưng lại rụt tay lại ngay lập tức.

"Rất nhiều chuyện xảy ra trong tuần trước. Em bỏ hút thuốc, em yêu rồi lại thôi yêu," Hạnh nói, vừa đứng dậy vừa dang tay ra.

"Thôi được, nếu anh muốn làm thì cứ làm bằng cách đơn giản nhất," cuối cùng cô ta nói. "Anh đã từng làm rồi. Em rất cảm kích khi lần đầu đọc bài viết của anh về bữa tiệc thịt công. Dùng từ điển, tra từ cho đúng, nhờ giời vậy. Có khoảng một trăm lỗi chính tả trong bài viết lởm khởm của anh. Đây chính là sự giúp đỡ của em đối với anh. Anh đã trả lại em bằng những tình tiết riêng tư mà anh có được qua việc nói chuyện với Trần Dương. Anh đã ở với Trần Dương trong ngôi nhà ở nông thôn của ông ta bao nhiêu ngày?"

"Tôi ở đó năm ngày. Chỗ ấy cũng đẹp, rất yên tĩnh." Hắn chắc chắn đã đến đó nếu tay lái xe của Trần Dương

không bảo hắn đừng đến. “Nhưng Trần sư phụ chẳng nói chuyện với tôi được lấy một lần. Ông ấy vẽ như người mất trí vậy.” Đạo này những lời dối trá của hắn nói ra còn trôi chảy hơn cả nói thật, và hắn cảm thấy mặt mình cũng chẳng còn biến sắc như trước đây.

“Quay lại đó đi. Ở đó thêm năm ngày nữa, xem ông ấy có nói gì không. Nói chuyện cả với anh xe và người nấu bếp nữa. Cho họ chút tiền lót tay mỗi khi họ cho anh thông tin.”

Cô đi về phía lối vào công viên, móc tay vào túi rồi lại rút tay ra mà chẳng có bao thuốc nào. Cô cứ cuen là mình đã bỏ thuốc lá.

DAN MANG BÀI BÁO đến văn phòng tổng giám đốc Võ. Thư ký cho hắn biết, tổng giám đốc đang ở khách sạn riêng của anh ta, cũng gần đây thôi. Đan ngồi trên chiếc xô-pha rộng bọc da, đọc lại bài báo lần cuối. Cô thư ký hỏi hắn có định đợi tổng giám đốc ở đây không. Có, hắn đợi ở đây. Nhưng tổng giám đốc không đến văn phòng hôm nay. Không đến à? Không, ông ấy có cuộc họp về việc kinh doanh với một số người tại khách sạn.

Khách sạn bé xíu. Một đôi sư tử vàng đặt ở lối vào. Hoa nhựa bày khắp nơi trong khu lẽ tèn nhỏ. Mùi trong khách sạn này nhắc Đan nhớ đến cái mùi ở tầng trệt của khu nhà trọ mà những người nông dân làng Bái đã ở

thuê, ngoại trừ mùi thơm hăng hắc giả tạo của thuốc xịt phòng. Một bức tượng Quan Âm đặt bên trong quầy thu ngân và một bức tượng Giê-su đặt đối xứng. Trên tường treo mấy bức ảnh bám đầy bụi. Khung ảnh bằng kim loại mạ vàng, một số chỗ đã bị phai màu. Bức ảnh chụp tổng giám đốc Võ tại một trong những khu chung cư của anh ta, đứng bên cạnh là ông phó thị trưởng thành phố Bắc Kinh. Bên dưới là dòng chữ đề: "Cung cấp đủ nhà cho hầu hết những người có nhu cầu." Còn mấy bức ảnh nữa anh ta chụp với những ngôi sao thể thao, ngôi sao phim truyền hình, đứng thành hàng ngang trước một dải băng đỏ.

Một cô gái mặc đồng phục đưa Đan lên lầu, dọc theo bức tường có các hốc nhỏ đặt những bức tượng khỏa thân các nữ thần phương Đông và phương Tây. Khi lên đến tầng ba, Đan thấy một phòng có tấm biển ghi "Phòng Tổng giám đốc."

Nghe có tiếng lách cách của quân mạt chược phát ra ở phía cuối hành lang, Đan nói với cô gái rằng tổng giám đốc Võ có lịch chơi mạt chược thật lạ thường, trong khi người khác thường chơi vào buổi tối, anh ta lại chơi vào buổi sáng. Không, ông ấy chỉ bắt đầu chơi vào lúc nửa đêm, có gái trả lời. Chơi từ đêm qua phải không? Không, ông ấy bắt đầu chơi từ đêm hôm kia.

Cửa khép hờ, Đan có thể ngửi thấy mùi rượu và thức ăn, nhiều dầu mỡ. Không có tiếng động nào khác ngoài tiếng những quân mạt chược làm bằng xương, nhẫn bóng, đập vào nhau lách cách, lách cách. Hắn có thể nghe thấy sự lặng lẽ căng thẳng bên trong. Cô gái bảo hắn

vào nhưng tuyệt đối không được gây tiếng động cho đến khi hết ván. Tổng giám đốc ghét bất cứ ai xông cửa vào phòng giữa ván bài của ông. Khi chơi, ông không ăn, không nói, không nghỉ, chỉ uống nước và rượu.

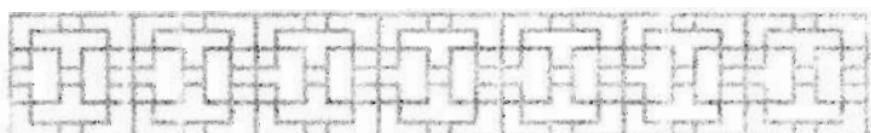
Một phụ nữ trát bụi phấn đón Đan ở lối vào. Tôi có thể giúp anh điều gì? Cô thì thầm. Hắn có hẹn với tổng giám đốc Võ. Cô ta lưỡng lự giây lát rồi bảo Đan chờ ông ấy đánh xong ván này đã. Cô này khoảng bốn mươi, quần bó cảng, cho thấy rõ vệt hàn của đồ lót trên cặp mông lồng bàn, khiến cô ta trông như có bốn cái mông thay vì hai. Bên kia lối vào là phòng khách rộng, đặt một bộ xô-pha nhung, khung nạm vàng. Một chiếc bàn vuông trái khăn cũng bằng nhung, có đinh tua vàng. Có hai người không rõ mặt đang nằm đắp chăn ngáy khò khò trên hai chiếc xô-pha. Một cô gái nằm úp sóng xoài đang xem phim trên tivi đã tắt tiếng. Đan thấy tổng giám đốc Võ nhặt những quân mặt chược bằng tay trái trong khi ném những que diêm bằng tay phải. Anh ta dựng đứng một que diêm giữa ngón cái và ngón giữa của mình, rồi bóp que diêm bằng ngón trỏ, làm cho nó thật căng, hai đầu cắm sâu vào những ngón tay đầy thịt. Hình như anh ta đang cố xem que diêm trụ được lực bao nhiêu, hoặc bản thân anh ta chịu được sự tra tấn đến mức nào. Khi que diêm có vẻ sắp gãy, anh ta dùng ngón giữa búng cho nó bắn xuống sàn. Có những lần làm gãy que diêm cũng khiến anh ta hơi giật mình. Đan thầm mong anh ta dừng một chút cái trò làm gãy que diêm này đi.

Hết ván, tổng giám đốc Võ đứng dậy, đi vào phòng tắm. Tay vẫn đang kéo khóa quần khi đi ra, anh ta bảo

người phụ nữ nhặt những que diêm rơi khắp sàn lại để khi nào đó anh ta lại cần. Đan đứng dậy khỏi chiếc ghế hắn đã được chỉ cho ngồi, mỉm cười. Tổng giám đốc nhìn chăm chăm vào Đan, mắt vẫn đỏ, môi nứt nẻ, râu ria bờm xùm. Đúng là anh ta không giả vờ. Anh ta thực sự không nhớ Đan là ai. Đan lại giới thiệu mình, có phần lúng túng, đưa lại tấm danh thiếp. Võ nhường mày rồi đưa tay ra bắt.

Tổng giám đốc Võ nói, bây giờ không phải lúc thích hợp để đọc bài báo. Anh ta đề nghị Đan để nó lại, anh ta sẽ đọc ngay khi có thời gian rảnh. Đan nhắc lại là chính tổng giám đốc muốn bài báo phải viết xong trong một tuần, nhưng Đan cũng biết rằng công ty của anh ta chắc chắn có nhiều việc quan trọng phải quan tâm hơn là bài báo này. Tổng giám đốc nghĩ khi nào sẽ là thời gian thích hợp để hắn quay lại cùng thảo luận về bài báo? Bất cứ lúc nào sau hôm nay.

Tổng giám đốc bảo người phụ nữ bối rối đưa Đan ra ngoài, còn anh ta quay lại bàn mặt chược, không một lời tạm biệt.

CẢ TUẦN TIẾP THEO Đan không được tin gì từ tổng giám đốc Võ. Hắn lại mặc com lê, cà vạt đến khách sạn, hy vọng gặp tổng giám đốc đang chơi mặt chược ở đó. Không, mấy hôm nay tổng giám đốc không có mặt ở

đây, một cô gái khác ở quầy lễ tân nói với hắn. Hắn rời khách sạn, đến Câu lạc bộ Lùm Cây Xanh, nhưng hôm nay là ngày nghỉ của Mười Cũ. Có ai biết Mười Cũ đi đâu không, hắn hỏi cô gái tên là Một Cũ. Không, Mười Cũ có nhiều bí mật lắm, Một Cũ nói với hắn.

Trên đường về nhà, Đan thấy những tấm áp phích, biểu ngữ chằng dài khoảng một cây số dọc trên phố. Một công ty dược phẩm tổ chức họp báo tại khách sạn Năm Châu, quảng cáo loại thuốc mới chống một bệnh cúm gây chết người. Đó là loại thuốc hiện đại, sản xuất từ những nguyên liệu thiên nhiên, tinh khiết cùng với một loại nước rất đặc biệt.

Chỉ mấy phút sau, Đan đã thấy mình ở trong phòng tiệc của khách sạn Năm Châu. Hắn nhìn xung quanh, cười với những khuôn mặt quen thuộc và những khuôn mặt không quen lầm. Đường như không có bất cứ dấu hiệu nào đáng phải đề phòng. Trông có vẻ như đã qua rồi chiến dịch truy quét rệp của các bữa tiệc. Hắn cũng không có cảm giác gì về sự căng thẳng giữa đám đông. Trong những bộ com lê và cà vạt, các thây thuốc đến từ các bệnh viện nổi tiếng nhẩn nha đi lại giữa những nhà báo có tác phong rất thoải mái. Khi Đan đang tìm chỗ ngồi, một người đàn ông có cái nốt sưng đỏ tía trên trán đi về phía hắn. Ông ta đứng gần Đan, hắng giọng mấy lần. Ông ta đang dọn giọng trước khi nói. Một cách tình cờ, Đan quay về lối ra. Hắn không muốn liều lĩnh chạm trán với điều tra viên về vụ rệp trong bữa tiệc.

"Này," người đàn ông có cái mụn đỏ gọi hắn.

Đan vẫn đi về phía tiền sảnh.

"Sao anh về sớm thế?"

Đan vẫn giả vờ như không nghe thấy ông ta.

"Nghĩa là anh không thích sản phẩm của chúng tôi à? Hay anh không tin nó?" ông ta hỏi, chỉ đi sau Đan có vài bước chân.

"Xin lỗi," Đan nói. "Tôi không biết là bác đang nói với tôi."

"Tôi biết. Đáng lẽ chúng tôi đã chọn được khách sạn tốt hơn. Phòng tiệc trông rẻ tiền quá phải không?" ông ta hỏi. Ông ta đưa cho Đan tấm danh thiếp, trong đó ghi ông là giám đốc bộ phận quan hệ khách hàng của công ty dược. "Tôi là giám đốc Dương. Anh ở bệnh viện nào?"

"Sao ạ?" chắc là liên quan đến bộ com lê và cà vạt mà hắn đang mặc để đi gặp tổng giám đốc Võ.

"Sao à?" ông ta cười. "Vì trong buổi hôm nay nếu anh không phải là nhà báo thì phải là chuyên gia y tế. Tất nhiên, tôi có thể nói chuyện với một phóng viên không mang thiết bị tác nghiệp."

Giám đốc Dương là người khá có duyên, dù có một cái mụn đỏ trên trán. Ông ta thuyết phục Đan rằng, bữa tiệc hôm nay là độc nhất ở nhiều khía cạnh, nhất là mỗi món ăn là một vị thuốc phòng bệnh này hay bệnh khác.

Đan theo ông trở vào phòng tiệc, thấy khách chưa đã bắt đầu món khai vị.

"Chất gelatin này được chế biến từ ngẩu pín và cá ngựa, gia giảm thêm một số loại thảo mộc, làm tăng cường khả năng nam giới."

Đan gấp cái chất thạch mềm oặt ấy, rồi cắn thử. Nó mềm mịn và có mùi vị cay cay của các loại thảo mộc.

"Được không?"

Đan gật đầu. Ngon. Giám đốc Dương bảo với Đan, phải mất bảy mươi giờ mới làm xong món này. Đan nhai chậm, dùng lưỡi đánh giá sự mềm mịn của món ăn. Hắn phát hiện ra có hàng trăm hương vị ẩn giấu trong mùi vị ban đầu, không vị nào bình thường cả. Một hương vị tổng hợp.

"Đây, anh hãy nếm miếng này xem," giám đốc Dương nói.

Đó là món canh với những cánh hoa vàng mềm mại nửa trong nửa mờ nổi bên trên.

"Món này là dạ con của ếch. Kích thích tình dục nữ. Anh sẽ được hưởng những giờ phút tuyệt vời nếu có bà xã anh ở đây," ông nháy mắt nói.

Đan đỗ mồ hôi vì món ăn nóng và dính. Hơi có chút dầu, nên cho vào miệng là đến ngay răng, thật tinh tế và thú vị. Dạ con của người ăn có giống thế không? Đan có cảm giác nhộn nhạo trong dạ dày.

"Món ăn chữa bệnh có vị không tồi lắm phải không? Dù là thuốc nhưng nó không như các loại thuốc ta vẫn thường thấy."

Đan mỉm cười gật đầu, vì làm như thế hắn khỏi phải dừng ăn để tham gia câu chuyện. Hắn đã từng bị lỡ nhiều món ngon trong các bữa tiệc. Rời khỏi các bữa tiệc,

hắn thường nghĩ đến các món đã bị lỡ mất. Điều đó làm hắn tức phát điên lên khi tưởng tượng đến những món cực ngon mà đáng lẽ hắn đã có thể thưởng thức lại bị đổ vào thùng rác sau khi bữa tiệc kết thúc. Chiến dịch truy quét rệp trong các bữa tiệc đã chấm dứt với mười sáu con rệp bị bắt và không khí thanh bình đã trở lại.

"... Anh muốn nghĩ về chuyện đó chứ?" giám đốc Dương hỏi.

Đan thực sự không để ý đến những gì ông giám đốc đang thì thầm vào tai hắn. Hắn chậm rãi gật đầu, trầm ngâm, che giấu sự mê say ăn uống của mình. Tại sao người ta cứ phải núp sau bữa yến tiệc ngon thế này để điều hành công việc nhỉ? Họ đàm phán, thảo luận, thông đồng hoặc phản bội nhau qua bàn tiệc, nơi những món ăn thật thơm ngon được đặt lên - những món ăn phải mất nhiều ngày, nhiều giờ của những người đầu bếp đầy sáng tạo và khéo léo mới làm được. Đan nghe giám đốc Dương nói cái gì đó như là "chia chác hợp lý", hắn nuốt miếng thức ăn, rồi lấy khăn lau miệng.

"Anh không phải viết đơn thuốc mà chỉ cần giới thiệu cho bệnh nhân. Làm một bài giới thiệu thật hay, thế thôi. Sau đó anh chỉ cho họ chỗ mua là được. Đây," ông ta đặt tấm danh thiếp lên bàn. "Đây là trang mạng của chúng tôi. Khách hàng có thể đặt mua thuốc qua mạng. Chúng tôi sẽ giao hàng ngay sáng hôm sau."

Đan đã bỏ lỡ mất một phần lớn những đề xuất của ông ta.

"Tôi biết, anh không thể kê đơn thực sự, bởi vì bất cứ vị thuốc nào làm từ những nguyên liệu thiên nhiên đều đã được thêm vào những hóa chất được Bộ Y tế cho phép. Tôi chỉ hy vọng anh giới thiệu thôi. Giới thiệu thật nhiệt tình và có tính chuyên môn. Nếu anh không đồng ý lượng hoa hồng mà tôi vừa nói, hãy cho tôi biết. Chúng tôi sẽ xem xét lại."

Những gì giám đốc Dương vừa nói bất chợt hiện ra trong óc Đan. Còn bây giờ, tổng giám đốc công ty được đang ở trên bức, nói lời cảm ơn đối với các bác sĩ và các vị làm công tác truyền thông đã ủng hộ họ.

"Truyền thông là người bạn lớn của chúng tôi. Với sự giúp đỡ của các vị, với những bài viết đăng trên mỗi tờ báo lớn, thuốc của chúng tôi sẽ làm nên điều kỳ diệu cho quần chúng nhân dân," tổng giám đốc nói.

Đan hỏi giám đốc Dương xem các cơ quan truyền thông có biết rằng các loại thuốc được coi là hoàn toàn làm từ thảo mộc đều được trộn với hóa chất không. Người đàn ông có mun đỏ cười, ghé sát vào Đan hơn.

"Anh nghĩ giới truyền thông hôm nay quan tâm đến điều đó sao? Thậm chí ở các nước phương Tây, giới truyền thông cũng chẳng thèm quan tâm nữa là. Ở Mỹ, người ta để cả những gã bìp bợm bán bất cứ thứ gì chúng muốn bán trên tivi, miễn sao chúng trả tiền cho thời lượng phát sóng. Điều duy nhất họ nói với anh là chính anh phải tự chịu trách nhiệm với những gì anh mua. Nay, những người ăn tiệc ở đây chỉ là những hàm răng, hay những bánh răng trong cỗ máy truyền mà thôi. Họ sẽ nói

bất cứ điều gì anh bảo họ nói, miễn sao anh nuôi họ bằng yến tiệc và nhét vào túi họ khoản ‘tiền xin lỗi vì đã làm phiền lòng quý khách’.”

Đan làm ra vẻ ngạc nhiên.

Hắn nghĩ hai mươi phần trăm là được chưa? Đan nhận ra rằng đáng lẽ hắn phải đồng ý tỷ lệ phần trăm ngay trong lúc còn mải tập trung ăn. Hắn nhìn giám đốc Dương khi ông ta giải thích về sự thỏa thuận, cái mụn đỏ trên trán như đang phát ra năng lực tinh thần. Khi một ‘bệnh nhân’ của Đan đặt mua thuốc qua mạng, hai mươi phần trăm sẽ tự động vào tài khoản của hắn. Họ sẽ mở một tài khoản cho hắn - tài khoản bí mật, tất nhiên - một khi mọi điều khoản đã được thỏa thuận xong. Làm sao công ty biết được bệnh nhân nào là của thầy thuốc nào? Rất dễ. Công ty sẽ cho mỗi thầy thuốc một ‘mã số thầy thuốc’, bệnh nhân sẽ ghi mã số thầy thuốc của mình vào đơn đặt hàng, mỗi đơn đặt hàng sẽ cho thầy thuốc một khoản tín phiếu.

“Nếu sức khỏe của bệnh nhân được cải thiện sau khi dùng thuốc, chúng tôi sẽ cho báo đăng câu chuyện đó dưới dạng thư gửi ban biên tập.”

Thì ra cách làm là như vậy. Đan vẫn thấy loại thư đó do bệnh nhân hằng ngày gửi lên các báo, ngạc nhiên rằng tại sao bệnh nhân mà lại viết hay như thế, và qua trải nghiệm của chính mình, họ gây xúc động rất hữu hiệu đối với độc giả.

Đan nhìn vào mặt bàn xoay, thấy món xúp cuối cùng đã được mang lên cho khách. Không ai còn chỗ chứa món

xúp nữa, trừ Đan. Mọi người đã bắt đầu xỉa răng. Khum tay che miệng, họ dùng tăm lấy ra những thứ còn sót lại của bữa tiệc giữa kẽ răng, chép chép hơi qua các kẽ răng đã rỗng, pháp phồng những tiếng thở dài khoan khoái.

Một số người bắt đầu ra về. Đan thấy gã nhỏ con đứng dậy từ chiếc bàn gần lối ra. Như lệ thường, gã phải luôn đảm bảo chắc chắn có lối thoát hiểm trước khi chọn chỗ ngồi.

"Xin chào," Đan nói.

"Ồ, xin chào," gã trả lời, vẫy vẫy mấy ngón tay béo ú, ngắn cùn. "Lâu lắm không gặp, đạo này thế nào?"

"Đi ngoại tỉnh." Vagy là mi không nằm trong số mười sáu con rệp bị tiêu diệt. "Tôi đang phỏng vấn mấy nông dân ở nông thôn," Đan nhân thể gài thông tin luôn.

"Tôi cũng đi ngoại tỉnh," gã nhỏ con nói. "Để điều tra một vụ bê bối rất thú vị. Anh sẽ phải ngạc nhiên vì người ta khôn khéo đến mức nào."

"Thế à?" Ta đang tự hỏi liệu người còn dùng tầni danh thiếp ghi tên cái công ty ma mà ta đã tạo ra hay không.

"Anh về đây à?" gã hỏi.

"Vâng," Đan nói.

Hai người ra khỏi phòng tiệc, đi về phía cửa sau.

"Đó là một công ty sản xuất nước tương hảo hạng. Sản phẩm của họ thậm chí còn được xuất khẩu qua hơn hai mươi quốc gia. Anh có biết sản phẩm của họ làm bằng gì không?"

Đan nhìn gã. Gã liếm môi, kéo dài sự hồi hộp.

Đan chợt thấy cặp kính của gã cũng như y chang như của hắn, không số, cũng chỉ để làm đồ trang sức.

"Sản phẩm của họ là đồ rởm. Họ làm nước tương từ tóc người. Lông súc vật cũng có thể là nguyên liệu thô của họ, nhưng kém chất lượng hơn. Họ phát hiện ra, tóc có chứa một số chất hóa học tương tự đậu tương xét về mặt hương vị. Sau khi lên men và chiết xuất, hương vị thậm chí còn mạnh hơn đậu tương. Họ tự bảo vệ mình bằng cách nói rằng tóc người cũng là một cơ quan hữu cơ; nó được lấy từ cơ thể người và được đưa trở lại vào cơ thể người, vì thế cũng không hại gì cho sức khỏe con người."

"Đúng thế à?" Đan hỏi.

"Tôi nói với họ, có hại cho cơ thể người hay không còn chưa biết. Họ nói, một đất nước với một phẩy ba tỷ người luôn tiềm ẩn nguy cơ khủng hoảng thực phẩm. Việc tìm ra một nguồn thực phẩm mới nên được khuyến khích mới phải. Và tôi nói, họ nên báo cho mọi người biết sự thật về loại 'nước tương' làm từ tóc người này, sau đó để người tiêu dùng tự quyết định sự lựa chọn của mình."

Gã lại ngừng nói lần nữa. Đan ghét cái kiểu của gã, giống như ông già kể chuyện dân gian lúc hắn còn bé, tạo ra sự hồi hộp chết tiệt, làm cho lũ trẻ cứ phải đi theo ông từ làng này sang làng khác.

"Công ty nước tương đang phải đổi mới với một khoản tiền phạt lớn và vỡ nợ. Họ thú nhận tại tòa là họ

thu gom tóc từ các hiệu cắt uốn tóc, từ những tay thợ cao rong và từ các nhà thương. Sờn gai ốc không? Hương vị bát phở của anh với loại nước màu sẫm có từ của tóc người trong các phòng mổ. Thời buổi này, anh không thể nhìn thật sâu vào bên trong bất cứ cái gì được, phải không? Mọi thứ đều có thể ròm, đều có thể được làm ra từ thứ gì khác."

"Anh viết về vụ này chứ?" Đan hỏi.

"Nó phơi bày đủ rồi," gã nhỏ con nói. "Cái tôi quan tâm không phải là họ đã lừa mọi người hàng bao năm ròng như thế nào..."

Có tiếng vỗ nhẹ vào vai Đan. Giám đốc Dương. Ông kéo Đan sang một bên rồi đưa một cái túi giấy màu nâu có gì đó phồng phồng bên trong.

"Vậy là chúng ta thỏa thuận nhé?" ông ta nói.

"Chắc chắn rồi." Nó là gì nhỉ? Một tập tài liệu, hay một xấp tiền mới? Bao nhiêu nhỉ?

"Một chút quà nhỏ," ông ta ấn cái túi giấy nâu vào tay Đan, cùng một tờ giấy có dòng kẻ, đã điền nhiều chữ ký. Thiện chí nhé. Anh ký vào biên lai đi. Tên anh đây, bệnh viện của anh đây.

Sau khi Đan ký cái tên chỉ dễ đọc đối với mình hắn rồi ngoặc ngoèo đại cái tên của bệnh viện nào đấy, giám đốc Dương lại hỏi, "Tôi đưa anh danh thiếp chưa nhỉ?"

"Tôi nghĩ là rồi," Đan nói, ngón tay hắn đang cẩn nhắc nội dung bên trong cái túi. Một ngàn? Hai ngàn?

"Một cái nữa đây," ông ta cài một tấm danh thiếp nữa vào giữa ngón cái của Đan và chiếc túi giấy nâu, "phòng trường hợp anh đánh mất cái tôi đưa lúc nãy."

"Cám ơn bác," Đan nói, đang nghĩ rằng hắn sẽ vứt vào thùng rác ngay sau lưng.

"Đừng vứt danh thiếp của tôi vào thùng rác đấy nhé?" Giám đốc Dương vừa nói vừa cười nhạo hắn.

"Sao lại làm thế được?" Đan mỉm cười.

Giam đốc Dương cười to rồi bỏ đi.

"Một trong những nhà sản xuất thuốc rởm phải không?" gã nhỏ con hỏi khi Đan quay lại. "Họ lăng phí quá nhiều tiền cho bữa tiệc này."

Khi đã ra ngoài, gã nhỏ con nói, cái làm gã quan tâm là kiến thức của công ty nước tương về nguyên liệu thô. Làm thế nào mà trong đầu họ lại xuất hiện cái ý tưởng rằng tóc có thành phần hóa học và các chất đậm tương tự như đậu tương? Thiên tài! Không kém gì thuyết tương đối của Einstein.

Đan gật đầu tán thưởng. Qua độ nặng, cảm tưởng số tiền phải hơn ba ngàn. Để cho bộ xô-pha mà Tiểu Mai và hắn muốn mua ở câu lạc bộ mua sắm. Đêm nay hắn sẽ đưa hàng đến đó. Hắn sẽ mượn chiếc xe tải nhỏ để chở về, rồi nhờ hàng xóm khênh giúp lên lầu.

"Tóc người lại có hương vị rất ngon nữa chứ, thật là một phát minh vĩ đại," gã nhỏ con nói. "Đó là điều thực sự làm tôi bị quyến rũ."

"Đúng, đúng là quyến rũ." Vợ chồng hắn sẽ bỏ bộ xô-pha tự tạo, luôn đâm chọc vào những chỗ không nên đâm ở mông người ta.

"Anh muốn đi cùng xe không?" gã nhỏ con hỏi.

"Cám ơn, tôi thích đi bộ hơn." Hắn muốn vào phòng vệ sinh nam, chốt cửa bên trong để đếm tiền.

"Tôi có thể thả anh ở ga xe điện ngầm trên đường tới chỗ hẹn tiếp theo của tôi."

Chỗ hẹn tiếp theo. Tức là một bữa tiệc nữa và một khoản phụ phí hai trăm tệ. Một lần nữa Đan khước từ đề nghị của gã nhỏ con cùng với lời cảm ơn.

Không lâu sau, Đan nhận thấy taxi của hắn đang theo sau xe của gã nhỏ con. Hắn không rõ tại sao mình lại đuổi theo chiếc xe này. Hoặc giả hắn muốn dùng chung tài xoay xở của gã nhỏ con, lén vào cuộc họp tiếp theo để lấy phí, hoặc hắn chỉ muốn đảo ngược vai trò thụ động của mình trong màn song vũ ngoài dự tính này. Trước cột đèn giao thông, gã nhỏ con bỗng nhảy ra khỏi xe, lao lên phía trước, nâng mui xe lên. Khi đèn chuyển màu, những chiếc xe bị gã chắn đường dồn lại thành cả dãy, đồng loạt bóp còi inh ỏi. Xe của gã chết máy. Gã vội vã quay vào trong xe, lôi ra cuộn tạp chí và cuộn lại thành hình cái phễu. Đan quẳng mười tệ cho người lái taxi rồi xuống xe, sau khi đã vượt qua xe của gã nhỏ con khoảng một trăm mét. Gã nhỏ con lại ra phía trước xe, đổ một ít dầu vào cái bơm xăng qua chiếc phễu ngẫu tac. Giao thông bị ngắt đoạn và dồn ngược về sau. Một người lái xe hét vào mặt

gã nhỏ con, "Này anh bạn, tôi thấy có một cái tốt hơn trong xưởng nấu sắt vụn đấy."

Giữa dòng xe cộ như thác đổ, gã nhỏ con đứng bên chiếc xe chết máy, trông như một nhân vật bi thương trong một vở hài kịch. Còn Đan, hắn ở trong một quán ăn nhỏ, ngồi gần cửa sổ, bên cốc bia lạnh vừa gọi. Hắn nhìn gã nhỏ con chạy vào, chạy ra chiếc xe, thử các dụng cụ khác nhau cho các bộ phận khác nhau, lau mồ hôi trán bằng tay áo khoác thể thao. Đan uống bia xong cũng vừa đúng lúc một chiếc xe cứu hộ chạy tới. Nhìn chiếc xe bị kéo về phía trước, gã nhỏ con chạy theo một đoạn như thể tiễn người thân vào phòng phẫu thuật cho một ca mổ sống còn.

Nửa giờ sau, Đan leo lên cầu thang bộ ở ga xe điện ngầm, gã nhỏ con đi trước hắn chừng vài chục bước. Bên ngoài là khu du lịch, là nơi người nước ngoài cũng như dân địa phương đến tìm mua đồ giả cổ. Đan bám theo. Gã nhỏ con lách qua đám người đông nghịt như đi xem chiếu bóng để sang bên kia đường, rồi đến một nơi có kiến trúc cổ kính. Đó là một nhà vệ sinh rất lạ mắt, trông như một cái rạp hát cổ. Giữa hai tấm biển đề nam và nữ là một gã trai, ngồi sau một chiếc bàn để gác cửa và bán giấy vệ sinh. Đan vào một cửa hàng rồi đi lên gác, nơi có một chiếc bàn và hai cái ghế đặt cạnh cửa sổ dành cho khách ngồi lại kiểm tra hàng hóa. Đan thấy gã nhỏ con nói chuyện với gã trai bán giấy vệ sinh, và qua biểu hiện sôi nổi của gã nhỏ con, Đan cho rằng gã này đang nói về chiếc xe bị hỏng. Giả vờ xem xét vài bức tượng gốm từ "đời Đường" mà ông chủ cửa hàng vừa chỉ, Đan kiểm tra kỹ món hàng

từng tí từng tí một nhở ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào. Hắn thấy gã trai nọ và gã nhỏ con đổi chỗ cho nhau, kẻ này đứng dậy, kẻ kia ngồi xuống. Dáng điệu lười nhác của gã trai gợi cho Đan nhớ đến một ai đó mà hắn đã biết. Đó là tay chụp ảnh mà hắn đã gặp cùng gã nhỏ con vài tháng trước đây. Đan nhìn hai gã qua món đồ gỗ đang cầm trên tay, thấy gã nhỏ con đang đếm tiền trong chiếc hộp nhỏ. Thu nhập từ việc bán giấy vệ sinh. Sau đó tay chụp ảnh biến vào bên trong, khoác nhanh chiếc áo gi-lê nhiều túi, quàng lên vai cái túi đựng các thiết bị chụp ảnh. Đan nhận ra đôi bạn phóng viên này cũng là đồng đội của nhau trong việc trực nhà vệ sinh công cộng.

Hai người nước ngoài cầm tờ một trăm tệ đi vào, gã nhỏ con giơ cho họ xem hộp tiền, điệu bộ của gã có ý muốn nói gã không đủ tiền để đổi. Tay nghiệp ảnh lục lợi trong túi máy ảnh, rồi lôi ra một ít tiền lẻ. Sau khi hai người nước ngoài đi khỏi, một cặp nam nữ người Trung Quốc đi vào với dáng vẻ vội vàng, nhưng ngay lập tức phải giật mình vì tiền lệ phí và tiền giấy. Họ quay trở ra, phàn nàn một cách giận dữ.

Chẳng có gì phải động lòng. Tại sao hai gã lại phải bán giấy và trông nhà vệ sinh, dù chỉ là trong tưởng tượng, khi hai gã có thể sống bằng nghề nhà báo khả kính? Chỉ có một câu trả lời rằng hai gã cũng là những kẻ mạo danh, giống như Đan. Và chắc chắn họ cũng nghèo như Đan, thậm chí còn nghèo hơn.

"Anh còn quan tâm gì khác nữa không?" chủ cửa hiệu tỏ ra sốt ruột với hắn.

Hắn vờ chăm chú nhìn đầy vẻ thán phục vào một con ngựa gỗ.

"Đó là một mẫu từ đời Đường thứ thiệt đấy," chủ cửa hiệu nói.

Như cái đồ khỉ thì có. Tất nhiên là hiện tại nó rất bắt mắt tôi."

"Khoảng tám trăm năm tuổi."

Phải rồi. Có lẽ ông nung hôm qua và mới ra lò sáng nay.
"Vâng, tôi biết."

"Tôi cho anh giá rất hữu nghị."

"Ông nói đi."

"Giảm năm mươi phần trăm giá gốc."

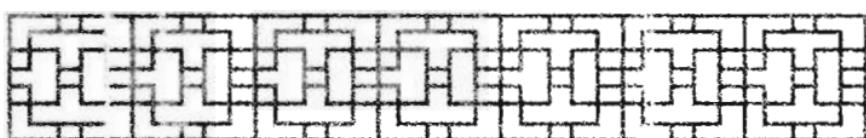
"Được, tôi phải nghĩ xem đã. Ông biết không, hôm nọ tôi đã bị một vồ rồi đấy." Đan nhướn mắt về phía nhà vệ sinh bên kia đường, "Gã lùn kia bán cho tôi một mẫu giả, y hệt cái này. Như người Trung Quốc vẫn nói về người lùn, bọn ấy khôn quá không lớn được."

"Anh nhầm rồi đấy," ông chủ cửa hiệu nói, nhìn qua cửa sổ. "Tôi biết anh ta nhiều năm rồi, anh ta không bán đồ cổ. Anh ta từng có một quầy ở đây, chuyên viết thư pháp. Nhưng đã bỏ vì không thể chịu được chi phí. Có quá nhiều cạnh tranh: nếu anh có súng và bị cướp cỏ tại phố này thì có lẽ anh sẽ giết chết một người được học về hội họa hoặc về nghệ thuật thư pháp. Đây là phố văn hóa nhất của Bắc Kinh mà, nhưng cũng có nhiều người có học thức bị lụn bại. Vì thế, sau khi nhà vệ sinh được xây, anh ta trở thành người phục vụ ở đó."

Đan thấy gã nhở con đang nói gì đấy với một nhóm du khách người Trung Quốc. Họ đang tức giận lên về giá và bắt đầu mặc cả. Đan rời cửa hàng rồi hòa mình vào đám đông trên phố.

Đan phải thừa nhận, hai gã này là hai con rệp giỏi hơn hắn. Hai gã biết lợi ích của việc kết hợp hai người thành một nhóm, vì thế gã này có thể che chắn cho gã kia, ngay như bữa nọ, gã thủ vai nghiệp ánh đã che chắn cho gã nhở con khi có cảm giác rằng Đan đang lén theo dõi gã. Điều đó giải thích cho những cuộc chạm trán thường xuyên xảy ra giữa hắn và gã nhở con, trong đó gã thường đưa ra những lời đề nghị thân thiện đối với hắn. Đó là cách hai gã đáp trả lịch sự đầy tính chuyên nghiệp cối với hắn. Hai gã ngưỡng mộ công việc của hắn đến nỗi phải nhái danh thiếp của hắn và cả sự tự nhận thức về bản thân mà hắn đã có, và hai gã muốn cảm ơn hắn về điều đó. Hoặc hai gã muốn có lời khuyên của hắn, hay muốn cho hắn lời khuyên. Luôn có chỗ cho sự tiến bộ mà. Hay hai gã muốn tuyển hắn làm đồng bọn. Có thể bcn này đông hơn chứ không phải chỉ có hai người, vì thế chúng mới có thể sống sót qua chiến dịch truy quét rệp vừa rồi. Trong chiến dịch ấy, những tên không tụ tập thành nhóm đều là những con rệp ăn lè. Nhưng hai gã muốn đưa Đan đến nơi nào đó rồi khử hắn thì sao? Có mọi bản quyền trí tuệ của Đan rồi nên có lẽ chúng đã sẵn sàng giết hắn, đưa hắn đến một công trường xây dựng nào đó ở ngoại ô - một trong những công trường tương lai của tổng giám đốc Võ chảng hạn - rồi thủ tiêu. Nói cho cùng, không ai muốn có bất cứ một sự cạnh tranh trong bất cứ cơ hội làm

ăn nào ở thành phố Bắc Kinh này. May thay, Đan chưa bao giờ để bọn chúng đưa hắn đi quá xa.

ĐAN NGỒI XỐM XUỐNG, vờ buộc lại dây giày. Hắn thấy hai bàn chân trong đôi giày thể thao màu trắng đang bước lượng choạng sau lưng mình. Hắn thì thầm bảo Tiểu Mai di lên trước, hắn sẽ theo kịp sau. Hai vợ chồng hắn đến khu chợ trời để mua bộ xô-pha mới và phát hiện ra mình đang bị theo dõi. Ở khu quần áo lót nam, Đan lao vào sau bức rèm dùng làm phòng thủ. Hắn nhìn qua chỗ vải rách, thấy một gã đang nghển cổ nhìn trước ngó sau. Gã đó trông không có vẻ gì là công an chìm như ta vẫn thường nghĩ. Gã nặng nề, chậm chạp, chiếc áo gió màu da cam trông như đồ đi mượn. Gã có dáng đi vai buông lồng thõng, chân bước khệnh khങg trong đôi giày Nike nhái trông thật luộm thuộm. Đan thấy Tiểu Mai đứng lại nói chuyện với người bán đồ gỗ, vừa kiểm tra bằng tay vừa mặc cả. Nàng lắc đầu rồi quay đi. Gã kia đi theo nàng. Việc này đáng lẽ phải xảy ra trong chiến dịch truy quét rệp chứ nhỉ? Mười sáu con rệp bị tiêu diệt mà chiến dịch vẫn chưa kết thúc à? Tại sao vẫn có không khí sợ sệt lẩn quất đâu đây?

Khi Đan ra khỏi phòng thủ, cả Tiểu Mai và kẻ theo dõi đều đã mất hút trong đám đông. Đan đi về phía lối ra khỏi chợ.

Họ kia rồi. Ở lối ra, gã kia đã giữ Tiểu Mai lại. Gã đang hỏi gì đó, còn nàng lắc đầu, cố rẽ lối đi qua gã. Gã kia vội bước nhanh hơn và bây giờ đã kịp đi ngang hàng với Tiểu Mai. Gã có thể là người khá mau lẹ và thanh nhã; sự chậm chạp chỉ là ngụy trang. Gã lại quay rầy nàng bằng mấy câu hỏi nữa, nàng phải quay ngoắt người mấy lần để tránh mặt gã. Đan thấy nàng đưa ánh mắt lo lắng nhìn về phía chợ, có hàng trăm cái đầu đang nhấp nhô sau lưng nàng. Không thấy bóng dáng Đan đâu, nên nàng yên tâm đi dọc theo dãy hàng thực phẩm sát bức tường gần chợ. Gã kia lại cố hỏi nàng một lần nữa. Nàng đi nửa vòng quanh gã, rồi quay ngược lại, cố để cho mọi người biết rằng nàng đang cố thoát khỏi gã đàn ông quấy rối mình.

Khi họ tới chỗ hàng thịt lợn đối diện dãy hàng thực phẩm, Tiểu Mai trở nên giận dữ, nàng kêu to với mọi người trên phố rằng gã lưu manh này đã săn đuổi nàng cả tiếng đồng hồ rồi. Đan biết, Tiểu Mai có thể ác được nếu nàng muốn. Hắn đứng xem, cách khoảng năm mươi mét. Tiểu Mai làm cử chỉ là gã này đã quàng tay, khoác vai nàng. Nàng đang nổi cơn tam bành. Một vòng tròn người xem nhanh chóng hình thành quanh cửa kính của hàng thịt. Tâm nhìn của Đan bị chấn mất.

Khi rẽ được bức tường đồng nghịch người xem, hắn thấy Tiểu Mai đang trong sự giám sát của gã kia và sắp bị giải đi. Gã giơ thẻ công an lên và bảo đám đồng giải tán. Đám người miễn cưỡng tách ra thành một lối hẹp, rồi theo sau Tiểu Mai và người công an chìm với sự nhiệt tình càng

lúc càng tăng. Toàn cảnh đám đông cuồn về phía trước như một gánh hát lưu động.

Đan hoang mang sợ hãi đến mức đầu óc như đóng băng. Hắn đi theo đám đông một cách máy móc, cố ngó qua những cái đầu và vai để nhìn thấy Tiểu Mai. Người công an mặc thường phục này định làm gì nàng? Anh ta sẽ đưa nàng đến nhà giam phải không? Người ta sẽ đưa nàng vào tù cùng với những tên trộm cắp, giết người ư? Họ sắp kết tội gì cho nàng? Tội đến bữa tiệc vây cá mập để ăn không mất tiền à? Nàng có đủ thông minh để nói rằng mình định dự một bữa tiệc khác, tiệc cưới, nhưng nàng đến nhầm chỗ và rốt cuộc đã dự nhầm bữa tiệc? Làm như thể ghê gớm lắm ấy? Người ta đôi khi vẫn đi ăn nhầm tiệc, vì hiện nay có quá nhiều tiệc. Họ đã theo dõi nàng kể từ bữa tiệc vây cá mập. Nhưng tại sao họ không động đến nàng trong chiến dịch truy quét khi họ bắt mười sáu con rệp kia?

"Tôi không sợ đi với anh đâu," Tiểu Mai nói to. Hình như nàng không biết việc này nghiêm trọng đến thế nào. Nàng vẫn xử sự như một cô gái làng, sẵn sàng cãi nhau với ai đó chỉ để giết nổi buồn tẻ. Nam nữ thanh niên ở làng thường thích trò này, gọi là "đánh trận mồm". "Nhưng anh phải chở tôi về nhà bằng một trong những chiếc Mercedes to của bọn anh đấy."

"Chắc chắn. Một chiếc Mercedes-Benz to," người kia nói, nhăn mặt cười với đám đông, ra ý rằng họ không nên để ý đến nàng, vì không ai điên như nàng.

"Đúng thế," Tiểu Mai nói.

"Xe Rolls-Royce có được không?" một người trong đám đông hỏi để làm trò cười.

"Không, bất cứ loại nào rẻ hơn Benz đều không được," Tiểu Mai nói.

Đám đông cười rú lên ầm ĩ hơn.

"Rolls-Royce đắt hơn nhiều, đồ ngốc ạ!" một người đàn ông la lên.

"Rồi sếp của anh sẽ phải viết thư cho tôi, nói rằng ông ta hối tiếc như thế nào vì đã làm sai đối với tôi," Tiểu Mai nói.

"Được," tay công an chìm trả lời.

"Nếu sếp của anh ấy mù chữ thì sao?" một người phụ nữ hỏi.

Mọi người lại cười ầm lên. Đây là loại tình huống khiến mọi người rất dễ cười đùa và cảm thấy có sự kích thích để cười theo bất cứ chiều hướng nào.

Họ có tra tấn nàng không? Nàng có đủ nhạy bén để đối phó với mọi yêu cầu của họ không? Họ có tha không đánh đập nàng không? Chỉ có Trời mới biết còn có chuyện gì khác nữa... Đan ân hận vì đã lôi nàng đến chốn này. Nàng đã có một cuộc đời thật đơn giản và trong sáng. Nàng đã rất hạnh phúc. Cuộc đời nàng sẽ chẳng thiếu thốn gì, chừng nào nàng còn chưa biết đến một cuộc đời khác chưa đựng bao nhiêu là trải nghiệm.

"Này, nếu sếp của anh không viết thư cho tôi thì ông ấy phải chiêu đãi tôi ở một nhà hàng đẹp. Ông ấy

phải thiết kế một bữa nem công chả phượng đầy. Thậm chí bọn kẻ cướp cũng phải thiết tiệc bù nếu chúng lỡ làm sai với ai đó," Tiểu Mai nói.

"Ở Bắc Kinh không có chuyện ấy đâu," lại có người nói chen vào.

Đan thúc hai khuỷu tay, mở lối tiến lên phía trước, cố ngăn người công an chìm lại trước khi anh ta và Tiểu Mai tới chỗ để xe giấu sau cửa hàng dùng tạm đã bị sụp một nửa. Với tấm kính chắn gió lấp loáng trong bóng râm, chiếc xe trông như một diềm gở.

"Này, em đi đâu thế?" Đan nhảy lên phía trước, kéo vai Tiểu Mai, hỏi. "Anh tìm em khắp nơi!"

Tiểu Mai nhìn hắn, như thể hắn chỉ là một người đứng xem.

"Cẩn thận cái tay anh đấy!" nàng nói. Hắn đọc ánh mắt nàng, chúng nói, "Anh giơ mặt ra đây để làm cái chết tiệt gì thế?"

"Đi về nhà thôi," hắn nhẹ nhàng kéo Tiểu Mai lại phía mình.

"Anh là ai?" nàng nói. Thực ra nàng muốn nói, "Anh không thấy em đang chơi trò nhử mồi để bảo vệ anh à? Em đang làm việc lớn để đánh lạc hướng họ, anh thấy không? Và bây giờ anh làm hỏng hết mọi cố gắng của em rồi." Nàng không dấu khẩu thêm một lời thô tục nào nữa. Nàng là con hổ mẹ nhỏ bé, luôn bảo vệ các con bất kể chính mình cũng đang ở trong tình huống không thể nào lường trước được.

"Nào, về thôi," Đan không để nàng đi. Hắn cũng muốn nàng đọc ý nghĩ của hắn, "Anh sẽ không để em đi với thằng kia."

Viên công an chìm đứng giữa hai người, mặt anh ta không biểu hiện gì, anh ta nhìn phải, nhìn trái, như một người xem đánh bóng bàn.

"Anh là người nhà của cô ấy à?" viên công an điều tra hỏi.

"Tôi là chồng cô ấy," Đan nói.

"Cô ấy đâu có nói vậy," viên công an điều tra nói.

"Bởi vì cô ấy đang giận tôi, chúng tôi vừa cãi nhau ở nhà."

Mọi người yên lặng dần, những khuôn mặt đầy tập trung của họ cũng nhìn đi nhìn lại liên tục, như người hâm mộ đang xem bóng bàn.

"Anh chị cãi nhau phải không?" anh ta hỏi Tiểu Mai.

"Không phải việc của anh," Tiểu Mai nói.

Anh công an chìm nghĩ nên chấm dứt tình hình này ngay.

"Cô ấy tên là gì?" anh ta hỏi Đan.

"Trần Tiểu Mai."

Viên công an điều tra nhìn Tiểu Mai. "Được, mười phút trước chị ấy nói một cái tên khác kia."

"Có bao nhiêu tên tùy tôi thích," nàng nói. "Tôi chỉ nhớ ngắn với những người nhớ ngắn thôi!"

Mọi người cười ầm lên, vở hài kịch lại bắt đầu. Hằng ngày, những người này thường tìm một ai đó để làm trò đùa, nếu không tìm được đối tượng, họ nói đùa cả những chuyện bậy bạ về chính quyền.

"Anh có mang theo giấy tờ tùy thân không?" viên công an chìm hỏi. Anh ta sầm mặt nhìn mọi người, cổ dẹp cái không khí hài hước đi.

Đan đưa ra tấm danh thiếp, viên công an điều tra giật lấy từ tay hắn.

"Nhà báo tự do?"

"Đúng vậy."

Anh ta chăm chú nhìn vào tấm danh thiếp.

"Nhà báo tự do," anh ta nhắc lại.

"Có nghĩa là tôi..."

"Tôi biết nó nghĩa là gì," anh ta ngắt lời. "Anh vui lòng đi với tôi chứ, cả hai người?"

"Chúng tôi đã làm gì sai?" Đan phản kháng.

"Anh phải biết rõ mình đã làm gì chứ," viên công an chìm nói. Nếu chưa bao giờ nhìn mặt của viên công an mật vụ này, người ta chưa thể nói là đã từng bị hăm dọa thực sự.

"Hai vợ chồng cãi nhau có phải là vi phạm luật pháp không?" Đan nói.

Viên công an cười - anh ta đang thể hiện lòng cao thượng, không muốn vạch mặt Đan ngay trước công chúng.

"Anh ta không thể bắt ai đó giữa đường giữa chợ mà không có lý do," Đan quay mặt về phía đám đông nói.

"Lý do là cái chúng tôi sắp tìm ra," viên công an chìm nói.

"Họ không thích các tay nhà báo!" một người trong đám đông nói. "Đó chính là lý do đấy."

"Ai nói thế hả?" viên công an gầm lên. "Giơ mặt ra đây!"

Đám đông khá bất bình.

Khi Đan và Tiểu Mai ngồi vào phía sau chiếc xe công an trên đường tới đồn, điện thoại di động của Đan bỗng rung lên. Đó là Trần Dương, vừa la hét vừa thở hổn hển, ông nói điều gì đó thật khủng khiếp đã xảy ra trong nhà ông. Đan chưa kịp nói gì thì viên công an chìm đã nhắc hắn không được phép trả lời điện thoại. Đan nhắc lại điều đó với ông nghệ sĩ.

"Đứa nào vậy?" Trần Dương hỏi. "Đưa điện thoại cho nó."

"Trần Dương muốn nói chuyện với anh," Đan nói, đưa điện thoại cho viên công an chìm đang ngồi bên chỗ lái xe.

"Tắt máy."

Anh ta nói đủ to để người ở đầu dây bên kia cũng nghe thấy.

"Đó là ai?" nghệ sĩ già héto.

"Một sĩ quan công an," Đan nói.

Viên công an giật chiếc điện thoại từ tay Đan.

"Ông không được nói chuyện với anh ta!" viên công an quát to vào máy.

"Anh dám thô lỗ như thế à! Anh có biết tôi là..." người nghệ sĩ già nói. Đan nghe thấy tiếng ông rít lên trong điện thoại.

Viên công an điều tra tắt điện thoại của Đan, rồi đút vào túi.

"Đừng có điên. Một khi anh đã ở trên chiếc xe này thì nên nghĩ rằng chính anh đã đi được nửa đường vào trong đó rồi." "Đó" là tiếng lóng chỉ nhà giam, giống như "đi" nghĩa là chết, "thuận tiện" là đi vệ sinh.

Khi viên công an nói, Tiểu Mai lén nhìn mặt anh ta qua gương chiếu hậu. Khi Đan từ hậu trường xuất đầu lộ diện và đóng vai chủ chính thì nàng né qua một bên, trở lại tính thờ ơ quen thuộc của mình và chỉ quan sát xem mọi việc diễn biến ra sao. Nàng nhìn Đan đầy khâm phục khi hắn thở phì phì qua lỗ mũi, cười nửa miệng thách thức để cho viên công an mật thấy rằng hắn ngạc nhiên thế nào về toàn bộ sự việc vô lý này.

Đồn công an quận nằm trên đường vành đai thứ hai. Họ phải mất một giờ mới qua được đoạn giao thông điên loạn thậm chí còn chưa phải là giờ cao điểm. Trên đường đến phòng hỏi cung, Đan hỏi 'ngài' công an có thể gọi cho nghệ sĩ Trần Dương hộ hắn được không. Không, nhất quyết là không. Nghệ sĩ đã già, lại đang ốm, lúc này đang phải tự lo hết; có lẽ lúc nãy ông gọi từ phòng cấp

cứu cũng nên. Tôi xin anh được không? Không, anh ta không cho hắn gọi, mà cũng không gọi hộ hắn. Tôi xin anh. Không. Hiểu từ "KHÔNG" của một sĩ quan công an bộ khó lầm hả?

Một sĩ quan mặc cảnh phục vừa đọc tài liệu vừa bước vội qua chỗ họ.

"Này, cậu có biết một người là Trần Dương không?" viên công an mặc thường phục hỏi.

Viên công an mặc sắc phục ngược lên.

"À, sĩ quan Lỗ," viên sĩ quan cảnh phục chào viên sĩ quan thường phục.

"Ông ta là họa sĩ," viên sĩ quan thường phục nói, quay sang Đan, "phải không?"

"Đúng thế," Đan trả lời. "Làm cả điêu khắc nữa."

"Anh không nói về Trần sư phụ đấy chứ?" viên sĩ quan mặc cảnh phục hỏi.

"Chính ông ấy đấy," Đan nói. Hắn đang hồi hộp. Cặp mắt hắn bắn thẳng vào giữa hai viên sĩ quan. Hắn ghét bản thân mình thường quá hy vọng một cách mềm yếu. Nhưng hắn không tránh được. "Ông ấy là đồng hương của tôi!"

Viên công an thường phục, bây giờ chúng ta biết đó là sĩ quan Lỗ, liếc qua phía Đan, ý nói rằng hắn cứ bình tĩnh. Có gì mà phải nhắng lên thế? Đó chỉ là một lão già nào đó làm mấy trò vô dụng, như nghệ thuật chẳng hạn.

Sau khi tống Đan vào một căn phòng ở giữa hành lang và Tiểu Mai vào một phòng khác phía cuối hành lang, sỹ quan Lỗ ra lệnh khóa cửa lại. Anh ta không nói là có gọi cho Trần Dương hay không, nhưng Đan tính toán rằng anh ta sẽ gọi, thậm chí chỉ là để thỏa mãn sự tò mò của riêng anh ta.

Ánh sáng ban ngày nhạt dần, có tiếng bước chân đi xuống cầu thang cùng những tiếng cười đùa. Các sỹ quan công an sắp hết ngày làm việc. Ít nhất là đã ba tiếng trôi qua kể từ khi Đan và Tiểu Mai bị nhốt trong phòng này. Mấy lần Đan đi về phía cửa với khát khao cháy bỏng muốn xin xỏ ai đó: làm ơn kiểm tra xem vợ tôi có cần đi vệ sinh hay có khát nước không.

Đôi khi có tiếng bước chân đi qua hành lang. Chúng gó trên nền đá rửa, vọng vào những âm thanh ám ảnh như trong phim. Đan nín thở và lắng nghe cho đến khi tiếng vang dần tắt hẳn. Một nỗi khiếp sợ lóe lên chạy dọc qua người hắn: hắn đã học được cách phân biệt tiếng bước chân. Tức là phải biết cảm giác về những người cùng ở trong tù qua việc nghe bước chân của họ, kẻ xấu hay người tốt, người ta mang lệnh đến lôi ai đó ra lấy cung hay để bí mật chuyển đi. Hay để tử hình dưới hầm ngầm. Những bước chân đến gần cùng với thức ăn hay đồ uống, với những lời lăng mạ hay sự thoái mái, với những bức thư của vợ hay của mẹ cha. Hắn kinh sợ vì đã đạt được kiến thức về tiếng bước chân quá nhanh - hắn có thể nhận ra những bước chân ấy có liên quan đến mình hay không. Vào lúc mười giờ mười lăm phút tối, hắn lại nghe thấy tiếng bước chân, những bước chân đi lên cầu thang đều

đặn, âm điệu trang nghiêm. Chúng tiến lên phía trước bằng tiếng vang thật xúc động, rung lên trong những hốc rỗng của khu nhà như trong một giấc mơ. Đan biết những bước chân này là của loại giày sĩ quan có đế cao su, da đen, đang đem lên quyết định dành cho hắn và Tiểu Mai.

Cửa mở. Sĩ quan Lỗ bước vào, mặc một bộ cảnh phục nghiêm chỉnh, cầm hai tờ giấy.

"Anh đã gọi cho Trần Dương chưa?" Đan hỏi.

"Cái gì?" sĩ quan Lỗ dường như không nhớ tại sao anh ta lại bỏ đi lâu như vậy.

"Anh đã gọi cho Trần Dương rồi phải không?" Đan hỏi lại.

"À, không."

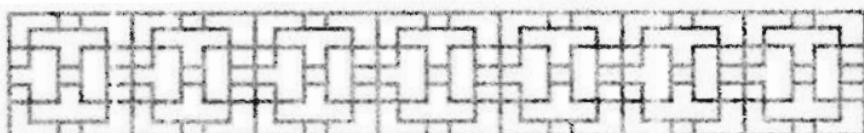
"Anh không gọi à?"

"Ký tên vào đây rồi tất cả chúng ta có thể về nhà," sĩ quan Lỗ đặt tờ giấy lên bàn.

Giấu vẻ ngạc nhiên, Đan uể oải tiến lại phía bàn, cầm bút. Hắn lướt qua một lượt các mẫu câu điền vào rất đơn giản. Đó là tờ kê khai tài sản cá nhân, nội dung là hắn đã kiểm tra tất cả các khoản đã bị tịch thu và được trả lại đầy đủ. Đan ký tên mình vào đó.

Hắn cảm thấy thất vọng một cách lạ lùng khi gặp Tiểu Mai. Nàng cúi gục đầu, rũ vai xuống tựa như tất cả năng lượng của nàng đã bị đốt hết trong mấy tiếng yên lặng đó, đi dọc theo hành lang dài lạnh ngắt về phía hắn. Ánh đèn sáng trắng, ánh lên một chút màu tía. Tiểu Mai

cười với hắn. Nụ cười của nàng, mặt nàng, làn da nàng đều bị nhợt nhạt đi bởi ánh đèn. Đời nàng đáng ra không cần có trải nghiệm này mới phải.

TRẦN DƯƠNG nói với Đan rằng, ông không tin thư ký của mình nữa. Ông muốn Đan đến ngôi nhà ở quê để giám sát việc chuyển một số tác phẩm mới của ông ra nước ngoài. Ông muốn họ chuyển đến một căn nhà riêng, tốn ấm tình yêu của bạn ông, trước khi người bạn ấy đổi chỗ ở. Trần Dương phát hiện ra rằng sot giấy vụn của ông đã bị lục lọi và những tờ giấy gấp có những phác họa ngẫu hứng của ông đã bị mất. Vì thế Trần Dương muốn phiền Đan giúp ông đóng gói rồi chuyển các bức vẽ đi. Họ sẽ đưa lên tàu vào buổi đêm. Việc này phải thực hiện một cách bí mật. Đan sẽ trông coi tất cả các hộp rác bỏ, các sot giấy vụn và truy tìm những kẻ đã lục lọi đồ của ông trong đám công nhân.

Trần Dương chào mừng hắn trên con đường dẫn vào ngôi nhà ở nông thôn của ông. Ông đội cái mũ bóng chày và cái áo khoác trắng lốm đốm những vết bẩn do màu nước và mực Tàu. Ông đã đợi Đan từ lúc cho xe đi đón hắn. Ông cười, vỗ vào lưng, vào vai Đan bằng bàn tay dính đầy những vết máu khó mà rửa sạch được. Niềm vui của ông dễ lan truyền đến mức Đan cảm thấy nỗi lo của hắn giảm hẳn khi cùng đi bộ bên ông về phía ngôi nhà.

"Rất tiếc là viên sĩ quan công an đã thô lỗ với ông hôm qua," Đan nói.

"Sĩ quan công an nào?"

"Cái tay mà ông đã nói chuyện hôm qua ấy."

"Tôi nói à?" ông hỏi.

" Tay đó héo tướng lên, rồi tắt điện thoại," Đan nói.

"Tôi đã quát lại tay đó phải không?" Trần Dương hoài nghi.

Người nghệ sĩ không thể nhớ lại được cuộc nói chuyện điện thoại quá ngắn ngủi với viên công an trên xe hôm qua. Ông đã bọc kín mình lại, không còn chỗ cho thái độ cư xử xác xược của sĩ quan Lỗ chạm được đến ông. Đây chính là lý do khiến ông thường có biểu hiện tha thứ và một trái tim bao dung.

"Thưa Trần sư phụ, tối qua ông có nhận được cuộc điện thoại nào từ đồn công an quận không ạ?" Đan hỏi.

"Không," ông trả lời.

"Sư phụ có chắc không?"

Ông chăm chú nhìn Đan khi hai người đang đi, đôi mắt ông dần tập trung hơn, lộ vẻ lo lắng.

"Họ muốn gì ở tôi? Công an ấy?"

"Sư phụ đã nhận được một cuộc gọi vào đêm qua phải không?"

"Họ muốn thẩm vấn tôi qua điện thoại à?"

"Họ hỏi sự phụ phải không?" Đan hỏi. Hắn muốn loại trừ tất cả những khả năng có thể, rồi tìm ra lý do thật sự là tại sao hắn và Tiểu Mai được thả. Nếu công an đã gọi cho ông nghệ sĩ thì điều đó sẽ giải thích được mọi chuyện.

"Cứ tiến lên, cố lên!" Trần Dương hét lên, chỉ ngón tay vào buổi chiều thu. "Các ngươi dám không?"

Đan nhìn ông.

"Các ngươi còn muốn cái chết tiệt gì ở ta nữa hả lũ mạt thám khốn nạn trong bộ sắc phục polyester kia, luật sư của ta sẽ không để các ngươi đi quá quyền hạn của các ngươi đâu."

Đan nhận ra sự phụ vẫn bị ám ảnh với các vấn đề của chính ông. Hắn thầm đoán đêm qua sĩ quan Lỗ đã không gọi điện cho ông. Nhưng anh ta đã đi đâu trong khi để vợ chồng hắn trong phòng thẩm vấn mấy giờ liền? Đan muốn phát điên lên vì hắn không biết mình đang đứng ở đâu trong trận chiến vô hình với đám công an.

"Có vấn đề gì à?" nghệ sĩ khó chịu trước sự im lặng của Đan.

"Không có gì ạ."

"Cứ nói cho tôi biết đi."

"Ôi dào, chỉ là chuyện vợ tôi, cô ấy dính vào vụ cãi nhau với viên sĩ quan công an. Thế thôi ạ," Đan vừa nói vừa ngầm chuẩn bị cho những câu hỏi tiếp theo của Trần Dương "Đôi khi nhà tôi..."

"Tôi không hiểu tại sao," sư phụ ngắt lời hắn. "Lúc đầu mới đến, dường như tất cả bọn họ đều thật thà dễ mến. Thế rồi lũ trộm cắp và phản bội hiện ra ngay trước mũi ta." Ông già đã quay trở lại với những suy nghĩ riêng. Thực sự ông *đang* không nghe Đan trả lời câu hỏi của ông. Ông thuộc dạng nghệ sĩ luôn ngừng nghe ngay khi vừa phát hiện ra vấn đề không liên quan đến mình. Ông già ngừng lại một chút giữa con đường lát đá gồ ghề, ngắt ngang lời bình luận của chính mình bằng một bài hát. Một bản tình ca cũ, từ những ngày còn là sinh viên. Sau đó ông lại ngắt ngang bài hát bằng một bài diễn thuyết, hình như có liên quan tới bà vợ trước của ông.

"Không thể làm việc mà không có phụ nữ. Đáng là không thể được. Họ luôn là nguồn cảm hứng khi còn mỏe. Nhưng sau đó thì tất cả đều giống hệt nhau. Không biết tại sao lúc đầu họ rất nguyên sơ và khác biệt, để rồi cuối cùng lại giống nhau hết. Lạy Chúa, rốt cuộc, sao họ lại đáng chán đến thế không biết! Tôi có thể giao thiệp với bất cứ ai, trừ những kẻ nhảm chán."

Bây giờ thì Đan đã biết lý do tại sao bà ba Trần lại ghét ông đến mức đã phản bội ông.

"Đúng thế, lúc đầu Hồng Ngọc cũng là cảm hứng của tôi."

Đan cảm thấy bồn chồn một cách kỳ lạ. Mặc dù những từ "cảm xúc" và "cảm hứng" không còn xa lạ với hắn nữa, nhưng chúng vẫn có ảnh hưởng lạ lùng đối với hắn, thật sự làm hắn lúng túng. Tại sao những người nghệ sĩ lại không thể đối mặt với những nhu cầu trần trụi của

người đời? Tại sao họ lại cứ tự đánh lừa mình bằng những từ như “cảm hứng”?

Khi Đan đã ngồi lên chiếc ghế gỗ thô sơ trong căn phòng khách rộng thênh thang, Trần sư phụ đưa cho hắn một hộp kẹo - món tráng miệng lạ của Trung Đông do một nhà sưu tập ở Paris gửi biếu. Trước đây, Đan đã có lần nếm thử. Trần Dương ở dưới bếp lên cùng với đĩa thịt rừng khô. Đó là quà của một sinh viên. Sau đó, ông lấy một xấp những bức họa từ sau cái kệ lớn, đặt chúng xuống sàn, từng bức, từng bức một, rồi ra hiệu cho Đan im lặng trong khi ông nhón chân ra đóng cửa.

“Lại đây! Xem những tác phẩm mới nhất của tôi này. E xem cậu có thể thấy điều gì mới mẻ không.” Trong khi Đan tính toán thời gian cần thiết để có thể chịu đựng trước mỗi bức họa, chuẩn bị tinh thần cho những thứ mà hắn không thể diễn tả được bằng lời thì sư phụ nói, “Kẹo không ngon à? Làm từ mật ong và chà là Trung Đông đấy. Tôi không ăn, chỉ cốt để phân cho cậu!” Ông nói rồi kéo mạnh tay Đan đang cầm miếng tráng miệng màu trắng.

“Sao cậu không thử món thịt rừng khô này đi? Tuyệt lẩm đấy!”

Đang đây mồm kẹo nên hắn chỉ có thể gật đầu và ra hiệu mình sẽ ăn sau. Nhưng ông họa sĩ đã đi lấy ngay một miếng thịt khô đem lại rồi ấn vào tay Đan.

“Cậu có thấy sự thay đổi nào không? Màu sắc và nét cợ của tôi ấy?” ông già hỏi.

Đan gật đầu.

"Thấy điều đó chứ? Một bắt đầu mới từ những tác phẩm cũ của tôi! Thấy không? Bắt đầu từ giai điệu của đàn một dây và kết thúc trong ngập tràn âm nhạc với giai điệu duy nhất là không có giai điệu nào cả. Phản giai điệu. Nó trở thành một sự chuyển dịch của màu sắc, hòa quyện cả giai điệu và nhịp điệu, tất cả tạo thành một hòa âm đẹp đẽ và tinh khiết, gần như yên lặng..."

Ông dừng lại. Đan ngược lên khỏi các bức tranh, thấy ông già nhợt nhạt và yếu ớt đang chăm chú nhìn vào những sáng tác của chính mình một cách hoài nghi. Thật đáng sợ, thực sự đáng sợ, Đan nghĩ.

"Họ cho tôi một đặc ân là để tôi được một mình. Sự xấu xa của họ giúp tôi khám phá ra sự chuyển động của bút vẽ - điều mà tôi muốn kiểm tìm từ lâu. Họ có thể bỏ tù hoặc cướp đi của cải của tôi nhưng tôi đã thấy thứ tôi cần tìm. Tôi sẽ chết một cách vui vẻ."

"Sư phụ không được chết..."

Ông chỉ vào một mảng màu nâu đỏ trên một bức vẽ và mỉm cười, "Đánh cuộc rằng cậu không bao giờ đoán được màu đó có từ đâu. Cậu chưa từng thấy một thứ màu nào lại phong phú và có chiều sâu đến vậy phải không? Tôi cũng chưa từng thấy cho tới tuần trước. Nó là màu của hồng trà lên men. Cảm hứng ùa đến với tôi như một tia chớp lóe lên, khi tôi tình cờ nhúng cây cọ vào cốc trà đã bắt đầu bốc mùi khó chịu."

Đan gật đầu, nghĩ đến cái công ty làm ra nước tương ngọt bằng tóc người lấy từ phòng mổ.

"Cậu có thích thịt khô không? Tôi đã không ăn bất cứ thứ gì trong ngày ngoài loại thịt khô này trong khi làm việc. Bởi vì tôi ghét phải nhìn thấy những bộ mặt quanh quẩn trong ngôi nhà này. Những bộ mặt đầy âm mưu. Cậu có thích thịt bò khô không?" ông hỏi lại.

Đan nói, hắn thích. Hắn xé thịt ra chấm với nước sốt rồi bỏ vào miệng nhai. Hắn không nỡ nhẫn tâm nói với sư phụ rằng thịt đã để quá lâu và một vài miếng đã có chỗ mốc xanh.

"Cô Hồng Ngọc đã quay lại chưa ạ?"

"Mẹ cô ấy ốm," ông già nói. Sau đó ông mỉm cười. "Tôi biết tại sao bây giờ cô ấy không muốn quay lại nữa."

Đan im lặng.

"Cô ấy đang đợi xem. Nếu tôi thoát khỏi những rắc rối với pháp luật, mẹ cô ấy sẽ khỏe và cô ấy sẽ quay lại với tôi. Nếu mọi chuyện diễn biến theo hướng khác, cô ấy sẽ nói, rất tiếc mẹ em ốm nặng và em phải ở bên bà cụ cho đến khi bà cụ qua đời hoặc bình phục hẳn. Hay cô ấy sẽ nói, này, em xa anh không phải là lỗi tại em, em đâu biết anh trốn thuế. Cô ấy thực sự không quan tâm đến bất cứ điều gì tôi làm sai hay đúng, mà chỉ quan tâm liệu tôi có bị bắt không và tôi sẽ phải trả bao nhiêu tiền."

"Dù sao, tôi vẫn thích một mình," ông nhún vai. Ông có nụ cười của một người đang rất cô đơn.

Đợi những người giúp việc đã ngủ hết và tắt đèn, hai người mới bắt đầu đóng gói những bức tranh mới lại. Mỗi lần Đan quên không giữ đống giấy cho khỏi rơi hay

đập vào đồ đạc trong khi di chuyển các thứ hoặc không nói đủ khẽ, Trần sư phụ lại để ngón trỏ lên môi, suyt một cái với vẻ khó chịu. Khi Đan ra hiệu để cãi rằng tất cả mọi người đã ngủ cả rồi thì ông họa sĩ già nhảm chặt mắt lại, dựng hai ngón tay từ hai tai ra, ý là họ đang ngủ nhưng tai thì vẫn vểnh lên như ăng-ten. Hai người chuyển hết đồ lên xe xong thì đã là hai giờ sáng. Họ khởi hành, rẽ vào một con đường nông thôn tối tăm, đi về hướng ngôi nhà riêng của một người bạn cũ của Trần Dương.

Bình minh dâng lên khi hai người vào đến khu nghỉ dưỡng trên đồi. Phải mất khoảng một giờ nữa để tìm ngôi nhà tranh giữa vô số ngôi nhà tương tự ở nông thôn. Vừa lúc đến nhà riêng của người bạn và Đan bắt đầu dỡ hàng xuống thì cũng là lúc mấy con gà trống trong làng cất tiếng gáy. Với một tâm trạng đã khá hơn nhiều, sư phụ đi vào bếp tìm thứ gì đó để ăn. Ông trở ra, đầy bụi bặm trên người, tay cầm một thứ gì đó cũng đầy bụi.

"Có một con vịt xông khói trong bếp," ông reo lên, vui như một đứa trẻ. "Tôi tin là ta có thể tìm thấy một ít rượu ở quanh đây."

"Hồng Ngọc nói ông không được uống rượu đâu," Đan nói.

"Vớ vẩn! Đây có phải một con vịt không nhỉ? Trong có vẻ là vịt đấy. Cậu sẽ rửa chứ? Hy vọng là không bị ôi. Người ta treo trên trần, nên lũ chuột không thể chạm tới được."

Đan đặt những bức tranh mà hắn đang định mang vào buồng xuống, rồi đi rửa cái vật trông giống con vịt

kia. Ông già quan sát hắn phủi bụi rồi rửa trong bồn rửa chén. Ông theo hắn như một đứa trẻ con, hỏi hắn xem liệu thịt có quá khô không và phải mất bao nhiêu thời gian để nấu. Đan bỏ ngoài tai hầu hết các câu hỏi của ông.

Tám giờ sáng, sư phụ Trần nói ông muốn quay lại biệt thự. Đan lái xe trong tình trạng lơ mơ vì thiếu ngủ, còn ông già thì gà gật trên băng ghế sau. Ở lối vào biệt thự, anh lái xe của sư phụ đứng nhìn Đan trừng trừng khi hắn đỡ ông già xuống xe. Người thư ký ra chào họ, đoán nhanh xem hai người đã đi đâu trong đêm.

Trần Dương đi ngủ ngay. Đan không ngủ được dù đã rất mệt. Hắn xuống bếp, chỉ mong có một cốc trà nóng. Viên thư ký theo sát hắn như thể gã cần có người nói chuyện cho vui. Khi Đan hỏi gã có cần hắn giúp gì không, viên thư ký nén cười, nói không, gã không cần sự giúp đỡ của Đan. Thế thì tại sao gã lại theo Đan khắp nơi? À, gã buộc phải thế thôi. Đan hỏi đùa xem liệu viên thư ký có cho là hắn sẽ ăn cắp mì chính hay xúc xích dưới bếp không?Ồ, gã không chỉ theo sát riêng Đan mà còn phải theo dõi tất cả những khách khứa đến thăm ông chủ, vì vậy xin hắn đừng tự ái. Tất cả khách khứa cơ à? Vâng, không ngoại trừ một ai. Không có gì riêng tư cả, gã chỉ đang làm công việc của mình thôi. Đan cứ tưởng công việc của gã là trả lời điện thoại và sắp xếp giấy tờ. Đúng rồi, nhưng gã còn được phân công việc khác nữa. Ai phân công nhỉ? Ồ,... cô Hồng Ngọc không tin bất cứ ai trừ những người đã làm việc ở đây lâu năm. Cô Hồng Ngọc bảo gã làm thế sao? Đúng là cô ấy nói thế. Cho nên

gã mới ở đây, thực hiện mệnh lệnh của cô Hồng Ngọc. Xin lỗi, nếu Đan thấy khó chịu.

Đan nhìn chầm chằm vào ấm trà đang reo. Hắn để mặc cái ấm bốc hơi, nghĩ đến chuyện Hồng Ngọc đã lôi cả Đan và đám người làm trong nhà vào chơi trò gián điệp chống lại nhau. Một người đàn bà quý quyết với làn da tuyệt đẹp như được vẽ các tĩnh mạch xanh xanh yếu ớt có dòng máu lạnh chảy qua.

Trần Dương tỉnh dậy sau bữa trưa và gọi Đan tới xưởng vẽ. Ông khóa cánh cửa sau lưng hai người lại và trông có vẻ sợ hãi. Ông chỉ vào cái sọt rác trống không trong tay.

“Nhìn này, mất hết rồi. Tất cả những bản phác họa.”

“Tôi nghĩ đó chỉ là những tờ giấy trắng có vài nét bút và đường kẻ thôi.”

“Những bức vẽ của tôi chả có gì ngoài các nét bút và đường kẻ cả.”

Nỗi lo sợ của ông tăng dần lên. Con ngươi mờ đục của ông hiện ra hết mà không bị che khuất bởi cặp mí mắt dày.

Đan cảm thấy tiếc cho ông. Ông già đang bị căn bệnh hoang tưởng hành hạ.

“Đó là những gì hàng ngày vẫn diễn ra ở đây, ngay tại căn nhà của tôi, liên quan đến bọn trộm và những người bảo vệ chống trộm. Trong cuộc chiến thầm lặng này, cả hai phía đều trở thành những kẻ vụng trộm, lén

lút. Nhưng bọn chúng trở thành những kẻ trộm nhanh hơn tôi tưởng."

Ông nhìn Đan, mong chờ sự giúp đỡ. Ông phó thác bản thân mình cho lòng nhân từ của Đan. Ông chờ Đan cho vài ý kiến, ý kiến nào cũng được. Đan muốn bảo ông đừng tin là ai cũng thế cả. Tin hoàn toàn một ai đó là không đúng chút nào và mất lòng tin hoàn toàn cũng không đúng nốt. Nhưng hắn nghĩ kiểu quan niệm này quá phức tạp đối với *đứa trẻ* sáu mươi lăm tuổi này.

"Cứ tưởng tượng mà xem, họ rón rén đi quanh tôi mỗi khi tôi ngủ," ông già nói. "Tôi đã kiểm tra sọt rác ở các phòng khác rồi. Tất cả đều trống rỗng. Họ đã ăn cắp hết. Họ vuốt ra, chắp vá lại phần bị rách. Họ ăn cắp con dấu của tôi để đóng lên những bức vẽ. Rồi họ sẽ gửi đến phòng tranh sau khi tôi chết."

Đan nói, có thể họ chỉ gom rác thành đống rồi vứt vào thùng rác công cộng thôi.

"Thế thì mau đi kiểm tra thùng rác công cộng trên phố xem," Trần sư phụ nói. "Rác được mang đi có hai lần một tuần thôi. Đi tới ngã tư, cậu sẽ thấy hai cái thùng to màu xanh. Kiểm tra chúng cẩn thận nhé."

Tất cả các thùng rác đều trống rỗng. Có thể công ty vệ sinh môi trường đã đến lấy ngày hôm trước rồi. Nhưng ông họa sĩ già không tin.

"Chắc hẳn họ đã đem chúng đi cất rồi. Họ sẽ gửi sau. Chỉ cần nhìn nét vẽ thôi người ta đã có thể nhận ra

đó là tranh của tôi. Người ta sẽ vui vẻ trả giá cao sau khi tôi chết. Họ mong mỗi cái chết của tôi lầm."

Ông già thật không dễ gì bị gạt được. Đôi khi ông còn dồn mọi người quanh mình vào tình huống nan giải. Ông làm cho Đan chỉ muốn giết ông ngay lập tức, dù hắn biết, tận sâu trong trái tim Trần Dương, ông chỉ là một đứa trẻ mà ai cũng có thể làm tổn thương.

Cả buổi tối Trần Dương đi tới lui trong xưởng vẽ, đôi khi dừng lại một lát, rùng mình sợ hãi, "Cậu sẽ thấy người ta nghiên cứu đống rác của tôi và cố giải mã những chuyển động của bút vẽ sau khi tôi đã chết. Họ sẽ cố gắng phân tích xem trước khi một bức tranh hoàn chỉnh ra đời đã có bao nhiêu nét vẽ hỏng. Họ sẽ khám phá bằng được xem những bức tranh của tôi đã hình thành và thất bại như thế nào, bao nhiêu sai sót đã có trước khi một kiệt tác thực sự ra đời. Tôi ghét điều đó. Tôi thật sự rất ghét. Tôi chỉ muốn những bức tranh của mình được người ta ngắm nhìn ở hình ảnh cuối cùng: hoàn thiện và trọn vẹn."

Trong đầu Đan lóe lên ý nghĩ, có thể đó cũng là trò lừa bịp của Hồng Ngọc. Cô ta đang chơi đùa với bệnh hoang tưởng của ông già. Cô ta đã truyền nỗi nghi ngờ người làm trong nhà cho ông già, trong khi đó, cô ta lại nói với người làm là đừng tin bất cứ vị khách nào; cứ như thế, cô ta để mọi người làm việc cho mình bằng cách theo dõi những người khác, đảm bảo rằng không một bức tranh nào có thể ra khỏi ngôi nhà của Trần Dương khi cô

ta vắng mặt. Khuôn mặt xinh xắn với lúm đồng tiền ấy là cái vỏ bọc bên ngoài của sở chỉ huy của công an mật.

Ngày thứ ba, Đan đi dạo bên ngoài và gọi điện thoại di động cho Tiểu Mai, báo rằng hắn sẽ ở với ông nghệ sĩ già thêm một tuần nữa. Nàng nói hôm qua có một cô gái xinh đẹp đến tìm hắn. Cô ta tên Mười Cử phải không? Không, cô ta tên Hạnh. Đan yên lòng nhưng hơi ngạc nhiên. Trong mắt Tiểu Mai: Hạnh đẹp. Nàng đánh giá cao Hạnh cũng như cái cách nàng đánh giá cao tất cả những thứ hiện đại một cách tàn nhẫn, từ những giao lộ của đường cao tốc đa tầng đến những mối mua bán ô tô rộng rãi, từ câu lạc bộ mua sắm to lớn đến nhà hàng McDonald's.

Hắn gọi di động cho Hạnh, rồi thình lình dập máy. Làm sao Hạnh biết nhà hắn? Hắn không bao giờ nói cho cô ta biết hắn ở đâu. Hắn bấm lại số của Hạnh, cố nghĩ cách nói vòng vo để tìm hiểu xem làm sao cô ta có được địa chỉ của hắn.

"Này, đừng có quanh co nữa, nếu muốn biết em lấy đâu ra cịa chỉ của anh thì cứ hỏi đi," Hạnh nói.

"... Lấy đâu ra?"

"Anh nghĩ tìm địa chỉ khó lắm sao mà cứ cố giấu em suốt thế?" Hạnh nói. Hắn có thể thấy một bên má Hạnh khẽ giật lên trên. Một nụ cười rất khẽ, chỉ có một bên khoe môi hơi nhếch lên.

Hạnh nói với hắn rằng chẳng khó để tìm ra nơi hắn ở. Số đăng ký trên chứng minh thư cho biết quận hắn

thường trú. Cô chỉ cần làm có mỗi một việc là xác định phòng đăng ký ở quận rồi lục tìm địa chỉ của hắn.

Nếu cô ta có thể làm được điều đó thì cảnh sát cũng làm được, Đan nghĩ thầm.

"Anh muốn hỏi em làm sao có được chứng minh thư của anh chứ gì?" Hạnh nói.

"Làm cách nào?" câu này nghe cực kỳ ngu xuẩn, hắn biết thế.

"Em chỉ cần hỏi nhân viên lễ tân trong một buổi tiệc," Hạnh nói. "Hệ thống ngày nay là cả một mạng lưới. Mọi thứ đều được số hóa."

Đan cảm thấy đau khổ vì bị lén lớp về mạng. Chắc cái mạng lưới đó phải làm việc như điên vào cái đêm Tiểu Mai và hắn bị giam ở đồn cảnh sát quận.

"Em chẳng thèm biết chỗ anh ở làm gì đâu," cô ta nói. "Em tìm anh chỉ vì anh sẽ cùng làm với em về một chủ đề mới."

"Tôi sẽ làm à?"

"Anh sẽ thích."

"Được thôi." Tại sao cái mạng lưới ấy lại có thể để lọt mất thông tin thực mà thả vợ chồng hắn ra chí?

"Anh không định hỏi em dự án mới là gì sao?"

"Là gì?"

Hạnh hạ thấp giọng, nói khô khốc. Nạn mại dâm ở Trung Quốc. Đó là chủ đề cấm kỵ đối với nhà nước.

Chúng ta hãy là hai trong số những người dám tung hô nó ra. Theo nguồn của Hạnh, chủ một số hộp đêm đắt tiền chính là con của các quan chức cao cấp. Hạnh đã làm việc ở đó vài lần, xem các phòng uốn tóc, câu lạc bộ mát-xa, hộp đêm và các quầy bar chỉ toàn nữ là nữ. Nhưng Hạnh gặp nhiều bất lợi vì cô là phụ nữ. Đan sẽ rất hợp với những nơi đó, trong vai một anh chàng đẹp trai. Cô định nói hắn đóng vai khách hàng phải không? Ô, để được một bài viết lớn có giá trị xã hội và tính nhân văn thì phải có hy sinh chứ. Ngoài ra, công việc đó chưa hẳn là sự hy sinh đối với *một người đàn ông!* Hạnh cười, thì như một gã lái xe tải thường xuyên chơi gái ở những phòng khách nhỏ hào nhoáng, nhưng rẻ tiền dọc các quốc lộ thôi mà.

Đan nghe có tiếng động ở đầu dây phía Hạnh.

“Cô đang làm gì vậy?” hắn hỏi.

“Thế anh nghĩ em đang làm gì? Em đã cười lăn ra và làm đổ cả cốc cà phê,” Hạnh nói.

Đan nghe được tiếng cô ta dịch cái bàn cà phê và quét mảnh vỡ của chiếc cốc cách nhiệt vừa bị vỡ. Hắn hy vọng Hạnh không mặc bộ áo ngủ và để chân trần, kéo cô ta có thể bị những mảnh thủy tinh đâm phải.

“Anh đừng có tưởng bở nhé,” Hạnh nói. “Chúng ta có thể chỉ đủ tiền để trả cho chuyện ôm hôn thôi. Hoặc thêm một chút vuốt ve nữa.”

Hắn nghe tiếng Hạnh thở dài. Hắn có thể hình dung cô ta ngả lưng trên ghế xô-pha, nằm dang tay duỗi chân và cơ thể gầy nhom cũng đang thoái mái hết cỡ.

"Anh có tham gia không?" Hạnh hỏi.

Cô sẽ trả tiền cho hắn để làm việc này phải không?

"Em biết anh đang nghĩ đến tiền. Em sẽ trả trước một ít. Sáu mươi phần trăm," cô nói và chờ. "Được rồi, bảy mươi phần trăm. Phần còn lại, anh tự lo." Hạnh lắng nghe sự im lặng từ phía Đan, rồi nói, "nếu anh không muốn làm, em có thể kiếm một công sự khác."

Hắn cần suy nghĩ về điều này. Nghĩ về điều này là về cái gì nhỉ? Cô ta đê nghị mà. Hắn chỉ có mỗi một việc là làm quen với các cô gái. Nếu không muốn, hắn có thể làm quen mà không cần phải quan hệ tình dục. Hắn sẽ làm cho các cô gái tin hắn, làm tan chảy trái tim họ, sau đó trả tiền cho họ vì đã dành thời gian cho hắn. Nếu không có dụng chạm xác thịt thì chi phí sẽ giảm đáng kể. Thậm chí là khước từ hoàn toàn mọi chi phí nếu họ yêu hắn như cô bé ngây thơ ở câu lạc bộ mát-xa chân. Thu hút sự chú ý và chiếm lấy lòng tin của họ, đó là việc hắn rất thạo, và mọi thứ sẽ suôn sẻ thôi.

"Anh có thể bắt đầu bằng câu chuyện của cô mát-xa chân bé nhỏ. Cô bé đã kể với anh về chị mình đúng không? Chúng ta có thể dùng vụ chị cô bé bị xử tử làm trọng tâm, rồi dựng lên những câu chuyện về các cô gái khác xung quanh chuyện đó. Anh nghĩ thế nào?"

"Được."

"Anh vẫn giữ liên lạc kể từ khi cô bé ấy biến mất đầy chứ?"

"Từ khi cô ta làm sao?"

"Thôi nào."

"Cô ta biến mất à?"

"Biến vào sự che chở của anh..."

"Tôi thề trước Mao chủ tịch rằng tôi không hề biết lè..."

"Hôm qua em tới đó và họ nói cô bé ấy đã đi rồi."

"Cô ta có để lại gì..."

"Chả có gì trừ vại cải bắp muối."

Mười Cũ từng nói với Đan là cô muối cải giỏi lắm. Cô đã hứa sẽ làm cho hắn một ít.

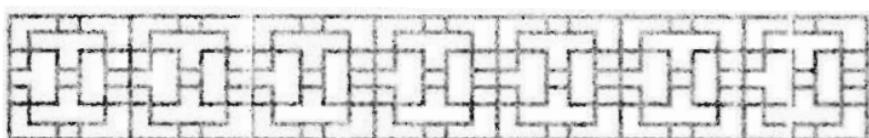
"Em cứ nghĩ chắc anh phải biết cô bé đi đâu chứ," Hạnh nói.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, hắn quay vào trong và nói với Trần Dương rằng hắn phải đi. Hắn phải hoàn thành một cuộc phỏng vấn quan trọng. Ông họa sĩ bối rối y như một đứa trẻ bị bỏ rơi trên phố.

Một giờ sáng, Đan ra khỏi câu lạc bộ mát-xa chân, kiệt sức. Hắn đã lùng sục hầu hết các câu lạc bộ mát-xa ở Bắc Kinh kể từ lúc hắn rời ngôi nhà ở quê của Trần sư phụ. Lẽ ra hắn không nên ngưng hắn việc đến thăm Mười Cũ từ sau bữa tối ở nhà hàng Tứ Xuyên, ít nhất là không dột ngọt như vậy. Cô ta thất vọng vì nhân thân thực mà hắn tự nguyện nói ra phải không? Có thể cô ta coi sự bộc lộ đó là cách hắn từ chối giúp đỡ mình.

Giờ hắn đang trên đường dành cho người đi bộ, băng qua một đại lộ lớn, nhìn cái thành phố không thể

chấp nhận được đám ăn mày và dân lang thang chuyên nghiệp rất đông đảo. Mười Cũ biến mất cùng với tất cả các khoản mà hắn nợ cô. Quanh hắn là một thiên hà ánh sáng và đèn nê-ông, nhộn nhịp và rộn ràng, nuốt chửng mất cô gái mang tên Mười Cũ.

MỘT BÀI BÁO xuất hiện trên tờ *Tuần báo Hướng dẫn mua sắm*, một tạp chí khá phổ biến ở Bắc Kinh có tới vài triệu khách đặt mua dài hạn. Số ra mới nhất miêu tả mô hình kinh doanh nhà ở của tổng giám đốc Võ của công ty phát triển bất động sản. Những công cụ “thần thông” của máy tính đã gây ra một ấn tượng sai lầm về những thiếu sót những nét và thô kệch của công trình xây dựng. Tiêu đề là “Công nhân xây dựng - Những người xây nhà cho giai cấp công nhân.”

“Xem này,” Hạnh nói, chỉ vào một vài câu mà cô đã tô cho nổi bật lên. “Anh nghe mấy câu này có thấy quen quen không? Chỉ có điều giờ đây nghe chúng còn đáng tởm hơn.”

Đan bị sốc. “Tác giả” đã ăn cắp đến bảy mươi phần trăm bản thảo của Đan, sắp xếp lại rồi đăng lên. Mặc dù nó không phải sáng tác của Đan hoàn toàn nhưng ít ra hắn cũng đã dành ra hai đêm để lấy những câu và đoạn văn từ hàng trăm tờ rao hàng, thêm hai đêm nữa để ghép các mẩu đó lại với nhau.

"Anh vẫn giữ bản nháp gốc chứ?"

"Tôi nghĩ thế," Đan nói.

"Ta đến đổi chất với bọn lưu manh đó đi."

Sau khi theo Hạnh được một lúc, Đan dừng lại. Hắn chưa bao giờ cảm thấy quá tệ. Nhưng hắn thật sự càng lúc càng cảm thấy khó chịu về việc mình có thể là một tay bút bịch bợm đã giúp tổng giám đốc Võ bẫy người ta mua những căn hộ có tường bị nứt và những kẽ hở ở sàn cùng với hợp đồng thuê đất kèm theo một vụ tố tụng. Bản thân hắn có thể đã là kẻ đặt bẫy. Hắn có thể là người...

"Tôi không muốn đi," hắn nói.

"Thế còn căn hộ mà gã đã hứa với anh? Anh có thể dùng một căn hộ nhỏ xinh xắn để thay đổi. Anh đang sống ở cái chỗ chật như hũ nút ấy, xa không thể tưởng được. Hãy bắt gã phải giữ lời."

"Tôi không muốn gặp gã."

"Tại sao không?"

"Không biết nữa."

"Này, Đan. Em sẽ nói. Em sẽ bắt gã im miệng và bắt gã trả. Anh chỉ việc đứng cạnh và thưởng ngoạn màn diễn thôi." Hạnh đi tới ô tô, mở cửa cho hắn, "Em sẽ làm sao để gã đau nhất."

Đầu tiên Hạnh dẫn Đan tới cửa hàng bách hóa tổng hợp. Có ta tới gian quần áo nam, lấy một cái áo khoác da và một cái quần bò xanh của hãng Esprit. Vắt mớ quần

áo lên vai hắn, cô ta đẩy hắn vào một trong những phòng thủ đỗ.

"Cô định làm gì thế?" Đan cố kháng cự lại.

"Mặc vào đi."

"Tại sao?"

"Đừng xé mác tên nhà tạo mẫu trên ống tay áo, được chứ? Gã ta chả đọc được gì trừ những nhän mác nổi tiếng trên quần áo. Gã chỉ biết đi loanh quanh, chả để làm gì ngoài việc gây ấn tượng cho người khác. Hôm nay chúng ta sẽ gây ấn tượng cho gã."

Họ nói chuyện qua cánh cửa. Hắn chưa kịp cài xong khóa thắt lưng, cô đã mở cửa và lôi hắn ra ngoài. Hạnh đi quanh hắn, kéo chõ này, giật chõ kia, cô kiểm tra hắn kỹ càng, đôi môi đỏ thăm mím chặt.

"Anh yêu ơi, trông anh là người quan trọng rồi đấy," cô nói.

Khi họ quay lại xe, hắn bắt đầu toát mồ hôi. Cô để hắn lái xe trong khi cô còn đang bận gọi điện.

"Không thể để cô mua đồ cho tôi được," hắn nói.

"Anh cũng có thể mua cái gì đó cho em mà, nếu anh muốn."

"Chúng ta có thể trả lại được không?"

"Ồ, đừng nói nữa, vui đi."

"Nhưng..."

"Xin chào," Hạnh nói trong điện thoại. "Em đây. Anh có biết tổng biên tập của tờ *Tuần báo hương dẫn mua sắm* không? Hay quá. Cho em số của ông ta... Em ghi ngay đây. Tên ông ta là gì?... họ Lý hả? Em không cần tên riêng."

Hạnh tắt máy và bấm một số khác. "Tổng biên tập Lý đây à?" cô ta nói bằng giọng đầy sôi nổi. "Từ lần cuối em gặp anh tới giờ anh thế nào rồi? Nhớ không? Trong buổi họp... những nhà xuất khẩu hàng dệt may ấy?... Anh không nhận ra giọng em à? Cao Hạnh đây! Anh bảo em viết cho báo của anh lúc ở cuộc họp thế mà anh quên hết," Hạnh nói dối, cho người nhận điện thoại một nụ cười làm duyên đầy vẻ ma mãnh.

"Có điều, em thấy một bài viết dài trong chuyên mục bất động sản là một trò đồi trá ghê gớm. Mấy anh đã bị công ty phát triển nhà ở và tổng giám đốc Võ lừa rồi. Gã ta xứng đáng vào tù hai mươi năm. Thậm chí như thế vẫn còn nhẹ so với những việc gã đã làm. Gã ta là một tên tội phạm. Còn anh thì chỉ trong chốc lát đã biến hắn thành một vị anh hùng. Em biết, có người đã điều tra rất kỹ về hắn."

"Tôi đâu có điều tra kỹ..." Đan nói.

Cô đặt ngón trỏ lên môi.

"Anh à? Thế anh ăn trưa ở đâu?" Hạnh hỏi. "Ồ, được rồi. Em có thể đợi ở văn phòng anh. Anh cứ sắp xếp thì giờ. Em nhận lời mời." Trước khi gác máy, Hạnh hé lén với Đan. "Này, lần sau khi em đang hù người ta thì anh đừng có nói leo vào, được chứ?"

"Họ sẽ tìm ra đó không phải là thật."

"Thật hay không cũng chả khác gì đối với lũ khốn nạn đó cả."

Hai người đến tòa nhà gốm ghiếc của tờ *Tuần báo hương dẫn mua sắm* lúc một giờ kém mười lăm chiều. Lê Tân nói với họ, tổng biên tập đã đến nhà hàng theo lời mời của tổng giám đốc Võ. Nhà hàng nào vậy? Gọi là nhà hàng tháng Ba, tháng Tư, tháng Năm, rất nổi tiếng vì giá rất đắt. Ông tổng biên tập đi khi nào? Khoảng nửa giờ trước.

Cầm Hạnh hất xéo lên, ra ý bảo Đan đi theo. Ra ngoài văn phòng, Hạnh nói, cô có một ý tưởng mới rất hay. Cô ta sẽ tới nhà hàng một mình, còn Đan đi tệp hợp anh em công nhân xây dựng lại. Nếu hắn không thể tập trung tất cả bọn họ thì một vài người đại diện cũng được. Cứ nói với đám công nhân rằng ông chủ của họ đang thuê công nhân mới và đây là cơ hội cuối cùng để đòi tiền lương. Cô ta sẽ vờ phỏng vấn tổng giám đốc Võ tại bàn ăn trưa, đợi Đan có đủ công nhân sẵn sàng bên ngoài nhà hàng. Sẽ là một cuộc biểu tình nhỏ rất hay để cho tổng biên tập Lý và tổng giám đốc Võ thưởng ngoạn sau bữa ăn đắt tiền.

Hạnh nhảy điệu van đầy phấn khích dọc từ hành lang tới thang máy.

Ngay khi vừa ra khỏi taxi, Đan đã nghe thấy tiếng nhạc từ một loa phóng thanh treo trên cột điện cạnh công trường. Nhạc dân ca nghe vui tươi rất thích hợp với ngày

hội. Thang máy không hoạt động, vì vậy Đan phải đi bộ lên hai mươi tám tầng. May là mỗi tầng đều thấp đến mức chỉ có mươi hai bậc: tổng giám đốc Võ đã thiết kế trần thấp hơn chiều cao quy định vì thế giai cấp công nhân sẽ ở dưới các trần nhà thấp hèn với cảm giác như những người khổng lồ phải vác cả bầu trời trên vai, một hình ảnh ẩn dụ cho giai tầng xã hội của chính mình mà hắn được biết. Lần theo tiếng náo nhiệt vui vẻ, hắn thấy một nhóm công nhân đang chơi đánh bạc ăn tiền trên những chiếc giường ngủ của họ. Mùi thịt cừu hầm tỏa ra từ cái bếp không cửa.

"Anh tìm ai thế?" một công nhân hỏi.

Đan nhận ra anh ta là người đội trưởng của đám công nhân lần trước. "Xin chào!" Đan nói.

"Anh đây rồi!" người đội trưởng đứng dậy, tất cả đều mỉm cười. "Anh nhà báo."

"Các anh thế nào rồi?" Đan hỏi. Cái áo khoác da mới làm cho hắn rất tự tin.

"Thì vẫn phải cố mà làm thôi." Người đội trưởng nói rồi thọc tay vào túi để lấy thuốc lá.

Đan ra hiệu rằng hắn không hút thuốc.

"Tôi thấy giờ các anh đang ăn ngon đấy nhỉ," Đan khịt mũi và mỉm cười.

"Ô, hôm kia ông chủ đã gửi đến một xe tải thịt cừu và một ít tiền."

"Ông ta chịu trả cho các anh rồi à?"

"Không đủ. Chỉ tương đương với hai tháng tiền lương thôi. Nhưng ông ta sẽ trả nốt phần còn lại ngay sau khi chúng tôi hoàn thiện khu nhà."

Ông chủ gửi lời xin lỗi, gửi thịt cừu và hai tháng tiền lương, xin họ lương thứ. Ông ta không thể trả lương đúng thời hạn là vì rủi ro về tài chính của ông ta: ngân hàng đã cắt khoản vay của ông. Ông ta đã tan nát cõi lòng khi biết rằng những người công nhân không có tiền để gửi về nhà cho mẹ già, vợ và con thơ. Ông ta đã hứa sẽ tự tìm đủ mọi cách để vượt qua khó khăn tài chính nếu họ chịu thứ lỗi và cho ông ta chút ít thời gian. Nếu họ không thứ lỗi, ông ta sẽ phải tuyên bố phá sản, điều đó có nghĩa là ông ta sẽ không bao giờ có khả năng trả tiền cho họ. Sự cứu rỗi duy nhất cho những người công nhân là khi kết thúc những dự án, ông chủ có thể trả họ tiền thu được từ việc bán các tòa nhà. Vào buổi tối, sẽ có tiệc rượu khoai lang và thịt cừu hầm để ghi nhận tình đoàn kết giữa ông chủ và công nhân.

"Anh tin ông ta à?" Đan hỏi.

"Chúng tôi phải tin thôi," người đội trưởng nói.

Đan lôi tờ *Tuần báo hướng dẫn mua sắm* trong túi ra, đưa cho đội trưởng. Anh ta chậm rãi đọc.

"Nghe như thể ông ta là người giàu nhất thế giới vậy, đúng không? Ông ta đang nói về việc lập mười dự án ở Bắc Kinh phục vụ cho những người có thu nhập thấp," Đan nói. "Giờ này ông ta đang mời tổng biên tập của tờ báo này ăn trưa. Riêng bữa trưa thôi đã có giá trị bằng hai năm tiền lương của các anh đấy."

Những người công nhân đang chơi đánh bạc bắt đầu hổi nhau xem chuyện gì đang xảy ra. Đan chuyển tờ báo cho bọn họ.

"Theo anh thì chúng tôi nên làm gì?" người đội trưởng hỏi.

"Nếu các anh muốn, tôi sẽ dẫn các anh tới nhà hàng đó," Đan nói. "Các anh có thể hỏi ông ta xem cái gì đúng: tờ báo hay những điều ông ta đã nói với các anh."

"Ý anh là tất cả chúng tôi đến đó à?" một công nhân nói.

"Nghe như một cuộc nổi loạn vậy. Công an sẽ tổng cả bợ. vào tù nếu chúng tôi làm thế."

Có một số công nhân từ các khu nhà khác đã đến. Họ đứng đầy ngoài cửa sổ và cửa ra vào.

"Nếu cuộc biểu tình ít hơn hai mươi người, công an sẽ không quan tâm," Đan nói. "Các anh có thể chọn ra hai mươi người đại diện để đi với tôi."

"Tôi không muốn làm người đại diện đâu," một công nhân trung niên nói và quay bước đi.

"Ai muốn làm người đại diện?" đội trưởng hỏi.

Không ai trả lời.

"Đừng nhìn tôi, tôi không phải người đại diện!" một công nhân trẻ nói.

"Nếu chúng ta tới đó, ông chủ sẽ điên lên và không bao giờ trả tiền cho chúng ta đâu."

"Liệu ông ta có quyết định không trả tiền cho chúng ta vì nghĩ rằng chúng ta là những người vi phạm thỏa thuận không?"

"Thuê một luật sư và bắt ông ta ra tòa," Đan nói.

"Thuê luật sư mất bao nhiêu tiền?"

"Nhiều lắm," một trong những công nhân nói. "Một người họ hàng của tôi đã khát kiệt chỉ vì cố đeo đuổi một vụ kiện tụng."

"Nếu các anh thuê luật sư thì đừng tính đến tôi. Tôi thậm chí còn không có tiền đóng học cho mấy đứa con của mình nữa."

"Cứ để ai đó cho ông chủ ra tòa. Còn tôi sẽ tiết kiệm tiền để mua vé tàu về nhà."

"Nếu chúng tôi không làm ông chủ khó chịu thì chúng tôi sẽ có cơ hội đòi được tiền công phải không nào?" người đội trưởng hỏi Đan.

"Tôi không tin thế," Đan nói.

"Gi thì gì chúng ta cũng sẽ không lấy lại được tiền phải không?"

"Không, nếu chúng ta không đấu tranh."

"Chúng tôi không muốn đấu tranh."

"Tại sao không? Các anh đấu tranh cho tiền của mình cơ mà, mẹ kiếp!" Đan nói. Hắn không hiểu sao mình lại trở nên tức giận đến mức đáng ngạc nhiên như vậy.

"Nếu có chuyện gì xảy ra, anh sẽ chịu trách nhiệm chứ?" người đội trưởng nói.

“Xảy ra cái gì?” Đan nhìn anh ta trừng trừng.

“Ai biết được,” người đội trưởng nói. “Bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra. Nếu ông chủ bị mất thì giờ vì cuộc biểu tình, ông ta sẽ tức giận mà bỏ đi luôn và thuê công nhân mới. Nếu xảy ra điều đó, anh có chịu trách nhiệm không?”

“Sao tôi lại phải chịu trách nhiệm cơ chứ?” Đan hỏi, chỉ vào chính mình. “Đó là sự ngu ngốc của các anh mà tôi đang phải cố gắng cứu giúp đấy! Vì sao tôi lại phải gánh trách nhiệm nhỉ?”

“Này, anh sẽ được gì trong chuyện này nếu chúng tôi nổi loạn chống lại ông chủ?” một trong những công nhân vặn hỏi Đan. Sau đó anh ta hét vào mặt các đồng nghiệp mình, “Tại sao người lạ mặt này lại đến giúp chúng ta, nếu anh ta thấy không có gì thú vị trong chuyện này?”

“Nhìn xem anh ta đang mặc cái gì kia: da và len!” một công nhân chỉ, rồi đưa những ngón đầy chai sần vuốt lên cái áo khoác da của Đan.

“Này, bỏ cái tay khốn kiếp của anh ra ngay,” Đan đẩy ra, ghê tởm. “Các anh thật đáng khinh, các anh chỉ xứng đáng với một nồi thịt cừu hầm thôi! Các anh có biết điều đó không hả? Tôi nghĩ các anh nên để ông ta tiếp tục hút hết mồ hôi, công sức, máu và xương tủy cho đến khi các anh chả còn gì ngoài cái xác khô thôi.”

Một ai đó đẩy hắn. Hắn lảo đảo tiến về phía trước, tay quặt quạng trong không khí, vấp chân. Tiếng cười vang lên phía sau.

Khi ngồi trong taxi, Đan cố nhớ lại xem mình đã thoát khỏi khu nhà toàn mùi thịt cừu ôi thiu đó như thế nào. Hắn tức giận với đám công nhân đến nỗi gần như ngã lăn xuống cái cầu thang không có tay vịn. Hắn nhớ là người đội trưởng đã gọi với theo khi hắn xuống đến sân. Anh ta kêu lên, anh ta rất xin lỗi, anh ta biết rằng những gì Đan làm còn hơn cả lòng tốt nữa. Ló cái đầu đội mũ bảo hộ qua cửa sổ, người đội trưởng nói to rằng xin Đan bớt giận, anh ta nói rất biết ơn Đan đã tới đây để cố gắng giúp họ.

Đan bấm số của Hạnh bằng ngón tay run rẩy. Cố gắng kiểm soát giọng nói lúc này đã lạc hắn đi, hắn kể cho Hạnh hay những gì đã xảy ra bằng đôi câu khô khốc.

“Thế nên anh bỏ cuộc à?” giọng Hạnh thở c:

“Tôi đã không...”

“Có gì khác nhau đâu? Chẳng phải em đã nói với anh rằng những người quê mùa nghèo nàn chính là cội rễ của sự thối nát ở Trung Quốc là gì?”

“Thôi đi,” Đan nói.

“Nghe này, em không thể nói chuyện với anh bây giờ. Em sắp kết thúc cuộc phỏng vấn tên khốn đó trong bữa trưa. Em phải quay lại phòng ăn riêng ngay bây giờ. Khi anh đến nhà hàng thì vào ngay nhé. Anh có thể được thưởng thức màn chót trong món ăn chính đấy.”

Rồi Hạnh cho hắn biết tên của phòng ăn riêng trong nhà hàng. Nó được gọi là Lều Mẫu Đơn.

Mười phút sau Đan có mặt tại nhà hàng, hắn được dẫn tới Lều Mẫu Đơn. Tổng giám đốc Võ không dừng bài hùng biện của mình, nhìn lên, vẫy Đan, kiểu như một chủ nhà đầy khoan dung tiếp đón người khách đến muộn. Tổng biên tập Lý chợt căng thẳng khi thấy khuôn mặt tối sầm của Đan.

"Giữ giá nhà dưới ba ngàn tệ một mét vuông là mục đích của tôi. Anh không phải là một nhà xây dựng thực sự, nếu anh chỉ xây nhà cho những người có lương tháng mươi ngàn."

"Ông đã nói điều đó rồi, thưa tổng giám đốc," Cao Hạnh nhắc.

"Tôi nói rồi à?"

"Thật ra, ông đã nói điều đó đến ba lần rồi."

Tổng giám đốc Võ cười, "Người ta cho rằng phương pháp tốt nhất là nhắc lại nhiều lần, phải không?"

"Những gì được nhắc lại nhiều nhất thường là những điều nói dối," Hạnh thách thức ông ta.

Tổng giám đốc Võ lờ đi. Ông ta quay sang Đan, như thể đang nín hơi để bày tỏ với hắn một sự thừa nhận chính thức. "Này, bạn cũ, đến ngồi với tôi đi! Phục vụ đâu! Ly Mao Đài cho quý ông này đâu? Cô mang cho tôi thực đơn chứ? Tôi sẽ gọi thêm một số món nữa."

Hạnh đá chân Đan dưới gầm bàn. Đã đến lúc Đan tấn công. Hắn nhìn tổng giám đốc Võ đang tỏ vẻ như thật sự vui mừng một cách chân thành khi gặp lại hắn. Gã rót

cho hắn một ly Mao Đài và gấp từ mõi món một ít, bỏ vào đầy đĩa ăn của hắn.

"Trông anh khỏe đấy, bạn thânạ," tổng giám đốc Võ nói. Gã ta nâng ly lên uống mừng Đan, làm một hơi cạn chõ rượu trong ly rồi giơ đáy ly về phía Đan, tất cả đều mỉm cười.

Đan thấy mình tuy không muốn nhưng vẫn mỉm cười với tổng giám đốc Võ. Sau đó, hắn thấy chiếc nhẫn ngọc bích to. Hắn cố gắng không nhìn kỹ chiếc nhẫn ấy, nhưng không thể. Hắn không thể thấy gì khác ngoài ngón tay đầy thịt đeo chiếc nhẫn ngọc bích có màu sắc lanh léo, đang đùa giỡn với một cô gái có cặp môi hồng, người có thể là chị của Mười Cũ. Hắn lơ mơ trong sự tưởng tượng về hình ảnh đó với nỗi giận dữ ngày càng tăng.

"Cô Vương có trao món quà của tôi cho anh không?"
tổng giám đốc Võ hỏi.

Đan thức tỉnh khỏi cơn mơ.

"Tôi đã bảo cô ta trao cho anh món quà mà tôi đã hứa," tổng giám đốc Võ nói. Một nụ cười đồng lõa trên khuôn mặt có hai cái má phinh phính và quai hàm bánh.

Nghĩa là, rốt cuộc gã tổng giám đốc này cũng cho hắn một căn hộ ư? So với cái lều trên nóc khu nhà hắn thì căn hộ ấy là cả một tòa lâu đài, mặc dù tất cả những bức tường nứt đều phải sửa chữa lại. Nhưng hắn có thể tin tổng giám đốc Võ được không? Tất nhiên là không. Gã ta đã hứa với công nhân của mình bao nhiêu lần rồi? Với

kiểu thật thà rộng lượng đó, gã ta có thể hứa cho bạn cả một thế giới tốt đẹp như trên thiên đàng.

"Một món quà à? Tuyệt thật!" Hạnh nói, nhìn Đan trừng trừng. "Chúc mừng nhé!" *Vậy là anh đã nhận cẩn hộ mà không cho em biết phải không?* Hạnh nghĩ. *Thảo nào anh không muốn đối đầu với ông ta.*

Hắn quay mặt đi, chỉ để Hạnh thấy một phần ba khuôn mặt hắn. Hạnh lại đá vào chân hắn dưới gầm bàn. Quai hàm hắn giật giật, nên Hạnh biết hắn đau thật.

"Tôi có thể biết món quà đó là gì được không?" cô ta hỏi tổng giám đốc Võ với nụ cười quyến rũ nhưng không thân thiện.

"Đó là chuyện giữa anh ấy và tôi," tổng giám đốc Võ nói.

"Giữa Đan và tôi không có bí mật nào cả," Hạnh quay ra phía Đan, nói. "Em nói đúng không, Đan?"

Tổng biên tập Lý rõ là đang rất bồn chồn. Ông ta liếc nhì nhè đồng hồ.

"Xin lỗi," Lý đứng dậy, đẩy ghế ra sau. "Tôi có cuộc họp lúc ba giờ."

"Không, anh không có đâu," Hạnh nói, quay sang nở một nụ cười với ông ta. "Em đã kiểm tra lịch của anh chiều nay rồi. Anh đang chạy trốn em phải không?"

Như để giải cứu cho tổng biên tập Lý, tổng giám đốc Võ đứng dậy và giơ tay ra, "Đừng để chúng tôi giữ anh."

Hạnh nhún nhảy đôi chân và uống cạn chõ rượu còn lại trong ly, "Ở lại thưởng thức món quà bí mật nhé Đan."

Khi Hạnh gọi phục vụ lấy chiếc áo khoác xé tà của mình, Đan bảo cô đợi; hắn ra cùng cô.

"Cám ơn anh tặng món quà, thưa tổng giám đốc Võ, nhưng tôi không thể nhận được," hắn nói, nhắm mắt làm ngơ cái đĩa trước mặt, như thể phải dè chừng một tai họa. Hắn ghê tởm chính mình vì nỗi sợ hãi này. Hắn cố gắng đứng dậy một cách dứt khoát nhưng lại ngồi sụp xuống ghế do tính sai khoảng cách giữa cái ghế và cái bàn.. Hắn lại lúng túng đứng lên, chân bị vướng víu giữa cái bàn và chiếc ghế nặng đến nỗi loay hoay mãi vẫn không thể đứng thẳng chân ra được. "Tôi không muốn nhận gì của anh, hoàn toàn không," hắn cố gắng nói điều gì đó ấn tượng hơn nhưng chẳng tìm được từ nào.

Hắn cùng Hạnh ra khỏi nhà hàng. Hắn dừng lại trước cửa, nhìn Hạnh chào tạm biệt tổng biên tập Lý đang lên xe, người lái xe đeo găng tay trắng đang đứng bên cạnh ông Lý. Anh ta đặt bàn tay lên phía trên khuôn cửa, phòng trường hợp đầu ông Lý va phải. Sau đó Hạnh quay lại với Đan trước khi chiếc xe đi khỏi.

"Này, anh bạn, em tự hào về anh đấy," Hạnh nói.

"Ồ, thôi đi," Đan nói.

"Em tự hào thật đấy. Anh đúng là người không thể mua chuộc được. Không phải ai cũng có thể cưỡng lại món quà là một căn hộ đâu. Lão già kia lại càng không thể, dù rằng lão đã có rất nhiều nhà rồi," Hạnh nói, hất ngón tay cái về phía chiếc xe của tổng biên tập đang hòa vào dòng xe cộ.

"Sao cô biết?"

"Anh không nhìn mặt lão khi anh nói với tổng giám đốc Võ à? Trông lão ta như thể vừa bị bắt quả tang đang hủ hóa với vợ người khác ấy." Hạnh vắt chiếc áo khoác xé tà lên cánh tay hắn rồi chạy sang quầy bán thuốc lá bên đường. "Em sẽ tôn vinh hành động đạo đức của anh bằng việc phá bỏ lệnh cấm hút thuốc của chính mình."

Khi hắn bắt đầu lái, cô đẩy hết ghế của mình về phía sau, ngả thành ghế nằm ngửa ra. Hạnh nói, cô đợi Đan tố giác tổng giám đốc Võ trước mặt lão tổng biên tập Lý vì tội lừa đảo chiếm đoạt tiền lương của công nhân. Đó sẽ là một hình ảnh chân chính. Hắn đã định làm vậy. Thế thì điều gì đã ngăn hắn lại? Hắn đã sắp sẵn câu chữ để lên án gã trước khi bước vào phòng ăn riêng gọi là Lều Mẫu Đơn đó. Nhưng hắn đã không làm. Hắn đã suýt làm. Hắn sắp chỉ ngón tay vào cái gã đáng khinh bỉ ấy mà rằng: nếu ông giàu có bẩn thỉu thật thì cũng không nên nợ hai năm tiền lương của công nhân. Nếu ông có lòng thương với những người có thu nhập thấp, những người không có khả năng mua những căn hộ đắt tiền thì ông nên động lòng thương các công nhân của mình trước. Đan không để ý rằng mình đang giận điên lên, tay xiết cứng lấy cái vô lăng. Nhưng tại sao hắn lại bỏ cuộc? Hắn thực sự đã rất sẵn sàng để vạch trần gã ta trước tổng biên tập Lý cơ mà; chỉ vào mặt cái gã khốn kiếp đã để công nhân rơi vào cảnh khốn khổ, trong khi lại làm ra vẻ một người cứu vớt giai cấp công nhân. Đan chắc hắn đã nói ra, hay lúc đó hắn không cảm thấy quá phẫn nộ? Chán ghét một gã khốn kiếp như tổng giám đốc Võ chỉ là điều bình thường

phải không? Nhưng hắn cũng chán ghét chính bản thân mình. Tại sao? Hạnh hỏi. Đan không nói gì.

Hạnh bật nhạc và nằm xuống. Một giọng ca nữ đang hát nhạc ngoại quốc.

"Anh thích nhạc này không?" Hạnh hỏi.

Đan nói có một cách bảnh bao.

"Cô ấy là một ca sĩ không được phát hiện tài năng cho đến năm ba mươi tuổi. Anh có biết cô ấy không?"

Đan gật đầu.

"Tên cô ấy là gì?" Hạnh hỏi. "Là Whitney Houston phải không? À không, em nghĩ đó là..., em sắp nhớ ra rồi. Anh có nhớ tên cô ấy không?"

Hắn nghĩ trong một giây rồi lắc đầu.

"Ồ, em biết rồi. Đó là Cao Hạnh!" cô ta cười, chân khẽ nhịp nhịp vào cái bảng đồng hồ của xe. "Em biết, anh chỉ làm ra vẻ hiểu âm nhạc thôi!"

"Dù sao nghe cũng được," Đan nói.

"Em có thể là một ca sĩ. Có thể là nhiều thứ, không phải là em không giỏi bất cứ thứ gì trong số đó, chỉ đơn giản là em không thể chuyên tâm vào bất cứ thứ gì. Em bị tống cổ khỏi trường đại học vì có lầm trộ giải trí không được nhiều người ưa thích: hút thuốc, uống rượu, hẹn hò loanh quanh, giễu cợt tên các giáo sư, tham gia các cuộc biểu tình của sinh viên. Dù sao thì họ cũng cho em một ân huệ là tống em ra khỏi đó. Em quá lạc lõng trong cái lớp học làm em ngán đến tận cổ."

Ngoài cửa sổ, Đan thấy một phụ nữ trung niên đang phát tờ rơi với một bức tranh có hình bàn chân in trên đó. "Thời đại bàn chân" này đã bắt đầu khi nào? Hắn dần dần nhận ra sự quan tâm, chăm bẵm và cả tình yêu đều tập trung ở bàn chân con người nhiều như thế nào kể từ lần đầu tiên hắn gặp Mười Cũ. Từ khi không gặp Mười Cũ nữa, hắn phát hiện ra mình hay suy ngẫm đến các bảng hiệu, các tờ rơi có hình bàn chân in trên đó. Hắn đã ngạc nhiên khi nhận ra rằng hầu như mọi cửa hàng mặt tiền ở Bắc Kinh đều là hiệu mát-xa chân.

"Nhân vô thập toàn."

Hắn quay sang nhìn Hạnh. Cô ta hếch cái cằm nhọn lên trời.

"Em định nói gì à? Em định nói anh không phải là người hoàn hảo để đấu tranh cho sự thật." Chân cô bắt đầu gẩy gẩy con thiên nga nhỏ bằng thủy tinh được gắn phía trên bảng đồng hồ tốc độ. Hắn ước gì cô đừng đi sâu vào kiểu giáo huấn đó nữa. Hắn ước gì cô đừng ngay cái việc gẩy gẩy con thiên nga nhỏ tội nghiệp đó lại. Hạnh làm hắn thấy khó chịu. "Bố em là người không hoàn hảo nhất trên thế giới này. Ông ấy nhạt nhẽo, rỗng tuếch, dối trá; một con quỷ trong một gia đình lộn xộn. Nhưng ông ấy lại là một con người uyên bác vĩ đại, một chiến sĩ kiên cường khi nhận thấy chân lý bị bóp méo."

Hắn thực sự lo rằng con thiên nga sẽ bị vỡ tan bấy giờ lúc nào. Tại sao Hạnh mua những thứ này để rồi lại phá hủy chúng? Lần đầu tiên họ gặp nhau, cô ta đã phá nát bao thuốc lá của hắn. Gần đây hắn gặp ngày càng

nhiều những con người làm hắn phải lo lắng. Tất cả bọn họ đều có một tật: Trần Dương thì bứt đầu lông cọ vẽ, tổng giám đốc Võ thì bóp que diêm, Hồng Ngọc thì đùa giỡn với những chiếc dép lê đi trong nhà, họ làm những điều không cần suy nghĩ này để tự trấn tĩnh bản thân. Để hiểu được cái gì làm cho họ rối trí, đối với hắn thật khó khăn, bởi vì họ có mọi thứ: nhà để ở, ô tô để lái, tiền để tiêu, có người để ra lệnh, có lưỡi chim câu và thịt dầu càng cua để ăn.

Hạnh ngồi lên và thu chân khỏi cái bảng đồng hồ. Đan thở ra một hơi nhẹ nhõm vì biết rằng hôm nay vụ sát hại con thiên nga sẽ được hoãn lại. Hạnh im lặng hút hết điều này đến điều khác cho đến khi hai người tới một đường hầm đi bộ ngắn dưới đoạn giao lộ của hai con đường cao tốc. Nó ở giữa đường vành đai thứ ba và thứ tư; còn những người trên đường phố này là sự pha trộn giữa người nông thôn và người thành phố. Quang cảnh trong hầm rất sống động và nhiều màu sắc. Đầu những quầy bán hàng hóa: mọi thứ từ hạt dẻ rang đến cừu non nướng cả con, từ khoai lang nướng đến các thứ lặt vặt, từ quần áo, đồ trang điểm tóc, đến nước hoa Polo giả và túi Louis Vuitton nhái... đều có cả.

Sau khi Hạnh và Đan ra khỏi xe, có hai cô gái trẻ từ sâu phía bên trong đường hầm tiến đến gần họ. Các cô đi bộ chậm rãi qua các quầy hàng, cố đánh mắt với những người đàn ông. Một trong hai cô mặc quần bò bó sát màu xanh với đường thêu vàng bên ống quần. Người kia có mái tóc dài, thẳng và khuôn mặt tròn, trông giống như một nữ sinh trung học, trừ cái thân hình khá nở nang.

"Anh thấy bọn kia chưa?" Hạnh kéo mạnh Đan. "Hạng dưới cùng đấy. Dân ngoại quốc gọi mấy ả là những người đánh bóng mặt phố đấy. Anh bắt chuyện đi."

"Cô đã nói rằng nên bắt đầu bằng câu chuyện của chị gái Mười Cũ mà," Đan nói.

"Nhưng anh phải hiểu mọi loại người trong bọn họ. Chỉ cần mua cho họ đôi bít tất dài và thịt cừu nướng là anh có thể sở hữu họ ngay đêm nay," Hạnh ấn vào tay Đan một ít tiền.

"Không, tôi không làm được."

"Anh không phải làm chuyện đó với bọn nó. Anh chỉ nói chuyện với bọn nó thôi. Hỏi xem quê quán ở đâu, gia đình có bao nhiêu người."

"Mai hãy bắt đầu, được không? Hôm nay tôi chưa sẵn sàng."

"Cứ đi ra đấy và giả vờ như nhờ họ chỉ đường đến đâu đó."

"Hạnh này..."

"Hay hỏi họ mấy giờ cũng được. Nói với họ là anh có một chuyến bay phải đi cho kịp. Họ thích những doanh nhân trên đường du lịch. Giọng nhà quê ngây ngô của anh sẽ làm cho họ tin rằng anh đến từ một tỉnh khỉ ho cò gáy nào đó," Hạnh nói và đẩy lùng Đan.

Hắn vào đường hầm, đi về phía hai cô gái. Họ có mối đì ý hệt nhau, liên tục chuyển trọng tâm từ chân này sang chân kia, vì thế khi mông họ lắc sang trái thì eo lại

dánh sang phải. Bây giờ hắn chỉ còn cách hai cô gái đánh bóng mặt phố đang hướng về phía hắn khoảng năm bước chân. Hắn quay sang nhìn vào hàng hoa quả để trì hoãn cuộc chạm mặt. Cứ mỗi đợt xe cộ dài chạy ào qua cửa đường hầm, không gian lại rung lên và bụi bay mù mịt làm mờ đi quang cảnh bên dưới. Hắn sẽ mua cho hai cô món sườn cừu có bụi làm gia vị. Hắn sẽ lựa cho hai cô vài đôi tất dài lấm tấm bụi. Sau đó hắn sẽ có một cuộc hội thoại đầy bụi về cuộc sống khốn khổ của hai cô. Hai bước nữa thôi và hắn sẽ nói "Xin chào!". Hắn sẽ thấy những gót giày cao bị xiên xéo, run rẩy thế nào dưới sức nặng của họ và nước sơn bóng trên móng tay họ bị sứt seo ra sao. Sự khốn khổ không phải chỉ thấy ở những người lưng gù, chân què hay ốm đói. Sự khốn khổ ấy có thể là một thân hình nữ nhi tuyệt mỹ đang cố hết sức để tỏ ra gợi tình. Một lần nữa hắn trách móc tất cả những sinh linh đáng thương đã làm cho tâm trạng hắn vụt trở nên u ám. Thà hắn không biết họ còn hơn. Bất chợt, hắn phát hiện ra mình đang nuối tiếc cuộc sống bình dị với tiếng gầm chói tai của những cái máy đóng đồ hộp. Hắn đã từng hạnh phúc và hài lòng với kiểu làm việc theo ca ở nhà máy, nơi không ai cho hắn đi sâu vào sự khốn khổ của con người.

Hai cô gái nhận ra hắn đang chú ý đến mình. Cô gái mặc quần bò thêu tiến lên phía trước vài bước, chuyển trọng tâm từ bên này sang bên kia và làm như thể cô ta sắp khẽ dụng vai vào hắn. Hắn sẽ phải nói gì đó khi họ đi qua nhau. Hắn sẽ nói gì đây? Dáng đi của cô ta mới xấu làm sao.

"Mười lăm."

Chỉ sau khi đi qua cô ta, hắn mới tự hỏi: có phải mình vừa nghe thấy cái gì đấy thoảng qua tai không nhỉ? Mười lăm à? Giá của cô ta sao? Hay tuổi của cô ta? Cô ta dứt khoát phải hơn ba mươi rồi ấy chứ. Thế thì chắc phải là giá của cô ta rồi. Cô ta thật thảng thắn, trung thực về mối quan hệ mà hắn và cô ta sắp thiết lập; bất cứ sự kể lể đông dài và sī diện nào cũng là thừa. Mười lăm tệ. Không đắt hơn mấy xiên thịt cừu nướng là bao.

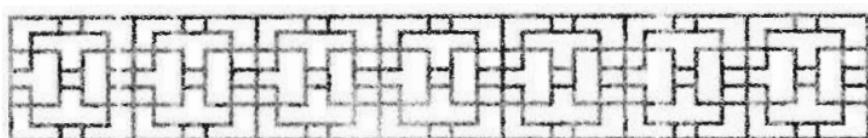
Tiếp theo, hắn thấy mình đang quay lại phía cửa đường hầm, nơi xe cộ đang chuyển động trong buổi chiều nhợt nhạt, lao vun vút, ầm ào. Hắn sẽ gạt Hạnh ra nếu cô ta dám ngăn hắn lại. Chẳng gì khốn nạn hơn cái con số “mười lăm” trần trụi, một nhu cầu trần trụi là bán thân bằng cái giá chỉ đủ mua một xiên thịt cừu nướng.

Hạnh theo sau hắn khi hắn đi bộ ra khỏi đường hầm về cứ cười khúc khích như đồ dở hơi.

“Đó là lý do tại sao em thích anh, Đan ạ. Anh không thể làm điều đó trừ phi anh yêu họ.”

Hắn tiếp tục nhìn dòng xe cộ qua lại.

“Em sẽ để anh có đủ thời gian tìm một ai đó mà anh có thể mê tí,” Hạnh nói.

SÁNG CHỦ NHẬT, Đan xem tivi. Đó là chương trình truyền hình trực tiếp đang phỏng vấn chủ nhân của một nhà hàng có tiệc khỏa thân sắp khai trương vào tuần

tới. Chủ nhà hàng là một phụ nữ khoáng bốn mươi tuổi, rất đĩnh đạc và tao nhã. Bà ta nói về nhục cảm giữa khỏa thân và ẩm thực, vốn từng được đánh giá rất cao ở Trung Hoa cổ. Bà ta sẽ mời một loạt các nghệ sĩ, bao gồm cả họa sĩ và nhiếp ảnh gia tới dự đêm khai mạc hoành tráng. Các nhà báo cũng nằm trong danh sách khách mời của bà, tất nhiên. Bà ta hoan nghênh việc tranh cãi, cái việc mà luôn làm tăng cơ hội nổ ra những cuộc tranh luận thông thái và thú vị.

Về thực phẩm: dự định sẽ chọn ra những loại hải sản tươi ngon nhất. Những thứ hải sản tươi và quý hiếm nhất được chuyển bằng chuyến bay vào buổi chiều cùng ngày, lấy trực tiếp từ những thuyền đánh cá dọc bờ Bắc Đới Hà. Về các thiếu nữ: họ phải là sinh viên đại học, những người chưa hề mắc bệnh gì ngoài cảm cúm lặt vặt. Tuổi: từ mười tám đến hai mươi, tất cả đều phải còn trinh, tất nhiên, được lựa chọn từ hàng ngàn ứng viên. Họ đến từ khắp mọi vùng Trung Quốc, với hồ sơ gồm bằng cấp của trường và điểm hạnh kiểm. Họ phải qua một cuộc khám phụ khoa và hình thể được đo đạc để đảm bảo ngực, eo và mông đạt tiêu chuẩn. Không ai muốn gặp thức ăn từ những cơ thể toàn da bọc xương. Nước da của họ cũng rất quan trọng. Phải trắng, mềm và mịn như đậu phụ, trong mờ như món Fugu - món đặc sản làm từ loại cá nóc Nhật Bản rất hiếm. Trong họ sẽ phải ngon hơn bất cứ món ăn nào được bày trên người họ, vì vậy bạn sẽ nhận ra rằng món ăn ngon nhất không phải dành cho miệng; nó dành cho mắt và tất cả các giác quan khác của bạn. Và cầm chắc là họ sẽ được trả cao đến mức họ sẽ không cần

phải lo về tiền học phí đại học cho học kỳ sắp tới. Như thế bạn sẽ không thấy bữa tiệc là quá đắt, khi bạn biết tiền công của các cô gái. Vệ sinh: ô, trước tiên họ phải được thoa sáp. Sau đó họ tắm mười hai lần theo đúng lịch trình trong ngày bằng nước có hương thơm của mười hai loài hoa. Họ phải ngừng việc ăn uống tám giờ trước khi được đưa tới những thùng lạnh. Sau đó, phải uống một viên thuốc an thần rồi nằm một tiếng lên nước đá và hoa trong khi thức ăn được bày lên người. Bạn sẽ không nhìn thấy tình trạng khỏa thân hoàn toàn trước khi gấp hết thức ăn. Thế rồi họ sẽ tỉnh dậy sau khi thuốc hết tác dụng và tham gia vào phần cuối của bữa tiệc. Các nghệ sĩ được mời đều là những nhân vật nổi tiếng. Về các nhà báo: họ sẽ phải có giấy giới thiệu của hiệp hội báo chí hoặc công ty truyền thông để chứng tỏ họ không phải là rệp ăn tiệc.

Hắn xỏ giày vào.

"Anh định đi đâu thế?" Tiểu Mai hỏi.

Hắn lờ đi và tiếp tục buộc dây giày.

Nàng đang sửa món quà lưu niệm hình quyển sách lại mới bị rời thành từng mảnh một lần nữa. Viên đá cẩm thạch clen có gắn thương hiệu bằng vàng giả đã rơi ra khỏi khung gỗ. Vì thế vợ chồng hắn biết được viên đá cẩm thạch cũng là đồ rởm. Nó chỉ là một miếng kim loại hình vuông được tráng một lớp nhựa viền gỗ, bên trên lại có dán những đường vân giống như cẩm thạch. Ít nhất thì nhà xuất bản vĩ đại kia đáng ra cũng không nên dùng loại keo dán rẻ tiền như thế.

"Em đừng phiền lòng vì bãis cứt khốn kiếp đó nữa," hắn nói.

"Phải có thứ gì để treo lên tường chứ," nàng nói.

Khi Đan ra cửa, Tiểu Mai quan sát hắn.

"Hôm nay là chủ nhật mà," nàng nói.

"Thì sao?" hắn mỉm cười.

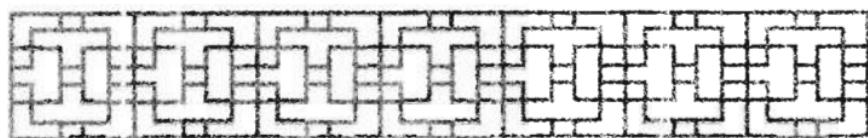
Dừng chân ở cửa, hắn lơ đãng nghĩ đến động cơ của việc ra khỏi nhà. Hắn có thể đi đến chỗ người làm giả giấy tờ. Có nhiều khả năng hắn sẽ lấy được tờ giấy giới thiệu giả ngay trước buổi khai mạc long trọng của bữa tiệc khỏa thân. Hạnh nói ông ta có thể khắc được đủ loại dấu má. Ông ta thậm chí còn khắc dấu tại chỗ bằng bất kỳ vật liệu nào, chẳng hạn như củ cải hay bánh xà phòng.

"Anh đi bệnh viện khám dạ dày," hắn nói.

Nàng mỉm cười, như muốn nói, "Anh là đồ chết tiệt." Hắn cũng mỉm cười, biết nàng đã soi thấu lời nói dối của hắn rồi.

"Tháng trước em kiếm được bốn trăm sáu mươi lăm tệ từ mấy bộ tóc giả kia đấy," nàng nói. Hắn dịch ý của nàng là, "Đừng công việc làm rệp ăn tiệc đi. Từ đây cho đến khi anh tìm được một công việc khác, em sẽ cố hết sức làm thật nhiều tóc giả."

"Hãy cẩn thận, mắt em bây giờ hơi bị lác rồi đấy," hắn nói, đảo hai mắt thật nhanh qua sống mũi, hắn cảm thấy đôi mắt mình dường như có thể đổi chỗ cho nhau. Nàng ném mạnh một chiếc dép đi trong nhà trúng vào vai hắn. Hắn cười, vẫy tay tạm biệt.

ĐAN gặp người làm giấy tờ giả trong một quán trà. Sau một cốc trà thì hai người thỏa thuận xong, Đan theo nghệ nhân làm đồ giả lên một căn phòng áp mái phía trên cùng cửa quán trà. Trên đường lên chiếc cầu thang cũ kỹ bị mồi mọt ăn rỗng ruột, Đan hỏi tên ông ta. Hạnh, ông ta trả lời - ông ta đang làm việc qua sự giới thiệu của Hạnh, vì thế hắn cứ nhớ đến ông ta qua cái tên Hạnh cũng được. Ông là một nhân vật thấp bé, giỏi lý sự, có bộ râu rậm cùng một cặp mắt kính màu bé tí tẹo.

Elői với tiêu chuẩn của một căn phòng áp mái thì phòng này thuộc loại rộng. Cửa sổ nhỏ phủ đầy bụi được trổ ra từ cái mái nhà nghiêng nghiêng, và hình ảnh cuộc sống muôn màu của Bắc Kinh nhìn từ cái ban công bé xíu ấy có thể đưa bạn trở về năm 1920. Một chiếc giường hút thuốc phiện lớn, làm bằng gỗ tốt được chạm khắc rất công phu, dưới tấm màn trướng trang trọng chiếm phần lớn gian phòng, cái giường giống như một con sư tử thu mình trong một cái chuồng chó. Ngồi dưới mặt sàn và duỗi chân vào khoảng tối dưới gầm giường, người làm giấy tờ giả đập nhẹ lên mặt khăn trải giường. Khi ông ta rút hai chân ra, Đan thấy một cái hộp gỗ phủ đầy bụi và tóc được kẹp giữa hai bàn chân ông. Trong hộp là đủ loại xi, con dấu và các loại giấy chứng nhận khác nhau.

"Anh muốn gì, Bộ văn hóa, hay xưởng phim?" ông ta hỏi.

Đan nhìn ông ta.

"Trông anh dễ coi. Như người của xưởng phim."

"Ông có thể làm con dấu của một công ty truyền thông được không?"

"Bất cứ thứ gì anh muốn. Cần giấy chứng nhận kết hôn và căn cước giả cho bạn gái anh đi phá thai không?"
Ông ta hỏi. "Anh không phải nói với tôi. Tôi có thể cho anh tờ chứng nhận để trống có in sẵn đầu đề, đóng dấu sẵn. Nhưng tôi sẽ tính thêm năm trăm."

"Tại sao?"

"Vì anh có thể dùng nó để vào Trung Nam Hải ám sát một cán bộ lãnh đạo, hoặc vào Đại lễ đường Nhân dân để bắn một đại biểu nhân dân. Tôi không định nói là tôi muốn bảo vệ họ, tôi chỉ muốn giữ gìn cho việc làm ăn, tránh xa việc chính trị." Ông ta nhặt một miếng gỗ tròn lê.

"Làm con dấu của một tòa báo," Đan đề nghị.

"Nhân dân nhật báo nhé?"

"Tờ nào ít nổi tiếng hơn được không?"

"Bắc Kinh nhật báo được không?"

"À..."

"Thôi, làm "Trung Hoa hỏa xa nhật báo vậy."

"Được."

"Muốn để trống không?"

"Không."

"Ừ, ở địa vị anh thì tôi cũng không muốn phải trả thêm năm trăm."

Trong khi người làm giấy tờ giả sửa soạn máy tính, máy ir, Đan hỏi ông ta có phải là chủ quán trà không. Phải, công ta trả lời. Ông cần một chỗ để kiểm soát công việc sinh lợi mờ ám của mình. Ông ta hỏi Đan cần lấy tên là gì trên bức thư giới thiệu. Đan Đông, Đan trả lời. Ông ta nói với Đan, nếu cần chứng minh thư cho hợp với tên trong thư giới thiệu, ông sẽ làm trong hai ngày. Thực ra không cần phải lâu đến thế, nhưng hiện nay ông ta quá bận với việc làm mấy tờ chứng nhận kết hôn. Chẳng hiểu sao bọn con trai toàn làm bạn gái chúng có bầu vào mùa này. Đoán là vì có liên quan đến mùa nghỉ mát. Họ rao rực suốt vụ hè, ông nghĩ thế, giống như gà trống gà mái. Đan thấy ông ta hơi lấm mồm. Sau khi in xong bức thư, ông ấn con dấu tròn tròn lên hộp mực dầu màu đỏ, rồi ấn rất mạnh lên tờ giấy. Cách làm của ông ta trông còn nghiêm trang hơn cả những người có quyền đóng một con dấu thật.

Thư giới thiệu viết, "Đan Đông là phóng viên của *Trung Hoa hỏa xa nhật báo*, chuyên mục ẩm thực và giải trí, chúng tôi đánh giá cao sự giúp đỡ của quý vị để phóng viên Đông hoàn tất nhiệm vụ. Kính gửi lời chào, *Trung Hoa hỏa xa nhật báo*."

Sau khi Đan trả tiền, ông ta bỏ kính ra, bảo Đan đừng cãi vội. Ông ta khum bàn tay dài và lạnh của mình áp lên đầu Đan rồi xoay chầm chậm.

"Anh có cái đầu hay đấy, như một tác phẩm chạm khắc tuyệt đẹp."

Sởn cả gai ốc. Đan cảm ơn rồi ra về. Khi Đan đang trên đường xuống cầu thang tối mờ, người làm giấy tờ giả gọi Đan lại. Hắn quên ví. Một ngọn đèn yếu ớt đi ra phía cầu thang.

"Cấu trúc xương của anh thậm chí trông còn hay hơn nữa trong thứ ánh sáng lờ mờ này. Hay. Đường nét hay như thế chứ."

Ông ta ném cái ví cho Đan. Cái ví rơi xuống bậc. Lúc đứng thẳng lên sau khi cúi nhặt ví, hắn thấy ông ta vẫn đang chăm chú nhìn mình.

"Đó là lý do tôi nói anh trông giống một người nào đó của xưởng phim. Anh có thể suy nghĩ xem có nên theo nghề diễn viên không. Anh có thể là người đóng tốt vai quần chúng đấy. Sau khi họ cho diễn một hay hai lần, anh có thể lên đóng vai phụ. Sao không thử xem? Tuy tất cả đều giả cả, nhưng vẫn dễ hơn là làm một phóng viên giả. Ngoài ra, họ lại trả lương cao. Vai quần chúng được trả năm mươi tệ một ngày, cộng thêm ba bữa ăn thỏa thích. Khi được lên đóng vai phụ, anh sẽ kiếm được chục nghìn."

Đan hỏi, sao ông biết. Ông ta từng làm rồi. Ông ta làm một thời gian sau khi ra tù. Bị tóm vì làm giấy tờ giả phải không? Không, bị bắt vì chơi trò chính trị.

"Nếu anh không có việc gì tốt hơn thì nên đến đó. Anh sẽ thấy rất nhiều nam thanh nữ tú trước trường quay của xưởng phim Bắc Kinh, những người đang mơ ước trở thành minh tinh màn bạc. Họ chạy vai quần chúng ở đó hằng ngày."

Đan hoan hỉ ra khỏi quán trà. Buổi sáng ảm đạm
dường như tràn ngập nồng ấm. Tiếng gù của chim câu
nghe sao lắng mạn. Ông già nhiều lý sự bỗng hóa thành
thiên sứ. Đan sẽ không phải làm đầu sai bẩm cảng Hạnh
nữa, cũng không phải chọc mũi vào nỗi khốn khó của con
người nếu kiếm được tiền bằng việc đóng vai quần chúng.
Hắn sẽ không cần món “tiền xin lỗi vì đã làm phiền lòng
quý khách” đi kèm với nguy cơ tù tội. Hắn sẽ không cần
phải hiểu những bức tranh bát nháo thâm thúy của Trần
Dương, hay những vòng uốn lượn tơ mạch vô tận của
những người quanh ông. Hắn sẽ chẳng cần phải mỉm cười
và uống rượu tiệc tùng với những người như tổng giám
đốc Võ. Hắn thậm chí không phải có cảm giác tội lỗi và
đầy nhức nhối tâm can về những người như Mười Cũ và
chị gái của cô. Vai quần chúng - người ta gọi như thế. Hắn
yêu thích cái tên nghè mới của mình.

Hơn một giờ sau, Đan đã ở trong số những người
đóng vai quần chúng tương lai. Văn phòng tuyển dụng
- mới được cải tạo lại từ một phòng bưu điện - ở ngay
bên ngoài bức tường của khu trường quay. Cửa chỉ mở
cho ai có đi ra hoặc được gọi vào. Năm cô gái mặc chiếc
áo phao polyester đủ màu, ngồi trên những chiếc ghế
gấp mang theo, đang uống nước trong những chai nhựa.
Những chiếc xe con đất tiến ra vào cổng trường quay. Các
thiếu nữ đoán thử nữ minh tinh nào đang ngồi sau rèm
che. Rồi họ tự thấy buồn cười cho kiểu thì thào ngớ ngẩn
của mình.

Đan tìm một chỗ trú dưới gốc cây thông để tránh
gió. Hắn không chuẩn bị để ngồi đợi ngoài trời vào mùa

này. Một cậu thanh niên nói, cậu hy vọng sẽ được nhận sớm và sẽ có tên trên bảng đúng vào giờ ăn trưa. Mấy cô gái cười. Đan bất giác cười lây. Đây là chốn vui vẻ, làm ta thấy trẻ và khỏe ra, xa mọi thực tại.

Cửa mở. Một người đàn ông trung niên mặc chiếc áo gi-lê bằng vải dù có nhiều túi hộp ló ra gọi, "Này các cô! Đã chuẩn bị lời thoại mà tôi bảo các cô chưa?"

"Rồi ạ," một cô nói.

Tất cả cùng đứng dậy, bỗng dừng ngượng ngùng và bén lèn.

"Chúng tôi cần hai ả gái điếm và sẵn sàng để tất cả các cô vào thử. Những ai không muốn cởi quần áo thì khỏi phiền phải vào," ông ta nói.

Tiếng bàn tán huyên náo lo âu rộ lên, sau đó các cô gấp ghế lại và đổ xô vào phòng.

"Đừng quên thư giới thiệu," người đàn ông nói.

Cánh đàn ông ở ngoài kêu to, "Này, thế là có bữa trưa của các cô rồi đấy, giữ lại chút xương lợn cho mấy đứa bạn tôi với nhé."

Các cô quá lo lắng, chẳng còn bụng dạ đâu mà trêu chọc lại.

"Này mấy anh kia, vứt thuốc lá đi! Và đừng có cởi giày trong khi đợi trước cửa trường quay, được chứ? Biết tôn trọng người khác một chút chứ," người đàn ông nói. "Chúng tôi cần mười tên cướp. Có ai trong số các anh muốn thử không?"

Những anh đóng vai quần chúng rộ lên, ủn ủn kéo cả lũ vào vẫn phồng. Đan đứng dậy và đi theo họ.

"Nghe đây đã: những tên cướp trong phim này yêu cầu phải cạo trọc đầu. Những ai không muốn đầu trọc thì ở ngoài."

Một số người lưỡng lự rồi quay trở lại chỗ ngồi. Đan nhìn cả hai nhóm rồi quyết định ở ngoài. Hắn không muốn làm Tiểu Mai sợ vì cái đầu trọc.

Khi cửa lại mở ra sau hai giờ im ắng, một ông già đi ra. Mặt ông hóa trang đầy máu.

"Người ta thử cụ trong vai gì vậy hả cụ Bá?" ai đó hỏi. "Lại đóng xác chết à?"

"Xác chết thì đã hay. Xác chết chỉ việc nằm đấy mà nghỉ. Tôi thích thế. Họ muốn tôi thử vai ăn mày, bị đấm ngã suốt."

Đan nghe giọng ông già quen quen. Hắn dõi theo khi ông lại gần hơn. Hắn chực bỏ chạy khi nhận ra ông là một trong số những người nông dân trước đây.

"Anh có phải là phóng viên Đan Đông không?" ông già lớn tiếng gọi hắn. Ở tuổi này, quả là ông có con mắt tinh tường và trí nhớ tuyệt vời.

"Còn bác là...?" Đan vừa nói vừa đứng dậy. Hắn biết, mình không giỏi khoản vờ vịt.

Ông già dừng lại, chăm chú nhìn hắn. Khuôn mặt hóa trang đầy máu làm ông trông thật kỳ cục.

"Chúng tôi đợi cả tuần mà chẳng thấy anh quay lại. Chúng tôi không còn một xu dính túi khi rời cái ổ chuột mà họ gọi là khách sạn ấy."

"Nếu tôi nhớ không nhầm, bác là bác Bái phải không ạ?" Đan nói, cảm thấy mình hỏi một câu ngu hết sức.

Trong khi giao tiếp tử tế, bác Bái vẫn nhìn Đan với vẻ cáo buộc. Vết thương bằng dao được vẽ vắt ngang qua mặt bác làm Đan có cảm giác gớm ghiếc. Từ sau lớp hóa trang hoàn hảo ấy, dù bác Bái miệng thì bảo rằng thông cảm nếu hắn không viết được bài báo đó, nhưng mắt thì vẫn nhìn hắn chằm chằm. Bác biết, có thể hắn sẽ phải trả giá bằng cả công ăn việc làm của mình nếu bài báo được in ra.

"Nhưng bác Bái ạ, bài báo sắp được đăng, trên *Nguyệt san nông dân Trung Hoa*, sẽ ra mắt vào tuần này."

Ông già nhìn hắn đầy ngạc nhiên, "Rốt cuộc, anh vẫn giữ lời hứa à?"

"Chà..." Bài viết đó của Hạnh là chính.

Bác Bái tiến lại nắm tay hắn. Đôi môi nhăn nheo mấp máy mấy lần trước khi buột miệng chửi, "Mẹ kiếp!" Bác đã mong bài báo ra sớm hơn. Nó ăn sẽ tạo nên sự khác biệt giữa cái sống và cái chết. Bác có một câu chuyện dài để kể cho Đan nghe. Bác đề nghị, hai người nên đến một hàng ăn nhỏ gần văn phòng tuyển dụng này. Ở đó họ sẽ uống một chút và dùng bữa trưa đơn giản. Nhưng mặt bác như đeo mặt nạ thế này thì làm thế nào? Hàng ăn này mở ra là để bán cho những người chạy vai quần chúng

mà. Bản thân các nhân viên nam nữ phục vụ ở đây cũng là những người như thế. Đôi lúc họ phục vụ khách bằng khuôn mặt được hóa trang đến phát khiếp.

Hai bác cháu ngồi vào một trong bốn cái bàn và uống rượu kê. Thiết Bá, bác Bá, bác Lưu dành phải trở về làng sau khi đã tiêu sạch tiền. Những người đứng đầu làng xã đến gặp họ ngay trong đêm đầu tiên họ về đến nhà. Thiết Bá lập tức bị bắt. Bí thư xã nói, theo luật của nhà nước, họ đã phạm các tội vu khống cán bộ, sống lang thang gây ảnh hưởng an ninh đô thị, trốn thuế, cố tình nổi loạn chống lại giới lãnh đạo. Hoặc là họ chịu nộp phạt bốn mươi ngàn tệ, hoặc là phải vào tù. Bác Bá muốn bác Lưu cùng trốn trong đêm, nhưng bác Lưu nói không đi đâu hết, bác không sợ. Tại sao bác phải sợ chứ. Bác vô tội, lương tâm bác trong như nước giếng làng.

“Vì thế tôi chạy trốn một mình. Tôi trốn vài ngày tại nhà một người bà con bên vợ ở làng bên, rồi thì tôi cũng được biết tin. Họ đến nhà bác Lưu sau hôm tôi đi hai ngày. Bác Lưu không để cho họ lôi đi dễ dàng. Anh phải biết bác ấy từng cứng đầu đến thế nào. Con bò đực già thế nào thì bác ấy đúng như thế. Nó sẽ húc chết anh bằng đôi sừng già nếu anh làm nó điên lên. Họ bắt đầu trói bác Lưu lại, nhưng bác ấy giắc đứt dây trói. Bác ấy bỗng chuyển sang tấn công, tay cầm con dao làm bếp giấu sẵn dưới chăn. Điều tiếp theo bác Bá biết là họ bắn bác Lưu bị thương rồi ném bác ấy lên xe jeep của công an. Bác Lưu không được băng bó gì nên đã chết trên đường đi do bị mất máu.”

Câu chuyện làm hai hàm răng Đan đánh v่ะ nhau lập cập. Hắn phải uống tiếp một ngụm rượu nóng để giữ ấm người.

"Ôi, ước gì bác ấy còn sống để đọc bài báo anh viết," bác Bái nói sau một hồi im lặng. "Tôi hy vọng bài báo của anh sẽ giúp Thiết Bái được thoát khỏi ngục tù."

"Bác đến Bắc Kinh để trốn phải không?" Đan hỏi. Hắn cảm thấy mình đã đủ chênh choáng để có thể nghe thêm các thảm kịch.

"Không. Tôi đang đợi."

"Bác đợi gì?" Đan hỏi. Hắn biết giọng hắn hơi cáu bẳn, nhưng hắn không thể làm khác được. Còn có gì thất vọng và khốn khổ hơn bộ mặt già nua đang bị trầy trết thành cái mặt nạ gớm ghiếc thế này không?

"Có một người nào đấy có quyền lực sẽ nghe tôi nói và sẽ đọc bài báo của anh," bác Bái nói. "Tôi đợi người đó cứu chúng tôi."

"Vâng, đúng, người đó sẽ cứu các bác," Đan nói. Hắn rót một ly rượu nữa, nhìn rượu đang trào ra. Hắn vươn cổ tới trước, chu môi ra, húp đánh soạt chỗ rượu sánh ra bàn.

"Người ấy sẽ cứu."

"Người ấy là ai?"

"Người ấy đang ngồi ngay trước mặt tôi đây," ông già nói. Cái lớp hóa trang máu me đem lại cho ông vẻ trang nghiêm mà nét mặt ông không thể nào làm được.

Đan chớp mắt nhìn ông già giây lát, nhếch một nụ cười cay đắng, rượu chảy cả xuống cầm. Nông dân ơi là nông dân. Y như cha mẹ hắn, bác Bá coi bất cứ ai cũng có thể là vị cứu tinh của mình. Không, thật ra nếu đã sẵn lòng coi hắn là cứu tinh của mình thì dường như bác Bá tin bất kỳ ai cũng có thể là vị đó rồi. Nào là Phật tổ, Giê-su, rồi Mao chủ tịch, Đặng chủ tịch. Böyle giờ là hắn, Đan Đông, con rệp ăn tiệc, kẻ đang thủ vai Đặng cứu thế cho ông nông dân già nua khổn khổ này.

"Bài báo của anh sắp cứu chúng tôi. Nó sẽ làm cho những người có quyền lực thấy những gì đã xảy ra ở làng chúng tôi. Đó sẽ là nơi bắt đầu cuộc báo thù cho bác Lưu."

Đan ăn uống trong im lặng, còn khuôn mặt ông già giờ đây chẳng khác gì một vệt đỏ mờ ảo trong cái nhìn run rẩy của hắn. Hiện Đan đã thấy đỡ hơn. Rượu đã phát huy phép màu. Nhất là khi hắn phải đổi mặt với nỗi khổ đau.

"Thế bác có hay nhận đóng vai xác chết không?" Đan hỏi.

Hắn nói quá to làm mọi người trong quán phải quay lại trồ mắt nhìn.

"Không. Không phải lúc nào người ta cũng có việc cho mình. Đôi khi người ta cũng không cần mình sau khi đã đóng thử. Chỉ khi nào cần một thân hình xấu xí hay tiêu tụy thì họ mới gọi đến tôi. Phải đẹp như tiên hay xấu như quỷ mới hay có cơ hội. Tôi chỉ muốn tôi xấu hơn nữa, như thế sẽ được đóng nhiều hơn."

"Dù sao bác cũng kiếm được năm mươi tệ mỗi ngày," Đan nói rõ từng chữ.

Bác Bá suyt cho hắn nói khẽ, liếc sang những người khách đang bức dọc với ánh mắt biết lỗi. "Cũng còn tùy. Nếu họ chỉ mượn anh năm hay ngôi đó thì hai mươi đến ba mươi tệ là cùng. Và anh phải trả mười lăm phần trăm cho người trung gian mà họ gọi là đại lý. Nếu họ béo anh đóng vai bị đánh, không phải đánh thật, nhưng tinh cờ có thể bị trúng một hay hai cú thì anh được năm mươi tệ. Tóm lại là tùy. Nếu mấy hôm liền không có việc thì tôi nuôi sống bản thân bằng chính máu của mình."

"Cái gì?" Đan kêu lên.

Mọi người giật mình vì tiếng kêu và lầu bầu.

"Tôi đi bán máu. Những người làm phim nuôi anh bằng những bữa cơm ngon khi anh làm cho họ, anh làm béo bản thân mình càng nhiều càng tốt, vì thế anh sẽ có đủ máu để bán. Hay quá còn gì nữa? Anh tăng cường máu của chính mình lên, rồi lại rút ra."

Đan không thể hình dung là có bao nhiêu cholesterol trong máu của ông nông dân già này. Bát há cảo nóng bắt đầu làm tan chảy máu trên mặt bác Bá. Trông thực là cơn ác mộng.

"Bác có thường xuyên đến đây không?"

"Ngày nào cũng đến, nếu không có nơi nào khác để đi. Thường thì cũng chẳng có nơi nào để đi."

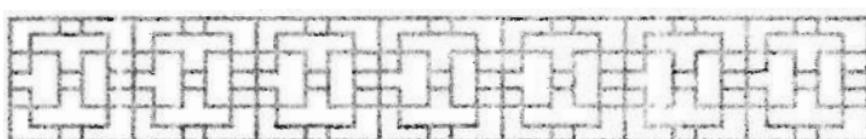
"Bác ở đâu?"

"Thường ở bến xe buýt," ông già nhìn tay Đan đang giật giật. "Anh không sao chứ? Trông như anh say..."

Đan muốn khẳng định với ông rằng hắn ổn. Nhưng lại nở một nụ cười ngu ngơ với ông như tất cả những kẻ say vẫn thường làm để chứng minh là mình vẫn tỉnh.

"Anh say rồi. Chúng ta phải say," ông nông dân già nói. "Tôi đã đợi đến ngày này.Bạn khốn nạn đó sẽ ra sao đây. Chúng sẽ bị loại ra khỏi Đảng và bị tống vào tù. Đó là điều sắp xảy ra với chúng. Bố công đợi chờ của tôi, đúng không? Những người lãnh đạo sẽ nhìn vào sự việc sau khi đọc bài báo của anh và nói, những đồ khốn nạn sống trên xương máu của nông dân mà dám tự xưng là cán bộ phải không? Còng hết tay chúng lại!..." ông già càng lúc càng lúi lưỡi, cho đến khi lời nói của ông nhường chỗ hoàn toàn cho tiếng ngáy.

Đan đưa bác Bá ra chỗ gốc cây thông. Khi một người đàn ông trung niên gọi bác vào làm, bác Bá gầm vào mặt ông ta rằng trên sấp đuôi cổ lũ khốn nạn tự xưng là cán bộ rồi. Người phụ trách kết thúc bằng việc kéo một ông già ở chợ nông dân gần đó vào thế chỗ bác Bá, bức mình vì phítoi cả buổi sáng để hóa trang cho bác Bá.

BẢN IN THỦ tiểu sử Trần Dương đã xong. Bài này sẽ là câu chuyện đăng trên trang nhất trong *Tuần báo Người đọc*, một tờ báo có hai mươi triệu khách đặt mua

dài hạn. Hạnh chiêu đãi Đan ở một nhà hàng Nam Thái Bình Dương, gọi là Hồng Lâu Quán ở "Street Bar". Đêm hôm đó là chủ nhật, các quầy bar ở Street Bar đậu đầy xe của dân ngoại quốc đến từ mọi miền trên thế giới. Tuy gió thổi mạnh và bất ngờ cuốn tung lên những đám cát vàng, báo hiệu Bắc Kinh đang vào thu rõ rệt, nhưng người ta vẫn kê bàn ghế có cẩm dù bị gió đập phẳng phật ra cả vỉa hè bên ngoài. Trong tiếng nhạc là những dây đèn màu chǎng trên cây, giữa hai bên hè phố, nhấp nháy làm hoa mắt những đám đông. Bên dưới là những hộp đèn nè-ông quảng cáo cho các loại bia rượu ngoại như Budweiser, Heineken, và Johnnie Walker, chủ các quán bar đang cố thuyết phục khách vãng lai rằng quán của họ pha cocktail ngon hơn, có ban nhạc hay hơn, hoặc phô ra mấy món "hàng". Họ đặc biệt nhấn mạnh khi nói ra từ "hàng" để khách hiểu rằng "hàng" ở đây là hàng thịt tươi. Từ những khung cửa sổ, người ta có thể thoáng nhìn thấy một hay hai nữ ca sĩ đang thể hiện nét mặt say sưa đắm đuối và cơ thể quằn quại đau đớn. Mê mẩn cả người, Đan không dám nhìn trực diện vào bất cứ đâu. "Xin chào, đại ca, đại tẩu!" Hai cậu da đen chừng mười tám hai mươi giờ đó tiến lại gần Hạnh và Đan, thầm thì bằng tiếng Quan thoại rất chuẩn, hỏi xem họ có muốn cần sa hay loại ma túy gì khác không. Những gã trai người Trung Quốc trông như bọn dắt khách gần như đứng ở giữa đường kéo khách vào các quán khác nhau, cố nài các ông bà khách đi ngang qua.

Hồng Lâu Quán là một cao ốc ba tầng, sơn màu hồng, cửa sổ có bóng sáng màu hồng, đèn lồng cũng màu hồng. Đan ngắm nghía trước rồi mới cùng Hạnh

vào trong. Cái làm hắn thích là, khác với nhà hàng hắn đã đến gấp tổng giám đốc Võ, không có những "tượng người" ở cửa. Không có cả mấy con sư tử vàng lẩn mấy cây cọ có dây vải quấn quanh thân và tán lá bằng nhựa. Khi Đan theo kịp Hạnh trên cầu thang tới tầng hai, hắn nhận thấy cao ốc này thực sự giống tòa nhà của nhà máy, nơi Tiểu Mai và hắn đang sống. Đó là một kiến trúc bê tông thô kệch, trang trí bằng những vật liệu và màu sắc yếu điệu nhất: đậm xa tanh mềm, màu hồng sẫm cho ghế, nơi cửa sổ là tấm rèm mềm rũ màu hồng đào, còn đèn lồng bằng lụa tỏa ánh sáng hồng, làm cho hình bóng của những người đàn ông và đàn bà cũng mang những nụ cười màu hồng. Sàn làm bằng loại kính mờ. Ngôi thoái mái xuống ghế, Đan cảm thấy xao động một cách lạ kỳ bởi không khí ở đây. Hắn không thể nói nó đẹp hay không. Hắn chưa bao giờ được thấy một sự kết hợp giữa thô ráp và mỏng mảnh như ở đây.

"Anh có thể đọc khi về nhà," Hạnh nói.

"Hả?" Bay giờ hắn đã biết tại sao nơi này lại trông rất quyến rũ. Gợi tình, nơi này là như thế.

"Bản in thử," Hạnh nói và đưa hắn mấy tờ giấy in. "Em không thích bài của mình được đọc ở bàn ăn. Khi đọc phải nghiêm túc và có sự tôn trọng."

Sau khi gọi món, Hạnh nghển cổ nhìn xung quanh. Bàn của hai người nằm trên tầng hai, gần ban công, từ trên này có thể nhìn thấy vòi phun nước ở giữa hồ cá dưới sân. Máy con cá chép vàng béo tròn bơi trong làn nước đục mờ. Phía trên đầu là trần kính và cũng chính là sàn

tầng ba. Nếu kính sàn đủ độ trong suốt, Hạnh nói, họ có thể thấy được màu đồ lót bên dưới cái váy ngắn của các cô gái ở tầng trên.

"Có lẽ họ cũng chẳng bận tâm. Váy ngắn là biển hiệu của họ," Hạnh nói. "Bạn ngoại quốc lông lá ưa tìm đĩ mặc váy ngắn."

Món xúp được bưng lên. Lúc đầu vị cay gần như không chịu nổi, sau đó thì có cảm giác đỡ cay bởi người ta đã vượt qua sự khó chịu ban đầu. Vị chua ngọt, vị hăng buốt mũi của gia vị, cùng những hương vị nhập ngoại hóa thành sự êm dịu khi các giác quan đã trở nên nhạy bén. Từ trước tới nay Đan chưa hề biết đến hương vị hăng cay mạnh mẽ và nồng nàn đến thế. Nó là một hương vị, hay là sự phối hợp của nhiều hương vị. Đó là cái chính mình phải trải nghiệm qua mới có thể cảm nhận hết.

"Nhìn kia, một váy ngắn đang lên. Quá trẻ," Hạnh ngả người vào Đan thì thào. Hắn ngửi thấy nhiều hơn là nghe thấy lời cô ta nói ra với hơi thở sặc mùi thuốc lá.

Hắn quay lại nhìn và thấy một cô gái mảnh dẻ, chân dài, khoác tay một khách ngoại quốc đi lên lầu.

"Đây là loại điểm cao cấp. Họ có thể nói được một chút tiếng Anh. Anh nên nghe thử tiếng Anh của bọn họ, nặng như giọng nhà quê. Và họ sẽ nói với anh, họ là sinh viên đại học."

Có lẽ Hạnh quá cay độc. Cô ta quên mất rằng Đan cũng là một trong những thằng thộn nhà quê trôi dạt tới Bắc Kinh này. Món thứ hai không có gì đặc sắc lắm, hắn

đang mong chờ món tiếp theo. Điện thoại di động của hắn reo lên. Có ai đó gửi tin nhắn. "Cần một cuộc phiêu lưu lãng mạn với một cô gái phải không? Em nghĩ, em là lựa chọn đúng đắn của anh."

"Gi thế?" Hạnh hỏi.

"Không biết, tôi đoán là nhầm số."

Hạnh với tay qua bàn lấy điện thoại của hắn và đọc.

"Ê, cô làm gì thế?" hắn hỏi.

Phớt lờ hắn, Hạnh gửi tin nhắn cho người kia.

Sau mấy giây có tin trả lời, "Em cao mét sáu bảy, nặng bốn chín cân. Em mười chín tuổi, sinh viên năm thứ nhất Học viện Sân khấu Trung ương."

"Bắt đầu đi," Hạnh nói. "Anh định gặp cô ta ở đâu?"

"Cô ta tên gì?" Đan hỏi.

"Đừng bận tâm đến tên cô ta. Tất cả bọn họ đều có hàng nghìn tên. Mà này, anh cũng không phải là phóng viên hành nghề tự do tên là Đan Đông nữa đâu đấy. Anh là một thương gia, có một công ty lớn."

"Công ty làm gì?"

"Xây dựng. Anh là chủ của nhiều tòa cao ốc như thằng chó tổng giám đốc Võ ấy. May cô ả này nghĩ bọn đó máu lắm."

"Được."

Hạnh bắt đầu viết thêm một câu trả lời giùm hắn, khi ngón tay bấm phím, cô đọc to ra các từ, "Nghe như

em rất xinh đẹp, anh rất sốt ruột được gặp em." Cô ta vừa tiếp tục nhắn tin vừa khóc khích cười. "Trước hết, anh xin được mời em tới một bữa tối thơ mộng ở Hồng Lâu Quán. Đến ngay nhé. Đừng lo tiền taxi. Anh sẽ lo. Nếu em muốn biết địa chỉ chính xác của nhà hàng thì cho anh biết."

Câu trả lời là cô gái biết rõ Hồng Lâu Quán. Thực ra chỗ cô không xa nhà hàng và sẽ có mặt sau mươi lăm phút nữa.

"Anh biết gì không? Em nghĩ cô ấy là một trong số mấy cô ngồi đối diện ngay trước các quán bar trên phố này. Tất cả những gì cô ấy cần làm là băng qua đường, rồi đi lên gác. Nhưng cô ấy sẽ nhặt một cái biên lai taxi ở ven đường, hai mươi hay ba mươi tệ gì đấy để được anh hoàn lại tiền."

"Cô sẽ ở đây khi cô ta đến chứ?" Đan bắt đầu thấy lo lắng.

"Tất nhiên là không," Hạnh nói.

Hạnh đến bên khung cửa sổ phía trong ra đường, nhìn xuống.

Đan cảm thấy như có một hòn đá trong dạ dày mình. Hắn đã mất hứng chờ đợi cái viễn cảnh của kiểu gặp gỡ thế này. Hắn không nghĩ ra chuyện gì để nói với cô gái xa lạ kia. Họ phải nói về những tiết học diễn kịch? Hay về những phim nhiều tập đang chiếu trên tivi? Hắn sẽ phải chuẩn bị bao nhiêu điều phi lý, bao nhiêu lời dối trá để lấp đầy những phút này?

"Em nghĩ, cô ả đang đến," Hạnh quay từ cửa sổ lại nói. Cô vội vã trở lại bàn, vun lại thức ăn trên đĩa cho gọn gàng, thay đồi đũa đã dùng bằng đồi mới. "Còn rất nhiều đồ ăn đây. Nếu anh thích cô ta, anh có thể gọi thêm một hoặc hai món nữa. Nếu cô ta thích, cứ cho cô ta gọi đồ uống. Rượu đồi khi làm cho người ta nói dối ít hơn đấy."

Đan chụp lấy cánh tay Hạnh, "Tôi kiểm sống bằng nghề gì?"

"Anh xây rất nhiều nhà để bán."

"Đúng rồi."

"Nghề ấy gọi là chuyên viên phát triển bất động sản đấy."

"Chuyên viên phát triển bất động sản."

Không lâu sau khi Hạnh trở lại chiếc bàn gần cửa sổ, một cô gái độ khoảng hai mươi, hai mốt xuất hiện ở lối vào. Cô ta nhìn quanh, cố để mắt tới những người đàn ông ngồi một mình hoặc ngồi với những người đàn ông khác. Sau đó cô ta ngập ngừng tiến về phía Đan, trong khi những ngón tay bấm phím điện thoại. Điện thoại của Đan reo lên. Tin nhắn, "Ngừng đầu lên, em đây."

Đan ngừng đầu lên, là cô ta, đang nở một nụ cười quyến rũ. Đan thuộc loại đàn ông thường bị day dứt trước những phụ nữ có kiểu cười như thế. Đan đứng dậy, ra hiệu bảo cô ta ngồi đối diện hắn, là chỗ Hạnh ngồi trước đó. Khi cô gái vắt chân chữ ngũ và gấu quần bò loe của cô ta hơi kéo cao lên một chút, hắn thoáng nhìn kịp hai

cái gót giầy bé tí như hai cây que dưới gót chân cô. Làm thế nào cô ta đi trên hai cái que cao ấy mà không bị trật chân nhỉ? Đan rót chút trà cho cô ta, cô nhỏ nhẹ cảm ơn. Không thể nói rằng cô ta xinh hay không xinh; cô có cái mũi thẳng một cách đáng ngờ, trông rất Tây.

"How are you?" cô ta hỏi bằng tiếng Anh.

Nếu lúc nãy Đan có một chút mơ tưởng về cô ta thì bây giờ nó đã bay mất ngay khi nghe cô nói. Đan chỉ mỉm cười gật đầu.

"Glad to meet you," cô ta vẫn khẽ khàng nói bằng tiếng Anh.

Tất cả các cô điếm ở Street Bar đều giả dối như vậy thì phải? Hắn lại gật đầu nhưng không cười nữa. Cô ta thất vọng; không nói tiếng Anh nữa, rõ ràng hắn không phải là người trong hội đồng quản trị của các công ty liên doanh với nước ngoài, là những người đang xa vợ.

"Ăn đi, xin mời. Sắp nguội hết cả rồi," Đan nói.

Cô ta cảm ơn, rồi cầm đũa. Cô ta có phong thái ăn uống rất lịch sự, môi mím chặt trong khi nhai. Hắn lén liếc nhìn sang phía Hạnh, cô ném lại hắn một cái nhìn lạnh khốc. Khi cô gái bưng bát lên, một chuỗi hạt hổ phách lớn ở cổ tay trái lộ ra.

"Chuỗi hạt thủy tinh này đẹp nhỉ," Đan nói. Hắn không có chút hiểu biết gì về đá quý cả.

"Những hạt này là hổ phách," cô ta nói, duỗi tay qua mặt bàn để hắn kiểm tra. "Mẹ em cho. Mẹ em là Phật tử."

"Em có là Phật tử không?" Hắn không biết có nên cầm tay cô ta hay không.

Cô gái cười khúc khích, rút tay lại. "Nếu em nói mình là Phật tử thì tối nay em không thể gọi đồ uống được. Anh có biết triết lý của Lão Tử không. Triết lý thế này: hãy theo đạo Hồi khi thịt lợn quá đắt, theo đạo Phật khi thịt cừu quá đắt, theo đạo Cơ đốc khi trà quá đắt."

Đan dần ra một lát để lĩnh hội câu trên, rồi hắn cười phá lên. Cô ta không phải mười chín, quá già để còn là sinh viên trường sân khấu, nhưng cô dí dỏm và thông minh. Đan thấy mình bắt đầu thích cô nàng.

"Em tên gì?" Đan hỏi.

"Giấc mơ Mùa hạ," cô ta nhìn hắn. "Tất nhiên em không nói với anh tên thật của mình. Chúng ta ở đây không phải để yêu hay thứ gì đó đại loại thế, phải không nào?" cô ta thử thách hắn.

Đan cười to. Hắn đã không thể tưởng tượng được mình lại có thể cười như thế với một người phụ nữ nói ra phuơng châm làm việc của mình.

"Em sẽ không yêu bất cứ người đàn ông nào," cô ta nói. "Bây giờ không. Cả trong tương lai gần cũng không."

"Tại sao?"

"Bởi vì em thích những gì em đang làm. Em tiếc thay cho những bà vợ có chồng đến với em để tìm thấy những thứ mà ở nhà họ không có được. Em không muốn mình là một trong số những bà vợ như thế. Người ta chỉ

thực sự hiểu về phụ nữ thông qua đàn ông, và người ta phải biết làm thế nào để không bị như họ. Thà đam mê chốc lát còn hơn chẳng có đam mê. Em cố làm người đồng hành thú vị của những người đàn ông nghiêm túc nhưng phải chịu một thứ mà em gọi là mệt mỏi đạo đức tinh dục với vợ.

Đan đồ chừng cô ta được học hành khá.

"Có lẽ anh không phải là người nghiêm túc," Đan nói. "Làm sao em biết được?"

"Em có những nguồn tin rất tốt. Những người được giới thiệu đến với em đều không phải loại tồi. Và em còn có trực giác nhạy bén."

Đan muốn gọi vài món mới cho cô ta, nhưng hắn không biết nhiều lắm về thực đơn. Hắn xin lỗi rồi đứng dậy. Đưa mắt ra hiệu cho Hạnh đi theo mình khi hắn ngang qua bàn cô. Hắn nhặt cuốn thực đơn ở tủ phục vụ, nhìn lưng Giác mơ Mùa hạ, rồi kéo Hạnh ra sau tấm rèm lụa.

"Tôi nên gọi món gì?"

"Tức là anh thích cô ta," Hạnh nói trong khi nghiên cứu thực đơn. "Nguy hiểm đấy. Anh không thể thích mọi cô điểm mà anh phỏng vấn. Anh sẽ phải kết thúc với một con tim tan nát."

"Được, thế thì, cô đi mà phỏng vấn cô ta," hắn nói.

Hạnh cười. Đan nhìn lưng cô gái qua bức rèm. Một phụ nữ nước ngoài đang hỏi cô ta điều gì đó.

Người phụ nữ nước ngoài vẫn nói chuyện với Giác mơ Mùa hạ khi Đan trở lại bàn. Theo như hắn nắm bắt tình hình thì tiếng Anh của Giác mơ Mùa hạ rất trôi chảy. Cô ta không chỉ nói mà còn làm những động tác kiểu Tây như nhún vai, đảo tròn mắt. Đan nhìn cô ta. Để làm một cô điểm có thu nhập tốt thì phải biết tất cả những thứ này.

Hai món mang ra quá cay đỗi với khẩu vị của Giác mơ Mùa hạ. Cô ta gọi cho mình một món đơn giản, phở Thái xào thập cẩm. Cô ta không uống và không hút. Cô không làm những thứ nuông chiều bản thân mà hại đến sức khỏe và hình thức của mình. Nếu người ta nghiêm túc với công việc và có trách nhiệm với khách hàng của mình thì ắt phải có một cuộc sống cho phù hợp.

"Anh làm nghề gì?" Giác mơ Mùa hạ hỏi hắn.

"Ồ, anh, anh làm... anh xây các tòa nhà làm căn hộ và văn phòng, rồi bán."

"Thế à?" cô ta chầm chầm nhìn hắn.

"Sao?"

"Anh làm thế nào ra các khối xi măng dùng để xây tường và sàn?" cô ta đặt đũa xuống, chống khuỷu tay lên bàn, cầm tì vào mu bàn tay, nhìn hắn.

"Em cứ việc trộn bột xi măng rồi đổ xi măng đã trộn vào khuôn. Sau đó nháy khuôn ra, để khô. Thế là có các khối xi măng."

"Nghe cứ như nông dân làm gạch bẩn ấy."

"Kỹ thuật như nhau mà."

Cô ta mỉm cười.

"Nghiêm chỉnh nhé - anh làm gì?"

"Anh nói với em rồi."

"Anh thậm chí còn không biết những khói xi măng ấy làm như thế nào."

Đan cười, nhưng cô ta không hỏi nữa.

"Thế thì em nói với anh xem phải làm thế nào đi."

Bây giờ nụ cười của Đan có cảm giác nặng nề, đó là nụ cười trên lớp da mặt bì bì của tổng giám đốc Võ.

Một sự căng thẳng dần xuất hiện.

"Em quê ở đâu?"

"Anh định bảo gì?" cô ta nói, lại cười.

"Chẳng hạn, anh quê ở tỉnh Cam Túc. Hầu như mọi người sống ở Bắc Kinh đều có quê nơi khác."

"Em sẽ nói với anh sau khi em từ phòng vệ sinh quay lại. Vui nhé. Không được quyền rũ bất cứ cô nào trong khi em đi đấy," cô ta nghiêng mặt, với tay qua bàn và khẽ nắm lấy bàn tay hắn. Sau đó cô ta đứng dậy, vuốt chiếc quần bò dài, ống loe và vuốt lại vạt áo. Đi được vài bước, cô ta dừng, quay lại trao cho hắn một nụ cười khiêu gợi.

Hai mươi phút trôi qua, cô ta không quay lại. Hạnh vào phòng nữ, nhân viên vệ sinh cho biết nửa giờ qua không có ai vào cả. Giấc mơ Mùa hạ chắc phải đoán rằng Đan là nhà báo, nếu không phải là công an điều tra.

Trong khi Đan kể lại cuộc nói chuyện, còn Hạnh thì ghi chép, hắn thấy đôi gót như hai cây que nhỏ xíu đang di chuyển trên trần, qua lớp kính mờ. Một đôi giày to tướng đang theo sau. Hắn nghĩ, thậm chí hắn thấy cả đôi chân trong chiếc quần bò ống loe nữa, nhưng hắn không chắc. Hắn nhìn theo đôi gót cao như hai cây que đi về phía góc xa. Hắn ghen. Hắn thích cô gái đó, dù cô ta có giả dối.

"Cuộc phỏng vấn cũng không tồi," Hạnh nói, gấp quyển sổ lại. Cô thấy một chàng Đan nhè nhẹ nước mắt cứ thế xúc đầy mồm thức ăn cay, liền rút mảnh giấy ăn trong túi ra.

"Anh đang tương tư hay làm sao thế?" Hạnh nói và đưa cho hắn tờ khăn giấy.

"Chỉ tại cay quá," hắn chỉ đĩa thức ăn mà Giắc mơ Mùa hạ không hề động đũa, dùng khăn xì mũi và lau nước mắt.

"Em hy vọng cô tiếp theo cũng nói hay như cô vừa rồi," Hạnh nói.

"Cô tiếp theo nào?"

"Anh yêu quý ơi, vận may của anh trong sự lăng mạn đã bắt đầu rồi!"

Hạnh đã đưa số điện thoại di động của Đan cho bàn dịch vụ dưới nhà, nơi nhận số của những người giàu rồi bán lại cho các cô gái điếm. Từ nay, điện thoại cầm tay của Đan sẽ ngập đầy những tin nhắn từ những người đàn

bà trong ngành công nghiệp tình dục. Đó là cách người ta vẫn gọi: công nghiệp tình dục.

Trên đường về nhà, điện thoại của Đan lại reo.

"Anh thế nào?" tin nhắn viết.

Đan trả lời, hắn ổn.

"Không, anh không ổn, anh đang cô đơn."

Chẳng có gì để tranh luận. Trước mặt hắn là ga xe điện ngầm, bên dưới một khu nhà đang trùng tu. Bắc Kinh mãi mãi là thành phố không hoàn chỉnh, với hàng ngàn ý tưởng kiến trúc, cái nọ đổi lập với cái kia. Một số hào, rãnh vừa được công ty này lấp hôm nay, lại bị công ty khác đào bới lên ngay ngày mai.

"Em biết rất nhiều chỗ buồn cười ở Bắc Kinh. Anh có muốn em đưa anh tới đó không?" tin nhắn viết.

Các bậc thang trong ga xe điện ngầm trông hoang tàn. Hắn đi xuống từng bậc từng bậc một, trong khi nhắn tin lại rằng đi chỗ nào bây giờ cũng đã quá muộn rồi.

"Chưa đến mười giờ mà. Những chỗ buồn cười lại không hề buồn cười trước mười giờ."

Tin này tấn công hắn hơn. Hắn hỏi có thể gặp nhau ngày mai, hai giờ chiều được không.

"Anh quá ác, muốn em phải dậy quá sớm."

Đan ngạc nhiên. Hắn hỏi, bình thường cô dậy mấy giờ. Sáu giờ, vừa đúng giờ để xem chương trình thời sự đầu tiên vào buổi tối trên truyền hình cáp.

Tin nhắn bị cắt khi Đan đi đến bậc thang cuối trong ga. Chỉ có năm người đi cùng hướng. Bất chợt, Mười Cũ hiện ra trong đầu hắn. Đan phát hiện ra rằng, Mười Cũ vẫn ở trong đầu hắn suốt, như một cảnh nền quay đi quay lại mà không được để ý đến tận khi nó được rọi sáng bởi sự cô đơn. Thế rồi nỗi khắc khoải ngập tràn tâm hồn hắn. Cô đang ở một nơi nào đó, đang gửi tin nhắn cho những gã đàn ông? Làm sao hắn biết có phải chính Mười Cũ đang nấp sau những tin nhắn này, dù là cô gửi những tin nhắn từ miền ẩn danh vô tận? Có phải cô biết rằng Đan là người đã nhận những lời làm say đắm lòng của cô? Nếu kế hoạch của Hạnh thực sự giúp tiếng nói cho những nạn nhân cảm lặng như chị của Mười Cũ thì hắn sẽ gặp những cô gái điếm và phỏng vấn họ. Chuyện yêu đương với Mười Cũ đã chấm dứt, hắn sẽ chẳng còn căm phẫn chính mình nếu hắn giúp đỡ được cô. Với hắn, lương tâm là thứ làm cho con người tự phẫn nộ với chính bản thân mình khi làm những điều gì đó theo một cách nào đó. Hắn không thừa nhận lương tâm của mình, hắn chỉ thừa nhận sự phẫn nộ đặc biệt kia mà thôi. Hắn phải thừa nhận ý tưởng của Hạnh không tồi, tâm điểm câu chuyện sẽ xoay quanh vụ xử tử cô chị của Mười Cũ. Hắn sẽ giúp Hạnh viết về chuyện đó. Cô cần hắn phỏng vấn bao nhiêu gái điếm, hắn cũng sẽ làm. Khi bài báo được in ra, hắn có biết được Mười Cũ sẽ phản ứng với nó thế nào không?

Hắn lơ đãng đi theo một con bồ câu tình cờ lạc vào trong ga và đang cố gắng tìm lối ra. Nó lao vào đường hầm, rồi biến mất một lúc trong bóng tối vô định. Nó lại

bay ra khỏi đường hầm, ngang qua sân ga bụi mù rợt, vô vọng và hoảng sợ hơn, thiếu độ thăng bằng và chính xác, cánh vỗ loạn xạ, tiếng vang to hơn. Đan nhìn, mũi lồng vì con chim. Đó là cơn ác mộng đáng sợ nhất với một con bồ câu, đường bay cứ lặp lại như bị ma ám mà không thể thoát khỏi, vòng quay theo một quỹ đạo tối tăm, bí hiểm. Càng cố kiểm tìm tự do, càng lún sâu vào cạm bẫy. Kìa, nó bay thêm vòng nữa, thân mình chao nghiêng, lao vút vào đường hầm. Nó sẽ bay cho đến khi kiệt sức rồi rơi xuống đất.

Để quên đi, hắn rút bản in thử tiểu sử Trần Dương ra đọc. Hắn ngồi thụp xuống sàn đá rửa, dựa vào cây cột để đọc. Tàu đến, hắn lên tàu, đọc tiếp. Mười Cử bị đẩy vào hậu cảnh. Hắn thấy bài viết của Hạnh thực sự rất hay, rất sâu sắc và hóm hỉnh, giới thiệu về một nghệ sĩ lớn với những nhược điểm dễ thương cùng những phẩm chất lạ lùng. Khi tàu đến ga xuống của Đan, hắn chợt giật mình khi đọc đoạn cuối của bài báo.

Hạnh viết, Trần Dương có nhiều bạn bè rất trẻ, cha họ là những người có thế lực, sẽ giúp ông thoát khỏi tình thế tiến thoái lưỡng nan mà ông vướng phải gần đây. Khi luật thuế còn là cái gì đó quá mới mẻ đối với người dân Trung Hoa, người ta có thể biện luận rằng tình thế khó xử của người nghệ sĩ bắt nguồn từ những sai lầm hơn là tội ác. Với sự giúp đỡ của những người bạn có thế lực, việc phân loại vị thế hợp pháp của ông sẽ dễ như trở bàn tay. Ở đây, mọi việc đều lệ thuộc vào cách giải thích như thế nào, và ai là người giải thích.

Khi đến trạm của mình, Đan bắt đầu bấn điện thoại trong khi leo các bậc thang trong ga. Hắn cảm thấy nghẹt thở hoàn toàn khi Hạnh nhắc máy.

"Gì thế?" cô ta nói uể oải. Tiếng ồn xung quanh rất to.

Hắn thở hổn hển và nén xuống một cách khó nhọc.
"Cô... cô không thể làm điều đó!"

"Không thể làm cái gì?"

"Không thể phản bội ông ấy!"

"Xin lỗi, anh nói cái gì?"

"Cô phải bỏ đoạn cuối trong bài viết khốn nạn của mình đi."

"Anh nói về ai?"

"Cô lợi dụng tôi. Tôi nói với cô là Trần Dương đã nhận một cú điện từ thằng con của một ông lớn nào đó và họ nói chuyện về vụ rắc rối thuế má của ông ấy, tôi vui mừng vì ai đó có thể giúp ông già thoát khỏi vụ này..."

"Em cũng vui mừng."

"Tôi đoán là ông già sẽ chỉ phải nộp một khoản tiền phạt lớn và thoát khỏi vụ lùm xùm đó một cách hợp pháp với sự giúp đỡ của thằng con ông lớn."

"Điều đó không khó đoán."

"Vấn đề là cô không thể lợi dụng những gì tôi nghe lỏm được."

"Bất cứ điều gì anh không muốn em viết ra thì anh nên nói rõ ràng trước khi em bắt đầu viết."

"Cô khiến cho tôi có cảm giác cô là loại người mà tôi luôn muốn giết chết."

"Trần Dương có cố tránh anh khi ông ta nói chuyện điện thoại không?"

"Không, ông ấy tin tưởng tôi..."

"Như vậy, đó không phải là điều anh biết được do nghe trộm."

"Nhưng cô phải bỏ đoạn đó ngay," Đan nói. Hắn giận tới mức cảm thấy những giọt mồ hôi đang rịn ra bên trong mái tóc rậm rì của mình.

"Quá muộn rồi. Bài báo sẽ được in vào ngày mai." Tiếng cô ta nghe như thể lời một mụ phù thủy tuyên bố chiến thắng trước kẻ nào đó đã bị mụ cho ăn quả lừa.

"Cô phải rút lại bài báo ngay lập tức."

"Em phải?" Hạnh nói. Giọng điệu dọa dẫm gợn lên trong tiếng nói của cô.

"Đúng."

"Nói cho em biết, chuyện gì sẽ xảy ra nếu em không rút nó lại?" cô ta chơi đùa.

"Thường thì tôi không đánh phụ nữ. Nhưng đó là thường thì," Đan nói. Hắn tự hài lòng với bản thân mình khi thể hiện ra một chút bản chất du côn mà hắn đã phải kìm nén bấy lâu.

"Đang dở câu chuyện, để em nói với anh đôi điều. Bài 'Một ngày bình thường ở làng Bái' của anh đã bị rút khỏi số tới của tạp chí *Nguyệt san nông dân Trung Hoa*. Nói cách khác, nó đã bị cấm phát hành. Em chẳng nỡ lòng nào nói với anh.. Em nghĩ, em sẽ nói sau khi tìm được tạp chí khác cho anh. Sẽ là thế, nếu anh chơi đẹp với em."

Hắn đứng trong đêm đầy gió, nhìn đăm đăm vào những tòa nhà soi bóng xuống ngoại ô Bắc Kinh. Hắn đã nói với bác Bái rằng bài báo sẽ phát hành vào tuần tới. Hắn nhắm mắt lại, thấy bộ mặt già nua méo xệch bởi lớp hóa trang máu me đang cười với quá nhiều sự biết ơn và lòng sùng kính.

"Em sẽ làm cho bài báo được đăng. Em có thể sẽ đến các báo của các địa phương. Đôi khi các báo đó lại có đủ can đảm để tung ra những loại bài như thế. Trước đây, một số bài gây tranh cãi nhất đã xuất hiện trên trang báo của họ. Đôi lúc họ cũng bị nhà nước bắt đóng cửa một thời gian, nhưng đến khi hoạt động trở lại, họ lại là những nhà xuất bản có nhiều độc giả nhất trong nước."

Hắn không nói gì. Bác Bái đã bán máu của chính mình. Bác đang đợi ai đó cất tiếng nói hộ những làng quê câm lặng. Bác đã và đang đóng vai xác chết nằm hàng giờ liền trong mùa thu ẩm ướt, hay để người ta đánh ngã chui nhủi, để được thấy bài báo đó xuất hiện như cú đòn đầu tiên trong cuộc báo thù cho bác Lưu.

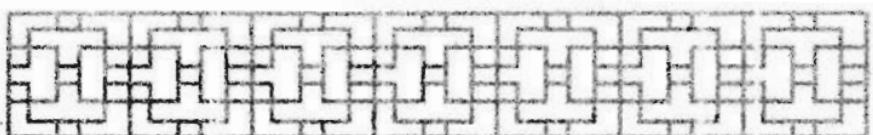
"Nếu muốn em giúp thì anh phải giúp em," Hạnh nói. Lần này cô ta nói suốt, trong khi tâm trí Đan chỉ có mỗi hình ảnh bác Bái.

"Làm thế nào người ta biết được anh là người đã
cho em thông tin chứ? Họ không thể biết điều đó được
đâu. Trần Dương sẽ không nghi ngờ anh. Xung quanh ông
ấy có quá nhiều người, có thể là bất cứ ai trong số đó đã
nghe trộm ông ấy."

"Tôi ghét điều đó, cô biết không hả? Tôi thực sự
rất ghét."

"Em hiểu. Nhưng hãy đóng góp một chút cho nền
văn minh nhân loại đi, đó chỉ là một vết nhơ đạo đức nho
nhỏ thôi mà."

Điều đó chẳng khác nào một miếng thức ăn rất to
đã ôi thiu buộc phải nhồi vào họng. Đan nói, "Được," rồi
tắt máy.

ĐAN DẬY TRƯỚC LÚC RẠNG ĐÔNG. Tắm rửa
xong, hắn lao xuống gác. Giao thông buổi sáng vẫn chưa
bắt đầu, không khí còn trong lành. Đó là một buổi sáng giá
lạnh, những ruộng rau xám xịt, đầy sương giá. Hắn mỉm
cười đi bộ đến ga xe điện ngầm, tâm trạng đã khá hơn.

Hắn đến nhà Trần Dương, thấy những chiếc xe con
đỗ ở bãi cỏ phía trước. Ông nghệ sĩ có một số khách ở lại
qua đêm, không ai trong số họ đi ngủ trước bốn giờ sáng.
Đan quyết định đi bộ ra chợ nông thôn, ở đó hắn có thể
ăn món xúp đậu tương rất nặng mùi cùng vài cái quẩy.

Hắn đã không ăn sáng ở chợ quê từ lâu rồi, mùi món ăn quê bay xa cả cây số làm hắn ứa nước miếng.

Ăn sáng xong, hắn gọi thêm suất nữa mang về. Hắn sẽ đun lại cho bữa trưa của chính mình nếu Trần Dương không để tâm đến chuyện ăn uống của hắn. Nhưng ông nghệ sĩ đã thích cái mùi khó chịu đó từ xa.

"Mùi gì thơm thế?" từ trong giường, ông nói vọng ra. "Mùi thơm làm tôi tỉnh cả ngủ!"

Có tiếng dép lê lẹt xẹt khá nhanh, ông xuất hiện trước cửa. Ông nói, vì mấy bà vợ mà ông bị tước mất mùi món ăn này lâu đến mức ông hầu như sắp quên hẳn sự tồn tại của thứ mùi thanh tao như thế. Không một ai biết ông thích nó, trừ Đan. Và không một ai quan tâm đến ông, trừ Đan.

Đan ngồi xuống xô-pha, ngả ra phía trước, khuỷu tay chống lên đùi. Hắn bụng bão dạ, để ông già thường thức bữa sáng đã. Hắn không muốn những điều mình sắp nói ra làm ảnh hưởng tới sự ngon miệng của ông. Hắn biết, cơ hội để hắn được tha thứ rất mỏng manh sau khi đã thú nhận mọi thứ. Hắn đã phản bội lòng tin của ông đối với hắn, sử dụng thông tin hắn thu lượm được một cách không đứng đắn. Hắn chuẩn bị kỹ lưỡng cho việc bị đá ra khỏi cửa ngay sau khi nói ra sự thật. Nhờ thế, hắn cảm thấy lòng dũng cảm của mình làm cho vấn đề dịu đi. Trần Dương bắt đầu hỏi, đạo này hắn làm gì. Hắn trả lời bằng việc nói những điều xảy ra với bài báo "Một ngày bình thường ở làng Bái", dù biết rằng ông già sẽ không

thèm nghe. Nhưng thật ngạc nhiên, lần này ông nghệ sĩ trả lời thật xác đáng.

"Cái gì? Ông già nông dân bị bắn chết à? Xã hội này sẽ đi đến đâu đây?" Ông đặt cái hộp nhựa xuống. "Chúng ta đang đi về đâu chứ? Anh bóc trần chuyện đó ra là tốt! Khi nào bài báo ra mắt?"

"Họ cấm rồi."

"Lũ chó đẻ thối nát! Chúng tự gọi là *Nguyệt san nông dân*, vậy mà chúng không đủ can cảm cất lời vì người nông dân nước mình."

"Không nhà xuất bản nào ở Bắc Kinh muốn gấp rắc rối cả," Đan nói.

Trần Dương chìm vào suy tư một lúc, rồi nói, "Được, thế thì chúng ta đi cửa sau, có thể đi được chứ?" Ông đứng dậy, khóc miệng còn dính vệt xúp đậu tương sền sệt màu sẫm. "Cửa sau của chúng ta vừa to vừa đẹp, mở rộng cho những đường thẳng bí mật dẫn đến điều kỳ diệu."

Trần Dương vội vàng xuống hành lang, gọi to về phía các phòng ngủ cuối hành lang, "Này, đến giờ đây rồi. Có người bị giết mà mọi người vẫn ngủ như lợn thế."

Cửa mở, một phụ nữ mặc áo choàng trong nhà bước ra, vừa chải tóc vừa càu nhau rằng cô ta đau đầu dữ dội vì uống quá nhiều và thiếu ngủ. Đó là Hồng Ngọc. Cô ta quay trở lại sau khi vụ rắc rối đã chìm dần, đúng như Trần Dương tiên đoán. Hồng Ngọc hất cằm, trao cho Đan một cái nhìn lơ đãng, rồi đến ngồi trên xô-pha trước tivi.

Đan biết điều đó, cô ta đã xóa sổ hấn trong đầu mình, vì hấn không phải là một kẻ chỉ điểm tốt. Từ một phòng ngủ khác vọng tới tiếng ồn của nhạc và tivi đang mở. Người thanh niên trẻ mà Đan gặp ở Bệnh viện Thủ đô mở cửa phòng, ló nửa người cởi trần ra gọi, "Cà phê!"

Người hầu phòng chẳng biết từ đâu hiện ra, một tay bưng khay, tay kia đỡ phin cà phê, vội vàng đi về phòng của người thanh niên.

"Đừng vào, tôi không mặc quần áo," người thanh niên nói.

Khi chiếc khay và phin cà phê đang lóng ngóng chuyển qua cánh cửa phòng hé mở, người thanh niên hỏi Trần Dương rằng ai bị giết.

"Một ông già như tôi!" sư phụ nói.

"Nhưng dù sao cũng không phải ông."

Hồng Ngọc đang bật tivi trong phòng khách cười to.

Người thanh niên mất hút sau cánh cửa phòng ngủ vài phút, rồi lại xuất hiện và gọi to, "Nước quả!"

Người hầu phòng trong bộ quần áo xanh một lần nữa lại xuất hiện ngay lập tức như có phép thuật, tay cầm bình nước cam và một cái ly thủy tinh. Cuối cùng, người thanh niên ra khỏi phòng ngủ, vào phòng khách và tuyên bố rằng anh ta xem như không say, vẫn tỉnh táo. Anh ta cầm chiếc điều khiển tivi, hỏi nạn nhân là ai. Có phải là ai đó mà anh ta biết không? Trần Dương tóm tắt câu chuyện cho anh ta nghe. Người thanh niên lướt qua các kênh tivi

và nói câu chuyện tàn bạo thật. Tại sao người nhà ông già không đến cơ quan hành pháp địa phương? Chính sĩ quan công an bắn ông già mà. Sau đó phải đến cơ quan hành pháp của tỉnh chứ. Nhưng ngay từ đầu, cơ quan hành pháp của tỉnh đã đồng ý với quyết định bắt bác Báu và bác Lưu của cơ quan hành pháp địa phương. Người thanh niên trẻ đứng đó, cố dò tìm một kẽm, trong khi đang thể hiện cơn giận dữ của mình. Anh ta nói, anh quá là sốc trước những thảm kịch như thế.

"Đan đã viết bài báo về vụ việc ấy, nhưng bài báo lại bị cấm," Trần Dương nói.

"Đan là ai?" người thanh niên hỏi, trong khi mắt vẫn không rời màn hình tivi.

"Anh ấy là phóng viên, anh gặp rồi."

"Tôi gặp rồi?"

"Dù gì đi nữa, bài báo đã bị cấm vài ngày trước khi số báo mới phát hành."

"Này," Hồng Ngọc vật nài người thanh niên. "Anh làm ơn cho tôi xem tivi được không?"

"Phụ nữ các cô cần bao nhiêu loại nước gội đầu?" người thanh niên hỏi. "Kênh nào cũng bán nước gội đầu." Anh ta tiếp tục lướt qua các kênh trong khi nói với Đan, "Đến một tạp chí hay tòa báo khác. Có cả ngàn tòa soạn ngoài xã hội cơ mà."

"Không ai dám in bài đó," Đan nói. "Vì là chủ đề nhạy cảm."

“Tại sao lại nhạy cảm?”

“Vì nó viết về những người lãnh đạo ở nông thôn đã lợi dụng nông dân...”

“Ôi dào, nông dân. Họ vẫn trong thời kỳ tăm tối.”

“Anh không thể nói về những người nông dân như thế được,” ông nghệ sĩ nói. “Bố anh cũng từng là nông dân.”

“Đó chính là lý do tôi không thể tìm ra được một quan điểm chung nào với ông già.”

“Anh có vui lòng giúp cho anh ấy in bài báo được không?” ông nghệ sĩ hỏi, giả cách không hề thấy cái nhìn của Hồng Ngọc ném về phía ông.

“Tên tòa báo hoặc tạp chí,” người thanh niên nói với Đan.

“Tôi nào nhận lời cũng được,” Đan trả lời.

“Được, cho tôi số điện thoại, tôi sẽ nói họ gọi lại cho anh.”

“Tôi gửi bài báo cho anh như thế nào?” Đan hỏi anh ta.

“Tại sao phải gửi cho tôi?” người thanh niên trở nên sốt ruột.

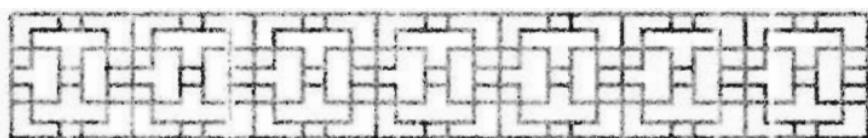
“Tôi nghĩ... anh muốn đọc trước.”

“Tôi không muốn đọc.”

Đan nhìn anh ta.

“Gọi cho tôi vào sáng mai, kéo tôi quên,” anh ta đưa cho Đan tấm danh thiếp. Nó chỉ ghi mỗi tên và số điện

thoại của anh ta, in nổi bằng chữ vàng nhỏ tí trên một nền
trống trơn.

**ĐAN SỜ VÀO BỨC THƯ GIỚI THIỆU TRONG
TÚI.** Bức thư có con dấu tròn đỏ của *Trung Hoa hỏa xa
nhật báo*. Hắn nấn ná bên ngoài nhà hàng, nhìn vào khu
vực đăng ký ngay gần cửa. Bà chủ trang điểm như một nữ
hoàng đang đứng chào khách. Bà ta đứng dưới cây hoa
cúc khổng lồ kết thành hình ngai vàng. Từ bên trong cửa
kính ra bên ngoài, chạy dọc theo lối đi là cơ man những
bông hoa cúc đủ loại, trải tràn xuống cả đường đi bộ trên
vỉa hè. Đó là quà chúc mừng của những người quyền cao
chức trọng trong thành phố. Bước chân đến cầu thang,
Đan thấy một lẵng hoa cúc cực to đủ màu sắc. Lẵng hoa
ấy nổi bật hắn vì kích thước và màu sắc rực rỡ của nó. Đó
là quà của tổng giám đốc Võ. Thế là lại đi tong hai năm
tiền lương nữa của công nhân.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu công an giăng bẫy trong
bữa tiệc khởa thân này? Có lẽ họ biết một số con rệp sẽ
nhân cơ hội này mà đến. Đan đếm những phóng viên đã
đăng ký, tay hắn rầm rập mở hôi cầm bức thư giới thiệu
giả. Hắn thấy gã nhỏ con đang bước đi khá nhanh, gã
nhiếp ảnh đi sát bên. Hình như gã cũng đang lo sợ như
Đan. Một nữ phóng viên đi qua Đan, vui vẻ nói bừa nay
trong hắn bảnh lắm. Hắn mặc chiếc áo khoác da màu đen,

bên dưới mặc chiếc quần hàng len mà Hạnh trang bị cho, cùng với chiếc cà vạt đỏ thẫm mà hắn mới mua cho dịp đặc biệt này. Hắn đã thay cặp kính cũ thành cặp kính gọng nhỏ bằng bạc, làm cho hắn có dáng vẻ thanh lịch của một thương gia nhiều hơn là nhà báo. Đi ăn tiệc một năm rưỡi, hắn đã học được nhiều điều.

Một chiếc xe con dài và sang trọng dừng lại. Đan thấy nhân vật quan trọng ấy không ai khác ngoài tổng giám đốc Võ. Bộ com lê trắng làm gã ta trông kềnh càng hơn, kèm chiếc nơ con bướm màu đen và đôi giày da kêu cót két theo mỗi bước chân. Gã ta lớn tiếng chào những người đã quen và cả những người không quen, tán tỉnh bà chủ tiệc và cô nhân viên ở bàn đăng ký.

“Ông tổng giám đốc đến muộn đây nhé!” bà chủ tiệc nói.

“Tôi biết!”

“Ông đã biết là thiếu ông thì chúng tôi sẽ không bắt đầu mà.”

“Đúng thế.”

“Phạt ông ba ly sakê vì đến muộn đây!”

“Mười đi!”

Họ cùng cười ầm lên.

“Thưa các quý ông, thưa các quý bà, chúng ta sẽ bắt đầu ngay bây giờ,” bà chủ tiệc thông báo. Trong nháy mắt, hình ảnh bà ta vụt trắng xóa và như bị đóng băng trong ánh sáng của hàng trăm ngọn đèn flash.

Đan dễ dàng lọt qua công đoạn đăng ký. Cô gái lẽ tân quá bận rộn để có thể kiểm tra kỹ giấy tờ của hắn. Khi ký tên, Đan nhác thấy tấm danh thiếp công ty ma trước đây của hắn. Gã nhỏ con vẫn dùng tấm danh thiếp đó. Khi đến khu vực lễ tân, hắn nghe tiếng nhạc âm âm u u như vọng lại từ nơi xa xăm. Đèn mờ dần, nhường chỗ cho ánh nến. Nhân viên phục vụ vận quần áo bằng lụa trắng như tuyết, đẩy sáu chiếc xe phủ những tấm lụa cũng trắng như tuyết. Một làn hơi lạnh thổi qua đám đông. Không khí và nhạc nền khiến người ta có cảm tưởng bên dưới các tấm lụa là những thây ma vừa đưa ra khỏi nhà xác.

Sau đó nhân viên phục vụ bắt đầu để lộ những thứ trên chiếc xe ra. Nhón ngón cái và ngón trỏ gấp vào góc tấm lụa mềm mại, khéo léo để những ngón tay còn lại hơi xòe ra và uốn cong như những cánh phong lan. Khi tấm lụa nhấc lên, hoa và đồ ăn dần hiện ra trước mắt mọi người. Rồi đến những khuôn mặt trinh nữ. Những khuôn mặt này sẽ hoàn toàn ẩn dưới tấm mạng che đến phút cuối. Những trinh nữ khỏa thân bị vùi dưới lớp bào ngư, sò điệp, tôm hùm cùng một dãy các loại hải sản sống khác nhau. Bà chủ tiệc giải thích rằng vẻ đẹp của các cô sẽ từ từ được chiêm ngưỡng khi thức ăn được gấp dần khỏi cơ thể họ.

Khách bắt đầu đi vòng quanh các trinh nữ, giống như đi trong phòng tang lễ để nhìn lần cuối và vĩnh biệt hình ảnh người chết, những người mà thịt da họ đang phủ đầy những loại hải sản đắt tiền nhất. Khách không nói chuyện, thỉnh thoảng khẽ phả vài lời vào tai người bên

cạnh. Không ai liên lạc với ai bằng mắt, nếu ai đó bị bắt gặp đang nhìn vào các trinh nữ thì ngay lập tức người đó sẽ chuyển hướng nhìn xuống sàn nhà. Dù chậm, nhưng tiếng nhạc thâm u tạo nên một trạng thái lâng lâng, siêu thực, làm cho mọi người cảm thấy lo lắng, bất an.

Bà chủ tiệc đã để ý thấy sự căng thẳng nặng nề đang treo lơ lửng trong phòng tiệc. Bằng giọng nói thật vui vẻ, bà ta nói rằng tất cả các cô gái đều là sinh viên đại học có điểm số cao nhất. Một mai có thể các cô sẽ trở thành nhân viên hoặc thư ký cho các chủ tịch hội đồng quản trị của các công ty, hay thành viên ban giám đốc hiện đang có mặt ở đây, trong bữa tiệc đêm nay.

Khách cười gượng gạo, âu lo.

Khi thức ăn được lấy đi từng miếng, từng miếng một, thân thể lõa lồ của các trinh nữ bắt đầu hiện ra.

Nếu lúc này nhìn Đan, bạn sẽ thấy hắn đang đứng không vững, tay cầm chiếc đĩa thủy tinh mờ có mấy miếng thức ăn khác nhau. Bạn chưa bao giờ thấy hắn thiếu nhiệt tình trong các bữa tiệc như cái dịp hi hữu này. Hắn chậm chạp bước quanh một chiếc xe. Mặt nhợt nhạt, đôi mắt đờ đẫn, miệng trêu trào như đang nhai miếng sáp ong. Bản năng hắn nhận ra thân thể của một trinh nữ còn sớm hơn cả mắt hắn, dù mặt cô ta che mạng.

Bà chủ tiệc giảng cho khách về nghệ thuật gợi tình trong lịch sử Trung Hoa và văn minh phương Tây. Đám đông trở nên bồn chồn hơn khi thức ăn gần hết, trừ một ít còn lại trên những vùng rất riêng của phụ nữ. Tổng giám đốc Võ bước lên, vui vẻ nhắc một miếng thịt tôm hùm

to, rồi né sang bên, để lộ ra một triền dốc thoai thoái bên dưới miếng thịt tôm đó. Mọi người há hốc miệng. Chiếc núm vú hồng hồng nổi lên ngay trước mắt họ.

Tổng giám đốc Võ làm điệu bộ khiêu gợi, đưa miếng thịt tôm hùm trắng nõn lên gần miệng, dùng môi khẽ chạm vào.

"Ôi, thật tuyệt vời," gã ta nói bằng cái giọng rất chướng tai.

Một số người đã bớt ngại ngùng. Người nọ đẩy người kia, trêu chọc, cười nói với nhau, rồi xúm quanh các trinh nữ. Nhạc trở nên vui nhộn và thô tục hơn, nến được thổi tắt. Núp sau trò chơi đùa, những đôi đũa của khách mời gấp lấy những miếng bào ngư, tôm hùm để lộ ra những chỗ bí mật quan trọng nhất của các trinh nữ.

Bây giờ cơ thể cô gái kia đã hoàn toàn phơi bày. Trông không tươi tắn như Đan nhớ. Có thể do bị lạnh quá lâu. Nhưng hắn nghĩ đó là người khỏa thân đẹp nhất trong số sáu trinh nữ. Đan bước lại gần, thì thào - "Mười Cũ."

Không ai nghe thấy hắn nói, trừ Mười Cũ. Hắn thì thào với cô lần nữa. Cơ thể cô khẽ run lên, khó ai nhìn thấy được. Đan đứng sững sờ, nhìn chăm chăm vào cơ thể cô, rồi bỗng nhiên trở nên luống cuống. Cơ thể trần truồng biểu hiện rất rõ sự thẹn thùng.

Hắn biết mình không nên đứng nhìn cô như thế.

Hắn có thể thấy, tuy cơ thể cô bất động, nhưng dưới làn da mượt như lụa, là sự chống trả của cô nhằm thoát khỏi cái nhìn của hắn. Nó ẩn đở thẹn thùng vì bất lực

trước cái nhìn như ghim chặt đúng mục tiêu của hắn. Hắn thấy chân cô duỗi ra khép sát vào nhau, tay cô cứng lại với ý đồ sôi sục muốn che lấy ngực.

Hắn bỏ đi.

Bà chủ tiệc thông báo, các người đẹp đang ngủ đã sẵn sàng trở lại thành các cô sinh viên đại học bình thường. Đan đi về phía bóng râm của cái cây được làm từ vô số những bông hoa cúc. Sau những tiếng vỗ tay vui vẻ, các thiếu nữ như mọc lên từ những chiếc xe y hệt những cái quan tài, rỏ lã chã những giọt nước cá, nước sò cùng những cánh hoa cúc. Các cô bước lên phía trước, nhún gối cúi chào tỏ lòng biết ơn.

Mấy gã bô bô bàn đi ra, tay cầm những chiếc áo choàng sa, quàng lên vai các cô gái. Các cô bước những bước nhảy nhẹ nhàng trên đầu ngón chân đến từng vị khách, khẽ nhún người trông như những nàng công chúa. Cặp mắt của Mười Cử rõ là đang rối lên vì tìm kiếm Đan khắp mọi phía. Hắn lui vào sâu một chút trong bóng cây. Cô hình như yên lòng khi tin rằng Đan đã đi khỏi.

Tổng giám đốc Võ làm trò đùa, còn Mười Cử đang cười với đám đông. Vì thế rõ là Mười Cử chưa từng biết tổng giám đốc Võ. Gã ta lại gần, bắt tay cô. Cô quay khuôn mặt đang tươi cười về phía gã, toàn thân cô ngập chìm trong chùm tia nắng nàn rời ra từ đôi mắt đang cười của gã. Gã át không phải là người đã gây ra nỗi bất hạnh cho chị cô. Là một bàn tay khác đang đeo chiếc nhẫn ngọc bích lớn đã xử tệ với Tiểu Mai, chứ không phải bàn tay đeo nhẫn này. Có rất nhiều tổng giám đốc, chủ tịch và

những người lãnh đạo cao nhất của các công ty. Mười Cũ sẽ để một trong số bọn họ mang đi để rồi họ cũng sẽ xử tệ với cô.

Đan đi về phía cửa, không ngoại đầu lại.

Hai người đàn ông đi về phía hắn. Sau đó hắn nghe thấy tiếng chân của hai người nữa từ nhà hàng đi ra theo sau hắn. Hai người đàn ông trông không nghiêm khắc cũng không dữ tợn; họ thậm chí còn thoảng mỉm cười. Có lẽ họ không muốn tạo ra cảnh tượng xấu làm hỏng cuộc vui của mọi người.

"Anh vui lòng đi với chúng tôi được không?" một người nói.

Như thể hắn được phép lựa chọn vậy. Đan gật đầu rồi đi ra ngoài với họ, một người đi phía bên kia, hai người đi sau. Đan có đủ thận trọng để không làm cẳng thẳng cho cả họ lẫn cho tất cả những người còn ở đó. Bay giờ Mười Cũ đang ăn tráng miệng cùng các khán giả của cô. Có lẽ tổng giám đốc Võ đang hỏi cô học trường đại học nào. Một mối quan hệ sẽ bắt đầu với toàn những điều không thật, trừ vẻ đẹp trần truồng của cô.

Khi Đan thấy chiếc xe jeep công an từ từ ra khỏi chỗ đỗ, lái về phía họ, hắn cũng nghe thấy tiếng loảng xoảng của chiếc còng đã sẵn sàng. Không hề có dấu hiệu báo trước, đột nhiên hắn thấy buồn nôn dữ dội. Hắn la lên, gập người lại và bắt đầu nôn thốc. Đường như có cái bơm rất mạnh dưới tận cùng dạ dày hắn, các chất cái, chất nước ọc hết ra khỏi miệng hắn, tóe xuống đất rì rầm kinh tởm. Trong chốc lát, hắn suy tính rằng những tiếng

rên rī này phải phát ra từ đâu chứ, vì tiếng dội lại của chúng quá to. Chúng nghe như thể vọng lại từ chỗ nước xoáy rất to, rất sâu của trận cuồng lũ đe dọa lụt. Đêm nay hắn ăn rất ít, chỉ vài miếng ở chỗ này, vài miếng chỗ khác trước khi nhận ra Mười Cũ. Dạ dày hắn lúc này phải trống rỗng mới phải.

Hắn đang ngồi thụp dưới đất, hai gối mở rộng, tiếp tục nôn thốc. Hắn cảm tưởng những món ăn cực kỳ tinh xảo trong các bữa tiệc mà hắn đã ăn suốt một năm rưỡi nay đang thốc ra hết cả. Dần dần miệng hắn toàn mùi chua. Đó là mùi bánh bao nhân cải bắp thiu mà hắn đã ăn hồi đi lính. Trong khi tổ anh nuôi đang bàn xem có nên dùng bánh bao thiu cho lợn ăn không thì hắn đã ăn cắp bánh rồi chia cho những người lính xuất thân từ những gia đình nông dân nghèo như gia đình hắn. Hắn phải dịch chỗ liên tục để chân khỏi bị ngập trong đống nôn mửa của chính mình. Những tiếng rên la của hắn giảm dần; nhưng tất nhiên, hắn vẫn chưa qua cơn nôn mửa. Nước trong dạ dày hắn không còn chua nữa, bây giờ rất đắng. Vì đắng hắn ăn vào bụng từ thời niên thiếu, vị của chén cháo mẹ hắn nấu từ vỏ cây. Cái ác của cơn nôn này là như muốn lộn dạ dày hắn từ trong ra ngoài, không để sót một nếp nhăn, hay nếp gấp nào, giống như Tiểu Mai lộn mề gà, lật mặt trong ra ngoài để làm sạch trước khi bỏ vào hầm. Một cơn đau rát bắt đầu, đau như xé ruột mỗi lần hắn ợe từ miệng ra, tiếp sau là vị ngọt và tanh của máu, dù những gì hắn thở ra chỉ là một phần rất nhỏ trong con người vô cùng cường tráng của hắn. Nội tạng trong người hắn vẫn tiếp tục quay cuồng và lộn tung lên; hắn có cảm giác đang

rũ bỏ toàn bộ chế độ ăn uống của cả ba mươi tư năm cuộc đời mình.

Những viên công an đứng cách hắn ở độ xa cho phép theo nhiệm vụ. Họ kinh tởm đến mức yết hầu họ cứ nẩy lên, rung rung. Tiếng rống của Đan được thay bằng tiếng rên rỉ; hắn giữ thẳng bằng nhờ việc dồn một phần trọng lượng cơ thể vào hai tay, chống xuống mặt đất, gần giống một con thú ngồi chồm chồm bằng bốn chân. Mấy viên công an nhìn hắn chống tay xuống đất để đứng lên. Hắn lảo đảo khi đứng thẳng dậy. Trông hắn uể oải và kiệt sức, thấp nhỏ hơn cảm giác ban đầu của họ, như một cái cột bó giẻ rách lòng thòng đứng dậy rồi chuyển động.

"Tôi cần nói đôi điều với bạn gái tôi." Bằng giọng nói sắc mùi chua gắt, hắn thanh minh với viên công an mặc thường phục, "Tôi không muốn cô ấy phải lo lắng."

"Chúng tôi nghĩ anh đã có vợ rồi chứ. Tên chị ấy là gì nhỉ? Tiểu Mai hay đại loại thế."

"Xin đừng nói tên cô ấy ở đây. Cô ấy tốt tới mức các anh không được phép nhắc đến tên cô ấy ở cái rơi bẩn thỉu này," Đan nói.

"Chúng tôi không muốn anh gây chuyện bê bối."

"Tôi sẽ không gây chuyện. Hoặc các anh có thể cho tôi hình phạt nặng hơn cũng được. Thậm chí các anh có thể bắn tôi ngay bây giờ. Tôi là con cá sắp chết sa vào lưới của các anh mà."

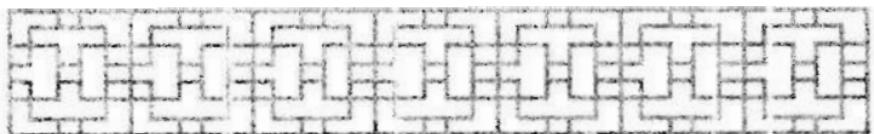
Bốn viên công an nhìn nhau, người bên phải Đan hất hàm ra hiệu đồng ý.

Đan tiến đến chỗ tổng giám đốc Võ với dáng điệu nhẹ nhõm, cười nhạt. Tổng giám đốc Võ vui mừng khi thấy thiện ý cam chịu của Đan. Đan tháo cái đồng hồ ở cổ tay trái ra, rồi quấn quanh các đốt cuối của các ngón bàn tay phải. Tổng giám đốc Võ nói điều gì đó, nhưng hắn không nghe thấy. Hắn đang quá bận tâm đến những gì sắp lỡn. Bạn sẽ không thể tin được độ tấn công của hắn nhanh tuyệt vời và mạnh đến thế nào, trừ phi bạn đã biết hắn là một gã gǎng-xtơ nửa mùa trong nhà máy, biết được rằng gã có một sức khỏe diệu kỳ sau khi được huấn luyện trong cuân đội. Hắn vẫn thường tôn thờ những người ngay thẳng, có phẩm chất gǎng-xtơ. Vì thế, khi mọi người vừa nghe tiếng huých thì tổng giám đốc Võ đã nằm dưới sàn, mặt dập hắn xuống nền đá hoa cương, đẫm máu.

Công an quá chậm để ngăn hắn lại. Khi họ kịp phản ứng thì chân hắn đã kịp đá vào đầu Tổng giám đốc mấy phát, như cầu thủ đang đá một quả bóng thủng không nảy lên được nữa.

Mười Cũ không rú lên như những phụ nữ khác. Cô chăm chú quan sát Đan khi hắn bị mấy viên súng quan công an lôi đi. Đan cảm thấy mắt cô dõi theo khi họ còng tay hắn, bên cạnh cây hoa cúc đổ gần cửa. Trong trận mưa những cánh vàng cánh trắng của hoa, mọi tia sáng đều chiếu rọi vào hắn, một vài tia chớp lóe lên từ cái máy ảnh không có phim như máy ảnh rởm của hắn. Hắn cảm thấy thú vị một cách kỳ cục khi đứng về phe được chụp ảnh, dù chụp thật hay chụp rởm. Hắn muốn nhắc lại câu Trần Dương thường nói khi say, "Chúng mày, một lũ ăn thịt

người, một lũ ăn cứt!" Nhưng giọng hắn khản đặc vì la hét và ruồng ra vì những chất chua, chất đắng từ các thứ vừa ói ra.

"TÔI ĐÃ HẾT KIÊN NHÃN RỒI, anh rõ chứ?" sĩ quan Lỗ nói với Đan.

"Vâng." Thế là thế nào? Mi có thừa kiên nhẫn. Mi nambi phục kích ta, đeo bám ta hơn cả hình với bóng. Mi đủ kiên nhẫn thả ta ra khỏi phòng thẩm vấn, để ta có thể đưa đường chỉ lối cho mi đến với cả bầy rệp tiệc.

"Anh hiểu điều đó nghĩa là gì không?"

"Tôi tin là hiểu." Ai mà không hiểu chứ.

"Hiểu cái gì?"

"Hiểu là anh định đánh tôi phọt cứt ra." Tuy thế, mi sẽ chẳng thể đánh cho ta phọt ra được gì đâu, trước đây hai hôm ta đã nôn ra hết rồi.

"Thú nhận đi, để bản thân anh tránh được vài chuyện chẳng dễ chịu gì."

"Mấy giờ rồi?"

"Sao?"

"Chẳng sao cả." Đó là giờ Tiểu Mai định đi bệnh viện kiểm tra. Hôm qua nàng đến đưa cho hắn quần áo

và ít bánh bao nhân thịt do nàng làm, rồi bén lén thì thầm với hắn là nàng sẽ đi khám thai trong sáng nay. Nàng phải ngồi trên ghế băng ngoài phòng xét nghiệm và tiếp tục đan băng kim mộc, mộc vào, kéo ra, trên bộ tóc giả. Tiên tiêu vặt cho nàng và gia đình nàng đều nhờ vào cái đầu kim mộc ấy. Sĩ quan Lỗ, mi phải biết tay nàng nhanh đến thế nào, nhanh tới mức như không nhìn thấy tay nàng đâu. Một lần ta hỏi nàng, nhu cầu về tóc giả có thể giảm hay tạm dừng không. Nàng nói, không bao giờ, nàng xem tivi, mười bộ phim nhiều tập thì có đến tám bộ dùng phục trang Trung Hoa cổ. Còn kịch cổ điển thì không phải qua kiểm duyệt của nhà nước... Thế thì liên quan gì đến tóc giả. Nàng nói, nghĩa là trong các buổi diễn không bị hủy do kiểm duyệt ấy, tất cả các diễn viên nam và nữ đều phải đội tóc giả.

“Chỉ vì tôi đã làm vỡ đồng hồ do đấm gã tổng giám đốc Võ nên mới phải hỏi giờ.”

“Hực tế anh đã dùng đồng hồ của mình làm vũ khí phải không?”

“Tôi phải tháo ra. Nó là cái đồng hồ tốt. Rất nồi đồng cối đá, và nhiều nhẽ khác. Tôi dành toàn bộ số tiền do quân đội thưởng cho khi giải ngũ để mua nó. Đó là vật sở hữu có chút giá trị duy nhất của tôi.” Nhưng ta rất vui vì nó phục vụ cho mục đích tốt đẹp. Và nó chứng tỏ là rất nồi đồng cối đá.

“Vậy sao anh lại phá hỏng nó?”

“Tôi e là mình thiếu cẩn thận.” Phá để đảm bảo chắc chắn rằng cú đấm đủ mạnh. Và để lại cái gì đó trên

mặt gã tổng giám đốc, khiến gã ngày nào cạo râu cũng phải nhìn thấy. "Xin lỗi, mấy giờ rồi?"

"Anh muốn quay ngược thời gian lại hả?" sĩ quan Lỗ cười, thoảng mùi triết lý. "Anh muốn quay lại thời điểm trước cái ngày đưa vợ tới bữa tiệc vây cá mập phải không? Anh là thứ ăn bám. Đó là điều bây giờ anh đang muốn phải không? Bằng mọi cách làm lại từ đầu, khi anh lần đầu mắc lỗi với tư cách nhà báo. Anh có mong rằng mình đã sửa được những lỗi ấy không?"

"Anh nói đúng, thưa sĩ quan. Ha... Ha! Ha... Ha..." Nếu ta có thể lấy lại được tất cả các bước ta đã thực hiện, bằng cách làm lại từ đầu, ta sẽ giữ gìn bằng việc thu mình lại nhiều hơn, ăn uống yên lặng hơn, không tham gia vào bất cứ cuộc trao đổi ngớ ngẩn nào, không phô bày sự hiểu biết về những cái thối nát ở vùng nông thôn, không giả cách làm vĩ nhân để thu hút sự chú ý của Hạnh và những người khác, như thế ta sẽ được ngồi một mình, ăn được nhiều hơn, ăn trong yên ổn. "Anh vui lòng cho hỏi mấy giờ rồi, thưa sĩ quan?"

"Mười giờ hai mươi sáng. Anh sẽ sớm nhận ra thời gian đối với anh chẳng còn nghĩa lý gì."

"Tôi tin là tôi sẽ sớm nhận ra." Bây giờ Tiểu Mai của ta át phải có kết quả xét nghiệm rồi. Ta đang là cha của một sinh linh bé bỏng, đó là tất cả đối với ta.

"Và anh sẽ phải trả giá nếu anh để phí thời gian của tôi."

"Nhất định như vậy rồi." Ta biết, mi đang tức giận vì nụ cười kiêu hãnh của ta. Nhưng ta đánh cuộc rằng mi

cũng có cảm giác như ta khi vợ mi báo tin rằng mi sắp được làm bố. Mi sẽ cảm thấy không có chuyện gì khác đáng để tâm hơn.

"Hãy cố gắng tiến bộ lên một chút để chúng tôi khỏi phải đánh cho anh lòi cứt ra."

"Tôi đã nói với anh hết rồi, thưa sĩ quan."

"Anh đang đợi gì nữa hả? Đợi ông họa sĩ già đến đưa anh ra khỏi đây phải không? Mơ tiếp đi. Anh tưởng với bài viết về ông ta thì anh có thể ra khỏi đây và trở thành ký giả thực thụ ư?"

Đan ngồi yên lặng, tay để trong lòng. Tại sao ta muốn hành ký giả? Tìm những nhân vật thương đau, rồi đào bới những nỗi khốn khổ của họ lên? Đó là việc làm của các ký giả. Không ai có thể làm cho Mười Cử thoát khỏi sự khốn khổ, cũng như không ai có thể giữ được những con thiêu thân tuyệt đẹp thôi tự lao mình vào lửa. Chúng không thể làm khác được: đó là bản tính bẩm sinh của chúng. Mọi cố gắng muốn giúp đỡ cũng chỉ khiến ta thêm buồn mà thôi.

"Anh nghĩ với việc viết một chút ít về chỗ này, chỗ kia, anh có thể gọi mình là một phóng viên và tiếp tục ăn cả đời theo cách ấy phải không? Mơ tiếp đi."

Đan nhìn viên sĩ quan. Ta đang chấm dứt giấc mơ làm phóng viên. Tại sao ta lại muốn đến với Trần Dương và tán tỉnh ông để bài phóng sự về làng Bái được đăng? Và chính Trần Dương phải nhờ sự giúp đỡ của chàng trai có bố là một ông to nào đấy. Rốt cuộc, ta đã chán ngấy rồi. Ta chán phải thấy thiện chí giúp đỡ thiếu nhiệt tình

của chàng trai ấy. Ta chán bản thân ta khi cố gắng hết sức để giống một trong những người này, những người làm ta thất bại hoàn toàn. Ta chẳng bao giờ biết vì lý do mơ hồ nào đẩy làm ta thích hay không thích. Ta đã thôi làm ra vẻ hiểu họ rồi.

"Tòng phạm của anh có những ai?"

"Gì cơ?"

"Đừng giả câm giả điếc!" viên sĩ quan quát lên, ném chiếc bút vào Đan. Hắn không tránh ném chiếc bút để lại một chấm nhỏ ở vật trước chiếc sơ mi mà hắn mặc hôm đi dự bữa tiệc khỏa thân.

Hắn ngắm nhìn chấm bẩn trên áo một lát, rồi với cánh tay dài của mình xuống nhặt lại chiếc bút.

"Cứ để nó ở đấy."

Hắn rụt tay. Ngồi lại như cũ. Nhìn về phía trước.

Động tác của hắn chính xác, biết tuân thủ, như một người lính có kỷ luật, hay như một con chó ngoan. Một con chó ngoan.

"Anh sẽ nói với chúng tôi, những con rệp khác là ai, và anh sẽ phải khai ra bọn chúng trước tòa," sĩ quan Lỗ nói. "Tôi biết, các anh di lung tung để che chắn cho nhau và tạo thành một đội hình mạnh. Ta thỏa thuận nhé: anh chỉ mặt hai trong số đồng bọn của mình, chúng tôi sẽ giảm án cho anh một năm.

Đan cảm thấy mắt mình sáng lên trong mệt giây. Viên sĩ quan công an, nhà tâm lý học nghiệp dư, đang

ngồi trước mặt người đối diện ở bàn thẩm vấn, để ý thấy tia sáng thoáng qua trong mắt hắn. Anh ta biết Đan đã bị kích động. Anh ta đợi để đề xuất của mình được phân tích và tính toán đầy đủ. Anh ta rút ra chiếc bút khác từ túi áo cảnh phục.

“Tôi sẵn sàng nghe anh đây,” sĩ quan Lỗ nói.

Đan nhìn anh ta. Hắn bị kích động thật. Nếu hắn hợp tác, hắn sẽ được tự do trước khi con hắn biết hỏi, “Mẹ ơi, bố con là ai, bố con đâu?” Một khi được tự do, hắn sẽ tìm một công việc khiêm tốn để giúp đỡ Tiểu Mai trước khi nàng trở thành người lác mắt vì phải đan những bộ tóc giả. Sĩ quan Lỗ nói về việc đưa hắn trở lại các bữa tiệc để hắn chỉ ra những kẻ ăn bám khác. Anh ta tin rằng, những kẻ phạm cùng một loại tội có thể dễ dàng nhận dạng một kẻ phạm tội khác qua bản năng sống còn của chúng. Nếu Đan nhận dạng được nhiều hơn, hắn sẽ được thưởng bằng hai năm giảm án. Anh ta tử tế quá còn gì. Mà chốt lại, anh ta là công an nhân dân mà, luôn thông cảm với những thường dân mắc lỗi lầm.

În lặng vẫn kéo dài, thậm chí cả hai như có thể nghe thấy tiếng giằng co ồn ào trong đầu họ.

“Anh nên biết chẳng còn gì tốt hơn nếu anh bỏ qua đề nghị tốt đẹp này,” sĩ quan Lỗ nói. “Anh có tin tôi không?”

“Có.” Trong chừng mực mà ta biết, bọn mi nổi tiếng là những kẻ chẳng bao giờ giữ lời hứa cả, Đan nghĩ. “Tôi tin anh,” Đan vừa nói vừa ngưng bộ mặt trung thành của mình lên.

Hắn lắng nghe sĩ quan Lỗ đang nói tỉ mỉ về chính sách nhân đạo của họ, rồi hắn nghĩ đến gã nhỏ con và tay nghiệp ánh rởm, bạn gã. Kể cả khi tay cảnh sát này giữ lời, Đan vẫn không muốn phản bội những con rệp khác. Bất kỳ một ai khác cũng sẽ làm điều đó thôi; ăn tất cả những thức ăn thừa. Hay sẽ chỉ đổ đầy thùng rác, hay để nuôi lợn - nuôi thế không hay, dù rằng so với cách nuôi thông thường, thức ăn này sẽ làm chúng lên cân hết cỡ chỉ trong vòng vài tháng. Đan cảm thấy hạnh phúc hơn vì biết rằng những thức ăn ngon được đến với người biết đánh giá đúng. Ngoài ra, nếu họ bắt Đan ra làm chứng nữa thì quá mệt cho hắn. Và hắn tự hào mình là một tay găng-xơ cao thượng, không phản bội bất cứ ai.

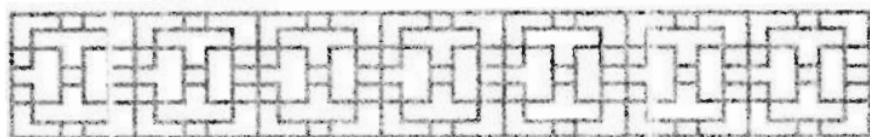
"Xin lỗi, thưa sĩ quan," Đan nói. "Phải chi tôi có thể giúp được anh."

"Cái gì?"

"Lẽ ra tôi đã có thể giúp được," Đan nói, "nếu tôi đã không ham hố ăn quá nhiều thay vì để ý đến mọi người mọi vật xung quanh mình. Sĩ quan Lỗ, anh phải nhìn thấy tôi đã ăn gì trong thời thơ ấu. Anh từng nếm loại sâu bắt trên cây đào xuống rồi đem luộc lên chưa? Nếu so với vỏ cây hòe thì thà ăn vỏ hòe còn ngon hơn. Hoa hòe cũng ngon. Anh luộc, rồi ngâm thật kỹ, sau đó dầm với tương ớt. Bọn trẻ trong làng chúng tôi thường bảo ăn ngon y như thịt gà - cứ như là chúng biết thịt gà ngon như thế nào vậy. Nhưng thứ ăn ngon nhất là hoa cây keo. Hái lúc hoa chưa nở hẳn, nếu có bột thì trộn vào một ít, nặn thành những chiếc bánh nhỏ rồi đem hấp. Eí quyết

là phải đổ nước nóng vào bột, không được đổ nước lạnh. Làm thế bột nhào sẽ phồng lên như bụng đàn bà chửa. Với cách đó, cùng một lượng bột khô, nhưng nhào được một lượng lớn hơn, ăn cũng ngon hơn, ngọt hơn, nở hơn. Có bánh hoa keo là có một bữa liên hoan chính thức đối với bọn trẻ trong làng chúng tôi, cái làng mà tất cả cây cối đều bị lột và cạo sạch vỏ."

"Câm mồm đi!" sĩ quan Lỗ nói.

NGƯỜI DẪN CHƯƠNG TRÌNH NGỦNG LÊN,
thấy Đan đi qua khu vực thăm tù hướng về phía anh ta. Mọi người ở đây, cả công an và người đến xem giống nhau ở chỗ họ đều nhận ra người dẫn chương trình, nhưng dường như Đan không nhận ra. Người dẫn chương trình phải mất hai mươi phút để ký vào những tờ giấy mà người ta đưa cho anh - những tờ giấy viết rời, những trang sổ tay, hóa đơn mua hàng, vé tàu xe, khăn ăn, giấy lau mặt - khi Đan cùng viên thư ký đi đến. Chân dài, vai rộng, Đan Đông làm cho người dẫn chương trình phải để ý ngay rằng hắn đúng là một hình mẫu của người đàn ông vùng Tây Bắc, người thường gây ấn tượng cho mọi người xung quanh bằng vẻ trang trọng trong cử chỉ, và họ không bao giờ là người phù phiếm cả.

"Hân hạnh được yết kiến, thưa anh Đông."

Đan cười, không quen với cách gọi của người dẫn chương trình. Đan vẫn mặc quần áo của nhà, áo len màu xám, quần kaki. Người dẫn chương trình biết rằng Đan sẽ không phải mặc quần áo tù cho đến khi chính thức tuyên án. Đôi mắt Đan sâu thẳm và ngay thật, không dành cho đám đông mà nhìn đăm đăm vào nơi nào xa lăm. Đan có cách thể hiện sự *trang nghiêm* trong cử chỉ bằng kiểu bắt tay của mình.

"Tôi hy vọng anh sẽ không phiền lòng về việc chúng tôi chọn anh làm nhân vật chính trong bộ phim tài liệu mà chúng tôi sẽ chiếu trên tivi, liên quan đến hiện tượng những con rệp ăn tiệc, phản ánh sự thối nát và suy đồi trong xã hội," người dẫn chương trình nói.

Đan Đông cười, hắn không phiền lòng. Một nụ cười nặng nề. Hắn hỏi, liệu hắn có được biết lý do vì sao anh ta chọn hắn không. Hắn được phép biết chứ, tất nhiên rồi. Bởi vì Đan là "công nhân dự phòng", một ván nạn khôn kham đối với nhà nước, là một hiện tượng đang tạo ra lực lượng tiêu cực, nguy hiểm trong xã hội. Và những người công nhân đó đã từng hay được gọi là rường cột gánh vác trọng trách của quốc gia, là giai cấp tiên phong. Thật mỉa mai, phải không? Chẳng phải đó là lý do khiến hắn có vai trò đầu tàu trong đám rệp hay sao? Đúng thế. Xin cảm ơn.

Khi họ chuẩn bị bước vào cuộc phỏng vấn, hai viên cảnh sát tiến tới xin chữ ký của người dẫn chương trình.

"Vợ tôi cũng là một trong những người hâm mộ anh," Đan Đông nói sau khi hai người cảnh sát đi khỏi. "Tôi có lẽ cũng thế nếu không quá bận đi ăn tiệc. Nhưng

tôi thích ăn. Nếu anh đã từng ăn những món ăn như thế, anh sẽ không thể nói rằng anh bước vào thế giới này chỉ để giết thì giờ."

Đó là Đan, cùng với vẻ hài hước trầm lặng của một anh nông dân, làm cho bạn nghĩ rằng có lẽ bạn đã bỏ lỡ mất điều gì đó mà hắn đang giấu dưới cái vẻ ngay thẳng của mình. Một cái gì đó hài hước và chua cay. Vậy là rốt cuộc Đan đã nhận thức được về mình đấy chứ, người dẫn chương trình nghĩ, có điều anh ta không làm rộn việc đó lên thôi. Anh ta thấy được thiên hướng không bình thường ở con rệp này nên anh ta đặt nó nằm ra ngoài những con khác. Đó là làm thế nào hắn lừa được một số người, kể cả Trần Dương. Người nghệ sĩ già nói với người dẫn chương trình rằng ông không tin Đan Đông là con rệp, công an chắc đã bắt nhầm, như họ vẫn hay nhầm. Còn người tình của ông; thì nói, có quá nhiều người lạ vo ve quanh ông nên cô ta không thể nhớ ra được con rệp đặc biệt tên là Đan Đông ấy.

Người dẫn chương trình nói, chính anh ta cũng đã đến một số bữa tiệc bằng những sự cải trang khác nhau, đội tóc, đeo râu giả, đeo các loại kính khác nhau, rồi hóa trang khuôn mặt. Tóm lại anh ta cũng từng là một con rệp. Đan cười, hỏi món gì ấn tượng nhất đối với anh ta. Người dẫn chương trình nói, anh ta là người chống tệ tiệc tùng nên không quan tâm nhiều đến việc mình đang ăn gì. Tại sao Đan cười? Ô, không có gì cả. Làm ơn đi, đây là một cuộc phỏng vấn: hắn phải trả lời các câu hỏi chứ. Được, Đan đáp. Một người có thể cố gắng để ăn tất cả những gì hắn muốn, và ăn ở bất cứ đâu mà hắn cảm thấy thích thì

người đó mới có thể làm công việc chống tệ tiệc tùng. Hắn nghĩ thế liệu có phải không?

Người trợ lý bảo Đan nói lại câu đó. Chấm đèn nhỏ trên chiếc máy ghi âm không nháy, nên anh ta phải kiểm tra xem có mất câu đó không. Người dẫn chương trình nói với trợ lý, thôi được, thay bằng việc dùng giấy viết, dùng tai và trí nhớ vậy. Anh ta ghét bất cứ ai phá hỏng tâm trạng và mạch chuyện trong khi đối thoại. Anh ta quay lại phía Đan Đông. Bây giờ nhiều người đến dự đang bỗn bề, người dẫn chương trình không đáp lại những cái vẫy tay và nụ cười thân mật của họ.

“Công an biết tôi đang thu thập những tư liệu về rệp tiệc, vì thế họ cho tôi hồ sơ của anh từ ba tháng trước đây. Tức là sau khi anh đưa vợ anh đi đến bữa tiệc vây cá mập.”

“Vâng, tôi đồng ý như vậy.”

“Điều gì xui khiến anh đưa chị ấy đến bữa tiệc đó?”

“.. không rõ,” Đan nói, nhìn chăm chú vào hai bàn tay với những đốt ngón tay thô kệch đang đặt trên mặt bàn. Đôi môi hắn mở ra, cứ mở thế, rồi khép lại. Một phút sau hắn nói, “Tôi là kẻ ngu dốt, thực sự là kẻ ngu dốt.”

Người dẫn chương trình tin rằng Đan định rái một điều gì đó khác, nhưng hắn thay đổi suy nghĩ.

“Có phải vì anh rất yêu chị nhà không?”

“Tôi yêu nhà tôi, hoàn toàn đúng.”

“Chị có rất yêu anh không?”

"Anh biết đấy, chúng tôi không nói như thế. Chúng tôi là những người nông thôn. Những chữ 'yêu' và 'đắm say' là những chữ trong các bài hát mà anh vẫn nghe thấy khắp nơi. Những bài hát làm anh nghĩ về một thằng cha đang rèn rỉ mà chẳng đau đớn gì. Những chữ đó làm tôi lúng túng. Chúng tôi nói tất cả với nhau, trừ những từ đó. Không hiểu sao, tôi có cảm giác như bị rẻ đi khi nói như thế với cô ấy."

"Rất hay. Thế anh gọi cảm giác của anh đối với vợ anh là gì?"

"Không biết. Tôi chỉ cảm nhận về cô ấy, cảm nhận cùng với cô ấy..." Các ngón tay hắn chuyển dịch chậm rãi trên mặt bàn, vẽ những vòng tròn u uẩn. "Hãy tưởng tượng đến một người sống qua cuộc đời này mà không biết vây cá mập là gì. Đối với cô ấy những thứ này không tồn tại trên đời: ốc biển, lườn bồ câu viên bông tuyết, bánh kem bơ kiểu Black Forest... Điều đó có kinh khủng không? Thật là hết sức bất công!"

"Vì thế mà anh mạo hiểm. Anh nghĩ có đáng phải mạo hiểm thế không?"

"Lẽ ra tôi phải chuẩn bị cho cô ấy kỹ hơn. Tôi ngu. Tôi đã muốn cho cô ấy nếm những món hảo hạng đó trước khi tôi dừng tay."

"Thôi ăn chạ?"

"Vâng."

"Lại sao thôi?"

"Tôi chán nản. Trời đánh còn tránh miếng ăn. Anh ăn thì người ta bắt đầu quấy rối. Họ cứ không để anh yên một mình để thưởng thức món ăn ngon."

"Nhưng anh đã bắt đầu viết. Và viết khá hay, thực tế là như thế."

Đan không nói gì, chỉ cười. Đan làm cho người dẫn chương trình hiểu rằng hắn chẳng muốn đôi co.

"Thực ra anh đã bắt đầu hiểu tất cả về nghề báo, cùng trách nhiệm của nó."

"Tôi đã hiểu á?"

"Bài báo của anh về bữa tiệc thịt công là một bài hay. Miêu tả của anh thật sinh động và độc đáo; cách anh viết về mùi vị và cấu trúc của thực phẩm. Và đặc biệt là những dòng miêu tả cử chỉ, lời nói của Trần Dương. Anh có thể là một phóng viên tốt với lối viết như vậy. Có lẽ còn là nhà phê bình giỏi về ẩm thực. Không có nghề này ở Trung Hoa là quá dở. Phải làm một việc gì đó đối với thái độ đạo đức giả của xã hội chúng ta - có một số việc nhất định người ta chỉ làm mà không nói. Anh có viết gì khác ngoài bài báo đó không?"

"Không."

"Thế bài phóng sự về sự thối nát của những cán bộ lãnh đạo ở làng xã thì sao?" người dẫn chương trình đã phỏng vấn Cao Hạnh cách đây hai ngày, và cô ta nói về việc xuất bản bài báo còn đang bị treo, cộng với việc bị cắt cúp và chỉnh sửa.

"Nhưng cuối cùng nó đã thành bài viết của người nào đó khác rồi."

"Anh có thể giải thích điều đó được không?"

"Cao Hạnh nói, tôi không thể vượt ra ngoài những giới hạn nông dân của tôi khi đụng chạm tới chủ đề này. Tôi ủi mi, rồi đủ thứ. Vì thế cô ấy hầu như viết lại toàn bộ. Đó là nghề của cô ấy."

Người dẫn chương trình mỉm cười. Đan Đông - một con rệp thật thà.

"Tôi biết anh cũng muốn viết gì đó cho cô gái có người chị bị tuyên án tử hình. Anh và cô ấy là người yêu phải không?"

"Không."

Người dẫn chương trình lại mỉm cười. Xét cho cùng, con rệp cũng không quá thật thà.

"Nhưng tôi biết sự thực là hai người yêu nhau." Anh ta đã phỏng vấn Mười Cử, và cô bé đã quả quyết rằng cô chẳng bao giờ biết bất cứ ai tên là Đan Đông cả. Nhưng rõ cuộc anh ta đã làm cho cô phải thừa nhận quan hệ của cô với Đan.

Đan nói, "Cô ấy là người yêu của Đan Đông phóng viên, chứ không phải người yêu của Đan Đông, con rệp ăn tiệc."

Người dẫn chương trình thích lời giải thích của hắn.

"Anh đã viết bài gì đó cho cô ta phải không?" anh ta hỏi.

"Tôi nói với cô ấy tôi không thể viết bậy bạ được."

"Sự thật không phải thế."

"Nhưng tôi cảm thấy tôi có thể viết sau khi chia tay với cô ấy."

"Sao lại thế?"

"Không biết."

"Thôi được, chính anh đặt cơ sở cho Cao Hạnh viết bài phóng sự về nông dân. Anh phải đặt sự tin cậy của bản thân vào điều đó chứ."

Đan Đông gật đầu. Người dẫn chương trình nhận thấy Đan đang cố gắng kìm néń một điều gì đó muốn nói ra. Cao Hạnh nói, bài phóng sự bị cấm mấy lần, cho đến khi một người rất quan trọng đến giải cứu cho cô và Đan. Cô không muốn nói ra người này, nhưng người dẫn chương trình đoán rằng người đó phải là một trong những người có mối liên hệ với Trần Dương.

"Anh có thể giành được cơ hội kháng án. Với những bài đăng báo này, bất kể trên tạp chí tốt xấu nào, anh có thể biện luận rằng mình là một phóng viên hành nghề tự do. Anh có định thuê luật sư không?"

"Anh nghĩ là tôi có thể thuê luật sư?"

"Tìm lấy một người không quá đắt. Cao Hạnh nói với tôi, cô ấy có một người bạn làm luật sư tỏ ý muốn sắp xếp thời gian nhận vụ này. Có thể anh sẽ thành một phóng viên thực thụ khi được ra."

Đan lại cười. Bây giờ người dẫn chương trình đã quen với nụ cười bất hợp tác của Đan, và anh ta cũng

hở ngán rồi. Chẳng dễ gì bắt hắn mở miệng để nhả ra sự thật.

"Anh không bao giờ muốn trở thành một phóng viên phải không?"

"Lúc đầu thì có, sau này thì không."

"Tại sao?"

"Nhiều việc lắm."

"Anh nói làm quá nhiều việc là ám chỉ việc đề cao những sản phẩm bịp bợm? Hay để xuất bản được những bài báo nhất định, anh phải đề nghị những người có thế lực giúp đỡ?"

"Không phải đề nghị, mà là xin xỏ."

Hạnh đã nói với người dẫn chương trình rằng Đan Đông bị thất vọng vì người có thế lực thậm chí còn không đọc bài phóng sự trước khi giúp đỡ. Người ấy không thèm đọc bài báo. Người ấy không quan tâm. Người ấy chỉ hững hờ đưa tay ra nhận, rồi ấn vào một tờ báo, và nó được in, mặc dù một số câu quan trọng bị bỏ đi trong bản cuối cùng. "Vì thế nên thoát tiên anh không nhận ra rằng, để có một bài viết về sự thật ở đất nước này sẽ khó như thế nào, phải không?"

"Đúng thế. Và tôi nghĩ, nếu không tin được vào cái gì thì hãy cứ tin vào báo chí. Báo luôn nói sự thật."

Người dẫn chương trình thấy con rệp lén ngáp khi hắn trả lời. Chắc chắn là hắn thiếu ngủ đêm qua. Qua cuộc thẩm vấn suốt một đêm là điều quá cam go đối với một con rệp.

"Tôi nghĩ những phóng viên đó là một lũ chó đẻ may mắn, ngày nào cũng được ăn như những ông hoàng. Lần đầu tiên đến một bữa tiệc, tôi ăn không thể dừng được, thậm chí không kịp thở nữa. Tôi nghĩ thầm, tôi sẽ làm bất cứ việc gì để được ăn như thế. Tôi không bận tâm diễn vai phóng viên. Lúc đó tôi diễn vai một con chó cũng xong. Trời, những món ăn đó - *không thể tin nổi* là có chúng trên đời."

Người dẫn chương trình thấy Đan Đông hơi rung động đầu lên, dán mắt vào một điểm trên bức tường đối diện có viết câu khẩu hiệu bằng chữ đó: "Khoan hòng người thành khẩn, trừng trị kẻ ngoan cố!" Đôi mắt Đan là đôi mắt của một thanh niên đang nhìn vào những ảo mộng của chính mình về sự lãng mạn hay mạo hiểm. Đan là một con rệp nghiện ăn tiệc. Người dẫn chương trình phát ốm khi thấy một người có thể đam mê ăn uống đến cực độ như thế.

"Nhưng đó là cuộc đời của kẻ ăn bám."

"Đúng."

"Chẳng lẽ ai ai cũng sẽ sống như một kẻ ăn bám hay sao?"

"Không."

"Anh muốn sửa lại không?"

"Có."

"Anh có thể sửa được nếu anh cố gắng. Anh sửa chữa sai lầm của mình bằng việc trở thành một nhà báo thực thụ. Học ở trong tù để có được một trình độ nhất định."

Anh ta nhìn thấy viễn cảnh tăm tối của Đan. Hắn lắc đầu và mỉm cười. Hắn lại tiếp tục lắc đầu và cười. Người dẫn chương trình đoán rằng điều con rệp này không muốn nói ra “đó là cái giá quá cao phải trả cho việc ăn uống.” Hắn đúng là một ký sinh trùng ngạo mạn.

“Vợ anh phản ứng ra sao khi thấy anh bị bắt?”

“Cô ấy ổn. Cô ấy luôn luôn ổn. Thời gian đầu tôi đưa cô ấy lên Bắc Kinh, cô ấy phát hiện ra tôi không có công việc tử tế như đã nói với cô ấy. Lúc giặt quần áo, cô ấy bắt được một mẩu giấy trong túi quần tôi. Đó là biên lai của phòng tài vụ nhà máy trừ tiền lương hàng tháng của tôi. Tôi đã nợ một tháng lương trước trong vòng mấy năm. Cô ấy bình thường; không gây sự hay làm bất cứ điều gì.”

“Vợ anh có ân hận rằng anh bị bắt chỉ vì đưa chị ấy đến bữa tiệc vây cá mập không?”

“Cô ấy chỉ ân hận rằng không được gặp tôi hằng ngày thôi.”

“Chị ấy sẽ chờ đợi anh trong bảy năm chứ?”

“Chắc chắn.”

“Anh rất chắc chắn?”

Đan gật đầu rồi cười. Một nụ cười lạ lùng.

“Chị ấy còn rất trẻ phải không?”

“Hãm bốn.”

“Anh hơn chị ấy mười tuổi?”

"Vâng. Nhưng cô ấy như một người mẹ trẻ của tôi, lo toan chu đáo mọi bề. Chẳng có gì đáng gọi là quá hệ trọng đối với cô ấy, kể cả việc tôi ở tù. Anh biết những người mẹ trông coi con cái họ như thế nào rồi. Làm mẹ thì hơi mê mải một chút. Họ tin con mình có làm việc xấu thì cũng vì lý do tốt. Con cái là cuộc đời họ, vì thế anh không thể nói cuộc đời họ là hoàn toàn hỏng. Dù sao đi nữa, họ sẽ không tin anh. Đó là lý do vì sao vợ tôi như một người mẹ trẻ đối với tôi. Tôi có là tổng thống hay thằng tù thì cô ấy vẫn đối xử với tôi hết như nhau."

Người dẫn chương trình nhìn Đan, không dám đảm bảo tuyệt đối là mình đã hiểu trọn ý hắn.

"Chị ấy có vui khi bài báo của anh được đăng không?"

"Vui. Nhưng chẳng có gì đáng gọi là quá hệ trọng đối với cô ấy cả."

"Anh có phiền gì không, nếu tôi phỏng vấn chị ấy?"

"Anh nên hỏi chính cô ấy xem cô ấy có phiền gì không."

"Được... Xin anh một chuyện được không?"

"Được chứ."

"Khi quay phim, anh đừng nói bất cứ điều gì về người có thế lực đã giúp cho anh in bài phỏng sự."

"Tôi sẽ nói bất cứ điều gì anh muốn tôi nói."

"Tốt."

Geling Yan (Kha Lăng Yến)

sinh năm 1958, tác giả
tiểu thuyết, truyện ngắn
và kịch bản phim, vừa là
thành viên Hội Nhà văn

Trung Quốc, vừa là
thành viên Hội tác giả
Hollywood của Mỹ.

Cho đến nay, Geling Yan đã
có hơn 30 giải thưởng
văn học và điện ảnh,
tác phẩm của bà được dịch
sang nhiều thứ tiếng như
Anh, Bồ Đào Nha, Đức, Pháp,
Hà Lan, Nhật, Thái Lan...
Nhiều tác phẩm đã được
chuyển thể thành phim.

"Một quyển sách hấp dẫn của một phụ nữ xuất sắc."

The Times

Đan, một công nhân thất nghiệp, sống với cô vợ Tiểu Mai tại vùng ngoại ô bẩn thỉu của Bắc Kinh. Vận may của Đan đã đến khi anh phát hiện ra có thể được ăn miễn phí đủ món ngon vật lạ trong những bữa tiệc xa hoa bằng cách giả làm nhà báo.

Nhưng một bí mật được tiết lộ trong một bữa tiệc đã đưa Đan vào một vụ bê bối của chính phủ. Liệu Đan có theo lương tâm của mình để vạch trần vụ tham nhũng trước khi thân phận giả của anh bại lộ?

Và những bữa tiệc xa hoa miễn phí kia, chúng là gì?

"Một tiểu thuyết được viết bằng bút pháp bậc thầy!"

Daily Telegraph

"Một câu chuyện đa tầng, mê hoặc như ngụ ngôn và tinh vi như một câu đố."

Observer

ĐƠN VỊ LIÊN DOANH:

Phuong Nam Book

Công ty TNHH Sách Phương Nam
940 Đường Ba Tháng Hai, P.15, Q.11, TP.HCM
ĐT: (08) 866 3447 - 866 3448; Fax: (84.8) 866 3449